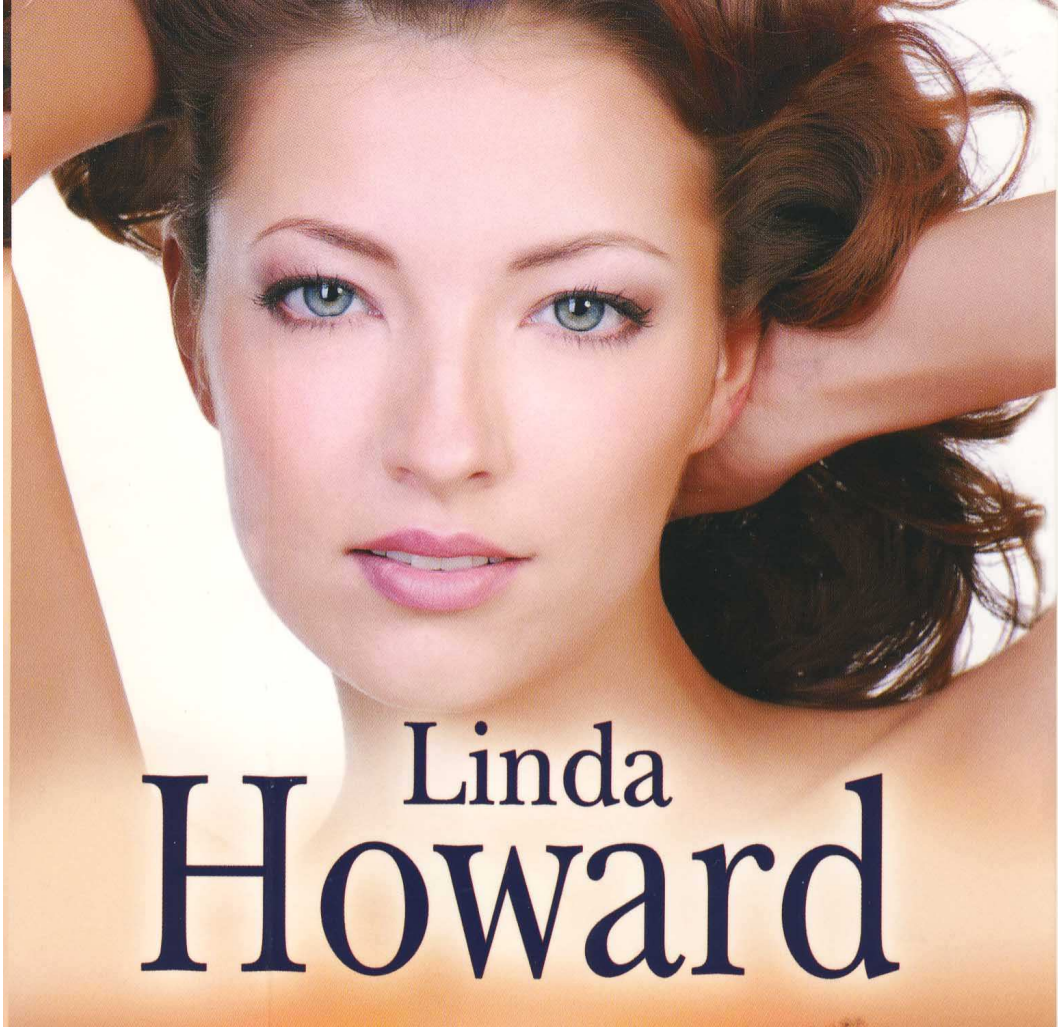

Linda
Howard

V síti lásky

edice

Linda Howard

V síti lásky

Alpress
Edice Klokan

Copyright © 1995 by Linda Howington
Translation © Jiří Balek, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu AFTER THE NIGHT
vydaného ATRIA BOOKS – Simon & Schuster, Inc.
přeložil Jiří Balek
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2009
shop@alpress.cz
Tisk a knihařské zpracování Centa, spol. s r. o.,
Vídeňská 113, Brno
Vydání první

ISBN 978-80-7362-700-3

• 1 •

Byl krásný den, jako stvořený ke snění. Pozdně odpolední slunce ostře ozařovalo tůň v místech, kde jeho paprsky pronikly hustým lesem, většinou se však odráželo od korun a ponechávalo prostor pod stromy v tajemném polostínu. Horký, vlhký letní vzduch voněl sladce po nektaru zimolezu a mísil se s těžkou vůní země a rozkládající se vegetace i ostře zeleným aroma listí. Vůně představovaly pro Faith Devlinovou barvy, už jako malá se bavila tím, že si je vybarvovala.

Většina barev byla jasná a vycházela z toho, jak věci vypadaly. Země samozřejmě voněla hnědě a svěží odér listí zeleně. Grapefruit voněl jasně žlutě. Nikdy ho sice neochutnala, jednou ho však v obchodě vzala do ruky a váhavě přičichla k jeho kůře. Okamžitě jí v čichových buňkách explodovala hořkosladká kyselost.

K vůním věcí si v duchu přiřadila barvu snadno. Barvu vůně lidí vytvářela složitěji, protože lidé nebyli jako jedna věc, ale několik barev dohromady. Barvy v pachu lidí neznamenaly totéž co u věcí. Její matka Renee voněla temně ostrou červenou s několika víry černé a žluté, ostrá červená však ostatní barvy skoro potlačila. Žlutá byla dobrá u věcí, u lidí ne. Stejně tak zelená nebo aspoň některé její odstíny. Svého otce Amose vnímala jako nepříjemnou směsici zelené, červené, žluté a černé. Vlastně to nebylo nic těžkého, protože si ho od dob, co začala rozum brát, spojovala se zvratky. Pít a zvracet, pít a zvracet, nic jiného otec v podstatě nedělal. Vlastně také čural. Hodně čural.

Nejkrásněji na světě však voní Gray Rouillard, říkala si Faith, zatímco procházela lesem, dívala se do korun stromů, jimiž prosvítaly paprsky slunce, a opájela se svým tajným štěstím. Žila jen pro okamžiky, kdy ho náhodou zahlédla ve městě, a když se k němu dostala tak blízko, aby slyšela jeho hluboký hlas, chvěla se blahem. Dnes se dostala tak blízko, že ho ucítila, a on se jí dokonce dotkl! Stále ještě se z toho zážitku nedokázala vzpamatovat.

S Jodií, svou starší sestrou, se vypravily do drogerie v Prescottu. Jodii se podařilo sebrat Renee z kabelky několik dolarů a chtěla si za ně koupit lak na nehty. Jodie voněla oranžově a žlutě jako méně

výrazná variace Renee. Právě vycházely z drogerie se vzácným ostře růžovým lakem ukrytým v Jodiině podprsence, aby si ho Renee nevšimla. Podprsenku Jodie nosila už tři roky, a to jí bylo teprve třináct. Kdykoli na to Faith pomyslela, cítila se jako méněcenná, protože jí bylo jedenáct a prsa ještě neměla. Nedávno se jí však hladké dětské bradavky začaly nalévat a ona žila v hrůze, že si toho někdo všimne. Zřetelně si uvědomovala, jak se jí rýsují pod tenkým růžovým tričkem s emblémem LSU, když však při odchodu z drogerie ve dveřích málem vrazily do Graye, okamžitě zapomněla, jak je její oblečení ošuntělé.

„Hezký tričko," prohlásil Gray, z očí mu šlehaly jiskřičky pobavení a poplácal ji po rameni. Přijel domů na letní prázdniny. Za LSU hrál fotbal, jako nováček se však musel v prvním roce spokojit s postem vysunutého obránce. Bylo mu devatenáct, měřil skoro metr devadesát a stále ještě rostl. Přes sto kilogramů vypracovaných svalů. Faith to věděla, protože si všechno přečetla ve sportovní rubrice místních novin. Věděla, že stovku zvládá pod jedenáct vteřin a má vysokou laterální rychlost, ať již to znamenalo cokoli. Také věděla, že je krásný, i když ne obvyklým způsobem, ale spíš divokostí. Připomínal jí nádherného cenného hřebce jeho otce. Mladíkovy kreolské geny se projevovaly snědou pletí a ostrými rysy obličeje. S hustými černými vlasy až na ramena připomínal starověkého bojovníka, který se jakousi souhrou náhod ocitl v současnosti. Faith hltala všechny romány o středověkých rytířích a šlechtičnách, které se jí dostaly do ruky, takže rytíře poznala na první pohled.

V místě, kde se jí Gray dotkl, rameno brnělo a naběhlé bradavky ji bolely. Začervenala se a sklonila hlavu. Všechny její smysly naplňovala jeho vůně, silná, neodolatelná směs, kterou nedokázala popsat, horká a pižmová s ještě sytější rudou než měla Renee, plná oslňujících barev bohatých odstínů.

Jodie pod zářivě růžovou blůzkou bez rukávů vypnula svá oblá ňadra. Horní dva knoflíčky měla rozepnuté. „A co moje košile?" zeptala se a lehce našpulila rty, aby více vynikla rtěnka, jak to tisíckrát viděla u Renee.

„Ošklivá barva," prohlásil Gray. Hlas měl najednou tvrdý a plný opovržení. Faith znala příčinu. Renee roky spala s jeho otcem

Guyem. Slýchala, jak lidé o Renee mluví, a znala význam slova „děvka“.

Protáhl se kolem nich a zmizel v drogerii. Jodie ho chvíli pozorovala, aby nakonec zaměřila svůj chtivý pohled na Faith. „Dej mi to tričko,“ vyzvala ji.

„Bylo by ti malé,“ odmítla Faith a byla z hloubi duše vděčná, že to je pravda. Grayovi se její tričko líbilo, dotkl se ho a v žádném případě se ho nehodlala vzdát.

Jodie přijala zjevnou skutečnost zakaboněně. Faith byla malá a hubená, přesto se jí švy dva roky starého trička na drobných ramínkách napínaly.

„Seženu si vlastní,“ prohlásila.

Já taky, napadlo Faith, zatímco zasněně sledovala tanec slunečních paprsků v listí korun stromů. Jodie tričko, kterého se Gray dotkl, nikdy nedostala. Faith si ho okamžitě po návratu domů svlékla, pečlivě ho složila a schovala pod matraci. Najít by ho mohl jen ten, kdo by převlékal postele a dával prát povlečení, a protože Faith byla jediná, kdo tyto práce dělal, tričko mělo zůstat v bezpečí a ona mohla každou noc klidně spát.

Gray. Síla vlastních citů ji lekala, nedokázala je však ovládat. Stačilo, aby ho zahlédla, a srdce se jí v útlém hrudníčku rozbušilo tak silně, až ji rozbolela žebra, polévaly ji vlny horka a zároveň se chvěla chladem. Gray byl v malém městečku Prescott v Louisianě něco jako bůh. Divoký jako býk, aspoň slyšela, jak to o něm lidé říkají, stály za ním peníze rodiny Rouillardových a už jako chlapec se vyznačoval přirozeným, neodolatelným šarmem, jímž v ženách dokázal udeřit na tu správnou strunu. Mezi muži z rodiny Rouillardových se vyskytovalo vždy dost lumpů a renegátů a Gray již od dětství vykazoval potenciál stát se jedním z nich. Jenže byl Rouillard, a i když dělal potíže, činil tak se šarmem sobě vlastním.

Přesto se k Faith nikdy nechoval ošklivě jako ostatní lidé ve městě. Jeho sestra Monika jednou plivla jejich směrem, když ji Faith a Jodie potkaly na chodníku. Faith byla ráda, že Monika většinu času tráví ve škole pro dívky z bohatých rodin v New Orleansu a ani přes letní prázdniny se doma příliš nezdržuje, protože navštěvuje kamarádky. Na druhou stranu jí však krvácelo srdce po dlouhé

měsíce, které Gray trávil na univerzitě. Baton Rouge, kde LSU sídlila, sice nebylo nijak zvlášť daleko, během fotbalové sezony mu však nezbývalo moc času a domů se vracel jen na prázdniny. Pokaždé, když přijel, potloukala se Faith co nejvíc po městě a snažila se zahlédnout ho, jak se vysoký, mohutný, silný a vzrušivě nebezpečný prochází.

Toto léto trávil hodně času u jezera, a proto se Faith odpoledne vypravila do lesa. Soukromé jezero s plochou přes dva tisíce akrů obklopovaly pozemky Rouillardových. Dlouhá vodní plocha nepravidelného tvaru s mnoha zátokami byla v některých místech široká a poměrně mělká, jinde úzká a hluboká. Velký, bílý honosný dům Rouillardových stál u jeho východního cípu, rozpadající se domek Devlinových u západního, ani jeden však přímo na břehu. Jedinou stavbou v těsné blízkosti jezera byla letní chata Rouillardových, bílý přízemní bungalov s dvěma ložnicemi, kuchyní, obývákem a zastřešenou verandou po celém obvodu stavby. Pod chatou se od břehu táhlo molo a u něj stála kůlna pro člun. U paty mola nechala rodina postavit zděné ohniště na rožnění. Gray a jeho kamarádi se tu občas za letních odpolední scházeli, plavali a jezdili ve člunu. Faith se přitom schovávala na kraji lesa, aby ho mohla pozorovat.

Možná tam bude i dnes, napadlo ji a užívala si příjemné napětí, které v ní každé pomyšlení na něho vyvolávalo. Bylo by nádherné vidět ho v jednom dni dvakrát.

Na procházku vyrazila bosá a v obnošených krátkých kalhotách, což ji nijak nechránilo před větvičkami nebo hady, Faith však byla v lese jako doma. Škrábance jí nevadily a hadů se nebála. Dlouhé zrzavé vlasy jí neustále létaly do obličeje a rozčilovaly ji, proto si je stáhla gumičkou do ohonu. Jako přízrak se míhala mezi stromy a v kočičích očích se jí odrážely sny o Grayovi. Možná tam bude a třeba si jí jednoho dne všimne, jak se schovává v křoví nebo vykukuje zpoza stromu, a řekne: „Proč se k nám nepřidáš?“ Ponořila se do snu, v němž se stala součástí party veselých, opálených a dobře se bavících mladých lidí, jednou ze ztepilých dívek v drobných bikinách.

Ještě než dorazila k okraji mýtiny, na níž chata stála, všimla si odlesků slunečních paprsků od Grayovy stříbrné zaparkované corvetty a srdce se jí opět rozbušilo jako o závod. Je tu! Opatrně se schovala za kmenem stromu, po chvíli si však uvědomila, že je všude ticho. Žádné cákání, žádný křik, žádné pošťuchování.

Třeba chytá z mola ryby nebo si vyrazil ve člunu. Faith se prosmýkla blíž, aby viděla na molo, ale bylo prázdné. Pocítila zklamání. Jestli vyjel na jezero v člunu, těžko říct, jak dlouho je pryč a kdy se vrátí. Nemohla čekat. Tuhle chvíli pro sebe si ukradla a musela se rychle vrátit, začít chystat večeři a postarat se o Scottieho.

Už nakročila k odchodu, když k jejím uším dolehl jakýsi tlumený zvuk. Zůstala stát a naklonila hlavu, aby zjistila, odkud přichází. Vyšla z lesa a popošla blíž k chatě. Teď už slyšela jakési tiché hlasy, slova však nerozeznala. Rozbušilo se jí srdce. Tak přece tady je. Jenže v chatě. Proto neměla šanci ho z lesa zahlédnout. Kdyby šla ještě blíž, slyšela by ho, a to by jí stačilo.

Faith se dokázala pohybovat potichu jako šelmička. Opatrně našlapovala a pod bosými chodidly jí nepraskla jediná větvička. Snažila se držet tak, aby na ni z žádného okna nebylo vidět. Zdálo se jí, že hlasy vycházejí ze zadní části chaty, kde se nacházely ložnice.

Na schůdcích verandy se skrčila. Znovu naklonila hlavu, aby zachytila jednotlivá slova, stále je však nerozeznávala. Přesto si byla jistá, že slyší Graye. Hluboké tóny si nemohla s ničím splést. Pak zaslechla další hlas, vyšší, který vzdychal a jemně sténal.

S nepřekonatelnou zvědavostí a přitahovaná Grayovým hlasem se Faith narovnala a opatrně vzala za držadlo dveří se sítí proti hmyzu. Nebyly zajištěné. Pootevřela je jen natolik, aby se protáhla dovnitř, a tiše za sebou zavřela. Po čtyřech se po prkenné verandě dostala k oknu jedné z ložnic, z níž se hlasy ozývaly.

Uslyšela další zavzdychání. „Grayi," sténal roztřesený dívčí hlas. „Pst, pst," sykl Gray tak tichounce, že ho Faith ho skoro neslyšela. Dalším jeho slovům nerozuměla. Nechápala jejich smysl ani význam. Pak se ozval znovu, hlasitěji. „Mon chère." V tom okamžiku si uvědomila, že mluví francouzsky, a najednou rozuměla všemu, jako by její mozek potřeboval jen rozeznat rytmus. I když Devlinovi nebyli potomky francouzsky hovořících obyvatel

Louisiany, Faith rozuměla většině toho, co říkal. Hodně lidí v městečku francouzsky docela dobře mluvilo.

Zní to, jako by se snažil uklidnit vystrašeného psa, napadlo Faith. Hlas měl vřelý a hluboký, slova plná lásky a jistoty. Když dívka znovu promluvila, byla stále ještě nejistá, nicméně se zdálo, že je naprosto uchvácená.

Faith byla zvědavá, proto se přitiskla ke stěně a opatrně zvedla hlavu tak, aby mohla jedním okem nakouknout do otevřeného okna. Ztuhla.

Gray a dívka leželi nazí na posteli postavené čelem pod oknem vedlejší stěny. Faith si všimnout nemohli, což bylo jedině štěstí, protože by se nedokázala ani pohnout.

Gray k ní ležel zády, levou ruku měl položenou pod dívčinými rozprostřenými světlými vlasy. Nakláněl se nad ní způsobem, který Faith vyrážel dech, protože v jeho pozici bylo cosi současně ochranářského i loveckého. Líbal ji dlouze a vášnivě, takže se skutečně ozývalo jen vzdychání a sténání. Pravou ruku měl… Když se pohnul, uvědomila si Faith, že pravou ruku má mezi dívčinými nahými stehny, přímo na jejím rozkroku.

Faith se zamotala hlava a pocítila bolest v hrudi, jak zadržovala dech. Opatrně vydechla a opřela si tvář o bíle natřená prkna. Věděla, co ti dva dělají. Bylo jí jedenáct, a i když jí ještě nerostla prsa, nebyla už malá holčička. Před pár roky slyšela tátu a Renee cosi dělat v ložnici a nejstarší bratr Russ jí zasvěceně vysvětlil, o co šlo. Viděla to dělat i psy a za nocí slýchala mrouskat se kočky.

Dívka znovu zasténala a Faith opět vykoukla. Gray ležel na ní a dál ji francouzsky uklidňoval, konejšil, chlácholil. Říkal jí, jak je krásná, jak moc ji chce, jak je žhavá a žádoucí. A zatímco mluvil, změnil pozici, pravou rukou sáhl mezi jejich těla a opíral se přitom o levou. Faith sice neviděla, co dělá, bylo jí to však jasné. Ohromilo ji, když dívku poznala. Lindsey Partainová. Její otec byl v Prescottu právníkem.

„Grayi!“ vyjekla Lindsey přidušeně. „Bože, já ne –“ Gray sevřel svalnatý zadek, dívka se pod ním prohnula a znovu zasténala. Přitom ho pevně objímala. Zvedla dlouhé nohy, jednou ho objala kolem pasu, druhou kolem nohy.

Začal se pomalu pohybovat. Svalnaté tělo překypovalo silou. Výjev byl syrový a znepokojující, zároveň však v sobě měl krásu, která Faith nedovolila odtrhnout oči. Gray byl mohutný a silný, opálené tělo měl ladné a vyzývavě mužské, zatímco Lindsey byla štíhlá a v jeho objetí ještě více vynikaly její jemné ženské křivky. Zdálo se, že se plně poddává jeho laskání, štíhlýma rukama ho objímala, hlavu zakloněnou a v rytmu, který udával, k němu vzpínala boky.

Faith se na ně fascinovaně dívala. Pálily ji oči. Nežárlila. Gray byl pro ni tak nedostupný a o tolik starší, že na něho tímto způsobem nikdy nepomyslela. Představoval zářící středobod jejího světa, který chtěla z dálky zbožňovat, a plně ji uspokojovalo, když ho čas od času zahlédla. Dnes, kdy na ni promluvil a dotkl se jí, si připadala, jako by se ocitla v ráji. Nedokázala si představit sebe na místě Lindsey, jak leží v jeho náručí, a ani netušila, jaké by to bylo.

Grayovy pohyby se postupně zrychlovaly, dívka opět zasténala, zvedala se k němu, zuby měla zaťaté, jako by ji sžírala bolest, ale Faith instinktivně vycítila, že ve skutečnosti o bolest nejde. Gray měl také zakloněnou hlavu, zpocené vlasy se mu lepily na čelo i na ramena, pak ztuhl, celý se napjal, a z hrdla se mu vydral hluboký, drsný zvuk.

Faith se odtrhla od okna a stejně potichu, jako když přicházela, se protáhla dveřmi se sítí proti hmyzu. Srdce jí bušilo a zelené kočičí oči měla rozšířené. Tak takové to tedy je. Opravdu viděla Graye, jak to dělá. Nahý byl ve skutečnosti ještě krásnější, než si kdy dokázala představit. Nevydával odpudivé prasečí chrochtání jako otec, když vydržel střízlivý tak dlouho, aby se s Renee sešel v ložnici, což se během posledních několika let stávalo jen málokdy.

Faith napadlo, že jestli je při tom Grayův otec Guy stejně nádherný, pak nemá cenu Renee vyčítat, že si vybrala jeho a ne otce.

Dostala se do bezpečí lesa a tiše se proplétala mezi stromy. Bylo pozdě a po návratu domů ji nejspíš čekal výprask od otce, protože mu nepřipravila večeři a nepostarala se o Scottieho, jak očekával, ale i za tu cenu dnešní zážitek stál. Viděla Graye.

Vyčerpaný, spokojený, chvějící se a ztěžka oddechující Gray zvedl hlavu z úžlabí Lindseyina krku a ramena. I ona ještě prudce dýchala a oči měla zavřené. Sváděl ji po většinu odpoledne, za tu námahu to ale stálo. Po dlouhé pomalé přípravě byl sex s ní ještě lepší, než čekal.

Upoutal ho jakýsi pohyb a záblesk barvy, všiml si jich koutkem oka. Otočil hlavu k oknu, aby viděl přes verandu k lesu, a zahlédl drobnou hubenou postavu s temně zrzavými vlasy. To mu stačilo. Nejmladší Devlinovic děvče.

Proč se potlouká po lese tak daleko od domova? Lindsey nic neřekl. Při představě, že ji někdo viděl, jak s ním jde do chaty, byť by šlo o někoho z odporných Devlinů, by zpanikařila. Byla zasnoubená s Dewaynem Moutonem a nechtěla si to zkazit. Ani vlastní nevěrou. Moutonovi sice nebyli tak bohatí jako Rouillardovi, čehož v této části Louisiany nedosáhl nikdo, Lindsey ale bylo jasné, že Dewaynem dokáže manipulovat tak, jak by Grayem nikdy nemohla. Gray by sice byl zajímavější kořist, určitě však ne lepší manžel, a Lindsey měla dost rozumu, aby pochopila, že u něj stejně nemá šanci.

„Co se děje?“ zamumlala a pohladila ho po rameni.

„Nic.“ Znovu k ní otočil hlavu, políbil ji, nadzvedl se nad ní a nakonec se posadil na kraj postele. „Jen jsem si všiml, že už je dost pozdě.“

Lindsey se podívala ven na stále se prodlužující stíny a se zasténáním se posadila. „Bože, dneska večeřím s Moutonovými. Nestihnu se připravit.“ Vyskočila z postele a začala sbírat rozházené kousky oblečení.

Gray se oblékal o poznání klidněji. V myšlenkách se neustále vracel k Devlinovic děvčeti. Viděla je? A jestli ano, řekne o tom někomu? Byla divná. Stydlivější než její starší sestra, která se pomalu ale jistě začínala chovat jako děvka. Jako jejich matka. Jenže z Faithiny dětské tváře se dívaly chytré oči, které připomínaly kočičí. Zelené se zlatými skvrnkami, takže občas vypadaly spíše jako žluté. Měl dojem, že děvče toho ví o životě už dost. Nejspíš věděla, že její matka poskytuje Grayovu otci občasné rozptýlení a že Devlinovi mohou v chatrči u protějšího cípu jezera bydlet zadarmo jen proto,

aby Renee byla po ruce, kdykoli po ní Guy Rouillard zatouží. Určitě nebude riskovat, aby někoho z Rouillardových rozčílila.

Chudák hubené děvče se zvláštníma očima se narodilo do rodiny patřící ke spodině, a ani kdyby chtělo, nebude mít šanci dostat se výš. Amos Devlin byl opilec a oba starší synové Russ i Nicky, líní, hloupí povaleči, pravděpodobně skončí jako jejich otec. Renee si také ráda přihnula, pití ji však neovládalo tolik jako Amose. I po pěti dětech zůstávala krásná a žádostivá, zrzavé vlasy, zelené oči i světlou pleť po ní podědila jen nejmladší dcera. Ačkoli Renee nebyla na rozdíl od Amose hloupá, dětem se příliš nevěnovala. Renee zajímalo jediné: sex. V městečku neměla dobrou pověst a říkalo se o ní, že je ochotná jít do postele s každým, kdo projeví zájem. Muži se za ní táhli jako psi za háravou fenou.

Její starší dcera Jodie, které ještě nebylo ani patnáct, už také jevila zájem o každého muže, který si jí všiml. Pokud šlo o sex, měla na něj stejný názor jako Renee a mnozí pochybovali, že je ještě panna. Opakovaně se Grayovi nabízela, ničím ho ale neupoutala. Raději by souložil s hadem než s Jodií.

Nejmladší chlapec Devlinových byl retardovaný. Gray ho viděl jen jednou či dvakrát a pokaždé se držel blízko své sestřičky. Jak se vlastně to děvče jmenuje? Něco, na co před chvilkou myslel, mu její jméno připomínalo. Fay? Ne, ale hodně podobně. Faith, tedy Víra. Na Devlinovy zajímavý výběr jména, protože Renee ani Devlin moc pobožní nebyli.

Taková rodina znamenala pro chudáka děvče prokletí. Za pár let se vydá ve stopách své matky a sestry, už jen proto, že nic jiného znát nebude. A i kdyby, všichni kluci se za ní potáhnou jen proto, že se jmenuje Devlinová. Dlouho se bránit nevydrží.

Celé městečko vědělo, že jeho otec dlouhé roky spí s Renee. I když měl Gray matku upřímně rád, neměl otci za zlé, že hledá rozptýlení jinde. Bůh ví, že mu to nezazlívala ani matka. Noelle byla na fyzično nejméně zaměřená osoba, jakou Gray poznal. V devětatřiceti stále krásná, ale chladná jako světice, neustále klidná a odtažitá. Neměla ráda, když se jí někdo, včetně vlastních dětí, dotýkal. Byl vlastně docela zázrak, že nějaké děti měla. K její vlastní úlevě jí horkokrevný a vášnivý Guy nikdy nebyl věrný. V minulosti

se stýkal s mnoha ženami, nakonec se víceméně spokojil s Renee Devlinovou. K Noelle se však choval vždy hezky a ochranářsky a Gray si byl jistý, že by ji nikdy neopustil, natož kvůli poběhlici jako Renee.

Jediný, kdo tím trpěl, byla Grayova sestra Monika. Vadila jí Noellina citová odtažitost, proto se upnula na otce a na Renee živelně žárlila. Kvůli matce i kvůli tomu, že Guy s Renee trávil hodně času. Teď, když odešla do školy a našla si nové přátele, zavládl v domě větší klid.

„Pospěš si, Grayi," prosila Lindsey.

Oblékl si košili s krátkým rukávem, nechal ji však rozepnutou. „Jsem připravený." Políbil ji a poplácal po zadku. „Prostě si jen uhlaď peříčka, chérie. Stačí, když se převlékneš. Jinak jsi krásná jako vždycky."

Usmála se. Kompliment ji potěšil a uklidnil. „Kdy si to zopakujeme?" zeptala se, když vycházeli z chaty.

Gray se nahlas rozesmál. Trvalo mu skoro celé prázdniny, než se jí dostal do kalhotek, a najednou nechtěla ztrácet čas. Jenže teď, když ji získal, jeho zájem pomalu opadal. „Nevím," přiznal pomalu. „Brzy se musím ohlásit ve škole. Budeme mít fotbalové soustředění."

Musel jí přičíst k dobru, že se nenafoukla. Místo toho jen zaklonila hlavu, aby jí vítr v otevřeném autě rozčesal vlasy. Při jízdě po soukromé cestě se na něho usmála. „Ozvi se kdykoli." Byla o rok starší a nedostatkem sebevědomí také netrpěla.

Corvetta najela na silnici a pneumatiky se zakously do asfaltu. Lindsey se líbilo, jak Gray silné auto dokonale ovládá. „Za pár minut budeš doma," slíbil jí. Ani on nechtěl v žádném případě pokazit její zasnoubení s Dewaynem.

Myslel na malou hubenou Faith Devlinovou a na to, jestli se dostala bezpečně domů. Takhle sama by se po lese potloukat neměla. Mohla by si ublížit nebo se ztratit. Ještě větší nebezpečí jí však hrozilo od ostatních. Přestože šlo o soukromé pozemky, jezero přitahovalo chlapce z místní střední školy jako magnet a Gray si o chování podobných partiček puberťáků nedělal iluze. Pokud by na Faith narazili, možná by nad úvahami o jejím věku převládl fakt, že

jde o jednu z Devlinových. Karkulka by proti smečce vlků neměla šanci. Někdo by měl na to dítě dohlédnout.

• 2 •

O tři roky později

„Faith," křikla Renee rozčileně, „ať toho Scottie nechá. Z toho jeho kvílení se zblázním."

Faith odložila brambory, které právě loupala, otřela si ruce a došla k rámu s pletivem proti hmyzu, do něhož Scottie bušil a kňučel, protože chtěl jít ven. Sám však ze dveří nesměl, protože nechápal, co znamená „zůstaň na dvorku", a nejspíš by se brzy ztratil. Vysoko na rámu, kam nedosáhl, byla namontovaná západka, kterou všichni pečlivě zavírali, aby se Scottie nedostal ven. Faith měla dost práce s večeří, i když jíst ji bude nejspíš jen ona se Scottiem, a proto se mu teď nemohla věnovat.

Sundala mu ruce z pletiva. „Chceš si hrát s míčkem, Scottie?" zeptala se. „Kde máš míček?" Okamžitě na dveře zapomněl a pustil se do hledání odřeného červeného míčku. Faith dobře věděla, že se tím dlouho nezabaví. Povzdychla si a vrátila se k bramborám.

Z ložnice vyplula Renee. Faith si všimla, že je oblečená „na lov". Měla na sobě krátké červené šaty, které zdůrazňovaly její dlouhé štíhlé nohy, a přitom neodváděly pozornost od rusých vlasů. Renee měla nádherné nohy. Byla vlastně krásná celá a uvědomovala si to. Husté zrzavé vlasy měla vyčesané a její temnou rudou vůni ještě zdůrazňoval parfém. „Jak vypadám?" zeptala se, a zatímco si připínala náušnice s falešnými diamanty, otočila se na podpatku.

„Hezky," odtušila Faith. Věděla, že nic jiného matka ani nečeká, protože to byla koneckonců čistá pravda. Renee si na morálce sice nikdy nezakládala, současně však byla s dokonale tvarovanou, lehce exotickou tváří doopravdy krásná.

„Fajn, tak já půjdu." Sklonila se, aby mohla Faith bezmyšlenkovitě políbit do vlasů.

„Dobře se bav, mami."

„Budu." Chraplavě se zasmála. „To si piš, že budu." Odtáhla západku a vyšla ven.

Faith vstala, aby za ní dveře zajistila. Dívala se, jak Renee nasedá do malého nablýskaného sporťáku. Matka svůj vůz milovala.

Jednoho dne s ním prostě přijela, aniž by se jediným slovem namáhala vysvětlit, jak k němu přišla. Nikdo nepochyboval, že jí ho koupil Guy Rouillard.

Scottie si všiml, že stojí u dveří, vrátil se a znovu se začal hlasitě dožadovat pobytu venku. „Nemůžu s tebou nikam jít," vysvětlila mu Faith. Přestože nechápal, co říká, měla s ním nekonečnou trpělivost. „Musím uvařit večeři. Chceš hranolky nebo radši šťouchané brambory?" Šlo jen o řečnickou otázku, protože šťouchané brambory se mu lépe jedly. Pohladila ho po vlasech a znovu se vrátila k míse brambor na kuchyňském stole.

Scottie v poslední době neměl tolik energie jako dřív a při hře mu stále více modraly rty. Selhávalo mu srdce, přesně tak, jak doktoři před lety předpověděli. Nečekala ho ovšem zázračná transplantace, a to ani v případě, že by si ji Devlinovi mohli dovolit. Těch několik dětských srdcí ročně bylo natolik vzácných, že by je nikoho ani nenapadlo použít pro chlapce, který se nikdy nedokáže sám obléknout, nenaučí se číst, a ať bude žít jakkoli dlouho, bude umět používat jen několik zkomolených slov. Ocitl se v kategorii „závažně retardovaný". Přestože se při pomyšlení na očekávanou Scottieho smrt Faith pokaždé sevřelo hrdlo, nezahořkla, že pro jeho zdraví nemohl nikdo nic udělat. Nové srdce by mu tak jako tak v tom nejdůležitějším směru nepomohlo. Lékaři mu předpovídali jen pár let a Faith byla rozhodnutá se o něho po tu dobu starat co nejlépe.

Kdysi přemýšlela, jestli jeho otcem není Guy Rouillard, a rozčilovalo ji, že nemůže žít ve velkém bílém domě, kde by se mu dostávalo nejlepší péče a těch několik málo let by tam byl šťastný. Myslela si, že Guy s ním nechce mít nic společného právě proto, že je Scottie retardovaný.

Jeho otcem stejně dobře mohl být také Amos. Scottie se nepodobal ani jednomu z nich, vypadal prostě jako Scottie. Teď mu bylo šest let, byl tichý, plachý a dovedl se radovat i z nejmenších maličkostí. Nejvíce v bezpečí se cítil, když mu byla nablízku jeho čtrnáctiletá sestra. Faith se o něho začala starat v podstatě v okamžiku, kdy ho Renee přinesla z porodnice. Chránila ho před otcovou opileckou zlobou a nedovolovala Russovi s Nickem, aby si

ho škodolibě dobírali. Renee a Jodie chlapce víceméně ignorovaly, což Scottiemu nijak nevadilo.

Jodie se jí odpoledne zeptala, jestli by s ní nešla na „dvojité rande“. Faith odmítla, někdo musí zůstat doma a pečovat o Scottieho. S Jodií by však ven stejně nešla, jejich představy o dobré zábavě se zásadně lišily. Podle Jodie se dal večer strávit nejlépe tak, že se jí podaří sehnat nějaký alkohol, i když ještě nebyla plnoletá, a následným sexem s několika chlapci, kterých se za ní táhlo vždycky dost.

Ve Faith to vyvolávalo hluboký odpor. Vídala Jodii vracet se páchnoucí po pivu a sexu, s potrhaným oblečením. Vždy se u toho hihňala a prohlašovala, jak dobře si užila. Zjevně jí nevadilo, že ti chlapci by s ní při setkání na veřejnosti nepromluvili ani slovo.

Faith to vadilo. Hořela ponížením před opovržením v očích lidí, kteří se podívali jejím směrem a na kohokoli z její rodiny. Devlinovic verbež jim říkali. Opilci a děvky. Všichni do jednoho.

„Já ale taková nejsem!“ křičela by občas nejraději, vždy se však udržela. Proč ji všichni posuzují jen podle jména? Nemalovala se a ani nenosila krátké přiléhavé šaty jako Renee a Jodie. Alkohol nepila a nepotloukala se po nárožích, aby uháněla mužské. Oblečení měla levné a špatně šité, ale vždy čisté. Pokud to šlo, nevynechala ve škole jediný den a dostávala dobré známky. Toužila po tom, aby si jí lidé vážili, chtěla vejít do obchodu, aniž by ji příručí okamžitě začal sledovat jako ostříž, protože přece patří k těm parchantům Devlinovým a všichni dobře vědí, že ti vám ukradnou i nos mezi očima. Nechtěla, aby si lidé vyměňovali uštěpačné poznámky, jakmile ji zahlédnou.

V její neprospěch hovořilo i to, že se Renee podobala o hodně víc než Jodie. Faith měla stejné husté, rusé vlasy, stejnou porcelánově jemnou pleť, výrazné lícní kosti a nezvyklé zelené oči. Obličej neměla tak dokonale souměrný jako Renee, ale užší, s hranatější čelistí, ústy sice stejně širokými, ale ne tak plnými rty. Renee byla smyslná a vnadná, Faith vyšší a štíhlejší s jemněji tvarovanými křivkami těla. Nakonec i jí začala růst prsa, pevná a kulatá, Jodie však v jejím věku nosívala podprsenku o dvě čísla větší.

Protože vypadala jako Renee, lidé předpokládali, že se tak bude i chovat, a na tom trvali. Zařadili si ji do stejné škatulky jako ostatní z rodiny.

„Jednou jim ukážu, Scottie," zamumlala si pro sebe. „Můžeš se vsadit."

Na její slova nezareagoval a dál bušil do sítě ve dveřích.

Protože se chtěla zbavit chmur, udělala to, co pokaždé. V myšlenkách se vrátila ke Grayovi. Její slabost pro něj za tři roky ode dne, kdy ho viděla milovat se s Lindsey Partainovou, nijak nezeslábla, naopak se spíše prohlubovala s tím, jak dospívala. Natěšená radost, s níž v jedenácti doufala, že ho zahlédne na ulici, se změnila v romantické představy a fyzickou touhu a čím byla starší, tím více podrobností si dokázala vysnít. Až překvapivě víc na to, že jí bylo teprve čtrnáct.

Ve svých snech se nemusela omezovat na neurčité představy. V den, kdy pozorovala Graye v chatě s Lindsey Partainovou, dnes Lindsey Moutonovou, se dozvěděla mnohé i o jeho těle. Jeho penis tehdy nezahlédla, protože k ní byl nejprve otočený zády a následně jí výhled zakryly Lindseyiny nohy. Jenže na tom nezáleželo, dobře věděla, jak tato část mužského těla vypadá. O Scottieho se starala od narození, a když se otec a starší bratři opili, nikdy se nestyděli vytáhnout ho z kalhot a močit rovnou z verandy.

O Grayově těle tedy věděla dost, aby získala materiál pro své představy. Pamatovala se na jeho dlouhé svalnaté nohy i na tmavé chloupky, které mu na nich rostly. Věděla, že zadek má útlý a pevný a nad ním se mu v kříži dělají nádherné dolíčky. I dnes viděla jeho široká a silná ramena, dlouhá záda s úžlabinou páteře mezi pletenci svalů. Na širokém hrudníku mu rostly jemné tmavé chloupky.

Věděla, že při milování mluví francouzsky hlubokým, uklidňujícím hlasem.

S utajovanou pýchou sledovala jeho kariéru. Absolvoval s vyznamenáním v oboru financí a podnikání. Vypadalo to, že někdy v budoucnu převezme Rouillardovy podniky. Přestože měl úspěchy i ve fotbale, profesionální kariéru odmítl a vrátil se domů pomáhat otci. Mohla ho tak vídat po celý rok, ne jen o letních prázdninách.

Naneštěstí se domů natrvalo vrátila i Monika a chovala se stejně nenávistně jako dřív. Většina lidí jimi prostě opovrhovala, Monika všechny, kdo nosili jméno Devlin, nenáviděla. Faith jí to nemohla mít za zlé a občas s ní dokonce soucítila. Nikdo nikdy nemohl říct, že by byl Guy Rouillard špatný otec. Obě své děti miloval a ony milovaly jeho. Jak se tedy musela Monika cítit, když lidé kolem ní hovořili o dlouhodobém Guyově vztahu s Renee a když věděla, že se svou nevěrou vůbec netají?

V určitém věku si Faith představovala, jaké by to bylo, kdyby jejím otcem byl Guy. Amos v tomto vysněném životě neměl místo. Guy byl vysoký, snědý, vzrušující a natolik podobný Grayovi, že ho prostě nemohla nenávidět. Vždy se choval laskavě ke všem Reneeiným dětem, s Faith si však občas přišel i popovídat a jednou či dvakrát jí koupil drobný dárek. Domnívala se, že to dělá kvůli její podobě s Renee. Kdyby byl Guy jejím otcem, pak by se Gray stal jejím bratrem a mohla by ho obdivovat zblízka, žít s ním v jednom domě. Podobné sny za bílého dne v ní pokaždé vyvolávaly pocit, že Amosovi ubližuje, a snažila se mu to proto co nejvíce vynahradit. V poslední době však byla spíše ráda, že Guy není jejím otcem, protože nechtěla, aby Gray byl jejím bratrem. Chtěla se za něho provdat.

Ten nejtajnější z jejích snují občas připadal natolik šokující, až ji překvapovalo, že na něco takového má vůbec odvahu pomyslet. Copak by se Rouillard mohl oženit s Devlinovou? Copak by někdo z Devlinových směl vstoupit do staletého sídla nejbohatších lidí v okolí? Všichni předci Rouillardových by nejspíš vstali z hrobů, aby vetřelce zahnali. Městečko by se ocitlo vzhůru nohama.

Přesto dál snila. O tom, jak v bílých šatech prochází uličkou v kostele, kde na ni u oltáře čeká Gray, který se otáčí a pozoruje ji tmavýma očima plnýma vášně a touhy. O tom, jak ji zvedá do náruče a přenáší přes práh, ne však práh domu Rouillardových, tak daleko se ve svých snech zajít neodvážila, ale někde jinde, kde jsou sami, třeba na svatební cestě, a nese ji do veliké postele, která tam na ně čeká. Představovala si, jak leží pod ním, nohama ho objímá jako kdysi Lindsey, jak se pohybuje, jak jí svým neodolatelným hlasem šeptá francouzsky slova lásky. Věděla, co ženy a muži spolu dělají, věděla,

co kam patří, i když si zatím nedovedla představit, jaký to je pocit. Jodie tvrdila, že je to báječné, ta nejlepší věc na světě…

Scottie vykřikl a Faith se okamžitě probrala. Odhodila bramboru, kterou právě loupala, a rychle vyskočila, protože bratříček plakal. Stál u dveří se sítí a ukazoval jí prst. Faith ho zvedla, odnesla ke stolu, posadila si ho na klín a ruku mu prohlédla. Na špičce ukazováčku měl škrábanec s kapkou krve. Nejspíš prostrčil prst sítí a drátek se mu zaryl do kůže.

„Klid, klid, nic to není," uklidňovala ho a otírala mu slzy. „Dám ti na to náplast a všechno bude v pořádku. Náplasti máš rád."

Měl. Kdykoli se škrábl tak, že potřeboval ošetřit, musela mu polepit ruce i nohy náplastmi, protože se nedal odbýt, dokud nevyplácala celou krabičku. Naučila se mít jich v krabičce vždy jen několik, tak dvě tři.

Omyla mu prst a z horní poličky, kam nedosáhl, sundala krabičku. Drobný kulatý obličej mu zářil nadšením a v očekávání jí podával poraněný prst. Aby mu udělala ještě větší radost, rozhodla se Faith udělat z obyčejného úkonu představení. Nejprve mu přelepila ranku na ukazováčku.

Chlapec se předklonil a nakoukl do otevřené krabičky. Spokojeně zamručel a zvedl druhou ruku.

„Tu sis taky poranil? Chudáčku." Políbila mu nemotornou ručku a další náplast nalepila na její hřbet.

Znovu se předklonil, zkontroloval krabičku a tentokrát zvedl pravou nohu.

„Bože! Ty jsi poškrábaný celý!" vykřikla a zalepila mu koleno.

Opět se podíval do krabičky, ta však již byla prázdná. Spokojeně odběhl zpátky ke dveřím a Faith se vrátila k přípravě večeře.

Díky dlouhým letním dnům se stmívalo až kolem půl deváté, ale Scottie byl unavený už v osm hodin večer a začal podřimovat. Faith ho vykoupala a uložila do postýlky. Když ho na dobrou noc pohladila po vlasech, sevřelo se jí srdce. Její nejmilejší a nejoblíbenější sourozenec si vůbec neuvědomoval zdravotní potíže, které mu zabrání dožít se dospělosti.

V půl desáté slyšela přijet Amose ve starém hlučném pick-upu. Odjistila mu dveře se sítí proti hmyzu a pustila ho dovnitř. Obklopoval ho zápach whiskey, nepříjemný, zelenožlutavý odér.

Klopýtl o práh, podařilo se mu však udržet rovnováhu. „Kde máš mámu?“ zavrčel protivným, nepříjemným tónem, jakým mluvil vždy v opilosti, což bylo velmi často. „Odjela už před pár hodinami.“

Vrávoral ke kuchyňskému stolu. Na prošlapané podlaze byly jeho kroky nejisté. „Podělaná děvka,“ zamumlal. „V jednom kuse někde trajdá. Pořád natřásá zadek před tím svým bohatým vošoustem. Ale udělat mi večeři, na to ji neužije. Copak nemám právo se nažrat?“ zařval a udeřil pěstí do stolu.

„Večeře je hotová, tati,“ uklidňovala ho Faith a doufala, že hluk nevzbudil Scottieho. „Dám ti na talíř.“

„Nemám hlad,“ prohlásil přesně tak, jak předpokládala. Když byl opilý, nikdy nechtěl jíst, jen dál pít.

„Je v tomhle podělaným baráku něco k pití?“ Toporně se zvedl a otevíral dvířka skříněk. Když nenašel to, co hledal, hlučně jimi práskl.

Faith rychle zasáhla: „Kluci mají v pokoji nějakou láhev. Přinesu ji.“ Nechtěla, aby se pro ni Amos vypravil sám, cestou klel, možná i zvracel a probudil Scottieho. Odběhla do tmavého pokoje a tak dlouho hmatala pod Nickovou matrací, až narazila na studené sklo. Vytáhla láhev a odnesla ji do kuchyně. Byla sice plná jen do čtvrtiny, ale otce by mohla uspokojit. Odšroubovala uzávěr a podala láhev Amosovi.

„Tady, tati.“

„Hodná holka,“ prohlásil, a jakmile přiložil hrdlo ke rtům, zlepšila se mu nálada. „Jseš hodná holka, Faith. Ne jako ty dvě děvky, tvoje máma a sestra.“

„Takhle o nich nemluv,“ protestovala. Něco si uvědomovat je jedna věc, mluvit o tom nahlas je však něco jiného. A navíc nebyl ten, kdo měl právo vynášet takové soudy.

„Budu si říkat, co budu chtít!“ vybuchl. „Přestaň mě okřikovat, nebo dostaneš výprask.“

„Neokřikovala jsem tě, tati.“ Odpověděla klidně, pro jistotu se ale držela v dostatečné vzdálenosti. Když na ni nedosáhne, nemůže ji

udeřit. Občas se pokusil po ní něčím hodit, byla však dostatečně rychlá a jen málokdy ji zasáhl.

„No, to mi teda dala fakany," odfrkl si. „Snést se daj jen Russ s Nickem. Jodie je děvka jako máma, ty seš protivná a vychytralá a ten poslední pitomej idiot."

Faith se posadila na prodřenou pohovku a s hlavou otočenou tak, aby neviděl její slzy, začala skládat prádlo, které odpoledne vyprala. Nebylo by dobré, aby si Amos uvědomil, jak jí ublížil. Jakmile vycítil, že má navrch, nic ho nezastavilo, v opilosti se většinou choval dost krutě. Nejlepší bylo nevšímat si ho. Jako všichni opilci se nedokázal dlouho soustředit na jednu věc a navíc jí bylo jasné, že stejně brzy odpadne.

Netušila, proč ji jeho slova tak zabolela. Už dávno v souvislosti s Amosem nic necítila, dokonce ani strach. Neexistovalo nic, proč by ho měla ráda, neboť všechno dobré v něm zničil nespočet vypitých láhví. Jestli někdy míval naději na lepší život, rozplynula se dávno předtím, než se Faith narodila. Z nějakého důvodu jí připadalo, že byl takový snad vždycky: než by pro svou nápravu něco udělal, obviňoval z vlastních neúspěchů a selhání všechny kolem.

Občas, když vydržel střízlivý, se Faith zdálo, že chápe, co na něm kdysi Renee přitahovalo. Byl poměrně vysoký a šlachovitý, nikdy neztloustl. Měl tmavé vlasy, které mu však pomalu začínaly na čele ustupovat, a možná by se o něm dalo říct, že je docela pohledný. Když byl ovšem střízlivý. Opilý jako teď, neoholený a s mastnými rozcuchanými vlasy, zarudlýma a skelnýma očima a s opuchlým obličejem odpuzoval. Oblečení měl špinavé a příšerně páchl. Podle kyselého dechu už dnes večer nejméně jednou zvracel a ze skvrn na kalhotách se dalo usoudit, že při močení si nedával pozor.

Mlčky dopil láhev a hlasitě si říhl. „Jdu chcát," prohlásil, nejisté se zvedl a zamířil k předním dveřím.

Faith nepřestala pečlivě skládat prádlo a jen poslouchala proud moči tvořící pod schody louži. Každý, kdo se v noci vrátí domů, tak nanosí dovnitř páchnoucí bláto. Hned ráno bude muset pečlivě vytřít.

Amos se vpotácel zpátky do domu. Všimla si, že si zapomněl zapnout poklopec, naštěstí však měl pod kalhotami spodky.

„Jdu si lehnout," zamumlal a pokračoval do ložnice. Musel se přidržovat rámu dveří, aby neupadl. Ani se nesvlékl. Tak, jak byl, padl na postel. Až se domů vrátí Renee a najde ho ležet v posteli ve špinavém oblečení, ztropí povyk a probudí celý dům.

Za pár minut se zchátralým domem neslo Amosovo hlasité chrápání.

Faith vstala a odešla do přístavku za domem, který sdílela s Jodií. Pořádnou postel si užívali jen Amos a Renee, všichni ostatní spali na válendách. Rozsvítila světlo, jedinou holou žárovku, rychle se převlékla do noční košile a zpod matrace vytáhla knížku. Teď, když Scottie spal a Amose zmohl alkohol, bude si moci dopřát pár klidných hodin, než se domů vrátí někdo další. Amos chodil vždy jako první, zároveň však také jako první odcházel.

Naučila se neváhat, když se naskytla příležitost, ale naopak si užít každou chvilku. Dostávala jich v životě tak málo, že si nemohla dovolit nechat je proklouzávat mezi prsty. Milovala knížky a přečetla všechny, které se jí dostaly do rukou. V tom, jak bylo možné slova spojovat a vytvářet úplně nové světy, bylo cosi kouzelného. Čtení jí dovolilo uniknout z přeplněné barabizny a vyrazit do světů plných vzrušení, krásy a lásky. Při čtení si představovala, že je někdo jiný, někdo vážený, ne jedna z odporných Devlinových.

Před otcem ani bratry nikdy nečetla. Přinejmenším by se jí vysmívali. A kterýkoli z nich by jí ze škodolibosti mohl knihu vytrhnout, hodit do ohně nebo do záchodu a ještě se její snaze knihu zachránit smát. Renee by sice bručela, že marní čas, který by raději měla věnovat práci v domácnosti, ale knihu by jí nesebrala. A Jodie? Jodie si z ní občas také utahovala. Za nic na světě nedokázala pochopit, proč si kazí oči u knížek a nevyrazí si raději někam užívat.

Pokud nezahlédla Graye, znamenaly pro ni tyto vzácné chvilky o samotě, kdy si mohla v klidu číst, to nejhezčí z celého dne. Občas jí připadalo, že kdyby si nemohla několik minut denně číst, nejspíš by se zbláznila, začala by ječet a nikdo by ji nezastavil. Bez ohledu na otcovo chování, na to, co slýchala lidi říkat o matce nebo čeho se Russ s Nickym dopouštěli, dokonce bez ohledu na to, že Scottie viditělně slábl, jakmile otevřela knihu, mohla se v jejích stránkách ztratit.

Dnes měla na čtení a na to, aby se ztratila ve stránkách Rebeccy, více než obvyklých patnáct minut. Sedla si na válendu a vyndala svíčku, kterou pod ní měla schovanou. Zapálila ji, postavila na bednu vedle válendy a zády se opřela o stěnu. Světlo svíčky, jakkoli slabé, doplňovalo slabou žárovku a umožňovalo jí číst, aniž by si příliš namáhala oči. Slibovala si, že jednou si pořídí lampičku. Představila si to. Skutečnou lampičku poskytující měkké silné světlo. A také tvarovaný polštář pod záda.

Jednou.

Bylo už skoro po půlnoci, když vzdala boj s těžknoucími očními víčky. Nesnášela, když musela přestat číst, neboť každý okamžik, který měla pro sebe, byl vzácný, teď ale byla natolik ospalá, že přestávala vnímat jednotlivá slova. Plýtvat slovy považovala za ještě horší než plýtvat časem. Povzdychla si, vstala, schovala knihu a zhasla. Lehla si na válendu, která pod ní zavrzala, přikryla se starým prostěradlem a sfoukla svíčku.

V naprosté tmě najednou nemohla usnout. Převalovala se na posteli, lehce podřimovala a přitom se jí vracely některé okamžiky z knížky, kterou před spaním četla. Slyšela, jak těsně po jedné v noci přijeli Russ a Nicky. Vpotáceli se do domu, ani se nesnažili být potichu a nahlas se smáli čemusi, co provedli jejich opilečtí kumpáni. Ani jeden ještě nebyl plnoletý, ale žádný zákon nikdy nemohl kterémukoli Devlinovi zabránit dostat, co chtěl. V hospodě jim sice nenalili, ale existovalo dost způsobů, jak si pití obstarat. Většinu jich dobře znali. Někdy ho ukradli, jindy někomu zaplatili, aby jim ho koupil. Většinou za kradené peníze. Ani jeden nepracoval, protože by si je nikdo nenajal. Moc dobře se vědělo, co jsou zač.

„Starej Poss," chechtal se Nicky. „Buuum!" To stačilo, aby se Russ smíchy zlomil v pase. Z nesouvislých útržků, které zaslechla, to vypadalo, že starého Posse k smrti vyděsila nějaká hlasitá rána. Chlapci to zjevně považovali za ohromnou legraci.

Probudili Scottieho. Slyšela ho, jak si pro sebe brumlá, plakat však nezačal, proto zůstala ležet. Nechtělo se jí chodit do jejich pokoje jen v noční košili, vlastně by se toho k smrti bála, ale udělala by to, kdyby Scottieho vylekali a on se rozplakal. „Kušuj a spi,"

okřikl ho Russ a Scottie ztichl. Po pár minutách všichni usnuli. Nočním tichem znělo mnohohlasé chrápání.

O hodinu a půl později dorazila Jodie. Chovala se tiše, nebo se o to aspoň snažila. Domem prošla po špičkách s botami v rukách a spolu s ní dorazil i pach piva a sexu, žlutý, rudý a hnědý. Barvy splývaly jedna s druhou. Ani se nesvlékla, jen sebou praštila na postel a zhluboka a spokojeně si vydechla.

„Seš vzhůru, Faith?“ zeptala se za chvíli notně ztěžklým jazykem.

„Jo.“

„Mělas jít se mnou. Užila jsem si spoustu srandy.“ Poslední věta přetékala chtíčem. „Vůbec netušíš, o co přicházíš.“

„Takže mi to asi ani nechybí, nemyslíš?“ zašeptala Faith a Jodie se uchichtla.

Faith jen dřímala. Čekala, až přijede Renee a celá rodina bude doma. Dvakrát se s trhnutím probudila a napadlo ji, jestli se snad Renee neobjevila tak tiše, že ji neprobudila, a vstala, aby se podívala z okna. Matčino auto však před domem nestálo.

Renee se té noci domů nevrátila.

• 3 •

„Táta nebyl v noci doma.“

Monika stála s usouženým výrazem v obličeji u okna jídelny. Gray se nenechal od snídaně rušit. Chuť k jídlu mu zkazilo jen máloco. Proto byla Monika vzhůru tak brzy; obvykle z postele vylézala až po desáté. Čekala snad celou noc, až se otec vrátí? Povzdechl si: co si asi Monika myslí, že může s otcovými pozdními příchody udělat? Poslat ho večer do postele bez večeře? Nepamatoval si, že by otec někdy neměl nějakou ženu bokem, i když Renee Devlinová se ho držela mnohem déle než ostatní.

Jejich matce Noelle bylo jedno, kde Guy tráví noci, hlavně když to nebylo s ní. Jednoduše se tvářila, že manželovy aférky neexistují. A protože to nevadilo Noelle, nevadilo to ani Grayovi. Něco jiného by bylo, kdyby se manželovým chováním trápila. Přitom to neznamenalo, že by manžela neměla ráda. Gray si byl jistý, že ho miluje, i když svým vlastním způsobem. Noelle nesnášela sex a neměla ráda, když se jí někdo dotýkal, takže pro Guye milenky znamenaly to nejlepší řešení. K Noelle se choval pěkně, přestože své aférky nijak netajil, a její pozice manželky zůstávala neotřesitelná. V rodině vládlo velmi starosvětské uspořádání a Gray si byl jistý, že až se jednou ožení, určitě si život uspořádá jinak. Zdálo se však, že tento způsob soužití jeho rodičům vyhovoval.

Monika se s tím nikdy nevyrovnala. Neustále se snažila Noelle sveřepě bránit, chovala se k ní tak, jak by Gray nikdy nemohl, a žila s vírou, že Guyovy zálety Noelle ponižují a ubližují. Zároveň Guye zbožňovala a nejšťastnější se cítila, když se jí věnoval. V mysli měla hluboko zakořeněný obraz spořádané rodiny, jejíž členové se navzájem milují, jeden druhému pomáhají a rodiče jsou si v tomto ideálním světě naprosto oddaní.

„Ví to matka?“ zajímal se klidně a odpustil si otázku, zda si Monika skutečně myslí, že by to Noelle vadilo, i kdyby to věděla. Občas mu přišlo Moniky líto, měl ji však rád a nechtěl jí záměrně ubližovat.

Monika zavrtěla hlavou. „Ještě nevstala.“

„Tak proč si s tím děláš hlavu? Než vstane, táta se vrátí a máma si bude myslet, že musel ráno někam odjet.“

„Jenže byl zase s ní!“ Monika se otočila, aby na něho viděla. V očích se jí leskly slzy. „S tou Devlinovic ženskou!“

„To nemůžeš vědět jistě. Třeba hrál celou noc poker.“ Guy hrál rád, ale Gray pochyboval, že jeho noční nepřítomnost měla s kartami něco společného. Pokud svého otce znal, a znal ho skutečně dobře, bylo vskutku pravděpodobnější, že strávil noc s Renee Devlinovou nebo nějakou jinou ženou, která mu padla do oka. Renee určitě není tak hloupá, aby si myslela, že jí Guy bude věrnější než manželce.

„Myslíš?“ zeptala se Monika s nadějí v hlase. Ráda by věřila jakémukoli jinému vysvětlení, než tomu, které se přímo nabízelo.

Gray pokrčil rameny. „Je to možné.“ Stejně tak bylo možné, že do domu udeří meteorit. Dopil kávu a odsunul židli. „Až přijde, řekni mu, že jsem se jel podívat do Baton Rouge na ty pozemky, o kterých jsme mluvili. Vrátím se nejpozději ve tři.“ Protože se dál tvářila smutně, objal ji kolem ramen. Monice chyběla rozhodnost a sebevědomí, jimiž zbytek rodiny oplýval. Dokonce i Noelle, jakkoli odtažitá, vždy přesně věděla, co chce a jak toho dosáhnout. Monika ve srovnání s ostatními členy rodiny vypadala takřka bezmocná.

Na okamžik si mu položila hlavu na rameno. Přesně tak, jako když byla malá, něco se jí nedařilo a doufala, že to bratr dá do pořádku. Přestože byl starší jen o dva roky, vždy ji chránil, neboť už jako dítě si plně uvědomoval, že jí schází samostatnost.

„Co mám dělat, jestli opravdu byl s tou děvkou?“ zeptala se nešťastně.

Gray se ne příliš úspěšně snažil skrýt netrpělivost. „Nebudeš dělat nic, protože ti do toho nic není.“

Odtáhla se a vyčítavě se na něho podívala. „Jak tohle můžeš říct? Mám o něj strach.“

„Já vím. Jen bys ale marnila čas a stejně by ti nepoděkoval,“ namítl.

„Vždycky stojíš na jeho straně, protože jsi úplně stejný.“ Po tvářích jí stékaly slzy. Odvrátila se. „Vsadila bych se, že ty pozemky v Baton Rouge mají dvě nohy a velká prsa. Tak si to užij.“

„Užiju," přitakal ironicky. Skutečně se chystal podívat na jakési pozemky a pak měl v plánu něco úplně jiného. Byl silný, zdravý, mladý a sexuální pud jím zmítal již od patnácti. Neustálý tlak a chvění v podbřišku. Naštěstí vždy našel ženu, která jeho touhu uspokojila, ale se zdravou dávkou cynismu si uvědomoval, že za jeho sexuálními úspěchy stojí i peníze jeho rodiny.

Bylo mu vlastně jedno, proč s ním ženy šly, zda proto, že se jim líbil, nebo kvůli bankovním kontům. Nezáleželo mu na tom, chtěl jen měkké, žhavé tělo pod sebou a ulevit neustávajícímu tlaku. Zatím se ještě nezamiloval, zato sex se mu nesmírně líbil. Nejraději měl první okamžiky průniku, kdy musel překonat odpor. Vždy se pečlivě chránil a používal kondom i tehdy, kdy mu žena tvrdila, že bere antikoncepční pilulky. Každý přece ví, že ženy v těchto věcech často lžou, a rozumný muž neriskuje.

Nebyl si tím jistý, měl však dojem, že Monika je stále ještě panna. Přestože byla citově značně otevřenější než Noelle, cosi z matky se v ní skrývalo, jakási hluboko zakořeněná odtažitost, která zatím žádnému muži nedovolila se s ní sblížit. Na jedné straně odrazovala Noellinou chladnou rezervovaností, ale bez jejího sebevědomí, na druhé straně přitahovala Guyovou emocionalitou, nicméně bez sexuální vášně. Gray se pyšnil otcovou sexualitou mírněnou Noelliným sebeovládáním. Přestože měl sex rád, nestal se jeho otrokem jako otec. Věděl, kdy a jak říct ne, a zdálo se, že při výběru žen projevuje lepší vkus.

Zatahal Moniku za pramínek vlasů, „Zavolám Alexovi a zjistím, jestli neví, kde táta je." Alexander Chelette, právník z Prescottu, byl Guyův nejlepší přítel.

Rty se jí ještě chvěly, přesto se pousmála. „Určitě tátu najde a řekne mu, aby šel domů."

Gray si odfrkl. Zdálo se mu neuvěřitelné, že Monika ve svých dvaadvaceti věděla o mužích tak málo.

„Moc bych na to nesázel, ale třeba tě uklidní." Rozhodl se Monice říct, že Guy hrál poker, i kdyby Alex znal číslo pokoje v motelu, kde otec strávil noc plnou vášně.

Vydal se do pracovny, odkud Guy řídil veškeré finanční zájmy rodiny Rouillardových a kde se Gray tomuto umění učil. Svět

podnikání a financí ho fascinoval natolik, že se dobrovolně vzdal šance stát se profesionálním fotbalistou a plně se ponořil do světa obchodu. Nakonec to z jeho strany nebyla nijak velká oběť. Věděl, že by byl dobrý fotbalista, protože o něho profesionální kluby jevily zájem, ale zároveň si uvědomoval, že by to na hvězdu nikdy nedotáhl. Pokud by se věnoval fotbalu a měl štěstí, aby se mu vyhnula zranění, hrál by nějakých osm let a vydělal si slušné, ale nijak horentní peníze. Takže i když měl fotbal rád, podnikání ho zaujalo víc. Byla to hra, kterou může hrát mnohem déle a vydělat si o hodně víc.

I kdyby se Guy nejspíš nad synem – profesionálním fotbalistou – nadýmal pýchou, Grayovi se zdálo, že se otci ulevilo, když se rozhodl vrátit domů. Během několika měsíců po získání vysokoškolského diplomu ho otec s radostí zavalil hromadou znalostí o obchodování, o nichž se v učebnicích nepíše.

Gray přejel prsty po leštěném dřevu mohutného pracovního stolu. Na jednom rohu stál velký rámeček s fotografií Noelle a menší fotografie Graye a Moniky, jako když se kolem královny shromáždí její dvůr. Většina lidí by si matku představovala spíše s dětmi na klíně, Noelle však mateřské city najevo nikdy nedávala. Jak na fotografii dopadaly paprsky ranního slunce, zdůrazňovaly detaily, které jindy zůstávaly nepovšimnuté. Gray se na okamžik zarazil a matčinu tvář si prohlížel.

Noelle byla krásná, ale úplně jiným způsobem než Renee Devlinová. Renee připomínala Slunce – žhavé, zářivé a spalující, zatímco Noelle se podobala spíše chladnému a vzdálenému Měsíci. Husté, tmavé rovné vlasy nosila upravené do složitého účesu. Nádherné modré oči po ní ani jedno z dětí nepodědilo. Nebyla kreolka, ale čistokrevná starosvětská Američanka. Někteří lidé z města dokonce měli kdysi dojem, že se Guy Rouillard neoženil zrovna dobře. Nakonec se však ukázala být důstojnější než urozená kreolka a pochybnosti se vytratily. Jedinou připomínkou jejího původu zůstalo synovo jméno Grayson, což bylo její rodné příjmení. Protože o něm ale vždycky všichni hovořili jako o Grayovi, okolí se domnívalo, že ho dostal kvůli podobnosti se jménem svého otce.

Na stole ležel Guyův diář. Gray se posadil na kraj stolu, natáhl se pro telefon a očima přitom přejel po schůzkách naplánovaných na dnešek. Na desátou hodinu jednání s bankéřem Williamem Gradym. Poprvé od rána pocítil Gray osten nejistoty. Ať se dělo cokoli, Guy by nikdy nedovolil, aby mu ženy překážely v podnikání. Stejně tak by na obchodní jednání nikdy nevyrazil neoholený a nevhodně oblečený.

Vytočil číslo Alexe Chelettea. Právníkova sekretářka hovor přijala po prvním zazvonění. „Chelette a Anderson, advokátní kancelář."

„Dobrý den, Andreo. Dorazil už Alex?"

„Samozřejmě," odpověděla vesele, protože okamžitě poznala Grayův hlas připomínající hladký samet. „Víte, jaký je. Muselo by přijít zemětřesení, aby do kanceláře nedorazil v devět nula nula. Počkejte, spojím vás."

Slyšel cvaknutí, protože však Andreu znal, nedělal si iluze, že by volala Alexe interkomem. Do jejich kanceláře chodil dost dlouho, a tak věděl, že interkom používá jen tehdy, když na jednání přišel někdo cizí. Většinou se otočila a křikla do otevřených dveří Alexovy pracovny.

Gray se usmál. Vzpomněl si, jak se Guy popadal za břicho, když mu popisoval, co se stalo, když se Alex pokoušel Andreu přimět, aby se chovala formálněji, jak se na advokátní kancelář sluší a patří. Proti své sekretářce neměl chudák sebemenší šanci. Urazila se a ve firmě zavládla mrazivá atmosféra. Místo obvyklého „Alexi" ho začala oslovovat „pane Chelette", mluvila s ním výhradně přes interkom a jejich uvolněné kamarádství se vypařilo. Když se zastavil u jejího stolu na pár slov, pokaždé okamžitě vstala a odkráčela na toaletu. Většina drobností, které dosud samozřejmě vykonávala za Alexe a snímala mu tím z beder spoustu práce, se mu najednou hromadila na stole. Zjistil, že musí do práce přicházet dříve a odcházet později, zatímco Andrea najednou úzkostlivě dodržovala pracovní dobu. Vyměnit ji nemohl, o šikovné sekretářky schopné pracovat v advokátní kanceláři byla v Prescottu nouze. Po dvou týdnech to potupně vzdal a od té doby na něho Andrea dál křičela přes dveře.

Když Alex zvedl sluchátko, na lince se ozvalo další cvaknutí. „Dobré ráno, Grayi. Dneska sis přivstal.“

„Ani ne.“ Vždy vstával dřív než Guy, většina lidí však žila v domnění, že jaký otec, takový syn. „Jedu se do Baton Rouge podívat na nějaké pozemky. Alexi, nevíš, kde je táta?“

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho. „Ne, nevím.“ Další opatrná odmlka. „Něco se stalo?“

„V noci nepřišel domů a na desátou má schůzku s Billem Gradym.“

„Sakra.“ V Alexově hlasu Gray rozeznal potlačované obavy. „Ach, bože. Nemyslel jsem… sakra!“

„Alexi, co se děje?“ Grayův hlas zněl jako ostře nabroušený meč.

„Přísahám, Grayi, nevěřil jsem, že to udělá,“ odpověděl právník zničeně. „Možná to neudělal. Třeba zaspal.“

„Co neudělal?“

„Několikrát se o tom zmínil, pokaždé ale v opilosti. Přísahám, nebral jsem to vážně. Bože, snad to neudělal.“

Gray sevřel sluchátko tak pevně, až zapraskalo. „O čem se zmínil?“

„Že odejde od vaší matky.“ Alex slyšitelně ztěžka polkl. „A uteče s Renee Devlinovou.“

Gray opatrně uložil sluchátko do vidlice. Několik vteřin stál bez hnutí a nevěřícně zíral na přístroj. Nevěřil, že by Guy něco takového udělal. Proč? Proč by měl utíkat s Renee, když se s ní mohl scházet a také se scházeli, kdykoli se mu zachtělo. Alex se musel zmýlit. Guy by přece nikdy neopustil své děti a podnikání. Na druhou stranu se mu ulevilo, když se Gray rozhodl vzdát fotbalové kariéry, a co nejrychleji ho naučil většině toho, co o podnikání věděl.

Gray zůstal chvíli zcela otupělý, ale byl natolik realistický, že tento stav rychle pominul. Úžas a překvapení pomalu ustupovaly a Graye se zmocňoval vztek. Popadl telefon a prohodil ho oknem. Na chodbě se ozvaly několikerý kroky.

Kromě Faith a Scottieho všichni vyspávali. Jakmile Scottieho nakrmila, vyrazila s ním dívka ven a zavedla ho k potoku, kde se

mohl cákat v mělké vodě a pokoušet se chytat raky. Nikdy se mu to sice nepovedlo, pokaždé se však dobře bavil. Bylo krásné ráno, přes koruny stromů zářilo zlaté slunce a jeho paprsky se odrážely od zčeřené hladiny. Všechny vůně byly čisté a ostré, měly zářivé barvy a zbavovaly ji zápachu alkoholu, který jí dosud ulpíval v nose po noci strávené v domě.

Očekávat, že si Scottie nenamočí oblečení, bylo stejně bláhové jako věřit, že slunce jednou vyjde na západě. Proto jakmile došli k potoku, sundala mu krátké kalhoty a tričko a nechala ho vběhnout do vody jen v plenkách. S sebou vzala plenky náhradní, které mu dá při odchodu. Opatrně pověsila oblečení na větev a brouzdala se vodou, aby na něho dohlédla. Kdyby k němu plaval had, nevěděl by, že se ho má bát. Ona z nich sice strach neměla, raději však zůstávala opatrná.

Scottie si hrál několik hodin, pak ho však musela, kopajícího a protestujícího, z vody doslova vytáhnout. „Už musíš ven," vysvětlovala mu. „Podívej, máš kůži zkrabatělou jako sušená švestka." Posadila ho na zem, vyměnila mu plínku a oblékla ho. Nebylo to nic jednoduchého, protože se neustále vrtěl a snažil se dostat zpátky do potoka.

„Budeme hledat veverky," prohlásila. „Vidíš ve větvích nějakou veverku?"

Okamžitě na potok zapomněl, zvedl hlavu ke korunám stromů a vzrušenýma očima je propátrával. Faith ho vzala za ruku a delší a klikatou cestou ho pomalu vedla domů. Doufala, že se Renee mezitím vrátila.

Přestože matka občas zůstávala přes noc pryč, Faith to pokaždé zneklidnilo. Snažila se na to nemyslet, žila však v neustálém strachu, že Renee jednou večer prostě odejde a už se domů nevrátí. S hořkostí v duši jí bylo jasné, že kdyby Renee narazila na muže, který by měl peníze a mohl jí nabídnout hezké věci, okamžitě by rodinu opustila. Jediné, co ji v Prescottu drželo, byl pravděpodobně Guy Rouillard a to, co jí mohl dávat. Kdyby ji Guy někdy odhodil, Renee by si nejspíš sbalila věci a zmizela.

Scottie objevil dvě veverky, jedna seděla na větvi a druhá poskakovala po kmeni stromu, a spokojeně se nechával Faith vést.

Když se dostali na dohled domu, došlo mu, kam mají namířeno, a začal protestovat. Nejprve se ji snažil odtáhnout zpátky a nakonec se jí vytrhnout.

„Nech toho, Scottie," táhla ho Faith z lesa na hrbolatou prašnou cestu k domu. „Víc už si s tebou hrát nemůžu. Musím vyprat. Ale slibuju, že až vyperu, budeme si hrát na –"

Za sebou uslyšela hluboké, dunivé bručení motoru, které sílilo. V první chvíli si s úlevou pomyslela, že se máma konečně vrací. Jenže v zatáčce se neobjevil její červený sporťák, nýbrž černý kabriolet Corvette, který si Gray koupil náhradou za stříbrný, jímž jezdil na vysoké škole. Faith ztuhla, zapomněla na Scottieho i na Renee a srdce se jí nejprve zastavilo, aby se vzápětí rozbušilo tak, že málem omdlela. Uvidí Graye!

Zaplavila ji taková radost, že skoro zapomněla odtáhnout Scottieho z cesty. Její srdce zpívalo. Gray. Rozechvěla se jí kolena a při pomyšlení, že s ním možná bude dokonce i mluvit, i kdyby mělo jít jen o mumlavé „ahoj", se začala třást celá.

Jak se blížil, upírala na něho oči a opájela se nejmenšími podrobnostmi. Přestože seděl za volantem a příliš z něho neviděla, zdálo se jí, že je štíhlejší, než když hrával fotbal, a že má o kousek delší vlasy. Oči však měl stejné, temné jako hřích a stejně přitažlivé. Když je míjel, přejel Faith a Scottieho pohledem a odtažitě kývl na pozdrav.

Scottie ji tahal za ruku, protože ho hezké auto okouzlilo. Měl rád i matčin sporťák a Faith musela dávat dobrý pozor, aby se k němu nedostal, protože Renee by vyskočila z kůže, kdyby na laku našla stopy jeho upatlaných rukou.

„Dobře," zašeptala okouzlená Faith, „Půjdeme se na to hezké autíčko podívat." Vrátili se na cestu a následovali corvettu, která právě zastavila před domem. Gray z nízkého sporťáku vyskočil, jako by to bylo dětské autíčko na pouti. Vyběhl dva prošlapané schody, trhnutím otevřel rám se sítí proti hmyzu a vešel dovnitř.

Nezaklepal, uvědomila si Faith. Něco se děje.

Přidala a táhla Scottieho za sebou, až zakopl a hlasitě protestoval. Vzpomněla si na jeho nemocné srdce a sevřela ji hrůza. Okamžitě se zastavila a vzala ho do náručí. „Promiň, zlato. Nechtěla

jsem tě nutit utíkat.“ Záda proti nezvyklé zátěži protestovala, ale nedbala toho a spěchala dál. Nevnímala drobné kamínky pod bosýma nohama ani prach, který rychlou chůzí vířila. Bála se, že chlapcova váha jí snad nedovolí dostat se k domu. V uších jí bušila krev a nemohla dýchat.

Zaslechla křik a poznala otcův hlas doprovázený hlubším a bouřlivějším Grayovým. Ztěžka oddychovala a nutila hubené nohy, aby ji donesly ke dveřím. Rám se sítí zaskřípal, když ho otevírala. Protáhla se dovnitř a zůstala stát, aby se v šeru rozkoukala. Slyšela křik, nadávky a připadalo jí, že se ocitla ve zlém snu.

Nechala Scottieho sklouznout na podlahu. Vyděšený hlukem se jí chytil za nohu a hledal u ní bezpečí.

Konečněji přestalo hučet v uších a začala jednotlivým slovům rozumět. A raději by ohluchla.

Gray vytáhl Amose z postele a táhl ho do kuchyně. Amos ječel, nadával a dokonce se chytil rámu dveří, aby se Grayovi vytrhl. Jenže se silným mladíkem, povzbuzeným vztekem, nemohl soupeřit. Sotva udržel rovnováhu, když jím Gray mrštil doprostřed místnosti.

„Kde je Renee?“ vyštěkl a hrozivě se tyčil nad bezmocně se krčícím Amosem.

Ten přejel nejistýma očima po pokoji, jako by manželku hledal. „Není tady,“ zamumlal.

„To vidím taky, že tu není, pitomče! Chci vědět, kde sakra je?“

Amos se pohupoval na bosých chodidlech zpředu dozadu a najednou si říhl. Od pasu nahoru byl nahý a kalhoty měl stále ještě rozepnuté. Neučesané vlasy mu trčely všemi směry, byl neoholený, oči měl opuchlé a dech mu páchl po alkoholu. Gray se nad ním tyčil v celé své výšce metr devadesát, štíhlý a samý sval, černé vlasy pečlivě sčesané dozadu, v zářivě bílé košili a na míru šitých kalhotách.

„Nemáš právo si na mě takhle vyskakovat. Je mi jedno, kdo je tvůj táta,“ bránil se Amos. Nehledě na svá slova se však přikrčil pokaždé, když se Gray pohnul.

Z pokoje vylezli i Ross a Nicky, nijak se však nesnažili otci pomoct. Postavit se komukoli rozzuřenému, natož Grayovi Rouillardovi, nebyl jejich styl.

„Víš, kde je Renee?“ uhodil Gray znovu ledově chladným hlasem.

Amos zaškubal jedním ramenem. „Musela někam jít,“ zamumlal opatrně. „Kdy?“

„Jak to myslíš, kdy? Spal jsem. Jak mám sakra vědět, kdy odešla?“

„Byla v noci doma?“

„Určitě. Sakra o čem to mluvíš?“ zaječel Amos. Jeho těžký jazyk naznačoval, kolik alkoholu má ještě v krvi.

„Říkám, že ta tvoje děvka odešla!“ křikl Gray. Tvář měl zrůzněnou zlostí, šlachy na krku napjaté.

Faith projel osten čisté hrůzy a zamotala se jí hlava. „Ne,“ vydechla.

Gray ji zaslechl a otočil k ní prudce hlavu. Tmavé oči mu sršely hněvem. „Ty aspoň vypadáš střízlivě. Víš, kde je Renee? Přišla v noci domů?“

Faith odevzdaně zavrtěla hlavou. Otevírala se před ní temná propast a cítila ostře žlutý, kyselý zápach strachu. Vlastního strachu.

Stáhl v úšklebku horní ret a odhalil řadu silných bílých zubů. „Myslel jsem si to. Utekla s mým otcem.“

Faith znovu zavrtěla hlavou a najednou nedokázala přestat. Ne. To slovo se jí nepřestávalo honit hlavou. Ne. Bože, ne.

„Lžeš!“ zaječel Amos, doklopýtal k rozvrzanému stolu a ztěžka dosedl na židli. „Renee by mě ani děti nikdy neopustila. Miluje mě. Ten děvkař je určitě někde s ňákou novou kurvou –“

Gray se po něm vrhl, jako když zaútočí had. Pěstí udeřil Amose do brady tak silně, že opilec i se židlí padl na podlahu. Židle se pod ním rozlomila na kusy.

Scottie hrůzou zasténal a zabořil obličej do Faithina boku. Protože byla příliš ztuhlá strachy, neobjala ho a nesnažila se ho ukonejšit. Chlapec se rozplakal.

Amos se namáhavě zvedl na nohy a stoupl si tak, aby mezi sebou a Grayem měl stůl. „Proč mě tlučeš?“ ječel a držel si bradu.

„Nic jsem ti neudělal. Jestli má Renee něco s tvým tátou, tak to není moje chyba!“

„Co je to tu za rozruch?“ ozval se najednou Jodiin záměrně afektovaný a smyslný hlas. Faith se podívala ke vchodu do přístavku a vytřeštila hrůzou oči. Sestra stála ve dveřích s vlasy rozpuštěnými na nahých ramenou. Na sobě měla jen červené krajkové kalhotky a stydlivě si přidržovala červenou krajkovou vestu, která jí stěží zakrývala prsa. Zamrkala na Graye s tak silně předstíranou nevinností, až se Faith sevřely útroby.

Gray se na Jodii znechuceně ohlédl, zkřivil ústa a otočil se k ní zády. „Chci, abyste do večera byli pryč,“ oznámil chladně Amosovi. „Nechci, abyste nám zamořovali pozemky.“

„Pryč?“ vyjekl Amos. „Ty parchante, nemůžeš nás vyhodit. Existujou zákony –“

„Neplatíte nájem,“ prohlásil Gray s ledovým úsměvem na rtech. „Zákony o vystěhování se na tuláky nevztahují. Vypadněte.“ Otočil se a zamířil ke dveřím.

„Počkej!“ vykřikl Amos. V panice se rozhlížel po místnosti, jako by hledal nějaký nápad. Přejel si jazykem po rtech. „Nemusíš se tak vztekat. Třeba… třeba si jen vyrazili na vejlet. Vrátěj se. Jo, jasně. Renee se vrátí. Nemá přece důvod odejít.“

Gray se chraplavě zasmál a pohrdavě se rozhlédl po místnosti v zanedbaném domě. Někdo, nejspíš nejmladší dcera, se tu pokouší udržovat pořádek a čistotu, bylo to ale jako snažit se zadržet příliv. Amos a jeho dva synové, kteří opravdu nepadli daleko od stromu, ho podmračeně pozorovali. Starší dcera se svíjela ve dveřích a pokoušela se mu předvést co nejvíc, aniž by se musela úplně svléknout. Malý chlapec postižený Downovým syndromem se tiskl k mladší dceři a plakal. Faith stála jako opařená a velkýma, zmatenýma zelenýma očima ho sledovala. Zrzavé vlasy jí splývaly na ramena a bosé nohy měla špinavé.

Z bezprostřední blízkosti mohla Faith sledovat jeho pohled, jímž přejel po domě a jeho obyvatelích a nakonec jím ulpěl na ní. Zhodnotil její život i rodinu a shledal je zbytečnými.

„Nemá důvod odejít?“ odfrkl si. „Bože, jak tak koukám, nemá důvod se vracet.“

V tichu, které následovalo, prošel kolem Faith a rozrazil dveře, které udeřily o stěnu, odrazily se a zase se zabouchly. Motor vozu se s řevem probral k životu a za okamžik byl Gray pryč. Faith stála jako přikovaná uprostřed pokoje. Scottie se k ní úpěnlivě tiskl. Nic nevnímala. Věděla, že musí něco udělat. Ale co? Gray jim přikázal, aby odešli. Odejít? Kam? Mozek odmítl přemýšlet. Nakonec s vypětím sil zvedla ruku a začala Scottieho hladit po hlavě. „Všechno je v pořádku, nic se neděje.“ Moc dobře věděla, že lže. Máma byla pryč a nic už nikdy nebude v pořádku.

• 4 •

Gray ujel půl míle a pak se roztřásl tak silně, že musel zastavit. Opřel si hlavu o volant, zavřel oči a pokoušel se bojovat s vlnami paniky. Bože, co bude dělat? Nikdy v životě neměl takový strach.

Cítil neskutečnou bolest a připadal si jako dítě, které se utíká schovat k matce, stejně jako se malý Devlin schovával u své sestřičky. Jenže za Noelle jít nemohl. Dokonce i v dobách, kdy byl malý, ho od sebe vždy odstrkovala, takže se naučil chodit s problémy za otcem. A i kdyby Noelle snad byla citověji založená, podporu u ní hledat nemohl. Teď ji musí on poskytovat jí. Starost o matku a sestru najednou zůstala na něm.

Proč to Guy udělal? Jak mohl odejít? Vlivem otcovy nepřítomnosti a zrady Grayovi připadalo, jako by mu někdo vyrval srdce. S Renee se přece mohl nerušeně stýkat. Co mu nabídla, že se odvrátil od svých dětí, od svého podnikání a dědictví? Gray měl k otci vždy velmi blízko, vyrůstal obklopený jeho láskou, vždy se mohl spolehnout na jeho neochvějnou podporu, jenže teď tyto jistoty zmizely a s nimi i základy jeho života.

Připadal si k smrti vyděšený. Bylo mu teprve dvaadvacet a problémy se nad ním kupily do nebetyčných výšin. Noelle a Monika ještě nic nevědí. Musí sebrat sílu a všechno jim říct. Musí je podpořit, vlastní bolest odsunout a soustředit se na´udržení rodinného majetku. Jinak přijdou o všechno. Ocitl se v úplně jiné situaci, než kdyby Guy nečekaně zemřel, protože v takovém případě by zdědil všechny podíly, peníze i moc. Takto Guy vlastnil úplně všechno, jenom byl pryč. Majetek by se jim mohl rozplynout mezi prsty, jakmile by vystrašení investoři začali opouštět domněle se potápějící loď a různé správní rady by vycítily možnost převzít vládu. Gray bude muset ze všech sil bojovat, aby udržel aspoň polovinu toho, co otec nashromáždil.

On, Monika i Noelle měli část majetku napsanou na sebe, to by ale nestačilo. Guy poskytl Grayovi rychlokurz řízení, nepředal mu však pravomoci, aby ho mohl vykonávat. Pokud nesepsal plnou moc. Jestli takový dokument existuje, měl by být ve stole v jeho pracovně.

A když ho nenajde, bude muset požádat Alexe o pomoc při stanovení dalšího postupu. Alex byl velmi chytrý a zkušený podnikový právník. Klidně by si mohl někde jinde otevřít lukrativnější praxi, jenže se mohl opřít o zděděné peníze a necítil potřebu z Prescottu odejít. Spravoval všechny Guyovy záležitosti a zároveň se stal jeho nejbližším přítelem, takže o právní situaci měl stejný přehled jako on sám.

Bůh ví, pomyslel si Gray smutně, že bude potřebovat veškerou pomoc, jíž se mu dostane. Nenajdou-li však plnou moc, bude rád, když jim zůstane střecha nad hlavou.

Zvedl hlavu z volantu a znovu se ovládl. Bolest musí ustoupit do pozadí, nahradí ji ocelově chladné odhodlání. Jeho matka a sestra se stěží vypořádají s tím, že Guy odešel. Udělá všechno pro to, aby nepřišly i o domov.

Zařadil rychlost a pokračoval v jízdě. Na té hrbolaté prašné cestě nechal poslední zbytky dětství.

Ze všeho nejdřív zajel do Alexovy kanceláře v Prescottu. Musel jednat co nejrychleji, aby vůbec něco zachránil. Když vešel dovnitř, Andrea vykouzlila na tváři úsměv jako většina žen, které ho spatřily, a do kulatého příjemného obličeje se jí vlilo o něco více barvy. Bylo jí sice pětačtyřicet a klidně by mohla být jeho matkou, jenže věk neměl s instinktivní reakcí na jeho přítomnost nic společného.

Gray jí podvědomě úsměv oplatil, hlavu však měl plnou úplně jiných myšlenek. „Je někdo u Alexe? Nutně s ním musím mluvit.“

„Ne, je sám. Běžte dál.“

Gray prošel kolem jejího stolu do Alexovy kanceláře a pečlivě za sebou zavřel dveře. Alex zvedl oči od vzorně uspořádaných složek na stole a vstal. V jeho pohledu se zračily obavy. „Našel jsi ho?“

Gray zavrtěl hlavou. „Renee Devlinová je také pryč.“

„Ach bože.“ Alex se zhroutil zpátky na židli, zavřel oči a mnul si kořen nosu. „Nemůžu tomu uvěřit. Nevěřil jsem, že to myslí vážně. Proč by měl? Stejně –“ Zarazil se, otevřel oči a lehce se začervenal.

„Stejně s ní spal,“ dokončil Gray. Přešel k oknu, zůstal stát s rukama v kapsách a díval se dolů na hlavní ulici. Prescott bylo malé

město s pouhými patnácti tisíci obyvatel, dnes však na náměstí před budovou soudu vládl čilý provoz. Brzy se všichni tam dole dozvědí, že Guy Rouillard opustil manželku a děti a utekl s tou Devlinovic děvkou.

„Ví to matka?“ Alex měl v hlase napětí.

Gray zavrtěl hlavou. „Ještě ne. Jí i Monice to řeknu, až se dostanu domů.“ Prvotní bolest a šok zmizely, zůstala nezdolná vůle a určitá odtažitost, jako by sám sebe sledoval z dálky. Cosi z této odtažitosti proniklo i do jeho hlasu, který zněl chladně a klidně. „Nechal mi u tebe táta plnou moc?“

Do této chvíle Alex myslel jen na osobní dopady Guyova útěku. Teď na něho plnou silou dopadly i právní důsledky a vytřeštil oči. „Do prdele,“ ujelo mu na něj nezvykle sprosté slovo. „Ne, nenechal. Kdyby ano, došlo by mi, že to s útěkem myslí vážně, a pokusil bych se ho zastavit.“

„Možná bude doma v pracovním stole. Třeba se za pár dní ozve. Jestli ano, nebudou s finanční stránkou žádné problémy. Když ale žádnou plnou moc nenajdeme a nezavolá… Nemůžu si dovolit čekat. Musím prodat, co půjde, než se ta zpráva rozšíří a ceny akcií spadnou jako kámen.“

„Zavolá,“ ujišťoval ho chabě Alex. „Musí. Od svých finančních závazků prostě nemůže jen tak odejít. Jde o celé jmění!“

Gray pokrčil rameny a tvářil se opatrně. „Odešel od rodiny. Snad ani nechci myslet na to, že pro něho podnikání znamenalo víc než my.“ Odmlčel se. „Mám dojem, že se nevrátí ani nezavolá. Hodně mě poslední dobou naučil. Už vím proč. Kdyby chtěl dál všechno řídit sám, nedělal by to.“

„Pak ta plná moc někde určitě bude,“ trval na svém Alex. „Guy byl příliš dobrý podnikatel, aby se o něco takového nepostaral.“

„Možná, já teď ale musím myslet na matku a na Moniku. Nemůžu čekat. Musím začít prodávat a získat co nejvíc peněz, abych měl s čím pracovat a od něčeho začít. Jestli se mi to nepovede a otec nic nepřipravil, jsme za chvíli pod mostem.“

Alex ztěžka polkl, nicméně přikývl. „Dobrá. Začnu pracovat na posílení tvých zákonných pozic, rovnou ale přiznávám, že jestli se Guy neozve nebo nenechal plnou moc, bude to zlé. Byla by tu ještě

možnost, že by Noelle požádala o rozvod a soud jí přiřkl polovinu majetku, to by ale zabralo spoustu času.“

„Musím se připravit na nejhorší,“ prohlásil Gray. „Vrátím se domů a podívám se po plné moci. Nečekej ale, až se ti ozvu, a pusť se do práce. Jestli plnou moc nenajdu, zavolám hned makléřovi a začnu prodávat. Zatím si to nech pro sebe.“

Alex vstal. „Neřeknu nic ani Andree.“ Prsty si projel vlasy, což naznačovalo, že je skutečně nervózní, protože jinak si na podobná gesta nepotrpěl. Šedé oči mu ztmavly utrpením. „Je mi to líto, Grayi. Cítím část viny. Měl jsem něco udělat.“

Gray zavrtěl hlavou. „Nic si nevyčítej. Jak jsi říkal: koho by napadlo, že to myslí vážně? Jediní, komu dávám vinu, jsou otec a Renee Devlinová.“ Mrazivě se usmál. „Nedovedu si představit nic, v čem byla tak dobrá, aby ho přinutila odejít od rodiny, zřejmě ale na něco přišla.“ Odmlčel se a na chvíli se utápěl ve vlastních chmurných myšlenkách. Pak zamířil ke dveřím. „Zavolám, až něco zjistím.“

Když odešel, Alex celý rozrušený usedl do křesla. S vypětím všech sil dokázal nedat nic najevo, když dovnitř vešla Andrea se stěží potlačovanou zvědavostí. „Co se Grayovi stalo?“

„Celkem nic. Jen se mnou chtěl probrat jednu soukromou záležitost.“

Zklamalo ji, že se nesvěřil. „Mohla bych nějak pomoci?“

„Ne, to bude v pořádku.“ Povzdechl si a promnul si oči. „Skoč si na oběd a přines mi třeba sendvič. Čekám hovor, takže nemůžu odejít.“

„Fajn. Co by sis dal?“

Mávl otupěle rukou. „Cokoli. Víš, co mám rád. Nechám se překvapit.“

Ještě několik minut se zdržela v přední kanceláři. Vypnula počítač, který před rokem koupil, uklidila diskety a dala si věci do kabelky. Když odešla, Alex se po chvíli vydal zamknout hlavní vchod. Posadil se na její židli, počítač zapnul a začal psát. „Sakra, Guyi,“ zašeptal. „Ty parchante.“

Gray zaparkoval corvettu před pěti širokými schody mířícími na krytou podestu a k dvoukřídlým vchodovým dveřím, přestože Noelle

dávala přednost tomu, aby vozy členů rodiny byly uklizené v garážích. Příjezdová cesta patřila návštěvníkům, jimž podle jejího názoru nemělo být podle aut na první pohled jasné, kdo je doma. Dávalo to možnost nevítané hosty odmítat. Některé z Noelliných názorů byly skutečně viktoriánské. Obvykle ji poslouchal, dnes však myslel na důležitější věci a navíc pospíchal.

Vyběhl schody po dvou a otevřel dveře. Monika ho nejspíš zahlédla z okna svého pokoje, protože právě sbíhala po schodišti, tvář plnou obav. „Táta se ještě nevrátil!“ zasyčela a ohlédla se k jídelně, kde si Noelle právě vychutnávala pozdní snídani. „Proč jsi rozbil okno v pracovně? A proč parkuješ vpředu? Mámě se to nebude líbit.“

Gray neodpověděl. Rychle proběhl halou do pracovny. Podrážky mu na parketové podlaze cvakaly. Monika pospíchala za ním a do pracovny se dostala v okamžiku, kdy začal jeden po druhém probírat dokumenty na otcově stole.

„Nevěřím, že Alex říkal pravdu o tom pokeru,“ prohlásila a hlas se jí lehce chvěl. „Zavolej mu ještě jednou. Ať ti řekne, kde táta doopravdy je.“

„Za minutku,“ zamumlal Gray a ani se na ni nepodíval. Žádný z papírů na stole neobsahoval plnou moc. Začal otevírat šuplíky.

„Grayi!“ zvýšila hlas. „Určitě je důležitější tátu najít, než se mu hrabat ve stole.“

Přestal, zhluboka se nadechl a narovnal se. „Moniko, zlato, někam si sedni a mlč,“ oslovil ji laskavým tónem, z něhož pochopila, že trvá na tom, aby ho poslechla. „Musím najít jeden důležitý dokument, který tu táta nechal. Za chvilku se ti budu věnovat.“

Podíval se na ni takovým způsobem, že si případný protest rozmyslela. Potichu a s překvapeným výrazem se posadila a Gray se vrátil k pátrání.

O pět minut později už také seděl a v ústech cítil hořkou pachuť porážky. Plnou moc nenašel. Nedávalo to smysl. Proč by se Guy snažil ho tolik naučit, když mu nepřenechal žádnou pravomoc? Jak říkal Alex, Guy byl příliš chytrý, aby právě na tohle nepomyslel. Měl v úmyslu řídit i nadále své záležitosti sám? Proč by Grayovi poskytoval tak intenzivní školení? Možná chtěl synovi předat opratě,

ale nakonec změnil názor. Jiné vysvětlení Graye nenapadalo. V takovém případě by se jim měl nejpozději během několika dnů ozvat, protože jeho svět financí byl příliš složitý na to, aby ho delší dobu ponechal bez dozoru.

Jak řekl Alexovi, nemohl se spoléhat, že se o tuto záležitost někdo postará. Nedokázal si představit, že by Guy ztratil o své podnikání zájem, jenže stejně tak by ho ještě ráno nenapadlo, že by otec opustil rodinu kvůli Renee Devlinové. Nemožné se stalo skutečností, jak by tedy mohl dál slepě důvěřovat tomu, co si vždy myslel, že o otci ví? Odpovědnost za matku a sestru teď těžce doléhala na jeho bedra. Nesměl ohrozit jejich postavení.

Natáhl se po telefonu, ten však na stole nebyl. Matně si vzpomněl, že ho prve vyhodil, a podíval se na okno, které do doby, než dorazí sklenář, zakrývala překližka. Vstal a odešel k telefonu na chodbě. Monika se neustále držela za ním. Mlčela, ale s největším sebezapřením.

Nejprve zavolal Alexovi. Právník zvedl telefon na první zazvonění. „Nic," oznámil Gray stručně. „Zjisti, jestli by se pro mě dalo nějaké zmocnění sehnat. Nebo něco jiného, co by posílilo mou pozici." Zmocněnecké pověření by sice bylo pracné, určitě však neuškodí pokusit se zatahat za pár drátků.

„Už jsem začal," odpověděl Alex tiše.

Pak zavolal svému makléři. Dal mu stručné, ale jasné pokyny. Jestli dojde na nejhorší, bude potřebovat veškerou hotovost, kterou se mu podaří sehnat.

A teď ho čekalo to nejhorší. Monika se na něho dívala vyplašenýma očima. „Něco se stalo, viď?" zeptala se.

V duchu se obrnil a vzal ji za ruku. „Pojďme si promluvit s matkou."

Otevřela ústa, aby se dál ptala, jen však zavrtěl hlavou. „Dokážu to říct jen jednou," vysvětlil chraplavě.

Noelle právě dopíjela poslední hrnek čaje a pročítala společenskou rubriku neworleanských novin. V Prescottu vycházel pravidelný týdeník, který se o ní pokaždé zmínil, ale dostat se do novin v New Orleansu byla skutečná čest. Její jméno se v nich objevovalo tak často, že to u ostatních příslušníků místní smetánky

vzbuzovalo tichou závist. Měla na sobě oblečení své oblíbené bílé barvy a vlasy stažené do uzlu. Namalovaná byla minimálně, nicméně dokonale, a zdobily ji drahé, ale ne vyzývavé šperky. Na Noelle nebylo nic frivolního ani křiklavého, jen čisté klasické linie. Dokonce i nehty zdobil pouze průhledný lesklý lak.

Když do snídaňového salonku vešli Gray s Monikou, vzhlédla. Přestože si všimla, že se drží za ruce, nijak to nekomentovala. Znamenalo by to totiž projevit o ně zájem. „Dobré ráno, Grayi," přivítala syna dokonale klidným hlasem. Noelle mohla z hloubi duše nenávidět, dotyčná osoba by to z tónu jejího hlasu nepoznala. Nikdy neprozrazoval žádné pocity, vřelost, obdiv, zlobu. Něco takového by Noelle u dámy z lepší společnosti považovala za nepřijatelné. „Mám nechat přinést další konvici čaje?"

„Ne, děkuji, mami. Potřebuju s tebou a s Monikou mluvit. Stalo se něco vážného." Cítil, jak se Monice roztřásla ruka a konejšivě ji sevřel.

Noelle odložila noviny. „Neměli bychom to probrat v soukromí?" zeptala se v obavě, aby některý ze sloužících neslyšel rozhovor, který považovala za osobní.

„Není potřeba." Gray přitáhl Monice židli a postavil se za ni. Jednu ruku jí položil na rameno. Noelle bude rozčílená kvůli společenským dopadům, Moničina bolest však měla být mnohem horší. „Nenapadá mě, jak to říct ohleduplněji. Nenechal sice žádný vzkaz, ale zdá se, že otec odjel z města s Renee Devlinovou. Oba jsou pryč."

Noelle si přitiskla štíhlou ruku na hrdlo. Monika se ani nepohnula, jako by nedýchala.

„Jsem si jistá, že by žádnou takovou ženu na služební cestu nevzal," prohlásila Noelle s chladnou jistotou. „Pomyslete, jak by to vypadalo."

„Mami –" Gray se zarazil a bojoval s vlastním rozčílením. „Neodjel na služební cestu. Táta s Renee Devlinovou utekl. Už se nevrátí."

Monika zasténala a oběma rukama si zakryla ústa, aby potlačila vzlykání. Noelle zbledla, přesto zcela klidným pohybem odložila

šálek na podšálek. „Určitě se mýlíš, drahý. Váš otec by neriskoval své společenské postavení kvůli –“

„Proboha, mami!“ vyštěkl Gray. Jeho nucený klid a trpělivost už nevydržely. „Tátovi je jeho společenské postavení u prdele. Význam má pro tebe, ne pro něj.“

„Graysone, není třeba uchylovat se k vulgaritám.“

Pevně stiskl zuby. Bylo typické, že přehlížela pro ni nepříjemné okolnosti a místo nich se soustřeďovala na podružné maličkosti. „Táta odešel,“ prohlásil a záměrně kladl důraz na každou hlásku. „Opustil tě kvůli Renee. Utekli spolu a už se nevrátí. Nikdo to zatím neví, ale do zítřejšího rána se to pravděpodobně roznese po celém městě.“

Při poslední větě vytřeštila oči. Když si uvědomila hanbu, která na rodinu dopadne, pocítila děs. „Ne,“ zašeptala. „Tohle by mi neudělal.“

„Udělal. Právě teď.“

Jako v mrákotách vstala a kroutila hlavou. „Je… opravdu je pryč?“ zeptala se mumlavě. „Opustil mě kvůli té… té…“ Nedokázala větu dokončit a rychle odešla ze salonku.

Jakmile byla Noelle pryč a nehrozilo, že se začne pohoršovat nad přehnanými projevy citů, položila si Monika hlavu na stůl, rozvzlykala se a celá se třásla. Skoro stejně rozzlobený na Noelle jako na Guye si Gray k sestře klekl a objal ji.

„Nebude to lehké,“ prohlásil, „ale zvládneme to. Příštích několik dní budu mít hodně práce, protože musím zajistit naše finance. Když mě ale budeš potřebovat, jsem tady pro tebe.“ Nedokázal jí prozradit, že se nad nimi vznáší přízrak finanční katastrofy. „Vím, že to bolí, určitě to ale překonáme.“

„Nenávidím ho,“ nepřestávala vzlykat. „Opustil nás kvůli… té děvce! Doufám, že se nevrátí. Nenávidím ho a už ho v životě nechci vidět.“ Vytrhla se mu a odstrčila židli tak prudce, až ji převrátila. S pláčem vyběhla ze salonku a její vzlyky slyšel po celou dobu, kdy utíkala nahoru po schodech. O chvilku později domem otřáslo prásknutí dveří jejího pokoje.

Gray by s chutí do něčeho udeřil, nejraději otce do nosu. Měl pocit, že svou bolest musí vykřičet. Situace sama o sobě byla

nepříjemná, proč ji tedy Noelle musí ještě zhoršovat tím, že se zajímá hlavně o to, co řeknou její známí? Proč aspoň jednou nemůže být své dceři oporou? Copak neviděla, jak ji Monika potřebuje? Jenže tu pro ně nebyla nikdy. Proč by se právě teď měla změnit? Na rozdíl od Guye se Noellino chování dalo předvídat.

Potřeboval se napít. Vydal se do pracovny, kde měl Guy ve skříňce za pracovním stolem vždy láhev pravé skotské. Oriana, jejich dlouholetá hospodyně, stoupala po schodech do patra s náručí čistých ručníků. Zkoumavě se na něho podívala. Nebyla hluchá, takže musela něco zaslechnout. Ona, její manžel Garron, který se staral o zahradu, a kuchařka Delfina určitě brzy začnou spekulovat, co se vlastně děje. Bude jim muset všechno říct, teď však na to neměl dost sil. Možná po sklence skotské.

Otevřel skříňku, láhev vyndal a nalil si do skleničky na několik palců jantarové tekutiny. Usrkl a na jazyk mu zaútočila ostrá, kouřová chuť. Jediným prudkým pohybem do sebe obrátil celou skleničku. Nechtěl nápoj vychutnávat, potřeboval se uklidnit. Když si nalil druhou skleničku, ozvalo se shora zaječení. Hned poté ho začala Oriana volat. Znovu a znovu.

Monika. Jakmile zaslechl Orianin křik, bylo Grayovi všechno jasné. Strach mu sevřel hrudník, vyrazil z pracovny a schody bral po třech. Oriana mu běžela chodbou naproti a v očích měla hrůzu. „Pořezala se! Hodně! Bože můj, bože můj, všude je krev –“

Gray se kolem ní protáhl a pospíchal do sestřina pokoje. Nebyla tam, ale dveře do koupelny zůstaly otevřené. Doběhl k nim a zůstal stát jako zkamenělý.

Monika si pokoj i koupelnu sama vyzdobila do jemných odstínů růžové a perlově bílé, takže mu připadaly až absurdně dívčí. Obvykle mu připomínaly cukrovou vatu, tentokrát však na dlaždicích koupelny uviděl tmavě rudé cákance. Monika klidně seděla na růžovém prkénku záchodové mísy a velkýma, tmavýma očima se dívala z okna. Ruce měla úhledně složené na klíně. Z hlubokých řezů na zápěstích stříkala krev a po nohou jí stékala na podlahu, kde se začínala dělat louže.

„Omlouvám se za ten zmatek,“ prohlásila nezvykle klidným, tichým hlasem. „Nečekala jsem, že Oriana přinese čisté ručníky.“

„Ježíši,“ zasténal a popadl ručníky, které Oriana upustila. Klekl si před Monikou na koleno a vzal ji za levé zápěstí. „Sakra, Moniko, nejraději bych ti dal pár facek.“ Omotal jí ručník kolem zápěstí a utáhl ho, co mu síly stačily.

„Nech mě být,“ zašeptala a pokusila se mu ruku vytrhnout. Už však začínala slábnout.

„Mlč!“ vyštěkl, popadl její pravé zápěstí a celý postup zopakoval. „Bože, jak jsi mohla udělat něco tak pitomého?“ Po všem, s čím se musel během dne vypořádat, mu připadalo, že víc neunese. Strachem a vzteky skoro neviděl. „Mohla bys konečně začít myslet na něco jiného než jen sama na sebe? Nenapadlo tě, že bych třeba potřeboval tvou pomoc? Ze je to pro ostatní stejně těžké jako pro tebe?“ cedil slova zaťatými zuby. Zvedl ji do náruče a proběhl kolem Noelle, která s vyděšeným výrazem v bledém obličeji stála na chodbě. Snesl sestru po schodech. V hale se k sobě vystrašeně tiskly Oriana a Delfína.

„Zavolejte na kliniku a řekněte doktoru Bogardeovi, že jsme na cestě,“ přikázal jim. Protáhl se s Monikou hlavními dveřmi a pospíchal k zaparkované corvettě.

„Zašpiním ti auto,“ protestovala Monika chabě.

„Říkal jsem, ať mlčíš!“ zaječel. „Přestaň plácat pitomosti.“ Nejspíš by se měl k někomu, kdo se právě pokusil o sebevraždu, chovat citlivěji, jenže by nesnesl, kdyby si sestra vzala život. Měl vztek na celý svět a stěží se ovládal. Připadalo mu, že se jeho život během posledních několika hodin proměnil v peklo, a už měl plné zuby toho, jak hloupě se chovají ti, které má nejraději.

Nezdržoval se otevíráním dveří, jen se naklonil a uložil ji na sedadlo, auto oběhl a skočil za volant. Nastartoval, pustil spojku a na příjezdové cestě zanechal stopy pneumatik, jak okamžitě vytočil motor na plný výkon. Monika měla zavřené oči a napůl ležela zhroucená a opřená o dvířka. Vystrašeně se na ni podíval, ale nezastavil. Nechtěl riskovat zdržení. Byla mrtvolně bledá a rty jí začínaly modrat. Krev prosakovala ručníky. Viděl její rány. Nebyly to mělké řezy, které měly postrašit a upoutat pozornost, ale smrtelné rány ohrožující život. Ne, pokus o sebevraždu myslela vážně.

Monika chtěla zemřít, protože jejich otec nedokázal odolat pokušení a chtíči.

Pětadvacet kilometrů na kliniku zvládl za necelých deset minut. Parkoviště bylo plné, proto zajel k zadnímu vchodu přízemní zděné budovy a několikrát dlouze zatroubil. Vystoupil a vzal Moniku do náručí. Byla bezvládná, její hlava se mu kymácela na rameni. V očích se mu objevily horké slzy.

Ze zadního vchodu vyběhl doktor Bogarde následovaný svými dvěma sestřičkami. „Odneste ji do první vyšetřovny vpravo," přikázal a Gray se bokem protáhl dveřmi. Sadie Lee Fanchierová, vrchní sestra, držela otevřené dveře vyšetřovny. Donesl Moniku dovnitř a opatrně ji položil na úzký vyšetřovací stůl. Prostěradlem zakrytý vinyl pod její váhou zapraskal.

Zatímco doktor Bogarde uvolňoval ručníky, začala Sadie Lee Monice měřit tlak. Napumpovala vzduch do manžety a stetoskopem poslouchala Moničin pulz. „Sedmdesát pět na čtyřicet."

„Začneme s infuzí," rozhodl lékař. „Glukózu." Druhá sestra Kitty se okamžitě pustila do plnění jeho pokynu.

Doktor Bogarde si prohlédl Moničina zápěstí. „Potřebuje krev," prohlásil. „Okamžitě. Musíme ji převézt do nemocnice v Baton Rouge, protože tady s tím nic neudělám. Žíly jí musí spravit cévní chirurg. Dokážu ji stabilizovat, Grayi, víc ale udělat nemůžu."

Kitty zavěsila na stojan sáček s roztokem glukózy a zavedla Monice do paže kanylu. „Na sanitku čekat nemůžeme," pokračoval lékař. „Odvezeme ji sami. Mým autem. Můžete řídit?" zeptal se Graye a nejistě se na něho podíval.

„Ano," dostalo se mu stručné a jednoznačné odpovědi.

Doktor Bogarde utáhl Monice obvazy na zápěstích. „Fajn, to by mělo krvácení zastavit. Kitty, budu potřebovat nějaké přikrývky. Jednu rozložte na zadní sedadlo mého auta, dalšími Moniku přikryjeme. Grayi, zvedněte ji a dávejte pozor na infuzi. Sadie Lee, zavolej do nemocnice a řekni jim, že jedeme. A šerifa požádej, ať nám trochu uvolní cestu."

Gray Moniku opatrně zvedl. Doktor Bogarde držel v jedné ruce sáček s roztokem glukózy, v druhé lékařský kufřík a šel vedle Graye ke svému chevroletu. Doktor nasedl jako první, aby Grayovi pomohl

Moniku uložit na zadní sedadlo. Výživný roztok pečlivě zavěsil na háček nade dveřmi a klekl si na podlahu.

„Snažte se jet tak, aby to co nejméně házelo," přikázal Grayovi, který se vmáčkl za volant. Doktor Bogarde měřil nanejvýš metr sedmdesát, takže měl sedadlo posunuté hodně dopředu. Gray měl volant až u hrudníku, ale nemohl sedadlo ani kousek odsunout, protože za ním na podlaze klečel lékař. „Když pojedete plynule, zvládneme to rychleji. A pusťte varovné blinkry."

Gray si vztekle pomyslel cosi o kibicování do řízení, raději však mlčel. Podle příkazu vyjel od kliniky výrazně klidněji, než když přijížděl, přesto mu instinkt velel sešlápnout pedál plynu na podlahu a držet ho tam. Bylo mu ovšem jasné, že prostorný sedan není na závodění stavěný a že by v první zatáčce nejspíš vyletěl ze silnice.

„Jak se to stalo?" chtěl vědět doktor Bogarde.

Gray se na něho podíval do zpětného zrcátka. Doktor byl pomenší, upravený a měl moudré modré oči. Nehledě na své jméno neměl francouzské předky. Mohlo mu být něco mezi padesáti a šedesáti a ve vlasech se mu objevovaly šediny. Gray ho znal odmalička. Noelle k němu nikdy nechodila, dávala přednost lékařům v New Orleansu, zbytek rodiny se však na něho obracel, drobnými dětskými úrazy a nachlazeními počínaje a konče rukou, kterou si Gray zlomil v patnácti letech při tělocviku.

Gray neměl v úmyslu říct mu celou pravdu, prozatím chtěl to nejdůležitější udržet v tajnosti, aby jeho makléř získal čas na prodej a Alex na právnické kličky. Zprávy však stejně pod pokličkou neudrží. Rozhodl se tedy prozradit zatím jen to nejdůležitější. „Táta s mámou se rozešli. Monika…" zaváhal.

Doktor Bogarde si povzdychl. „Chápu." Všichni věděli, jak moc je Monika na otci závislá.

Gray se soustředil na řízení. Podvozek chrysleru tlumil nerovnosti silnice a pneumatiky na asfaltu tiše šustily. Pocit neskutečna se vracel. Oknem pražilo slunce a borovice podél cesty ubíhaly dozadu. Nebe nad hlavou zůstávalo jasně modré a bez mráčku. Vrcholilo léto. Vše kolem znal stejně dobře jako svůj obličej v zrcadle a právě to mu připadalo nejpodivnější. Jak je možné, že se nic nezměnilo a jemu se začal hroutit život?

Doktor Bogarde znovu změřil Monice tlak a zkontroloval tep. „Grayi,“ řekl potichu, „asi byste měl přidat.“

• 5 •

Gray a doktor Bogarde se z nemocnice v Baton Rouge dostali až po půl jedenácté večer. Graye únavou pálily oči a kvůli citovému vypětí, jemuž byl po celý den vystavený, se cítil otupělý. Moniku stabilizovali a operovali a po lécích na uklidnění spala. Krátce po příjezdu do nemocnice se jí zastavilo srdce, týmu na pohotovosti se však podařilo takřka okamžitě jeho činnost obnovit. Před operací dostala čtyři jednotky krve a v jejím průběhu další dvě. Lékař, který operaci prováděl, se domníval, že na pravém zápěstí jí trvalé následky nezůstanou, zato na levém byly šlachy poškozené natolik, že jím už pravděpodobně nebude nikdy moci hýbat v plném rozsahu.

Grayovi záleželo jen na tom, aby přežila. Při převozu z pooperačního na soukromý pokoj, který pro ni zařídil, se krátce probrala, a když ho uviděla, zničeně zamumlala: „Je mi to líto, Grayi.“ Nevěděl, čeho lituje. Že se pokusila zabít? Ze neuspěla? Nebo že ho tak vystrašila? Rozhodl se pro první z těchto možností, protože by se nedokázal vyrovnat s myšlenkou, že to zkusí znovu.

„Budu řídit,“ prohlásil doktor Bogarde a poplácal ho po rameni. „Vypadáte příšerně.“

„Dokonce se tak i cítím,“ zabručel Gray. „Chtělo by to hrnek kávy.“ Byl rád, že se doktor ujme volantu. V mozku měl prázdno, řídit v tomto stavu by bylo nejspíš nebezpečné a navíc vlastně jeli lékařovým vozem. Kolena bude mít u brady tak jako tak, bude však moci dýchat.

„Umím si to představit. Pár bloků odtud je McDonald‘s.“

Gray se nasoukal do auta a děkoval bohu, že chrysler má čalouněnou přístrojovou desku. Jinak by totiž měl holeně samou modřinu.

O čtvrt hodiny později s velkým kelímkem kouřící kávy v ruce sledoval, jak kolem ubíhají pouliční lampy Baton Rouge. Na místní univerzitě prožil několik velmi šťastných let. Město znal dokonale, jako energický chlapec se s ním při hledání dobrodružství a vzrušení podrobně seznámil. Baton Rouge ho nikdy nezklamalo. Na čtyři roky tady strávené se nedalo zapomenout.

Domů se vrátil teprve před pár měsíci, přesto mu to připadalo jako několik let. Noční můra, kterou od rána prožíval, ho zbavila chlapecké, bezstarostně veselé povahy a důrazně ohraničila dvě fáze jeho života. Dospívání skončilo, dnešek mu na bedra naložil plnou tíhu dospělé odpovědnosti. Věřil, že ji unese, obrnil se a byl připravený dělat, co bylo nutné. Muž, kterého v sobě musel najít, bude pravděpodobně zamračenější a bezcitnější než mladík, který ráno vstal z postele. Jestli to ale má být cena za přežití, je ochotný ji zaplatit.

Další problémy ho čekaly doma. V podobné situaci by většinu matek od dceřina nemocničního lůžka neodtrhli ani párem volů. Ne tak Noelle. Nedostal ji ani k telefonu. Mluvil s Orianou. Oznámila mu, že se paní Noelle zamkla ve své ložnici a odmítá vyjít. Na jeho přání tedy služebná aspoň přes dveře křikla, že Monika bude v pořádku.

Strach, aby si také Noelle něco neudělala, mít nemusel. Na to matku moc dobře znal. Byla příliš sebestředná, aby si ublížila.

I přes kávu jízdu do Prescottu proklimbal a probral se až v okamžiku, kdy doktor Bogarde zastavil za klinikou. Střechu corvetty nechal staženou, protože měl důležitější věci na práci, a na sedačkách se už srazila rosa. Cestou domů mu provlhne zadek. Vlastně to uvítal. Snad mu to pomůže za volantem neusnout.

„Dokážete dnes spát?“ zajímal se lékař. „Kdybyste chtěl, můžu vám na spaní něco dát.“

Gray se krátce zasmál. „Spíš budu mít problém neusnout cestou.“

„V tom případě by možná bylo lepší, kdybyste přespal tady na klinice.“

„Díky, doktore, ale jestli mi budou volat z nemocnice, tak domů.“

„Dobrá. Ale jeďte opatrně.“

„Určitě.“ Gray se přehoupl přes boční dvířka kabrioletu a sklouzl na sedadlo. Bylo mokré. Samozřejmě. Chladem se otřásl.

Nechal střechu staženou, aby mu studený vítr foukal do obličeje. Noc krásně, čistě voněla, o hodně příjemněji než v horkém dni. Vyjel z Prescottu a obklopila ho uklidňující ochranná clona tmy.

V temnotě zářila jediná oáza světla. V hospodě Jimmyho Joea u silnice stále kypěl život. Štěrkové parkoviště bylo plné aut a pick-upů, neony blikaly na přivítanou a stěny se otřásaly do rytmu hudby. Jak se Gray blížil, vjel mu z parkoviště do cesty s kvílením pneumatik otřískaný pick-up.

Gray šlápl na brzdu a zastavil kabriolet takřka na místě. Pick-up se dostal do smyku, málem se převrátil, řidiči se ho však podařilo na poslední chvíli vyrovnat. Ve světle reflektorů corvetty Gray uviděl obličeje chechtajících se pasažérů. Jeden z nich mával v ruce láhví, vyklonil se z okénka a cosi na Graye křikl.

Gray ztuhl. Sice nerozuměl, co na něho křičí, ale na tom nezáleželo. Záleželo na tom, že v autě jeli Russ a Nicky Devlinovi a mířili stejným směrem jako on. K pozemkům Rouillardových.

Ti parchanti neodjeli. Stále ještě znesvěcují jeho majetek.

Pomalu se v něm začal vzmáhat hněv. Chladný, přesto silný. Stoupal od nohou a pokračoval vzhůru a ovlivňoval cestou všechny buňky těla. Napjal mu svaly, zaplnil hrudník a nakonec explodoval v hlavě. Přinesl mu úlevu, protože zahnal veškerou únavu a malátnost, přinutil ho znovu chladně a racionálně přemýšlet, přestože celý jeho organizmus musel pracovat na plný výkon.

Otočil corvettu a vracel se do Prescottu. Šerifovi Deesemu se nebude líbit, když ho teď vzbudí, jenže Gray byl Rouillard a šerif udělá to, oč ho požádá. Sakra, bude si to dokonce užívat. Zbavit se Devlinových bude znamenat, že se míra kriminality ve městě sníží na polovinu.

Faith neměla celý den klid. Dělalo se jí špatně z pocitu blížící se katastrofy a ztráty, takže nemohla ani jíst. Scottie vycítil její náladu, byl ukňouraný a smutný, motal se jí u nohou a překážel při domácích pracích.

Když Gray ráno odjel, začala Faith odevzdaně balit. Amos jí dal facku a křičel, ať neblázní. Renee možná odjela na pár dní, ale určitě se vrátí a starý Rouillard nedovolí, aby jim jeho namyšlený synátor zničil domov.

I přes smutek se Faith zamyslela nad tím, proč táta mluví o panu Rouillardovi jako o „starém“, když je o rok mladší než on.

Amos po chvíli nasedl do pick-upu a vyrazil shánět něco k pití. Jakmile zmizel z dohledu, vběhla do ložnice Jodie a začala se probírat skříní, v níž měla Renee oblečení.

Faith šla za sestrou a nevěřícně zírala, jak hází jednotlivé kusy šatstva na postel. „Co to děláš?“

„Máma už nic z toho potřebovat nebude,“ odsekla Jodie. „Guy jí koupí všechno nové. Proč myslíš, že si je nevzala s sebou? Mně se budou hodit. Nikdy mi nechtěla půjčovat své oblečení.“ Poslední slova pronesla s hořkostí v hlase. Zvedla úzké žluté šaty s flitry kolem výstřihu. Renee s jejími temně zrzavými vlasy skutečně slušely, Jodie v nich vypadala příšerně. „Minulej tejden jsem měla rande s Laneem Fosterem a chtěla jsem si je vzít, ale nedovolila mi to,“ pokračovala znechuceně. „Musela jsem si vzít ty svý starý modrý šaty, který už viděl.“

„Nesahej na máminy věci,“ prosila Faith se slzami v očích.

Jodie se na ni opovržlivě podívala. „Proč? Už je nebude potřebovat.“

„Táta říkal, že se vrátí.“

Jodie se rozesmála. „Táta nerozezná svůj zadek od díry v zemi. Gray měl pravdu. Proč by se sem sakra měla vracet? Kdepak. I kdyby se Guy podělal strachy a vrátil se zpátky k tý ledový královně, mámě zůstane dost na to, aby si nějakou dobu spokojeně žila.“

„V tom případě ale budeme muset odejít,“ vzlykla Faith a po tvářích jí stékaly slzy. „Měli bychom balit.“

Jodie ji poplácala po rameni. „Sestřičko, seš moc naivní. Gray byl navztekanej, ale nic nám neudělá. Jen si tu pouštěl pusu na špacír. Nejspíš za ním zajdu a uvidíš, že se s ním domluvím stejně jako máma s Guyem.“ Olízla si rty a dostala hladový výraz. „Stejně jsem vždycky chtěla zjistit, jestli tamto v kalhotách má tak velký, jak se povídá.“

Faith sebou trhla. Žárlivost dokázala překonat i smutek. Jodie sice nechápala, že na svedení Graye má asi stejné šance jako sněhová vločka na přežití letního grilování, přesto jí Faith záviděla odvahu to alespoň zkusit. Představovala si, jaké by asi bylo mít kuráž a sebedůvěru a vědět, že ji muži shledávají atraktivní. Přestože Gray

Jodii zesměšnil již dopoledne, na jejím egu se to nijak neprojevilo, stále zbývalo dost mužů a chlapců, které přitahovala. Gray se tak stával ještě větší výzvou.

Faith si připomněla temné pohrdání v Grayových očích, když se dopoledne rozhlížel po domě a jeho obyvatelích, a stále ještě se třásla hanbou. Nejraději by na něho křikla, že ona taková není. Chtěla, aby na ni shlížel s obdivem. Jenže z jeho pohledu byla Devlinová, protože s nimi žila v téhle špíně.

Jodie sebrala hromadu Reneeiných šatů a s veselým pobrukováním je odnesla do jejich pokoje, aby si je vyzkoušela a zabrala živůtky, protože Renee měla větší ňadra.

Faith stěží potlačovala pláč. Vzala Scottieho za ruku a šla s ním ven. Zatímco si hrál v prachu s autíčky, posadila se na pařez a složila hlavu do dlaní. Jindy by se s autíčky zabavil celý den, tentokrát ho po necelé hodině omrzela. Schoulil se jí u nohou a usnul. Pohladila ho po vlasech a s hrůzou pozorovala jeho promodralé rty.

Kývala se na pařezu dopředu a dozadu a očima plnýma strachu hleděla do prázdna. Máma je pryč a Scottie umírá. Nedalo se předpovědět, jak dlouho ještě bude žít, byla si však jistá, že méně než rok. Ať už byl její dosavadní život mizerný a nespravedlivý, poskytoval jí určitou jistotu, protože jeden den plynul jako druhý a ona věděla, co může čekat. Naučila se, jak se s životem vyrovnávat, jak vycházet s otcem i bratry. Teď se najednou svět zbláznil a ona si připadala bezradná a bála se. Ten pocit se jí vůbec nelíbil.

Zatracená máma, pomyslela si vzdorovitě. A zatracený Guy Rouillard. Oba mysleli jen na sebe, ne na své rodiny ani na zmatky, které způsobí.

Už dlouho si nepřipadala jako dítě. Na její útlá ramena dávno dolehla odpovědnost a v očích měla dospělý výraz, který se vůbec nehodil k jejímu věku. Teď naplno pocítila, že dospělá zdaleka není. Na to, aby cokoli udělala, byla ještě malá. Nemohla vzít Scottieho a zmizet, protože by jí nikde nedali práci a neměli by z čeho žít. Podle zákona dokonce ani nemohla žít sama. Mohla se jen bezmocně zmítat ve vírech, které dospělí kolem ní bezohledně vytvoří.

Nemohla ani utéct, protože Scottie by zůstal sám. Nikdo by se o něho nepostaral a sám byl bezmocný jako batole. Musí zůstat.

Většinu odpoledne proseděla na pařezu, neschopná věnovat se obvyklým pracím. Připadala si, jako by měla hlavu v gilotině a jen čekala, kdy dopadne ostří. S blížícím se večerem její napětí vzrůstalo. Scottie se probudil a hrál si v její blízkosti, jako by se bál od ní vzdálit.

Přišel večer a ostří nedopadlo. Scottie měl hlad a tahal ji dovnitř. Faith váhavě vstala z pařezu a odvedla ho do domku přesně v okamžiku, kdy Russ a Nicky vyrazili na svůj obvyklý večerní výlet. Jodie si oblékla zabavené žluté šaty a také se vytratila.

Faith napadlo, že má sestra možná pravdu. Gray třeba jen upouštěl páru a svá slova nemyslel vážně. Třeba se Guy rodině během dne ozval a situaci nějak vyřešil. Možná si odchod rozmyslel a popřel, že by Renee byla s ním. Mohlo se stát cokoli.

Nehledě na to ale nevěřila, že se Renee vrátí. I kdyby se Guy nakonec rozhodl zůstat se svou rodinou, bez Renee nebude mít důvod nechávat je v domě bydlet. Šlo sice jen o chatrč, ale žili tu zadarmo a měli střechu nad hlavou. Ne, bylo marné dělat si naděje. Musela se řídit zdravým rozumem. Třeba ne hned, ale každopádně brzy se budou muset vystěhovat. Jak znala otce, neudělá nic, dokud ho někdo nedonutí. Využije každou hodinu, kterou mu Rouillardovi povolí.

Nakrmila Scottieho, vykoupala ho a uložila do postýlky. Druhý večer za sebou si mohla užívat samotu, proto se rychle vykoupala a převlékla do noční košile. Když knihu vyndala, zjistila, že se na ni nedokáže soustředit. V duchu si stále dokola jako nekončící filmovou smyčku přehrávala dopolední scénu s Grayem. Pokaždé, když si vzpomněla na pohrdání v jeho očích, zabolelo ji na hrudi tak silně, že se nedokázala ani nadechnout. Otočila se, zabořila hlavu do polštáře a bojovala se slzami. Milovala ho a on jí opovrhoval, protože byla Devlinová.

Unavená po neklidné včerejší noci a utrpení, které prožila přes den, si zdřímla. Vždy měla lehké spaní a pokaždé se probouzela, když se někdo z rodiny vrátil domů. Otec opět dorazil jako první. Byl samozřejmě opilý, protože začal pít již brzy dopoledne, tentokrát se však hlasitě nedožadoval večeře, kterou stejně nikdy nesnědl. Faith

poslouchala, jak se potácivým krokem dostal do ložnice. Za okamžik se ozvalo důvěrně známé hlasité chrápání.

Jodie se vrátila kolem jedenácté, mrzutá a naštvaná. Její večer se zřejmě nevyvíjel tak, jak plánovala, pomyslela si Faith.

Zůstala nehnutě ležet a na nic se neptala. Jodie si svlékla žluté šaty a odhodila je do rohu. Lehla si na postel a otočila se tváří ke stěně.

Dnes dorazili všichni dřív než obvykle. Chlapci se objevili za chvíli, hlasitě se smáli a pokřikovali a jako obvykle vzbudili Scottieho. Faith nevstala a za chvíli znovu zavládlo ticho.

Kromě mámy byli všichni doma. Faith tiše plakala, otírala si slzy prodřeným prostěradlem a brzy znovu usnula.

Probudila ji hlasitá rána. Zmatená a vystrašená se s trhnutím posadila. Do očí jí svítilo ostré světlo, oslňovalo ji a čísi silná ruka ji táhla z postele. Faith zaječela a pokusila se vytrhnout paži z pevného sevření nebo se chytit postele nohama, neznámý ji však zvedl, jako by nevážila víc než malé dítě, a nesl ji ven. Přes vlastní vystrašený křik slyšela Scottieho nářky, nadávky a jekot otce a bratrů i hysterický Jodiin pláč.

Na dvorku zářila do půlkruhu uspořádaná ostrá světla a Faith v jejich světle rozeznala několik postav pobíhajících sem a tam. Muž, který ji držel, kopnutím otevřel dveře se sítí proti hmyzu a vystrčil ji ven. Na prošlapaných schodech ztratila rovnováhu a spadla na břicho. Noční košile se jí vyhrnula vysoko nad stehna. Do kolen, dlaní a čela se jí zaryly ostré drobné kamínky.

„Tady," křikl někdo. „Vem si to děcko." Scottie tvrdě přistál vedle ní. Hystericky ječel a kulaté modré oči měl plné hrůzy. Faith se s námahou posadila, stáhla si košili ke kotníkům a vzala ho do náruče.

Vzduchem létalo vybavení jejich domácnosti a padalo všude kolem. Amos se sveřepě držel rámu dveří, neboť ho dva muži v hnědých uniformách táhli z domu. Zástupci šerifa, uvědomila si. Co tu dělají? Copak tátu nebo bratry někdo chytil při krádeži? Viděla, jak jeden ze zástupců udeřil Amose kapesní svítilnou přes prsty. Amos vykřikl, pustil se rámu a vzápětí letěl na dvorek.

Ze dveří někdo vyhodil židli a Faith se rychle odkulila stranou. Židle dopadla přesně tam, kde Faith původně seděla, a roztříštila se na kusy. Se Scottiem pověšeným kolem krku se po čtyřech odplazila k otcovu starému pick-upu a schoulila se u předního kola.

Vyděšeně pozorovala scénu jako ze zlého snu a snažila se pochopit důvod. Kdosi vyhazoval jejich oblečení, hrnce i talíře z oken. Plastové talíře při dopadu na zem hlasitě chrastily. Z okna vyletěl i šuplík s levnými nerezovými příbory, které se ve světle reflektorů hlídkových vozů třpytily.

„Vyčistěte to tady," zavrčel hluboký hlas. „Nechci, aby uvnitř něco zůstalo."

Gray! Zaslechla milovaný hlas a zkameněla. Skrčená klečela, Scottie se k ní tiskl a hledal u ní ochranu. Spatřila ho téměř okamžitě. Vysoký a silný stál s rukama zkříženýma na hrudi vedle šerifa.

„Na tohle nemáš žádný právo!" ječel Amos a pokoušel se chytit Graye za paži. Mladík ho bez potíží setřásl jako otravného psa. „Nemůžeš nás vyhodit uprostřed noci! Co moje děti? Co můj chudák retardovanej kluk? Copak můžeš takhle zacházet s bezmocnejma dětma?"

„Řekl jsem, abyste se do večera vystěhovali, a myslel jsem to vážně," zařval Gray. „Seberte, co si chcete vzít s sebou, protože do půl hodiny to tady všechno zapálím."

„Moje šaty!" zaječela Jodie a vyběhla z úkrytu mezi dvěma auty. Pobíhala po dvorku, sbírala si oblečení a to, které nebylo její, odhazovala.

Faith se podařilo vstát, přestože na ní Scottie visel. Zoufalství jí dodávalo sílu. Gray jejich věci nejspíš považuje za odpadky, jenže oni nic jiného nemají. Odtrhla od sebe Scottieho, aby mohla popadnout náruč zmačkaného oblečení a hodit ji na korbu Amosova pick-upu. Nevěděla, komu patří, ale na tom nezáleželo. Musí zachránit, co se dá.

Scottie se jí držel jako klíště. Faith chytila Amose za paži a zatřásla s ním. „Nestůj tady!" křičela na něho. „Pomoz mi naložit věci do auta!"

Odstrčil ji, až upadla. „Neříkej mi, co mám dělat, ty pitomá couro!"

Rychle vstala a v zápalu zoufalé snahy nevnímala ani čerstvé škrábance a pohmožděniny. Chlapci byli ještě opilejší než Amos a jen se tu motali a kleli. Zástupci šerifa už z domu vyházeli všechno vybavení a teď jen postávali a celé představení mlčky pozorovali.

„Jodie, pomoz mi!“ Chytila sestru, která po dvorku pobíhala s pláčem, protože nemohla najít své oblečení. „Co nejrychleji všechno sbírej. Roztřídíme to později. Seber, co ti přijde pod ruku, tvoje věci určitě budou mezi tím.“ Jiný způsob, jak Jodii přimět ke spolupráci, ji nenapadl.

Děvčata hbitě sbírala všechno, co našla. Faith v životě tak rychle nepracovala. Shýbala se a přebíhala z místa na místo takovým tempem, že s ní Scottie nedokázal držet krok. Vzlykal, snažil se být se v její blízkosti, a kdykoli se k ní dostal, nemotorně se jí chytal.

Nevnímala okolí. Nemohla přemýšlet, nedokázala to. Pohybovala se jako automat, a když se pořezala o rozbitou mísu, ani si to neuvědomila. Všiml si toho jeden ze zástupců šerifa. „Hele, holka, ty krvácíš,“ upozornil ji a ovázal jí dlaň kapesníkem. Poděkovala mu, aniž by chápala, co říká.

Byla příliš nevinná, příliš zmatená a nenapadlo ji, že světla aut prosvítí její tenkou noční košili a zdůrazní siluetu těla, dlouhých stehen a pevných prsů. Každý pohyb odhaloval některou z částí její postavy. Látka se jí napínala přes ňadra a tu ukázala drobné hroty bradavek, jindy křivky hýždí. Bylo jí teprve čtrnáct, ale ostré nepřirozené světlo, dlouhé husté vlasy poletující jako tmavé plameny kolem ramen a stíny zdůrazňující výrazné lícní kosti ji činily mnohem starší.

Její podoba s Renee Devlinovou, se ženou, která už jen svou chůzí upoutala pozornost všech přítomných mužů, byla velmi nápadná. Z Renee sexualita přímo vyzařovala a na muže působila velmi přitažlivě. Při pohledu na Faith neviděli nedospělou dívku, ale její matku.

Gray tiše stál a rozhlížel se. Stále ještě jím zmítal všepožírající vztek a k mužům rodiny Devlinových, kteří jen klopýtali kolem a planě vyhrožovali, cítil odpor. Protože šerif se svými muži byli ve výrazné přesile, na nic jiného se nezmohli. Gray je ignoroval. Amos měl namále, když svou mladší dceru srazil na zem. V tu chvíli Gray

sevřel pěsti, Faith však nezraněná vyskočila, a proto nepovažoval za nutné zasáhnout.

Dívky běhaly po dvorku a statečně se snažily zachránit to nejpotřebnější. Otec a bratři si na nich vybíjeli svou bezmocnost, rvali jim věci z rukou, házeli je zpátky na zem a zběsile křičeli, že je nikdo z jejich domu nevyhodí, ať se zbytečně nenamáhají, protože oni sakra nikam neodjedou. Jodie je prosila, aby jim pomohli, jenže její slova clonou opilosti neprorazila.

Faith se o nic takového nepokoušela, mlčky pobíhala z místa na místo a snažila se vnést do dění nějaký řád. Postižený bratříček se jí držel co nejblíž a neustále se na ni věšel. Gray si uvědomil, že i přes svůj vztek od ní nemůže odtrhnout pohled. Křivky jejího těla prosvítající pod tenkou noční košilí ho fascinovaly. Když se rozhlédl kolem sebe, zjistil, že i šerif a jeho lidé z ní nemohou spustit oči.

Připadala mu podivně dospělá a hra světla zavinila, že v ní viděl Renee a ne její dceru. Děvku, která jim odvedla otce, matce zatemnila mozek a málem připravila o život jeho sestru. Jako by se ve své dceři vrátila a dál sváděla muže.

Jodie byla urostlejší, jenže vulgární. Faithiny dlouhé, tmavě rezavé vlasy kontrastovaly s perleťovým leskem jejích ramen s tenkými ramínky noční košile. Vypadala starší než byla, jako reinkarnace vlastní matky se beze slova vznášela nocí a každý její pohyb připomínal svádivý tanec.

Gray si uvědomil, že ho vzrušuje, a připadal si odporný. Rozhlédl se po ostatních. V jejich očích také zahlédl zvířecí pud spolu se studem z poznání, že zatoužili po tak mladé dívce.

Bože, napadlo ho, není o nic lepší než jeho otec. Ukažte mu Devlinovic ženskou a půjde za ní. Monika dnes kvůli Renee Devlinové málem zemřela a on se tu dívá na její dceru a cítí tlak v kalhotách.

S náručí šatstva k němu zamířila. Ne, k němu ne, pospíchala k pick-upu za ním. Kradmo na něho pohlédla zelenýma kočičíma očima. Na okamžik se mu zastavilo srdce a vzápětí nad svým vztekem ztratil kontrolu. Pod tíhou událostí nepřekonatelně zatoužil, aby celá rodina Devlinových trpěla stejně jako on.

„Chátro,“ pronesl hrubě, když k němu došla. Zarazila se. Nejmladší bratr se držel její nohy. Na Graye se podívat neodvážila, ale její čistý krásný profil ho rozčílil ještě víc. „Celá rodina jste jen chátra. Tvoje máma je děvka a táta ochlasta. Vypadněte a víckrát se nevracejte!“

• 6 •

Faith Devlinová-Hardyová se do Prescottu v Louisianě vrátila za dvanáct let.

Cestou z Baton Rouge podlehla zvědavosti a o tom, proč se vrací zpátky, příliš nepřemýšlela. Nic podél silnice jí nepřipadalo povědomé. Když ještě žila v Prescottu, nikdy se za město nedostala. Jakmile minula ceduli na kraji města a rozptýlené domy se shlukovaly a tvořily ulice, když bukové a borové lesy ustoupily benzinovým pumpám a obchodům, pocítila bodavé napětí, které ještě zesílilo poté, co dojela na náměstí s budovou radnice z červených cihel. Vypadala úplně stejně jako ve vzpomínkách. Podél náměstí stále parkovala auta a po obou stranách stály lavičky, na nichž se v horkých letních dnech scházeli starci a hledali stín pod mohutnými duby.

Něco se samozřejmě změnilo. Některé budovy přibyly, několik starých zmizelo. V rozích náměstí se objevily záhony, nepochybně dílo dámského spolku, a na kolemjdoucí se z nich usmívaly veselé květy macešek.

Většina věcí se však nezměnila a zůstala důvěrně známá. Tlak na hrudi zesílil, takže skoro nemohla dýchat a ruce na volantu se jí třásly. Ovládla ji jediná myšlenka. Domov.

Bylo to tak silné, že musela zastavit. Zaparkovala na volném místě před radnicí, a aby se uklidnila, musela chvíli zhluboka dýchat. Něco takového nečekala. Netušila, že kořeny, které se zpřetrhaly před mnoha lety, jsou stále tak silné. Přivedla ji sem spíše zvědavost. Chtěla zjistit, co se stalo od chvíle, kdy rodinu Devlinových násilím vyhnali z města, jenže netušený pocit sounáležitosti zvědavost trochu potlačil.

Připomněla si, že sem vlastně nikdy nepatřila, a to ani v době, kdy tady ještě žila. Pouze ji tolerovali. Kdykoli ve městě zašla do nějakého obchodu, sledovali ji jako ostříži, neboť všichni přece věděli, že co není přibité, Devlinovi ukradnou.

Ačkoli si to uvědomovala, nijak ji to neovlivnilo. Instinkty i city jí napovídaly, že tady je doma. Bohaté barevné vůně tu byly jiné než všude jinde, tato místa se jí otiskla hluboko do paměti a něco v

podvědomí jí říkalo, že sem patří. Narodila se tu a vyrůstala. Vzpomínky na Prescott si uchovala hořké, město ji však stále poutalo neviditelnými vlákny, o jejichž existenci dosud neměla tušení. Tohle v plánu nebylo. Chtěla jen ukojit svou zvědavost, uzavřít jednu kapitolu své minulosti a věnovat se budoucnosti.

Nebylo pro ni jednoduché vrátit se. Slova Graye Rouillarda ji stále pálila, jako by je vyslovil včera a ne před dvanácti roky. Někdy na ně dokázala nemyslet i několik dnů, ale bolest jí působila neustále a doprovázela ji jako neodbytný, vytrvalý společník. Návrat vzpomínku oživil a v mysli jí stále tepala ozvěna: Jste chátra.

Přerývaně se nadechla a ucítila sladkou zelenou vůni, úzce spojenou se vzpomínkami na dětství. Pomalu se uklidňovala, až se nakonec dokázala rozhlédnout po náměstí a znovu vnímat to, co kdysi znala stejně dobře jako svůj obličej.

Některé obchody se dočkaly renovace. Železářství teď mělo výlohy obložené žulou a cedrovým dřevem a široké dvojité dveře. Na místě bývalého lahůdkářství zval k návštěvě McDonald‘s. Zaznamenala novou banku a klidně by se vsadila, že patří rodině Rouillardových.

Lidé procházející kolem po ní zvědavě pokukovali, jak to obyvatelé malého města dělávají, když vidí neznámou tvář, nikdo ji však nepoznal. Ani to nečekala. Za dvanáct let se dívka proměnila v ženu, bezmocné stvoření vyrostlo v samostatnou lidskou bytost a z chudáka se stal boháč. V krémovém kostýmku šitém na míru, s hustými zrzavými vlasy vyčesanými do složitého uzlu a se slunečními brýlemi na očích ničím nepřipomínala Renee Devlinovou.

Faith se neubránila ironickému pousmání. Ačkoli Renee většinou obviňovali právem, za vyhnání rodiny z města nemohla. S Guyem Rouillardem neutekla.

Právě touha zjistit, co vlastně tenkrát stalo, Faith přiměla, aby Prescott po letech navštívila. Schovával se Guy někde s novou milenkou a objevil se za pár dní v úžasu nad tím, jaký zmatek způsobil? Opil se do bezvědomí nebo se zdržel na turnaji v pokeru? Faith to potřebovala vědět. Chtěla se s ním sejít a z očí do očí mu říct, co ji jeho nezodpovědnost stála.

Zamyšleně se dívala na fasádu radnice a v hlavě jí vířily vzpomínky. Její rodina se té noci rozpadla. Dojeli do Baton Rouge a noc prospali v autech. Amos ve svém starém pick-upu, bratři v jejich autě a Jodie je následovala v obstarožní rachotině. Faith a Scottie, který jí usnul na klíně, jeli s Jodií.

Vzpomínala, jak intenzivně tehdy pociťovala strach a hanbu. Některé okamžiky jako by se jí do mozku vypálily. Oslepující světla policejních vozů, okamžik čiré hrůzy, když ji vytáhli z postele a vyhodili na dvorek. Scottieho výkřiky. Občas dokonce cítila, jak se jí chytal rukama a visel jí na noze. Nejhorší ze vzpomínek však patřila Grayovu paralyzujícímu pohledu plného pohrdání.

Pamatovala si, jak se snažila sesbírat jejich bídný majetek. Pamatovala se na dlouhou jízdu tmou, která ve skutečnosti nebyla tak dlouhá, ale jí připadla jako věčnost, protože vteřiny se proměnily v minuty a minuty v hodiny. Nevzpomínala si, že by tenkrát usnula, dokonce ani poté, co zastavili v Baton Rouge. Ztuhle seděla, pálícíma očima hleděla do prázdna a houpala Scottieho na klíně.

Krátce po rozbřesku je z městského parku, kde zastavili, policista vykázal a jejich ubohá karavana pokračovala v cestě. Znovu zastavili až v Beaumontu v Texasu. Amos najal pokoj v motelu v nejhorší čtvrti města a všech šest se jich tam namačkalo. Aspoň měli střechu nad hlavou.

O týden později Amos zmizel stejně jako Renee, i když na rozdíl od ní si vzal své věci. Nicky a Russ řešili krizi po svém – za poslední dolary se opili. Krátce nato odešel i Russ.

Nicky se snažil. Budiž mu připsáno ke cti, že na svých osmnáct se snažil. Aby se mohl postarat o své tři mladší sourozence, přijímal jakoukoli práci. Jodie také pomáhala, pracovala jako servírka v restauracích s rychlým občerstvením, jenže ani to nestačilo. Zanedlouho se objevili lidé ze sociálky a Jodie, Faith i Scottie se ocitli v péči státu. Nicky sice protestoval, Faith však vycítila, že ve skutečnosti se mu ulevilo. Víckrát ho už neviděla.

Adopce nepřipadala v úvahu, Jodie a Faith byly příliš velké a Scottieho nikdo nechtěl. Mohli jen doufat, že se dostanou do pěstounské rodiny, kde by se Faith o Scottieho postarala. Nakonec Jodie zamířila do jedné pěstounské rodiny a Faith se Scottiem do

druhé. Veškerá péče o Scottieho zůstala na Faith, protože se však o něho starala v podstatě od jeho narození, neznamenalo to pro ni žádnou přítěž. Navíc mohli zůstat spolu právě za této podmínky, a proto se snažila ze všech sil.

Jodie v první pěstounské rodině dlouho nevydržela a později vystřídala ještě další dvě. Faith byla v novém domově šťastná. Greshamovi toho sice moc neměli, ale ochotně se se svými svěřenci podělili. Poprvé v životě Faith viděla, jak žijí spořádaní lidé, a plně do sebe ten život nasávala. Když se ze školy vrátila do čistého domu, kde vonělo jídlo, připadala si šťastná. Oblečení měla levné, ale úpravné a natolik módní, nakolik si to Greshamovi mohli z pěstounských dávek dovolit. Ve škole na ni nikdo nepokřikoval, že je „ta špinavá Devlinová“. Poučila se, jak se žije v domácnosti, kde se dospělí mají rádi a vzájemně se respektují, a srdce se jí nad tím zázrakem jen tetelilo.

O Scottieho bylo také postaráno a pěstouni mu dokonce kupovali nové hračky. Jenže netrvalo dlouho a jeho zdravotní stav se dramaticky zhoršil. Pro Faith znamenala péče a laskavost, jichž se Scottiemu dostávalo po krátkou dobu, která mu zbývala, ten největší dar na světě. Aspoň krátce byl šťastný. První Vánoce po Reneeině zmizení prožil jako ve fantastickém snu. Byl příliš unavený, aby si hrál, ale celé hodiny proseděl u vánočního stromečku a pozoroval blikající světélka. V lednu zemřel. Ve spánku. Faith tušila, že se ten okamžik blíží, a noci trávila v křesle u jeho postýlky. Něco – možná změna v rytmu jeho dechu – ji probudilo. Vzala ho za ručku a držela ji, zatímco jeho dech slábl, až nakonec přestal dýchat úplně. Držela ho, dokud necítila, že mu ruka začíná chladnout. Teprve potom vzbudila Greshamovy.

U těchto hodných lidí strávila takřka čtyři roky. Jodie mezitím dokončila střední školu, vzápětí se vdala a přestěhovala se do Houstonu. Faith zůstala úplně sama. Soustředila se na školu a odmítala chlapce, kteří ji neustále zvali na schůzky. Cítila se tak vyčerpaná tím, co jí život dosud přinesl, že nedokázala žít běžný život svých vrstevníků. U Greshamových poznala, co v životě znamená pořádek a slušnost, a byla odhodlaná se podle toho zařídit. Proto soustředila veškerou svou energii na vybudování něčeho

smysluplného z trosek svého dětství. Po nekonečných hodinách strávených nad učebnicemi se jí dostalo té cti, že směla pronést za studenty slavnostní projev při vyřazení absolventů. Zároveň získala stipendium na menší univerzitě. Opustit Greshamovy pro ni nebylo jednoduché, protože jim však stát přestal vyplácet pěstounské dávky, musela se o sebe už postarat sama. Aby měla z čeho žít, pracovala během studií na částečný úvazek. Tvrdá dřina jí nikdy nevadila.

V posledním roce studia se zamilovala do Kylea Hardyho, jednoho z postgraduálních studentů. Chodili spolu půl roku a vzali se hned po Faithině promoci. Krátkou dobu si připadala opilá štěstím a doufala, že se jí splnily všechny tajné sny. Vystřízlivěla ještě dřív, než jejich krátké manželství skončilo. Faith si představovala, že se oba usadí, zařídí si svůj malý byt a budou šetřit na budoucnost, která zahrnovala děti, pěkný domek a dvě auta. Jenže se všechno zase nějak zvrtlo. Kyle sice získal zajímavou a odpovědnou práci, ovšem nehodlal si přestat užívat studentského života a pitek a jedné noci při návratu z baru sjel autem z mostu. Naštěstí nezpůsobil újmu nikomu dalšímu, protože pitva odhalila v jeho krvi dvakrát více alkoholu, než bylo povoleno.

Faith zůstala ve dvaadvaceti opět sama. Nějakou dobu truchlila a pak se rozhodla změnit svůj život. Vystudovala obor podnikání, dostala peníze z Kyleovy životní pojistky, přestěhovala se do Dallasu a našla si práci v malé cestovní agentuře. Za dva roky jí agentura s pobočkou v Houstonu patřila. Faith zkusila štěstí a vložila peníze do otevření další pobočky, tentokrát v New Orleansu. S tichou radostí sledovala, jak se její podnik rozrůstá.

Dosáhla finanční stability a nezávislosti a bylo to opravdu tak příjemné, jak si vždycky představovala. Přesto si uvědomovala bolestivé prázdno ve svém životě. Potřebovala citové zázemí. Nechtěla začínat nový vztah, protože oba muži, které si v životě dovolila milovat, Gray Rouillard i Kyle Hardy, jí dokázali, jak je to nebezpečné. Ale stále měla někde rodinu a rozhodla se ji najít.

Matně si vzpomínala, že babička z Reneeiny strany žila kdesi v okolí Shreveportu. Faith ji viděla jedinkrát v životě. Když se ji pokusil kontaktovat sociální úřad, nenašel ji. Jenže lidé ze sociálního úřadu měli hodně práce, bylo jich málo a pátrání záhy vzdali. Faith

měla času dost a byla odhodlanější a vytrvalejší. Po několika telefonátech zjistila, že v oblasti Shreveportu žije pouze několik Armsteadových. Nakonec kontaktovala jakousi sestřenici dědečka ze strany Armsteadových, která si vzpomněla, že Jeanette Armsteadová se přibližně před dvanácti roky, kdy se k ní vrátila její nejstarší dcera, přestěhovala do Jacksonu v Mississippi.

Faith tato informace překvapila. Tou nejstarší dcerou byla Renee, její matka. Jenže Renee přece utekla s Guyem Rouillardem. Proč nakonec vyhledala svou matku? Byl Guy s ní, nebo se vrátil ke své rodině? Mezi dneškem a tou hroznou nocí v Prescottu ležela dlouhá řada let. Guy je třeba strávil se svými blízkými, zatímco její rodina se rozpadla.

Zavolala na informace, kde jí dali babiččino číslo. K jejímu překvapení telefon zvedla Renee. Po všech těch dlouhých letech si její hlas stále pamatovala. Překvapená a vzrušená se představila. Hovor byl zpočátku ostýchavý, nakonec však Faith sebrala odvahu a zeptala se, co se stalo s Guyem Rouillardem.

„Co by se s ním mělo stát?“ odtušila Renee. „Jodie mi říkala o těch povídačkách, že jsem s ním utekla, pro mě to ale byla novinka. Měla jsem zkrátka dost Amose, jeho bití i života ve špíně. Bůh ví, že s tím Guy Rouillard nehodlal nic udělat, tak jsem prostě odjela do Shreveportu a nastěhovala se k mámě. Tvoje teta Wilma bydlí tady v Jacksonu, tak jsme se sem asi za měsíc taky přestěhovaly. O Guyovi Rouillardovi nic nevím.“

Faith zpracovávala nové informace velmi těžko. Hlavou se jí honila spousta otázek. Jodie tedy matku našla, ale ani jedna se nepokusila s Faith spojit. Ačkoli Renee mohla dostat své děti z pěstounské péče, rozhodla se ponechat je tam, kde byly. Faith si uvědomila, že se matka na Scottieho ani nezeptala.

A pak tu ještě přetrvávala záhada kolem Guye Rouillarda. Možná neodešel s Renee, ale v každém případě zmizel a jeho odchod vyvolal lavinu událostí, které ovlivnily její život. Nezodpovězené otázky přiměly Faith k rozhodnutí zjistit, co se tehdy vlastně stalo. Ve čtrnácti letech ji doslova vyhodili do noci jako odpad a ona s tou bolestnou zkušeností musela od té doby žít. Potřebovala znát konec

příběhu, aby mohla udělat za minulostí tlustou čáru a směle vykročit do budoucnosti.

Teď seděla v autě zaparkovaném na náměstí před radnicí v Prescottu, užírala se vzpomínkami a marnila čas. Nemělo by přece být složité zjistit, kde Guy Rouillard strávil ten pravděpodobně jediný den. Den, který jí úplně změnil život.

Nejdříve si musí najít nocleh. Do Baton Rouge přiletěla dopoledne, absolvovala dojednanou schůzku a pak si najala auto a odjela do Prescottu. V pozdním odpoledni už cítila únavu. Zjistit potřebné údaje by asi netrvalo dlouho, jenže se jí nechtělo vracet autem do Baton Rouge.

Před dvanácti roky tu na východním konci města u silnice mířící k dálnici I-55 motel byl, ale už tehdy za moc nestál a nejspíš zkrachoval.

Stáhla okénko a oslovila kolemjdoucí ženu: „Promiňte, je tu nějaký motel?“

Žena se zastavila a udělala pár kroků k autu. Táhlo jí na čtyřicítku a Faith připadala povědomá, jen ji nedokázala zařadit. „Samozřejmě,“ ukázala žena rukou. „Jeďte přes náměstí a odbočte vpravo. Je to asi půl druhé míle.“

„Díky,“ usmála se Faith. Pravděpodobně šlo o motel, na který se pamatovala.

„Není zač,“ vrátila jí žena úsměv a kývnutím se rozloučila.

Faith vycouvala a s malým autem z půjčovny se zařadila do nepříliš silného provozu. V Prescottu panoval poklidný život stejně jako před dvanácti roky. K motelu dorazila za dvě minuty. Rozkládal se na stejném místě, ale byl to zcela jiný podnik. Nový, postavený nanejvýš před pár roky a výrazně větší. Stále sice přízemní, ale do tvaru podkovy kolem ústředního dvora s bublající fontánou a květinami. Že neměl bazén, Faith nevadilo, fontánu považovala za příjemnější.

Za recepčním pultem stál padesátník a na jmenovce měl napsáno Reuben. Paměť zapracovala a Faith se vybavilo i jeho příjmení. Reuben Odell. Jedna z jeho dcer s ní chodila do třídy. Zatímco si bral její platební kartu a zvědavě se díval na jméno, povídal si s ní. Faith D. Hardyová mu však nic neříkalo. I když měla neobvyklé jméno,

pravděpodobně tehdy ani netušil, jak se spolužačka jeho dcery jmenuje, takže ji samozřejmě nepoznal.

„Dám vám dvanáctku," prohlásil a ze skříňky vyndal klíč. „Je v zadním traktu, dál od silnice, takže vás nebude rušit hluk."

„Díky," usmála se Faith a sundala si sluneční brýle, aby mohla podepsat potvrzenku. Při pohledu do jejích očí se jeho úsměv stal vřelejším.

Zaparkovala před pokojem číslo dvanáct. Když odemkla dveře, dočkala se příjemného překvapení. Pokoj byl větší než ve většině motelů, u stěny s dveřmi stála dvojsedačka a konferenční stolek, před nimi velká manželská postel. Z jedné strany dlouhého šatníku byl stolek s televizí a na druhé straně vedly dveře do koupelny. Nahlédla do ní a s potěšením zjistila, že v ní není obvyklá vana, ale prostorný sprchový kout s posuvnými dveřmi. V duchu konstatovala, že malý motel poskytuje nadprůměrně slušný komfort.

Vybalila si toaletní potřeby i pár kousků oblečení a rozhodovala se, co dál. Neměl by být problém zjistit, co se chtěla dozvědět, alespoň než ji někdo pozná. Malá města mívají obvykle dlouhou paměť a v Prescottu rodině Rouillardových nepatřily jen domy, ale i mysl a srdce lidí.

Pravděpodobně nejjednodušší a nejméně nápadné bude zajít do knihovny a prolistovat staré noviny. O Rouillardových se psalo neustále, takže pokud se Guy Rouillard vrátil z krátkého výletu ke svému podnikání, nemusela by pátrat dlouho a jeho jméno by našla.

Podívala se na hodinky a uvědomila si, že jí zbývá nanejvýš hodinka. Pamatovala si, že malá knihovna zavírala v létě v šest odpoledne, a v malých městečkách velikosti Prescottu se podobné zvyky příliš neměnily. Měla sice hlad, ale nejdřív zařídí to důležitější. Jídlo počká, knihovna ne.

Přišlo jí podivné, jak záhadně selektivní dokáže být lidská paměť. V dobách, kdy tu žila, v motelu nikdy nebyla, do knihovny však chodila pokaždé, jakmile se naskytla příležitost. Přesto si jasně vybavila, kde motel stál, zatímco ohledně knihovny měla v hlavě prázdno. Našla telefonní seznam, podívala se na adresu a po chvíli si vzpomněla. Vzala kabelku a klíče, nasedla do auta a vrátila se do

centra Prescottu. Knihovna kdysi sídlila za poštou, když však dorazila na místo, zjistila s překvapením, že budova už tu nestojí.

Rozhlédla se a zhluboka si oddechla. Výrazný poutač na fasádě nové stavby vedle pošty oznamoval, že zde sídlí Prescottská městská knihovna. Stavitelé ignorovali moderní styly a postavili patrový dům obložený červenými cihlami, se čtyřmi sloupy u vchodu a dva metry vysokými okny s okenicemi. Na rozlehlém a nejspíš předimenzovaném parkovišti byla spousta místa, parkovala na něm jen tři auta. Faith k nim přidala čtvrté a pospíchala dovnitř. Provozní dobu si pamatovala správně, od devíti ráno do šesti odpoledne. Aspoň ta se tedy nezměnila.

Knihovnice – pomenší, buclatá a upovídaná čtyřicátnice – nebyla Faith ani trochu povědomá. Zeptala se jí, kde najde složky se starými novinami.

„Přímo tamhle," prohlásila žena a opustila pult. „Všechny máme samozřejmě na mikrofiších. Hledáte nějaký určitý den? Ukážu vám, jak jsou mikrofiše uspořádané a jak pracovat s prohlížečkou."

„To budete hodná, díky," usmála se Faith. „Chtěla bych začít asi před deseti roky, možná ale budu muset jít dál."

„Žádný problém. Ještě před několika roky by to nebylo tak jednoduché, ale pan Rouillard trval na tom, že před přestěhováním do nových prostor musí být všechno uložené na mikrofiších. Musím říct, že zdejší systém býval skutečně zastaralý. Teď je všechno o hodně jednodušší."

„Pan Rouillard?" nadhodila Faith klidně, přestože se jí rozbušilo srdce. Takže Guy se opravdu vrátil.

„Gray Rouillard," upřesnila knihovnice. „Té rodině tohle město v podstatě patří, přesněji řečeno celý okres." Odmlčela se. „Žijete někde v okolí?"

„Kdysi dávno. Moje rodina se odstěhovala, když jsem ještě byla dítě. Chtěla jsem se podívat na starší nekrology příbuzných mých rodičů. Ztratili jsme s nimi před lety spojení, začala jsem ale pracovat na rodokmenu a jsem zvědavá, co se s nimi stalo." Na improvizovanou lež to nebylo zlé. Většina těch, kdo si v knihovnách prohlížejí mikrofiše, hledá zprávy o příbuzných. Věděla to z vlastní zkušenosti. S mnoha z nich hovořila a znala takřka detektivní

příběhy, na jejichž konci stálo například objevení prapratety Ruby z matčiny strany. Byla si jistá, že mnozí z nich si na pátrání v rodokmenu vypěstovali návyk.

Zřejmě udeřila na správnou strunu, protože knihovnice se celá rozzářila. „Pak vám, drahá, přeji hodně štěstí při hledání. Jmenuji se Carlene DuBoisová. Jestli mě budete potřebovat, klidně mě zavolejte. Zavíráme ale v šest, což je za necelou hodinku."

„Snad to nebude trvat tak dlouho," doufala Faith a v duchu pátrala v paměti, zda v ní nemá něco o rodině DuBoisových. Na nic si nevzpomínala, což s největší pravděpodobností znamená, že se do města přistěhovali až poté, kdy ho rodina Devlinových potupně opustila.

Pustila se do rychlého prohlížení stránek Prescottského týdeníku, přičemž začala dnem, kdy je z okresu vyhnali. Našla několik zmínek o Grayovi, a i když by je nejraději ignorovala, zjistila, že to nedokáže. Nešťastná noc před dvanácti roky ji sice vyléčila z obdivu k němu, ale nikdy na něho nezapomněla. Jeho obrázek ji trápil v mysli jako bolavý zub.

Vrátila se zpátky ke stránkám, na nichž zahlédla Grayovo jméno. Týdeník by o rodině Rouillardových nikdy neotiskl něco hanlivého nebo zesměšňujícího, od toho tu byly noviny v Baton Rouge a v New Orleansu, zato o událostech z rodinného života poctivě informoval všechny, koho to zajímalo, takže v podstatě celý okres. V prvních dvou krátkých článcích se psalo, jaké společenské akce Gray navštívil. Třetí článek, umístěný v ekonomické sekci, si Faith musela přečíst dvakrát, aby jeho obsah pochopila.

Na první větě by zřejmě jen málokdo shledal cokoli znepokojivého či nezvyklého. „Grayson Rouillard, který převzal finanční řízení rodinného podniku, hlasoval proti opatření…"

Převzal řízení rodinného podniku. Proč by to dělal? Všechno by přece měl vést Guy, kterému podnik jako celek patřil. Faith se podívala na datum. Pátého srpna, necelé tři týdny po Reneeině zmizení. Co se stalo?

Vypnula prohlížečku, opřela se na židli a zírala na prázdný monitor. Vrátila se do Prescottu, aby uzavřela otevřenou kapitolu svého života, aby se přesvědčila, že všechno je jako dřív. Devlinovi

nikomu nechyběli, jejich odjezdem se mnoha lidem spíše ulevilo a brzy na ně zapomněli. Faith zapomenout nedokázala. Domnívala se, že až se do Prescottu opět podívá a zjistí, že tu nikomu nechybí, že si na ni nikdo ani nevzpomíná, konečně na město zapomene. A ještě lepší by bylo, kdyby tu narazila na Guye Rouillarda. Grayovi nikdy nedávala vinu za to, co se stalo, protože viděla bolest v jeho pohledu a slyšela ji v jeho hlase. Ale Guy? Byla to jeho vina. Jeho a Renee. I kdyby neutekli spolu, Renee opustila své děti a Guyova nezodpovědnost způsobila mnoha lidem utrpení.

Takže Gray převzal rodinný podnik. Místo toho, aby minulost uzavřela, narazila na další otázky.

Vstala a vypravila se za Carlene DuBoisovou. Za pultem ji nenašla a neviděla ji ani jinde. „Paní DuBoisová?“ zavolala. Mezi regály s knihami její hlas zanikl, ale Carlene ji slyšela, protože se ozvalo vrzání gumových podrážek.

„Tady jsem,“ vykoukla Carlene s veselým úsměvem ze sekce příruček. „Našla jste, co jste potřebovala?“

„Ano, našla, díky. Ale všimla jsem si něčeho, co mě překvapilo. V jednom článku se psalo, že Gray Rouillard převzal rodinný podnik. Bylo to před dvanácti roky. Zdá se mi to divné, protože tehdy mu muselo být něco málo přes dvacet.“

„Ano, ano. Zřejmě jste se odstěhovali ještě před tím skandálem, nebo jste byla moc malá, abyste podobným věcem věnovala pozornost. My jsme se přistěhovali před… jedenácti roky a stále ještě se o tom hodně mluvilo.“

„O co šlo?“ Faith byla napjatá. Zvědavost se proměnila v ostražitost. Něco bylo špatně.

„Guy Rouillard utekl se svou milenkou. Nevím, o jakou ženu šlo, ale všichni říkali, že patřila ke spodině. Zřejmě přišel o rozum, to vám povím, když kvůli ní odešel od své rodiny i bohatství.“

„A už se nevrátil?“ Faith nedokázala zakrýt šok, Carlene to ale považovala za normální.

„Od té doby ho nikdo neviděl. Prostě odešel a už se neukázal. Někteří lidé tvrdili, že od jeho manželky by stoprocentně utekl každý mužský. Těžko říct, v životě jsem ji neviděla. Prý od té doby nevyšla z domu. Dokonce se neozval ani vlastním dětem.“

Faith byla zaražená. Guy Rouillard se ve svých dětech viděl a nikdo nepochyboval, že je skutečně miluje.

„Takže se s ním paní Rouillardová rozvedla?“ zeptala se. Carlene zavrtěla hlavou.

„Kdepak. Nejspíš nechtěla, aby se znovu oženil, kdyby o to snad náhodou stál. Ale pan Gray i přes své mládí vedl otcův podnik stejně dobře jako on. A někteří říkali, že i lépe.“

„Byla jsem moc malá, abych se na tohle pamatovala,“ zalhala Faith. „Vzpomínám si, že býval cosi jako místní hrdina. Hrál za univerzitu fotbal a tak.“

„No, zlato, musím vám říct, že se na tom moc nezměnilo,“ prohlásila Carlene a afektovaně si ovívala obličej dlaní. „Víte, podle mého žebříčku má nejvíc bodů. Pokaždé se mi z něho rozbuší srdce, a to jsem nejméně o deset let starší než on a pomalu už bych mohla být i babička.“ Zarděla se, ale kupodivu až skoro obscénně se zasmála. „Snad za to můžou ty jeho postelové oči nebo třeba vlasy. Ale mohlo by to být i jeho pevným zadečkem!“ Zasněně si povzdychla. „Je děvkař, ale co na tom záleží?“

„Ví, že se vám líbí?“ dobírala si ji Faith.

„Zlato, on se líbí všem ženským ve městě. A samozřejmě o tom ví.“ Carlene se znovu zasmála. „Manžel si ze mě dělá legraci, že také začne nosit náušničku, aby s ním mohl soupeřit.“

Gray nosí v uchu náušnici? Faith zjistila, že se noří do zasněných představ, a rychle se probrala. Co se dozvěděla, ji udivilo. Potřebovala být chvíli sama, aby si věci řádně promyslela.

Podívala se na hodinky. „Pomalu budete zavírat, takže raději půjdu. Děkuji vám za pomoc, paní DuBoisová. Ráda jsem vás poznala.“

„Já také děkuji.“ Carlene se odmlčela. „Promiňte, asi jsem přeslechla vaše jméno.“

Faith jí ho neřekla, ale neměla důvod ho tajit. „Jsem Faith Hardyová.“

„Výborně, Faith, také mi bylo potěšením. Takové krásné a starosvětské jméno. Dnes již se často nevyskytuje.“

„Ne, asi ne.“ Faith se znovu podívala na hodinky. „Nashledanou a ještě jednou děkuju za pomoc.“

„Rádo se stalo.“

Faith se cestou zpátky do motelu zastavila u McDonalda pro sendvič. Rychlá občerstvení v oblibě neměla, nechtělo se jí však chodit do restaurace, kde by ji mohl někdo poznat. Polovinu sendviče snědla a zbytek zahodila do koše. Byla příliš rozčílená a neměla chuť k jídlu.

Guy Rouillard zmizel. Jestli neutekl s Renee, tak co se mu stalo?

Ležela na posteli, dívala se do stropu a snažila se přijít té záhadě na kloub. Guy by neopustil domov, rodinu ani majetek, aniž by pro to měl pádný důvod. Všichni se domnívali, že tím důvodem byla Renee, jenže to nebyla pravda. A kdyby nedokázal vydržet v nepodařeném manželství, tak proč se nerozvedl? Rouillardové sice byli katolíci, ale rozvod by neměl být problém, pokud by se nechtěl znovu oženit. Nikdy na něm nebylo znát, že by se cítil nešťastný. Proč také? Svůj svět si uspořádal podle svého. Nepřišla na jediný důvod, proč by ho měl nečekaně a bez jediného slova opustit a víckrát se rodině neozvat.

Pokud ovšem nezemřel.

Ta možnost – nebo spíš pravděpodobnost – byla zarážející. Faith to napadlo okamžitě a udělalo se jí až špatně, zvažovala ale i ostatní možné scénáře. Třeba opravdu někam na několik dnů odjel a nečekaně onemocněl nebo ho potkala nehoda, ale v takovém případě by o něm přece někdo věděl nebo by ho dříve či později našli, identifikovali a informovali jeho rodinu. Takže to muselo být jinak. Guy Rouillard zmizel v tu noc, kdy Renee opustila rodinu.

Bože, nemohla ho zabít Renee? Faith se na posteli zprudka posadila a nepřítomně si rukama projela vlasy. Tu variantu nemohla zavrhnout, i když si nedokázala představit matku jako vražedkyni. Renee se sice chovala jako toulavá kočka, ale sklony k násilí jí byly cizí.

Že by Amos? To už si dovedla představit lépe. Pokud by byl přesvědčený, že ho nedopadnou, asi by příliš neváhal. Na tu noc se Faith dobře pamatovala. Amos doklopýtal domů kolem deváté opilý a obořil se na ni kvůli tomu, že Renee ještě nebyla doma. Russ a Nicky dorazili dost dlouho po něm. I jeden z nich nebo oba společně mohli Guye Rouillarda zabít. Faith by ale přísahala, že byli

překvapení stejně jako ona, když se Renee nevrátila. Navíc jim bylo úplně jedno, že jejich matka spí s Guyem. A totéž se s největší pravděpodobností dalo říct také o Amosovi.

Kdo další by přicházel v úvahu? Možná paní Rouillardová. Třeba Noelle svého manžela zabila, protože už měla dost jeho nevěr. Jenže jí byl nevěrný od svatby a zdálo se, že to nakonec i vítá. Jeho vztah s Renee trval roky, tak proč by najednou změnila názor? Ne. Faith pochybovala, že by si Noelle komplikovala život vraždou.

Zbýval jediný podezřelý. Gray.

Podobné myšlenky si ale důrazně zakázala. Ne, Gray ne. Pamatovala si na jeho výraz, když se tehdy ráno objevil v jejich domě, i na to, jak vypadal následující noc. Nezapomněla na jeho hněv a nenávist. Gray byl vzteklý, neboť věřil, že jeho otec skutečně utekl s Renee.

Jenže otcovou smrtí nejvíc získal. Po Guyově zmizení převzal otěže rodinných podniků a dosáhl, alespoň podle slov knihovnice, ještě většího bohatství. Od narození se s ním počítalo jako s Guyovým nástupcem. Co když ho čekání přestalo bavit?

Faith se honila hlavou spousta myšlenek. Vyrušily ji prudké rány na dveře. Nevylekalo ji to, jen překvapilo. Proč by jí někdo bušil na dveře? Nikdo ani neví, kde je. Vstala, došla ke dveřím, ale neotevřela je. Všimla si, že v nich není ani kukátko. „Kdo je?“

„Gray Rouillard.“

Faith se zastavilo srdce. Ačkoliv jeho hluboký, zastřený hlas slyšela naposledy před dvanácti roky, roztřásla se jí kolena a obavy se mísily se vzrušením. Ublížil jí víc než kdo jiný, stále však měl moc vzrušit ji pouhým hlasem. Celá se chvěla a připadala si znovu jako čtrnáctiletá. Jenže tu stále blikalo varovné světýlko, které ji táhlo zpátky, vzpomínka na jeho slova: Jste chátra. Nikdy se nedokázala se svými city ke Grayovi vyrovnat, nedokázala na něho zapomenout. Sen se mísil s noční můrou.

Z jeho příchodu jí naskočila husí kůže. Přivolala ho snad myšlenkami? Stála bez hnutí tak dlouho, až se dveře znovu zatřásly údery.

„Otevři.“ V jeho hlasu slyšela autoritu člověka zvyklého, že ho ostatní poslechnou na slovo, a odhodlaného udělat všechno pro to, aby to tak zůstalo.

Opatrně odjistila řetízek, otevřela a zadívala se na muže, kterého dvanáct let neviděla. Na době nezáleželo, poznala by ho kdekoli. Stál ve dveřích, příliš hrdý, aby vešel dovnitř. Svou fyzickou přítomností jí vyrazil dech.

Byl ještě mohutnější než kdysi, jenže jejím sto šedesáti centimetrům výšky se zdál mohutný každý, ke komu musela zvedat hlavu. Pas a boky měl stále štíhlé, hrudník a ramena mu zesílily a dokončily jeho proměnu z chlapce v muže. A jako muž také skutečně vypadal, protože všechny stopy po chlapci dávno zmizely. Obličej měl užší a ostřeji řezaný, hrubší, s vráskami kolem úst i v koutcích očí. Dívala se do tváře šelmy a okamžitě pochopila, proč se Carlene DuBoisová už jen při vyslovení jeho jména rozechvěla. Černé vlasy měl delší, než si pamatovala, sčesané z tváře a vzadu svázané. V pravém ušním lalůčku se mu blýskal drobný diamant. Ve dvaadvaceti byl úchvatný, ve čtyřiatřiceti nebezpečný. Pirát vzhledem i povahou. Při pohledu na něho ji současně polévalo horko i trápil mráz a srdce se jí najednou rozbušilo tak silně, až si byla jistá, že ho musí slyšet i on. Poznala symptomy a proklínala vlastní slabost. Bože, copak je odsouzená k tomu, aby se jí až do smrti při pohledu na Graye Rouillarda rozklepala kolena? Proč se nedokáže té dětinské reakce zbavit?

Díval se na ni chladným a nesmiřitelným pohledem.

Jak si ji svrchu prohlížel, zkřivil rty do úšklebku. „Faith Devlinová,“ zabručel. „Reuben měl pravdu. Vypadáš přesně jako tvoje máma.“

Jenže stejně jako se změnil on, změnila se i Faith. Sebedůvěru si těžce vydobyla. Chladně se na něho usmála. „Díky.“

„To neměla být poklona. Nevím, proč jsi tady, ale na tom vlastně nezáleží. Tenhle motel mi patří a nejsi v něm vítaná. Máš půl hodiny, aby sis sbalila a vypadla.“ Usmál se na ni výhrůžným vlčím úsměvem. „Nebo mám zase zavolat šerifa?“

Vzpomínka na tu noc jim vytanula před očima tak zřetelně a silně, že se jí skoro mohli dotknout. Na okamžik znovu viděla

rozžatá světla, do detailu si vybavila zmatek a strach, nedovolila si však před ním zpanikařit. Místo toho jen pokrčila rameny, otočila se a vrátila se do pokoje. Shrnula toaletní potřeby do taštičky, z věšáku sundala věci na převlečení a cítila, jak ji propaluje pohledem. Aniž by dala najevo strach, přehodila si oblečení přes ruku, nazula si boty, sebrala kabelku a prošla kolem něho ven.

Když odjížděla z motelu, stál ve dveřích a zamračeně ji sledoval.

Faith Devlinová! Jako by mu minulost uštědřila tvrdou ránu. Gray sledoval, jak koncová světla auta mizí z dohledu. Když mu Reuben volal, že se v motelu ubytovala žena, která jako by z oka vypadla Renee Devlinové, a že se zapsala pod jménem Faith D. Hardyová, ani na okamžik nezapochyboval, o koho jde. Takže jeden z mladých Devlinových konečně našel dost odvahy, aby se vrátil. Nepřekvapilo ho, že to je právě ona. Vždy měla víc kuráže než všichni ostatní z rodiny dohromady. Což neznamenalo, že měl v úmyslu dovolit jí zůstat.

Otočil se do osvětleného pokoje, který opustila bez jediného slova. Vlastně úplně klidně. Sakra. Kdyby se s ní chtěl hádat, tak by mu ani nedala šanci. Dokonce nepožádala o vrácení peněz. Bez mrknutí oka si vzala věci a odešla. Netrvalo to ani minutu, možná ani třicet vteřin.

Byla pryč a kromě pomačkaného přehozu na posteli zůstal pokoj naklizený, jako by tu nikdy nebyla. Její přítomnost se však dál vznášela v ovzduší. Vnímal sladkou, lehce provokativní vůni, která rozčeřila zatuchlost typickou pro všechny motelové pokoje, a rozproudila se mu krev. Zachytil neklamnou vůni ženy, v tomto případě specifickou, záhadnou a vzrušující. Popošel kousek do místnosti, jak ho vůně přitahovala, a nozdry se mu rozšířily jako hřebci.

Faith Devlinová. Stačilo, aby zaslechl její jméno, a už se mu vybavily vzpomínky na tu noc. Znovu ji v duchu viděl, tichou a pružnou, s tmavě rezavými vlasy padajícími na ramena, štíhlé tělo rýsující se pod tenkou noční košilkou, jak očarovala šerifovy muže i

jeho. Proboha, byla tehdy ještě dítě, a přesto se kolem ní už tenkrát vznášela smyslná aura její matky.

Když před pár minutami otevřela dveře motelového pokoje a znovu ji uviděl, vyrazila mu dech. Tolik se podobala Renee, že by ji nejraději uškrtil, ale zároveň se od ní nezaměnitelně lišila. Faith byla trochu vyšší a stále spíše štíhlá než kyprá, i když za dvanáct let, co ji neviděl, nabyla výrazně ženských křivek. Barvy zdědila po Renee: temně rezavá hříva, netečné zelené oči se zlatými skvrnkami, téměř průsvitná pleť. Nejvíc ho však rozčílila její provokativní sexualita a jeho vlastní reakce. Nevyvolalo ji nic, co by řekla nebo udělala, dokonce ani slušivý kostýmek, který měla na sobě. Devlinová v kostýmu, to jsou věci! Ne, to něco měla v sobě stejně jako Renee. Starší dcera, už si nevybavoval její jméno, takové kouzlo neměla. Byla jednoduchá, laciná a určitě ne sexy. Zato Faith byla sexy. Ne tím způsobem jako kdysi Renee, ale neméně intenzivně. Podíval se jí do kočičích očí a okamžitě myslel na postel za ní, na zmačkané prostěradlo a žhavé tělo pod sebou, objímající ho stehny…

Gray si uvědomil, že se začíná potit, a hlasitě zaklel. Sakra, je stejný jako otec. Dejte mu přivonět a na všechno zapomene, jen aby dostal další Devlinovou do postele. Ne, každou ne, okřikl se v duchu. Díky bohu aspoň za to. Kdysi vnímal i Reneeinu přitažlivost, ale dokázal jí odolat. Navíc mu vadilo, že by s otcem sdílel tutéž ženu. Starší z jejích dcer ho nijak nepřitahovala. Ovšem Faith… Kdyby nebyla Devlinová, usiloval by o ni tak dlouho, dokud by ji nedostal do postele.

Jenže byla Devlinová a jeho už jen to jméno dovádělo k zuřivosti. Nikdy Renee neodpustí, že jim zničila rodinu. Nemohl zapomenout, protože následky Guyova zmizení prožíval každý den. Matka se uzavřela do sebe, takže dnes už téměř ničím nepřipomínala oslnivou ženu, jíž bývala. Dva roky trvalo, než vyšla ze svého pokoje, a dodnes odmítala opustit dům, s výjimkou návštěv u lékařů v New Orleansu. Gray přišel o otce a současně ztratil i matku.

Noelle skoro nemluvila a většinu času trávila ve svém pokoji. Jediný, kdo jí dokázal na rtech vykouzlit náznak úsměvu a v očích drobnou jiskřičku života, byl Alex Chelette. Gray si nedávno uvědomil, že se Alex do jeho matky beznadějně zamiloval. Jenže

Noelle si jeho city nejenom neuvědomovala, ale zůstala by k nim netečná, i kdyby o nich věděla. Je provdaná za Guye Rouillarda… a tečka. Rozvod byl nemyslitelný. Gray občas přemýšlel, jestli se Noelle stále neupíná k naději, že se Guy vrátí. Pokud šlo o něho, už dávno se vyrovnal s tím, že otce nikdy neuvidí. Kdyby měl Guy v úmyslu se vrátit, neposlal by plnou moc, která Grayovi přišla hned za dva dny. Byla odeslaná z Baton Rouge v den, kdy otec odešel, stručně formulovaná a neobsahovala ani náznak něčeho osobního. Dokonce ji nepodepsal ani „táta“, ale formálně „v úctě Guy A. Rouillard“. Když si Gray ta poslední slova přečetl, bylo mu jasné, že Guy z jeho života nadobro zmizel, a poprvé a naposledy se mu v očích objevily slzy.

Netušil, jak by bez Alexe přežil první zoufalé měsíce, kdy se urputně snažil posílit své pozice u akcionářů a různých správních rad. Alex ho prováděl bouřlivými útesy, snažil se pro něho vybojovat co nejvíce výhod a pomáhal mu s Noelle i Monikou. I on truchlil nad ztrátou svého nejlepšího přítele. Guy a Alex vyrůstali spolu a byli si blízcí jako bratři. Jenže ani Alex nedokázal pochopit, jak se mohl Guy obrátit kvůli Renee Devlinové k rodině zády a odejít.

Monika teď byla svým způsobem silnější než v minulosti. Nevyžadovala tolik citů, neprojevovala tolik závislosti na ostatních. Grayovi se za svůj pokus o sebevraždu omluvila a ujistila ho, že takovou hloupost už podruhé neudělá. Přestože se stala vyrovnanější, stáhla se víc do sebe, jako by v ní muka a bolest spálily přebytečné city a zanechaly ji klidnější, zároveň však odtažitější. Žila pro svou práci a postupně se z ní stala vynikající asistentka, na jejíž úsudek a schopnosti se mohl plně spolehnout. Chodila do společnosti, dbala na svůj vzhled, pravidelně navštěvovala kadeřníka a dobře se oblékala, ale podobně jako Noelle si oblíbila samotu. Za celé roky s nikým nenavázala ani krátký vztah. Gray se nejdřív domníval, že je zmatená ze svého pokusu o sebevraždu a že spolu s jizvami zmizí i strach, toho se ale nedočkal. Časem mu došlo, že ji doma drží cosi jiného. Monika prostě neměla zájem se přátelit. Pracovně se s lidmi setkávala, ovšem nabídky na soukromé schůzky odmítala. Nezbývalo mu, než podporovat její sebevědomí tím, že jí dával najevo, jak moc

na ni v práci spoléhá, což vyjadřoval také slušným platem, který jí poskytoval samostatnost.

Až před rokem se podařilo mladému šerifovi Michaelu McFaneovi ji přimět, aby si s ním vyšla. Od té doby se vídali poměrně pravidelně. Grayovi se tak ulevilo, že mu bylo do pláče. Snad by Monika přece jen mohla vést normální život.

Ne, nikdy nezapomene, co Devlinovi způsobili jeho rodině. A při troše štěstí už Faith Devlinovou nikdy nepotká.

Díky. Jediné slovo, které řekla, kromě toho, že se zeptala, kdo je za dveřmi. Byla klidná a záhadná, pozorovala ho jakoby s náznakem pobavení, jeho výhrůžkami se nenechala vyvést z rovnováhy. Vlastně jí nehrozil, jen oznámil, co udělá. Kdyby neodešla, nechal by ji z města znovu eskortovat. A znovu by zavolal šerifa, protože věděl, že kdyby se jí dotkl, přestal by se ovládat.

Byla z ní žena, už ne dítě, jaké si pamatoval. Vždy se lišila od ostatních členů své rodiny, podivné lesní stvoření, které dospělo a působila na muže stejně jako její matka. Nějaký ubohý hlupák jí na to skočil, protože je podle jména vdaná, ale snubní prsten neměla. Všiml si jejích rukou, štíhlých, elegantních, pěstěných, a v duchu se cynicky zasmál. Renee prsten také nenosila. Zničila by si jím styl. Její dcera zřejmě uvažovala stejně, alespoň tehdy, kdy cestovala jako paní Hardyová.

Vypadala blahobytně, takže nejspíš jako kočka dopadla na všechny čtyři. Graye to neudivilo. Ženy z rodiny Devlinů se vždy vyznačovaly talentem najít si pro život sponzora. Chudák její manžel se musel dobře osvědčit. Napadlo ho, jak často ho asi nechává samotného a vyráží na zálety.

Také si položil otázku, proč se vrátila do Prescottu. Nikoho tu neměla, ani rodinu, ani přátele. Devlinovi za sebou nezanechávali přátele, jen oběti. Musela vědět, že ji nikdo nebude vítat s otevřenou náručí. Nejspíš si představovala, že sem proklouzne bez povšimnutí, jenže místní lidé měli dobrou paměť a její podoba s matkou byla až zarážející. Reuben ji poznal, hned jak si sundala brýle proti slunci.

Vlastně na tom nezáleželo. Podruhé zbavil Prescott Devlinovic havěti, tentokrát mnohem jednodušeji než před dvanácti roky. Jen si přál, aby se už nevrátila, aby se nevrátila ani vzpomínka na to, jak na

ni tenkrát zareagoval, a aby nevěděl, jaká žena se z ní stala. Aby nikdy nezaslechl, jak chladným, měkkým hlasem říká „díky“.

Faith jela tmou a nedovolila si zastavit, přestože se uvnitř celá třásla. Nedovolila, aby ji její reakce přemohla. Jak o ní Gray Rouillard smýšlí, bolestně zjistila už před lety a měla čas se s tím vyrovnat. Nedovolí, aby jí znovu ublížil. Neměla na vybranou a z motelu musela odjet, protože v jeho očích viděla nemilosrdné odhodlání. Bylo jí jasné, že výhrůžky myslí vážně. Proč by měl mít zábrany dnes, když mu nic nezabránilo ani tenkrát? Klid, s nímž mu vyhověla, však neznamenal, že zvítězil.

Hrozba šerifem ji nepolekala. Vyděsila ji však její vlastní reakce na Graye. Dokonce i po tolika letech a po tom, co udělal její rodině, zůstala bezbranná. Rozčilovalo ji to. Přece si nevybudovala nový život jen proto, aby ji znovu ponižoval.

Dny, kdy by ji mohl zastrašit, dávno minuly. Tiché, zranitelné dítě v ní zemřelo jedné horké letní noci před dvanácti roky. Faith byla stále ještě poměrně tichá, naučila se však používat vlastní ocelovou vůli a odhodlání, aby přežila a dostala od života to, co chce. Získala dokonce tolik sebevědomí, že si občas dovolila popustit uzdu vznětlivosti. Tím, že se jí chtěl zbavit, se Gray dopustil velké chyby. Brzy zjistí, že to, co vypadalo jako ústup, ve skutečnosti znamenalo, že chystá útok z jiného směru.

Nemohla mu dovolit, aby ji znovu zahnal. Nebyla to jen otázka cti, Faith chtěla odpověď na otázku, co se stalo s Guyem. Nedokázala na to zapomenout, nemohla své pátrání vzdát.

V duchu si začala spřádat plán a na rtech se jí objevil úsměv. Gray zjistí, že na něho vyzrála, aniž by tušil jak. Rozhodla se do Prescottu přestěhovat a on s tím nebude schopen nic udělat, protože tam bude dřív, než on se o tom dozví. Bylo na čase zahnat staré duchy a posílit si sebevědomí. Ukáže se městu, které jí opovrhovalo, a pak konečně bude moci zapomenout na minulost.

A také chtěla Grayovi dokázat, že se v ní od začátku mýlil. Chtěla to tolik, až cítila sladkou chuť vítězství na jazyku. Protože ho jako dítě tolik milovala a protože se v den, kdy je z města vyhnal, choval jako bezcitný soudce, byl pro ni nesmírně důležitý. Nemělo

by to tak být, měla by na něho zapomenout, jenže skutečnost byla jiná. Dokud Gray neuzná, že je z ní úspěšný, spořádaný a zásadový člověk, nálepky s označením chátra se nezbaví.

Uvědomila si, že už nechce jen zjistit, co se stalo s Guyem. Možná to tím začalo nebo si celou dobu nepřiznávala pravdu, teď si však byla jistá.

Chce se vrátit domů.

• 7 •

„Ano, přesně tak. Chci, aby všechno probíhalo jménem realitky. Díky, pane Bible. Věděla jsem, že se na vás mohu spolehnout.“ Faith byl v hlase slyšet úsměv a nejspíš ho vycítil i pan Bible, protože jeho odpověď ji rozesmála. „Raději si dávejte pozor,“ dobírala si ho. „Víte, že se znám s vaší paní.“

Zavěsila a její asistentka Margot Stanleyová jí věnovala soucitný pohled. „Ten starý kozel se s tebou pokoušel flirtovat?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ přitakala Faith v dobré náladě. „Jako vždycky. Vzrušuje ho, když si připadá jako dobyvatel, ale ve skutečnosti je to milý stařík.“

Margot si odfrkla. „Milý? Harvey Bible je milý asi jako chřestýš. Řekněme si upřímně, že prostě víš, jak na mužské jít.“

Faith se ušklíbla. Kdyby Margot viděla, jak ji Gray vyhnal už podruhé z města, nejspíš by si musela opravit mínění. „Jsem na něho prostě hodná, nic víc. A tak špatný být nemůže, jinak by už nepodnikal.“

„Podniká ještě jen proto, že je chytrý obchodník,“ vysvětlovala Margot. „Má ďábelský čich a dokáže najít vynikající pozemky těsně předtím, než se stanou vynikajícími, a skupuje je za hubičku. Lidi k němu chodí jen proto, že má pozemky, které chtějí.“

Faith se znovu ušklíbla. „Jak říkáš, je chytrý obchodník. Na mě byl opravdu hodný.“

Ačkoliv se Faith snažila chovat jako dáma, Margot si znovu neslušně odfrkla. „Ještě jsem nepotkala mužského, který by na tebe nebyl milý. Kolikrát tě zastavili kvůli rychlosti?“

„Celkem?“

„Stačí za poslední rok.“

„Hmm… asi čtyřikrát. Ale jen proto, že jsem v posledním roce víc cestovala.“

„Jasně. A kolikrát jsi dostala pokutu?“

„Ani jednou,“ přiznala Faith a zvedla oči ke stropu. „Je to jen náhoda. Ani jednou jsem se z toho nepokoušela vymluvit,“ dodala.

„Ty ani nemusíš. K tomu právě mířím. Policajt přijde k tvému autu, podáš mu řidičák a začneš se omlouvat. Promiňte, pane, vím, že jsem jela rychle. Zjihne, řidičák ti vrátí a řekne, abys zpomalila a neměla nehodu, protože by nerad viděl tvojí hezkou tvářičku pořezanou od skla.“

Faith se rozesmála. Když ji naposledy zastavili, seděla s ní Margot v autě. Texaský dopravní policista, o kterém mluvila, byl mohutný džentlmen ze staré školy s hustým šedým knírem a protáhlým přízvukem. „To bylo poprvé, co se některý policista zmínil o mém obličeji.“

„Jenže všichni si to mysleli. Přiznej si to. Dostalas někdy pokutu za rychlost?“

„Vlastně ne.“ Faith nedávala najevo, jak dobře se baví. Margot dostala během posledních šesti měsíců už dvě pokuty za rychlost. „To si piš, že žádný z těch policajtů, kteří zastavili mě, se o mé případně pořezané tvářičce nezmínil,“ zamumlala Margot. „Chovali se pořádně upjatě. Můžu vidět váš řidičský průkaz, paní? Jela jste pětašedesát v zóně, kde platí pětapadesátka, paní. K soudu se dostavíte tehdy a tehdy, nebo můžete zaplatit k tomu a tomu datu pokutu a vzdát se účasti u soudu.“ Říkala to tak znechuceně, že se Faith musela otočit, aby se nesmála nahlas. Margot na svých dvou pokutách za rychlost neshledávala nic zábavného.

„Předtím jsem nikdy v životě pokutu za rychlost nedostala,“ pokračovala a mračila se. Faith už její litanii vyslechla mnohokrát, takže by ji klidně mohla dopovědět, ale mlčela. „Půl života jsem jezdila a dostala jen pár lístků za špatné parkování, a pak se kolem mne z ničeho nic začaly rojit,“ dodala Margot přesně podle očekávání.

„Říkáš to, jako by sis jimi mohla vytapetovat pokoj.“

„Nedělej si legraci. Dvě pokuty jsou pořádně vážná záležitost a třetí by byla v podstatě katastrofa. Dva roky bych se musela loudat šedesátkou. Víš, jak by mi to zkomplikovalo život? Jakmile bych někam jela, musela bych vyrazit mnohem dřív, protože by mi to trvalo děsně dlouho.“ Byla tak navztekaná, že Faith už vážnou tvář neudržela a začala se smát.

S Margot si užila legraci. Bylo jí šestatřicet, rozvedená a v žádném případě neměla v úmyslu zůstat sama. Faith nevěděla, co by si bez ní počala. Když našetřila dost peněz, aby si mohla agenturu koupit, věděla, jak jednat se zákazníky, ale i přes vysokoškolský diplom v oblasti administrativy zjistila, že skutečný život se diametrálně liší od toho, co znala ze skript. Margot bývala asistentkou J. B. Holladaye, předchozího majitele Holladay Travel, a ráda vykonávala tytéž povinnosti i pro Faith. Měla nedocenitelné zkušenosti a zachránila Faith před mnoha chybami ve finanční oblasti.

Staly se z nich dobré kamarádky. Vysoká, štíhlá Margot měla odbarvené světlé vlasy a nosila velmi výrazné oblečení. S tím, že hledá nového manžela, se nijak netajila. „S muži je spousta problémů, ale můžou nabídnout i pár dobrých věcí. Hlavně jednu.“ Tak znělo její heslo, a protože byla velmi otevřená, neměla problém se seznamovat. Její společenský život by unavil i mladší generaci. Podle Faith přeháněla, když o ní prohlašovala, že to s muži umí.

„Nesměj se,“ varovala ji Margot. „Jednou tě zastaví policistka a pak tvoje štěstí skončí.“

„Tak vidíš, je to jen štěstí.“

„Jasně.“ Margot se rozhodla změnit téma a zvědavě na kamarádku pohlédla. „O co vlastně jde s tím domem v bohem zapomenuté Louisianě?“

„V Prescottu,“ opravila ji Faith s úsměvem. „Takové malé, poklidné městečko severně od Baton Rouge, skoro na hranici s Mississippi.“

Margot si znovu odfrkla. „Vždyť to říkám, bohem zapomenuté místo.“

„Narodila jsem se tam.“

„Neříkej? A k tomu jsi ochotná se nahlas přiznat?“ zeptala se Margot s veškerou nadřazeností rodačky z Dallasu.

„Vracím se domů,“ pokračovala Faith zamyšleně. „Chci se tam přestěhovat.“ Nebrala ten krok na lehkou váhu. Vracela se s plným vědomím toho, že Rouillardovi udělají cokoli, aby jí znepříjemnili život. Dobrovolně se vracela do Grayovy blízkosti a nebezpečí, které z toho pro ni vyplývalo, jí nedovolovalo v noci spát. Kromě pokusu

zjistit, co se před mnoha roky stalo s jeho otcem, se bude muset vypořádat i s dalšími duchy minulosti, z nichž Gray byl tím největším. Svým způsobem ji mučil po celý život, stále jí zmítaly dětinské víry pocitů. V jejích představách byl všemocný, měl moc ji buď zničit nebo povznést a poslední setkání tento dojem nijak nezměnilo. Musí ho konečně vnímat jako normálního muže, postavit se vedle něj jako rovná s rovným, jako dospělý člověk a ne zranitelné, vystrašené děvče. Nechtěla, aby nad ní měl takovou moc, chtěla být jednou provždy sama sebou.

„To ta tvoje cesta do Baton Rouge, viď? Dostala ses blízko a neuneslas to.“ Margot neměla tušení, co se odehrálo před dvanácti roky, a o kamarádčině dětství věděla jen to, že ji vychovávali pěstouni. Faith o své minulosti ani rodině nikdy nemluvila.

„Nejspíš je pravda, co se říká o kořenech.“

Margot se opřela na židli. „Chystáš se prodat agenturu?“

Faith se na ni překvapeně podívala. „V žádném případě.“

Napětí v Margotině tváři trochu polevilo a Faith si uvědomila, jak znepokojivé by její rozhodnutí mohlo připadat zaměstnancům. „Všechno poběží jako dřív, jen se dvěma malými změnami,“ dodala.

„Jakými změnami?“ zeptala se Margot podezřívavě.

„No, za prvé chci bydlet v Prescottu. Až mi tam pan Bible najde nějaký dům, pořídím si fax, počítač a kopírku, takže budu stále na dosah.“

„Fajn, to je jedna. A ta druhá?“

„Dostaneš na starost všechny kanceláře. Bude z tebe něco jako oblastní manažerka, jen s tím rozdílem, že bude jen jedna oblast a ty budeš jediná manažerka. Cestování ti nevadí, nebo ano?“ zajímala se Faith s nečekanou nejistotou. Když spřádala své plány, na tuhle věc zapomněla.

Margot nevěřícně zvedla obočí. „Mně? Jestli mi vadí cestování? Zlato, nezbláznila ses? Cestování zbožňuju. A kromě toho si tím rozšířím honitbu. Bůh ví, že většině pořádných chlapů v okolí už jsem dala šanci na slušný život. Jestli mě z oběhu stáhne někdo odjinud, budou si za to moct sami. Výlet do New Orleansu není nikdy k zahození.“

„A do Houstonu a do Baton Rouge.“

„Kovbojové v Houstonu, míšenci v Baton Rouge. Jejda, jejda," těšila se Margot a olízla si rty. „Do Dallasu se budu vracet, jen abych si odpočinula."

Faithin plán začínal nabývat konkrétních obrysů, dlužno však podotknout, že pro to dělala vše, co bylo v jejích silách. Dokonce cítila příjemné uspokojení. Ve čtrnácti byla bezmocná, teď disponovala vlastními prostředky a za čtyři roky podnikání navázala slušnou řadu kontaktů.

Pan Bible našel poměrně rychle malý dům na prodej. Nestál přímo v Prescottu, ale pár kilometrů za městem, na hranici s pozemky Rouillardových. Jeho koupě jí sice výrazně snížila rezervu hotovosti, přesto ho zaplatila celý, aby Gray nemohl zatahat za nitky v hypoteční bance a dělat jí problémy. Dokázala předvídat, jakými kroky by se jí mohl pokusit znepříjemnit život, a zařídila se podle toho. Měla upřímnou radost, že na něho vyzrála a on se to dozví až ve chvíli, kdy bude příliš pozdě na to, aby ji zastavil.

Nenápadně a vždy jménem agentury, takže se její jméno neobjevovalo nikde, kde by mohlo vyvolat poplach, nechala zapojit vodu, elektřinu a plyn, zařídila úklid domu a vybavení nábytkem. Už za měsíc poté, co ji Gray podruhé vystrnadil z města, zajela Faith na příjezdovou cestu ke svému novému domovu a spokojeně se rozhlédla.

Nekupovala zajíce v pytli. Pan Bible zařídil, že si dům z padesátých let mohla na fotografiích prohlédnout zvenčí i uvnitř. Nebyl velký, spíš malý, měl pět místností a před prodejem prošel opravami a renovací. Předchozí majitel odvedl dobrou práci. Přes celou čelní stranu se táhla nová veranda, na jednom konci s houpačkou, aby si noví obyvatelé mohli užívat příjemné chvíle. Stropní ventilátory na obou koncích verandy dávaly naději, že na ní nikdy nebude nesnesitelné vedro. Stropními větráky byly vybaveny i všechny místnosti.

Obě ložnice byly stejně velké, zadní si vybrala na spaní a přední proměnila v domácí kancelář. Dům měl jen jednu koupelnu, ale vzhledem k tomu, že byla sama, v tom neviděla problém. Obývací pokoj a jídelna byly útulné, ale nejhezčí místností v domě shledávala

kuchyň. Nepochybně ji přestavěli už před několika roky, protože si nedovedla představit nikoho, kdo by byl ochotný utratit za její modernizaci jen kvůli prodeji tolik peněz. Někdo prostě rád vařil. V kuchyni objevila sporák se šesti plotýnkami a zabudovanou mikrovlnnou i obyčejnou troubu. Skříňky podél celé stěny až ke stropu poskytovaly dostatek úložných prostor, takže kdyby chtěla, mohla by v nich mít potraviny možná na rok. Střed kuchyně místo obvyklého stolku se židlemi zabíral poctivý, metr osmdesát dlouhý stůl s pořádnou pracovní deskou, který už od pohledu lákal ke kulinářským dobrodružstvím. Faith sice nebyla zrovna vášnivá kuchařka, ale takhle kuchyně ji nadchla. Ve skutečnosti ji vzrušoval celý dům. Bylo to první místo, kde měla žít, které bude patřit jen jí. Dosud si byty pronajímala. Tenhle dům je její. Konečně má skutečný domov.

Plná nadšení vyrazila autem do Prescottu pro potraviny a vyřídit dvě nezbytné pochůzky. Nejprve se zastavila na radnici, kde koupila louisianskou poznávací značku na auto a vyplnila žádost o vystavení louisianského řidičského průkazu. Následovala návštěva v obchodě s potravinami. Těšilo ji, že může nakupovat, aniž by musela myslet na peníze, navíc v obchodě, kde ji kdysi majitel pozorně sledoval, aby se ujistil, že si nestrčí nic do kapsy a neodejde bez placení. Jmenoval se Morgan, vzpomněla si. Ed Morgan. Jeho nejmladší syn chodil do třídy s Jodií.

Spokojeně si vybírala ovoce a další věci, vše ukládala do igelitových sáčků, které zavázala zelenou šňůrkou. Ze skladu vyšel prošedivělý muž ve špinavé zástěře. Nesl bednu banánů a začal je vykládat na skoro prázdnou poličku. Podíval se na ni a vytřeštil oči.

Přestože měl o hodně méně vlasů a ty, které zbývaly, změnily barvu, Faith v něm okamžitě poznala člověka, na kterého před chvílí vzpomínala. „Dobrý den, pane Morgane," pozdravila ho mile, když kolem něho projížděla s nákupním vozíkem. „Jak se máte?"

„R… Renee," vyjekl a ze způsobu, jímž matčino jméno vyslovil, Faith zamrazilo a přimělo ji podívat se na něho jinýma očima. Bože, snad ne i on? A proč vlastně ne? Guy Rouillard nebyl vždy po ruce a Renee nebyla typ ženy, která by si cokoli odpírala.

Přestala se usmívat a hlas jí ochladí. „Ne, nejsem Renee. Jsem Faith, její nejmladší dcera.“ Rozčílilo ji, že ji i dnes ponižujícím způsobem v obchodě sleduje, jako by ji považoval za zlodějku, a přitom patřil ke smečce, která se táhla za její matkou.

Tlačila vozík uličkou. Obchod byl poměrně malý, takže slyšela jeho vzrušený hlas, když spěchal manželce říct, kdo přišel na nákup. Uvědomila si, že je stále sledovaná. Mladého chlapce rovněž ve špinavé zástěře nepoznávala. Když se na něho podívala, znejistěl a začervenal se. Nejspíš dostal příkaz dohlédnout, aby všechno, co si vybere, skončilo ve vozíku a ne v její kabelce.

Cloumal jí vztek, ale udržela ho pod kontrolou a nenechala se odradit. Jakmile měla všechno, co potřebovala, zajela s vozíkem k pokladně a začala zboží vykládat.

Když Faith do obchodu přišla, seděla za pokladnou paní Morganová, teď její místo zaujal pan Morgan a jeho manželka vše pozorně sledovala z malé kanceláře. Prohlédl si potraviny, které vyndala z vozíku. „Doufám, že máte na tohle všechno dost peněz,“ varoval ji. „Dávám si pozor, od koho beru šeky.“

„Vždycky platím hotově,“ odvětila Faith chladně. „Dávám si pozor, komu prozradím číslo svého účtu.“

Okamžik trvalo, než si uvědomil, že ho urazila, a zbrunátněl. „Dávejte si pozor na pusu. Takovéhle řeči nemusím ve svém obchodě poslouchat a už vůbec ne od lidí jako vy.“

„Jasně.“ Usmála se a ztišila hlas. „Nebýval jste tak nepřístupný, když šlo o mou mámu, co?“

Zbledl, na čele mu vyrazily kapičky potu a rychle se ohlédl na manželku. „Nemám tušení, o čem mluvíte.“

„Výborně. Tak si dávejte pozor, abych se k tomu nemusela vracet.“ Vyndala peněženku a čekala. Začal posouvat nákup k pokladně a zadával jednotlivé položky. Faith ho bedlivě sledovala a jednou ho zastavila. „Ta jablka jsou po dolaru dvacet devět za libru, ne po dolaru šedesát devět.“

Znovu zrudl, naštvaný, že ho přistihla při chybě. Předpokládala, že šlo o chybu a ne o záměrné okrádání. Rozhodla se, že než z obchodu odejde, zkontroluje si všechny položky na účtence. Klidně mu dá pocítit, jaké to je, když někoho automaticky považují za

nečestného. Kdysi dávno by se pokořeně stáhla, ty dny však nenávratně minuly.

Pokladna ukázala celkovou částku a Faith vyndala z peněženky šest dvacetidolarových bankovek. Obvykle dosahoval její účet v potravinách poloviční výše, ale teď se musela vybavit přinejmenším základním sortimentem. Všimla si, jak přejel pohledem její peněženku, a bylo jí jasné, že brzy po městě poletí zpráva, že se Faith Devlinová vrátila a má spoustu peněz. Nikdo nebude věřit, že k nim přišla poctivě.

Nenamlouvala si, že je jí jedno, co si o ní lidé ve městě pomyslí. Vždy jí na tom záleželo. Byl to také jeden z důvodů, proč se vrátila. Chtěla dokázat jim i sobě, že ne všichni Devlinovi jsou chátra. Osobně se domnívala, že si zaslouží úctu, v hloubi srdce si tím jistá nebyla a nebude, dokud ji takovou neuvidí i její spoluobčané. Nemohla se od Prescottu odpoutat. Tohle město jí pomáhalo vytvářet charakter a měla tu hluboké kořeny. Jenže toužit po schválení lidmi z města ještě neznamenalo, že ji kdokoli může beztrestně urážet. Jako dítě nemohla plně vyjádřit touhu žít po svém, ale během dvanácti let života jinde dospěla a naučila se, jak si stát za svým.

Chlapec, který ji sledoval v obchodě, jí odnesl tašky k autu. Odhadovala ho na šestnáct let, pohyby měl stále rozevláté jako dítě a ruce i nohy v porovnání s tělem příliš velké. „Morganovi jsou tví příbuzní?“ zeptala se ho zvědavě cestou přes parkoviště.

Když na něho promluvila, začervenal se. „Jo, ano. Babička a děda.“

„Jak se jmenuješ?“

„Jason.“

„Já jsem Faith Hardyová. Kdysi jsem tu žila a právě jsem se vrátila zpátky.“ Zůstala stát u auta a otevřela zavazadlový prostor. Jako většinu chlapců jeho věku i Jasona zajímalo všechno, co mělo čtyři kola, takže si auto zvědavě prohlížel. Koupila si spolehlivý sedan, žádný sporťák. Sedan byl pro podnikání lepší a jezdit po městě ve sporťáku vyžadovalo určité povahové rysy, které Faith nikdy neměla. Vždy se chovala odpovědněji, než příslušelo jejímu věku, a stabilita i spolehlivost pro ni byly důležitější než rychlost a

závistivé pohledy. Její tmavozelený vůz nebyl ani rok starý a díky své spolehlivosti měl i určitý styl.

„Hezký auto," odhodlal se ho Jason pochválit, když ukládal tašky s nákupem do kufru.

„Díky." Když mu dala dolar od cesty, překvapeně se na peníze podíval. Usoudila, že buď není v Prescottu obvyklé dávat spropitné, nebo si lidé nákupy odnášejí sami a jeho k tomu jenom přinutili prarodiče, protože se chtěli dozvědět pokud možno nejvíc. Přikláněla se spíš k poslední možnosti. Přehnaná všetečnost obyvatel maloměsta neznala hranic.

Když Faith odemykala dveře vozu, odbočil na parkoviště bílý cadillac. Dojel na její úroveň a prudce zastavil. Zvedla oči a uviděla, jak se na ni nevěřícně dívá jakási mladá žena. Chvíli trvalo, než poznala Moniku Rouillardovou nebo jak se teď jmenovala. Obě ženy se chvíli měřily pohledem a Faith vzpomínala, jak Monika členy její rodiny vždy ostentativně opovrhovala, na rozdíl od Graye, který se k nim v podstatě až do Guyova zmizení choval normálně. Přesto Faith pocítila osten soucitu. Bylo-li její podezření správné, jejich otec je mrtvý a oni žijí celé roky v nejistotě, co se mu stalo. Kvůli tomu, co Guy udělal, trpěli nejenom Devlinovi, ale i všichni Rouillardovi.

I přes tmavá skla cadillaku Faith viděla, jak je Monika bledá. Víc by jí vyhovovalo, kdyby k setkání došlo později. I když byla odhodlaná stát si za svým, nepovažovala za nutné se Rouillardovým příliš připomínat. Otočila se, nasedla do auta a nastartovala. Monika jí blokovala výjezd, nicméně parkovací místo před sebou měla prázdné, takže to nepředstavovalo problém. Jednoduše se protáhla prázdným místem a odjela.

Doma už na ni čekalo několik faxů, všechny od Margot. Nejdřív uložila nákup a pak se posadila v kanceláři, připravená čelit všem problémům, které by se mohly objevit. Práce v oblasti cestovního ruchu se jí líbila, i když i tady samozřejmě existovaly horké chvilky vyžadující okamžité řešení, ale už jenom z podstaty tohoto podnikaní vyplývalo, že většina klientů je milá až nadšená. Úkolem agentury nebylo jenom zajistit, aby cesty klientů byly řádně objednané a ubytování odpovídalo jejich potřebám, ale snažit se spojit konkrétního klienta s tou nejlepší dovolenou. Když si klient vybral

nevhodný typ dovolené, pracovníci agentury se ho diplomaticky pokusili navést správným směrem. Například rodina s malými dětmi si neužije okružní plavbu koncipovanou jako radovánky dospělých. Většina problémů, které se objevovaly na Faithině stole, ale byla jiné, nepříliš záživné povahy. Musela vyplácet mzdy, vyplňovat daňové formuláře a další nekonečné hromady papírů. Faith se rozhodla, že mzdy bude nadále vyplácet sama. Potřebné údaje měla dostávat ze všech čtyř poboček vždy v pondělí ráno, zpracovat je, vypsat šeky a odeslat kurýrní poštou ve středu ráno. Šlo o praktické řešení a pohodlí práce z domova ji těšilo. Největší problém spočíval v tom, že osobní i firemní bankovní účty měla v Dallasu. Nechtěla převádět peníze do Prescottu ani do Baton Rouge, protože Rouillardovi měli dlouhé prsty. Neověřovala si, jestli Grayova rodina vlastní také novou banku ve městě, protože na tom v podstatě nezáleželo. Ať už ji vlastnil nebo ne, Gray v ní měl určitě vliv.

V bankovnictví existuje spousta pravidel a zákonů, v této části státu však Rouillardovi představovali zákon sami pro sebe. Gray by se mohl bez problémů dozvídat o zůstatcích na jejích účtech a dostat se i ke zrušeným šekům. Nepochybovala, že by dělal problémy zpožďováním výplat jejích šeků do posledního možného okamžiku. Ne, nejlepší bude nechat účty v Dallasu.

Na příjezdové cestě zakřupal štěrk, a ve chvíli, kdy se podívala oknem, před domem zastavil štíhlý šedý jaguár. Odevzdaně pustila záclonu a odsunula židli od stolu. Nepotřebovala se dívat, kdo vystoupí, stejně jako se nedomnívala, že by ji přišel zdvořile přivítat.

Došla do obýváku, a když zaslechla kroky na verandě, otevřela dveře. „Ahoj, Grayi. Pojď dál. Vidím, že už nejezdíš v corvettách.“

Když překročil práh, zarazil ji svou ohromností. Nečekal, že ho klidně pozve dál, jako kdyby králík nabízel pohostinnost své nory vlkovi. „Jsem pomalejší, než jsem býval. V mnoha ohledech,“ zavrčel.

Nejraději by bývala odpověděla, že je v mnoha ohledech i lepší, raději však svá slova polkla. Pochybovala, že by Gray Rouillard dělal v její přítomnosti dvojsmyslné narážky, a kdyby si tak jeho slova vyložila, pomyslel by si, že od někoho z Devlinových nic jiného

čekat nemůže. Nebylo jim dopřáno, aby spolu právě oni dva normálně flirtovali.

Přestože léto končilo, den byl horký a Gray měl na sobě volnou, bílou bavlněnou košili, u krku rozepnutou, a khaki plátěné kalhoty. Ve výstřihu košile byly vidět kudrnaté tmavé chloupky a Faith se rychle musela podívat jinam, neboť si uvědomila, že začíná zrychleně dýchat. Přinesl s sebou čerstvou, zemitou vůni čistého potu a mužského pižma. Omámeně si uvědomila, že si vlastně nikdy nebyla jistá, jakou barvu jeho vůně má. Svou fyzickou přítomností dráždil její pocity. Nic se nezměnilo, čas ani dospělost její reakci neotupily. S utajovaným hněvem se na něho podívala. Bože, tenhle člověk ji zašlapal do bláta a neváhal by to udělat znovu. Tak proč se na něho nedokáže podívat bez žhavého vzrušení?

Stál před ní a přivřenýma tmavýma očima se na ni díval. Ustoupila, aby se mohla nadechnout. Byl o dvacet centimetrů vyšší a svým atletickým tělem jí fyzicky imponoval. Kdyby ho chtěla políbit do jamky na opáleném svalnatém krku, musela by si stoupnout na špičky. Ta nečekaná myšlenka ji zaskočila a přiměla ji instinktivně si hlídat výraz obličeje. Nesměla mu dát najevo, že ji jakýmkoli způsobem přitahuje. Dala by mu tím do ruky zbraň.

„Překvapuješ mě," prohlásila s hranou veselostí. „Posaď se. Dáš si kávu nebo třeba čaj s ledem?"

„Nech toho," odsekl a udělal krok jejím směrem. V jeho hlase zaslechla chladný vztek. „Co tu děláš?"

„Bydlím tady," odpověděla a v předstíraném překvapení zvedla obočí. Nečekala, že ke konfrontaci dojde tak brzy. Byl rychlejší, než předpokládala. Znovu od něho poodstoupila, aby mezi nimi zůstala bezpečná vzdálenost. Zamračil se a vzápětí se spokojeně pousmál. Zamrazilo ji. Vycítil, že ji jeho fyzická blízkost znepokojuje. Zůstala stát, připravená mu dokázat, že se ho nebojí, a odhodlaně se na něho podívala. Zvedla bradu a v očích měla chlad a odvahu. Stálo ji to hodně sil, ale zvládla to.

„Dlouho nebudeš. Marníš jen čas, když se sem pokoušíš vrátit."

V jejím hlase zaslechl náznak pobavení. „Dokonce i ty bys mohl mít problémy, kdybys mě chtěl vyhnat z mého domu."

Pozorně se rozhlédl po útulném obýváku. „Koupila jsem ho," pokračovala. „Nemám na něj hypotéku, je můj bez jakýchkoli závazků."

Překvapil ji chraptivým smíchem. „Takže ses s panem Hardym rozvedla a on ti nechal všechno, co měl?"

Faith se naježila. „Vlastně ano. Ale nerozvedla jsem se s ním."

„Aha, našla sis nějakého dědka, který za rok zaklepal bačkorama? Zbavila ses i ostatních dědiců?"

Zbledla jako křída. „Ne, našla jsem si mladého, zdravého muže. Když jsme se brali, bylo mu třiadvacet. Zemřel při autonehodě necelý rok po svatbě."

Stiskl rty. „Promiň," zabručel. „Asi jsem to přehnal."

„Ano, přehnal, ale nevím o tom, že by Rouillardovi někdy brali ohledy na city jiných lidí."

Posměšně si odfrkl. „A Devlinovi by si měli dávat dobrý pozor, do koho se navážejí."

„Nikdy jsem nikomu neublížila," prohlásila s drobným hořkým úsměvem. „Prostě jsem se dostala mezi dva mlýnské kameny."

„Nevinnost sama, co? Sice jsi ještě byla dost malá, když se to stalo, ale moc dobře si pamatuju, jak ses tehdy přede mnou a šerifovými zástupci předváděla v té tenké noční košilce. Jaká máma, taková dcera."

Faith vytřeštila oči plné pobouření a do tváří se jí vrátila barva. Dvěma kroky k němu přistoupila a ukazováček mu zabořila do hrudníku. „Neopovažuj se mi to vyčítat!" Zalykala se hněvem. „Uprostřed noci jste mě vytáhli z postele a jako pytel s odpadky vyhodili ven. Mlč!" varovala ho důrazně, když otevřel ústa, aby jí řekl, že za nic jiného než za odpad ji ani nepovažoval, a znovu ho píchla ukazovákem do hrudníku. „Všechno, co jsme měli, jste vyházeli ven, bráška byl hysterický a nechtěl se mě pustit. Co jsem měla dělat? Najít si oblečení a důstojně odkráčet do lesa převléct se? Proč jste se vy, ctihodní muži, neotočili, když toho bylo tolik vidět?"

Podíval se jí do rozzuřeného obličeje a tvářil se nezvykle zaraženě. Vzápětí spokojeně přivřel oči. Chytil její ruku a dal ji pryč od svého hrudníku, ale dál ji držel v sevřené pěsti. „Takže zrzka se nám umí pěkně rozparádit, co?" dobíral si ji pobaveně.

Při jeho doteku jí projela žhavá vlna. Pokusila se mu ruku vytrhnout, pevněji sevřel dlaň a zadržel ji. „Snažíš se zbytečně," prohlásil klidně. „Možná sis myslela, že tu budu stát a nechám tě píchat do mě prstem, musel bych mít ale úplně jinou náladu, aby se mi to líbilo."

Faith se vzteklé mračila. Mohla se ponížit a marně s ním bojovat, nebo mohla počkat, až ji sám pustí. Instinkty ji nutily vytrhnout se z horka jeho sevření, z překvapivě hrubé dlaně, přinutila se však zůstat bez hnutí. Vycítila, že snahou osvobodit se by ho jedině pobavila. Pak si uvědomila podtext jeho slov a vytřeštila oči. Tentokrát se o jeho narážce nedalo pochybovat.

„Šikovné děvče," prohlásil a sjel pohledem k jejím ňadrům. Nikam nespěchal a zkoumal jejich tvar pod hedvábnou, světle zelenou blůzkou. Zadržela dech a cítila, jak jí pod jeho pohledem jako pod skutečným dotykem nabíhají bradavky. „Nechceš se pouštět do boje, který bys nikdy nevyhrála, viď? Máma tě nejspíš naučila, že když se ženská začne před mužským nakrucovat, nakonec ho chudáka dostane. Vrátila ses, abys byla jako tvoje máma? Chceš se mi vnutit, jako se ona vnutila mému tátovi?"

V očích se jí zablýskal hněv a volnou rukou se vší silou ohnala. S rychlostí šelmy její úder odrazil a chytil ji i za druhou ruku. Nad silou, kterou do rány vložila, jen překvapeně hvízdl. „Vášnivko vášnivá," dobíral si ji a zdálo se, že si její vztek vychutnává. „Chtělas mi vyrazit zuby?"

„Ano!" vybuchla, zaťala zuby a zapomněla na své odhodlání nedovolit mu užívat si její marné snahy o osvobození.

Trhala rukama, snažila se vymanit z jeho sevření, jen si však pohmoždila zápěstí. „Vypadni! Vypadni okamžitě z mého domu!" křičela.

Smál se jí do očí a bez problémů ji k sobě přitáhl, takže se nemohla hýbat. „Co uděláš! Vyhodíš mě!"

Ztuhla. Pochopila, že z jeho strany nešlo jen o plané hrozby. Teď, když ji k sobě přitiskl, už nemohla o jeho reakcích pochybovat. Uchýlila se k poslední zbrani, která jí zbývala. K ostrému jazyku. „Až mě pustíš, ty neandrtálče, dám si na zápěstí led, aby se mi neudělaly modřiny."

Podíval se na své prsty, jimiž svíral štíhlá zápěstí, povolil je a zamračil se, když uviděl rudé otlaky. „Nechtěl jsem ti ublížit," překvapil ji. Okamžitě ji pustil. „Máš kůži jako dítě."

Odtáhla se, třela si zápěstí a vyhýbala se pohledu na přední část jeho kalhot. „Řekla bych, že ti je jedno, jestli mi ublížíš. Teď vypadni."

„Hned. Nejdřív ti ale řeknu pár věcí."

Chladně se na něho podívala. „Tak je proboha řekni a pak už vypadni."

V tmavých očích se mu nebezpečně zablesklo, a než si to stačila uvědomit, stál znovu u ní a takřka rošťácky ji štípl do brady. „Jsi odvážná malá potvůrka, co? Možná až moc odvážná. Nesnaž se se mnou bojovat, zlatíčko, protože bys prohrála. To nejlepší, co teď můžeš udělat, je sbalit se a vypadnout odsud stejně rychle, jako ses objevila. Dům od tebe koupím za cenu, kterou jsi za něj zaplatila, takže škodná nebudeš. Nejsi tu vítaná a nechci, aby se moje matka a sestra trápily, až se tu budeš předvádět, jako by se nic nestalo, všechny rozčilovat a připomínat starý skandál. Jestli tu zůstaneš, budeš to mít hodně těžké a nakonec prohraješ. Práce se tu pro tebe nenajde a sakra rychle zjistíš, že tu nemáš ani žádné přátele."

Trhla bradou, aby se zbavila jeho prstů. „Co uděláš? Zapálíš mi dům?" popíchla ho. „Už mi není čtrnáct a nejsem bezmocná. Uvidíš, že nebude lehké mě odsud dostat. Jsem tady a taky tu zůstanu."

„Uvidíme, co říkáš?" Znovu sklouzl očima k jejím ňadrům a najednou se usmál. „V jednom máš ale pravdu. Už ti není čtrnáct."

Pak odešel. Faith se za ním dívala se zaťatými pěstmi a žaludek se jí svíral panikou. Nechtěla, aby o ni projevoval zájem jako o ženu, nechtěla, aby se na ni díval tím žhavým, podmračeným pohledem, protože si nebyla jistá, jestli mu dokáže odolat. Při pomyšlení, že by mohla dopadnout jako její matka, se jí dělalo zle. V žádném případě neměla v úmyslu stát se Rouillardovou milenkou.

„Byla to Renee?" zeptala se Monika rádoby klidně, přestože ji svírala viditelná úzkost. Volala Grayovi z obchodu Morganových a byla rozrušenější než za celé roky od okamžiku, kdy jí musel říct, že je otec opustil s Renee Devlinovou. Monika se od té doby hodně

zklidnila, zničený výraz v jejích očích však Grayovi napovídal, že její bolest je stále příliš živá na to, aby se sestra dokázala chovat objektivně.

„Ne, určitě to ale byla Devlinová.“ Nalil si na palec skotské, hodil ji do sebe a nalil si další. Cítil, že to po střetu s Faith Devlinovou potřebuje. Faith Devlinovou-Hardyovou. Vdovou. Mladou, krásnou, rusovlasou vdovou, která v sobě měla tolik ohně, že si v jednom okamžiku málem zkontroloval ruce, jestli na nich poté, co se jí dotkl, nemá puchýře. Několikrát ji vyvedl z míry, po většinu času z ní však sálal až neuvěřitelný klid a sebedůvěra. Pod tíhou jeho výhrůžek nedala najevo sebemenší strach, ačkoliv musela vědět, že je míní vážně.

Seděl se sestrou v pracovně a dávali si drink před večeří. Pozvaný byl Alex a každou chvíli měla sejít dolů i Noelle. Gray s Monikou zamířili do pracovny, aby mohli mluvit v soukromí.

Monika se tvářila nechápavě. „Nebyla to Renee? Vypadala úplně jako ona, jako by vůbec nezestárla. Vlastně vypadala ještě mladší. Aha… rozumím.“ Konečně pochopila. „Byla to jedna z dcer, že?“

„Ta mladší. Faith. Vždycky se Renee podobala nejvíc ze všech.“

„Co tu dělá?“

„Vrátila se a chce tu žít.“

Moničiny tmavé oči se rozšířily hrůzou. „To nesmí! Máma by to nesnesla. Alexovi se sice podařilo trochu ji povytáhnout z její ulity, ale jestli zjistí, že se někdo z Devlinových vrátil do města, stáhne se zase zpátky. Budeš se jí muset znovu zbavit.“

Podmračeně se díval na svou skleničku a nakonec ji vypil jedním douškem. Celé město ví, že Devlinovy vyhnal on. Nebyl na to nijak pyšný, ale ani svého činu nelitoval a z celé události se postupem času stalo něco jako místní legenda. Monika tam tehdy nebyla a neviděla, jak nepříjemně se to vyvíjelo. Znala pouze výsledky, ne způsob jejich dosažení. Neměla v hlavě jeho vzpomínky. Nedokázal se jich zbavit. Faithin strach, hysterický jekot malého chlapce a jeho neustálá snaha držet se jí, dívčiny zoufalé pokusy sebrat trochu věcí… a silná, nepříjemná touha, s níž ji muži

pozorovali, noční stíny skrývající její mládí a prozrazující pouze její podobu s matkou.

Ostrá bodavá bolest ho přiměla uvědomit si, že tato noc jeho a Faith spojila vzpomínkou tak silnou, že se jí nedokážou do smrti zbavit. Nikdy ji vlastně doopravdy neznal a navíc mezi tehdy a nyní leželo dlouhých dvanáct let, přesto… Nemyslel na ni jako na cizího člověka a vlastně s ní ani tak nejednal. Jako by se po dlouhé době sešli staří známí. Nebyli jeden pro druhého cizí. Spojovala je ta noc.

„Tentokrát by to mohlo být těžší," prohlásil nečekaně. „Koupila dům Cleburnových, a jak mi zdůraznila, nemůžu jí vyhnat z jejího vlastního majetku."

„Jestli ho kupuje, tak bys přece mohl zařídit, aby nedostala hypotéku, ne?"

„Neřekl jsem, že ho kupuje, ale že ho koupila. V tom je velký rozdíl."

Monika se zamračila. „Kde by někdo z Devlinových přišel k tolika penězům?"

„Nejspíš ze životní pojistky. Je vdova. Teď se jmenuje Hardyová."

„Jaká milá náhoda," odsekla Monika sarkasticky.

„Pokud vím, tak ne," prohlásil Gray a v duchu si vybavil, jak Faith zbledla, když ji osočil. Ozval se zvonek od dveří a vzápětí Alexův hlas. Čas na rozhovor vypršel. Cestou z pracovny poplácal Moniku po rameni. „Udělám, co půjde, abych ji přiměl odjet, ale není to jisté. Není typická Devlinová."

Ne, to v žádném směru. I před lety, kdy byla ještě v pubertě, ho pouhý pohled na ni vzrušil. Na tom se nic nezměnilo. Zároveň v ní ale měl protivníka výrazně silnějšího, než by byl kdokoli z její rodiny. Byla vyrovnaná, inteligentní a vypadalo to, že se nějakým způsobem dostala z bahna, v němž její rodina vždy žila. Sice ji za to obdivoval, na situaci to však nic nemění. Musí zmizet. Monika měla strach, co by její přítomnost mohla způsobit Noelle, on si dělal starosti s tím, jaký vliv by to mělo na Moniku.

Do haly dorazili právě v okamžiku, kdy ze schodů ladně scházela Noelle, aby Alexe přivítala. Nabídla mu tvář k polibku a

uvolila se opřít se o jeho rámě. Takové drobné doteky po většinu času nedopřála ani vlastnímu manželovi. Alexova oddanost Noelle pomáhala, tišila její bolest z pošramocené sebedůvěry, ale Gray pochyboval, jestli je stejně přínosná i pro Alexe. Manželka mu zemřela před patnácti roky a všichni čekali, že se znovu ožení. Když ovdověl, bylo mu teprve jedenačtyřicet. Nejspíš by se časem skutečně znovu oženil, jenže pak Guy odešel a Alex se jako dobrý přítel plně věnoval pomoci rodině Rouillardových při řešení krize. I s plnou mocí trvalo Grayovi zajištění všech pozic dva roky a Alex mu po celou dobu stál po boku a dlouhé noci spolu vymýšleli strategie. Pro Moniku se stal jakýmsi náhradním otcem a Noelle postupně vyváděl z její hluboké deprese, přičemž se do ní zamiloval. I když neměl naději, že by jeho city opětovala, nevadilo mu to.

Při pohledu na matku si Gray uvědomil, že to měl předvídat. Stále byla svým chladným, klasickým způsobem krásná, což Alexovu romantickému založení vyhovovalo. Náznak šedin v tmavých vlasech u ní vypadaly nezvykle elegantně. Pleť měla stále hladkou a bez vrásek, přesto mladě nevyhlížela. Chyběl jí elán, postrádala i jen trochu veselého ducha a z hlubin jejích modrých očí neustále vyzařoval smutek. Při pohledu na matku, na Moniku i na Alexe Grayovi nezbývalo než v duchu proklínat otce za to, co všem způsobil.

Alex usazoval Noelle ke stolu a oslovil Graye: „Dnes se ke mně donesla zajímavá zpráva o jedné z Devlinových.“ Monika ztuhla a vystrašeně se podívala na Noelle, která zbledla. Alex si nevšiml Grayova ostrého, varovného pohledu. „Narazil jsem na Eda Morgana a vypadá to, že jedna z jejich dcer se vrátila do města.“

Alex se narovnal a podíval se Grayovi přímo do očí. Gray si uvědomil, že jeho varovný pohled záměrně ignoroval, aby Noelle s novou situací konfrontoval. V minulosti to udělal již několikrát, když hovořil o Guyovi, zatímco Noelle se všem zmínkám o svém manželovi vyhýbala. Možná postupoval správně. Zatím se Alexovi dařilo vydolovat z Noelle více reakcí než Grayovi či Monice.

Noelle si položila ruku na hrdlo. „Vrátila… zpátky?“

„Jejich nejmladší dcera. Faith," vysvětloval Gray co nejklidnějším hlasem. „Koupila dům po Cleburnových a nastěhovala se tam."

„Ne," Noelle se na svého syna podívala zmučeným pohledem. „To… to neunesu."

„Ale uneseš," uklidňoval ji Alex a posadil se. „Do města nechodíš a s místními lidmi se nestýkáš, takže se s ní nepotkáš a vůbec o ní nebudeš vědět. Nemáš důvod se vzrušovat."

Gray se na židli opřel a dovolil si drobný úsměv. S Monikou jednali s matkou jako s malým dítětem, i když jim její chování vadilo. Alex si žádné servítky nebral. Ve svém úsilí naprosto ji vytáhnout z její ulity a dostat ji zpátky mezi lidi byl neúprosně vytrvalý. Možná udělal správně, když se o Faith zmínil. Gray s Monikou zřejmě matku chránili přespříliš.

Noelle zavrtěla hlavou a nepřestával se dívat na Graye. „Nechci ji tady," nezakrytě prosila. „Lidé o tom budou mluvit… všechno se znovu otevře a to nesnesu."

„Vůbec o ní neuslyšíš," trval na svém Alex.

Pokrčila rameny. „Nepotřebuju nic slyšet, abych věděla, co se děje."

Ne, zřejmě ne. Každý, kdo někdy žil na maloměstě, moc dobře věděl, jak se místní drby omílají stále dokola a na nic se nezapomíná.

„Prosím," oslovila Graye a zmučeně se na něho dívala. „Přinuť ji odjet."

Gray usrkl vína a dával si pozor, aby na sobě nedal nic znát. Začínalo ho unavovat, jak se lidé domnívali, že má jakousi kouzelnou moc, s níž všechny problémy vyřeší. Kromě únosu nebo vraždy mohl Faith jen co nejvíce znepříjemňovat život. Tentokrát neměl žádnou oporu v zákoně, nemohl ji stíhat za vstup na cizí pozemek, nebyla tu žádná rodina opilců a zlodějů, kterou by šerif s největší radostí z města vystrnadil. Stála proti němu mladá žena, naprosto odhodlaná trvat si na svém.

„Nebude to jednoduché," prohlásil.

„Máš přece velký vliv… u šerifa, v bance…"

„Účet v bance si neotevřela a šerif nemůže nic dělat, dokud neporuší nějaký zákon. A zatím nic takového neudělala." Uvědomil

si, že v jeho bance si účet pravděpodobně nikdy nezaloží. Na to byla moc chytrá. Přesně věděla, co ji po návratu do Prescottu čeká, jinak by dům Cleburnových nekoupila za hotové. Zařídila se tak, aby proti ní nemohl nic podniknout. Jako protivníka ji musel za její předvídavost obdivovat. Rozhodně mu zkomplikovala život. Co nejdřív využije své kontakty a poptá se, zda si opravdu na dům nevzala hypotéku, obával se však, že mu nelhala.

„Něco se musí najít," naléhala Noelle zoufale.

Gray svraštil obočí. „Zabít ji nehodlám," zavrčel.

„Grayi!" V šoku na něho vytřeštila oči. „Nic takového jsem nenaznačovala."

„Pak si asi budeme muset zvyknout, že tady bude bydlet. Můžu jí pořádně znepříjemnit život, to ano, ale nic víc. A nechci, aby někoho napadlo, že by jí snad nějak fyzicky ublížil." Pohledem varoval Noelle i Moniku pro případ, že by jim něco podobného přišlo na mysl. Nebylo to pravděpodobné, nehodlal však nic ponechat náhodě. „Když se nám podaří zbavit se jí mým způsobem, fajn, ale nechci, aby ji někdo napadl." Nehodlal svůj postoj k jedné z Devlinových nijak vysvětlovat. Faith už zažila dost strachu a bolesti, uvědomil si, když si vzpomněl na vystrašenou dívku lapenou v kruhu reflektorů aut.

„Jako bychom někdy něco takového udělaly," bránila se Monika uraženě.

„Neříkám, že byste to udělaly, ale tohle téma chci jednou provždy uzavřít."

Delfína přinesla první chod, krémovou okurkovou polévku, a ke Grayovu pobavení se všichni rozhodli změnit téma. V domě se nemohlo odehrát nic, o čem by Oriane a Delfína okamžitě nevěděly, přesto Noelle s Monikou nadále dodržovaly staré pravidlo, podle něhož se před služebnictvem o soukromých věcech nemluvilo. Pochyboval také, jestli se ještě někdo z těch, kdo pro ně v domě pracují, považuje za služebnictvo, zvlášť pak Delfína. Působila tu, co si pamatoval, a kdykoli ho jako malého chlapce načapala, jak se pokouší sebrat sušenky, které pekla Noelle ke svačině, plácla ho vařečkou přes prsty.

Monika začala Alexovi vyprávět o zajímavém dokumentu, který viděla v televizi. Gray se podíval na Noelle, aby jí něco řekl, a zarazil se, když uviděl, jak jí po tvářích stékají slzy. Potichu jedla svou polévku, pohybovala lžící nahoru a dolů v důstojném rytmu a zároveň plakala.

Alex se po večeři připojil ke Grayovi a asi půl hodiny spolu v pracovně probírali obchodní záležitosti. Pak Gray s úšklebkem prohlásil: „S Monikou jsme se rozhodli, že mámě o Faith neřekneme."

Alex přikývl. „To mi došlo. Vím, že mi do toho nic není…" Odmlčel se, protože si Gray opovržlivě odfrkl. „Ale nemůže se přece neustále schovávat před světem," dodal.

„Myslíš? Posledních dvanáct let se jí to docela daří."

„Rozhodl jsem se, že když se ona neotevře světu, přivedu ten svět k ní. Možná jí nakonec dojde, že nemá na vybranou, a poddá se."

„Hodně štěstí," popřál mu Gray a myslel svá slova vážně.

Alex se na něho zvědavě podíval. „Opravdu chceš Faith přimět, aby odjela?"

Gray se opřel v křesle a položil si nohy na stůl. Připomínal ospalou šelmu, sice odpočívající, přesto stále nebezpečnou. „Určitě to zkusím, ale matce jsem nelhal. Legálně nemám moc šancí."

„Proč ji nenechat na pokoji?" zkusil to Alex a povzdechl si. „Myslím, že měla dost těžký život. Ani se nikdo nemusel snažit jí ho znepříjemňovat."

„Viděls ji?"

„Ne. Proč?"

„Vypadá jako Reneeino dvojče," vysvětloval Gray. „Stačí, že je Devlinová, a ona navíc ještě vypadá, jak vypadá…" Zavrtěl hlavou. „Rozvíří hodně vzpomínek nejen v naší rodině. Renee Devlinovou si pamatují všichni."

„I tak si myslím, že by měla dostat šanci," trval na svém Alex. „Jestli se snaží se sebou něco udělat, nebylo by správné jí v tom bránit."

Gray znovu zavrtěl hlavou. „Musím myslet na mámu a na Moniku. Jsou pro mě důležitější než nějaká spodina, i kdyby se chovala slušně.“

Alex nesouhlasil. Gray jednal tvrdě a dovedl být nepříjemný protivník, ale zatím hrál vždycky férově. Guyovo zmizení ho nečekaně uvrhlo do situace, kdy na jeho mladá bedra dopadla odpovědnost za finanční i společenskou situaci rodiny. Do té doby se choval spíše jako veselý uličník a najednou se ze dne na den změnil v tvrdého a nemilosrdného muže. Občas sice ještě nechal zazářit svůj smysl pro humor, po většinu času však býval smrtelně vážný. Gray znal rozsah své síly a moci a neváhal ji použít. Jestliže Guye společenství finančníků respektovalo, ke Grayovi přistupovalo s opatrností a obavami jako k nebezpečnému lupiči.

„S tou ochranou to asi přeháníš,“ prohlásil Alex nakonec. „Noelle a Monika se nezhroutí, když bude Faith Devlinová žít v Prescottu. Nebude se jim to líbit, ale naučí se s tím žít.“

Gray pokrčil rameny. Možná, vlastně pravděpodobně se choval příliš ochranářsky. Ale byl svědkem toho, jak Monika chtěla dobrovolně zemřít, a pocítil hloubku Noellina citového zhroucení.

„Vzdávám se,“ potřásl po chvíli Alex hlavou. „Stejně uděláš, co budeš chtít. Ale popřemýšlej, jestli bys té dívce neměl dát šanci.“

Pozdě večer seděl Gray sám ve své pracovně, nohy jako obvykle položené na stole, a pročítal finanční výkazy jedné firmy, jejíž akcie nakoupil. Zjistil, že se nedokáže soustředit. Skotská za to nemohla. Nalil si skleničku, když se pustil do práce, tedy před více než dvěma hodinami, a ještě se nenapil. Nedařilo se mu dostat z hlavy problém s Faith Devlinovou. Noelliny tiché slzy ho zasáhly více než cokoli, co by byla řekla. Jestli si Faith od života nezasluhovala další ránu, nemohly trpět ani jeho matka a sestra. I ony se staly nevinnými oběťmi v podivné hře a Monika skoro zemřela. Nemohl, nedokázal a nechtěl na to zapomenout. Na to, aby se alespoň nepokusil něco udělat, jsou příliš zničené.

Nemohl přehlédnout ani to, že zůstane-li Faith Hardyová v Prescottu, Noelle a Monice to ublíží ještě víc a budou trpět víc než teď.

Mračil se na hladinu skotské ve skleničce. Kdyby ji vypil, možná by dokázal zapomenout, jak žhavá a temperamentní Faith byla, když ji držel, jak mu její vůně pronikala do mozku, až se mu hlava točila touhou. Kdyby vypil celou proklatou láhev, možná by zapomněl na nutkání vjet jí rukama do ohnivých vlasů, jen aby zjistil, jestli ho popálí, i na hlad po jejích širokých, plných rtech. Myslel na její pleť, tak jemnou a průsvitnou, že na ní zůstávaly stopy i po lehkém dotyku. Na její ňadra, pevná a oblá, na bradavky patrné i pod podprsenkou. Měla to v sobě, nedefinovatelnou vlastnost jako Renee, a aniž chtěla, přitahovala muže jako magnet. Z Faith ta schopnost nevyzařovala tak naplno jako z Renee, neboť ji utlumila pěkným oblečením, paradoxně ji tím ale zároveň pozvedla na vyšší úroveň. Faith Hardyová vypadala jako dáma z lepší společnosti, která to má v posteli hodně ráda, a ať se na místě propadne, jestli nechce její choutky uspokojit.

Jestli neodejde, obyvatelé Prescottu zažijí další silný šok a Noelle bude ještě zkroušenější, až další muž z rodu Rouillardových prožije žhavý a zničující románek s další Devlinovou.

• 8 •

Ed Morgan číhal na Faith hned za dveřmi svého obchodu s potravinami. „Promiňte," prohlásil a netvářil se ani trochu omluvně, „nemám tu nic, co byste potřebovala."

Faith zůstala stát a chladně se na něho podívala. „Nevíte, co potřebuju," upozornila ho.

„Na tom nezáleží." Složil ruce na prsou a ušklíbl se. „Hádám, že budete muset nakupovat jinde."

Faith ovládla hněv. Cítila za tím dlouhé prsty Graye Rouillarda. Hádat se s panem Morganem by vůbec k ničemu nevedlo, jen by nejspíš zavdala záminku místní policii, aby ji zadrželi za výtržnictví, což by Grayovi nahrálo ještě víc.

Dodržoval své slovo, že jí bude život ve městě co nejvíce znepříjemňovat. O necelých deset minut dříve jí pomocník u benzinové pumpy škodolibě vysvětloval, že jim benzin došel a ona bude muset načerpat jinde. Přitom u vedlejšího stojanu plnil nádrž jiného auta.

Pokud se Gray domníval, že ji tím přinutí se odstěhovat, vážně soupeře podcenil. Mohla by tyto lidi zažalovat za odmítnutí poskytování služeb, na oblibě v městečku by jí to ovšem nepřidalo. Protože tu chtěla žít, tuto možnost zavrhla. Kromě toho se bitva odehrávala mezi ní a Grayem a nikdo jiný ji nezajímal.

Pokrčila rameny a otočila se k odchodu. „Dobrá. Když se vy obejdete bez mých peněz, obejdu se já bez vašeho zboží."

„Všechny obchody ve městě jsou na tom stejně," křikl za ní posměšně. „Právě jim došlo všechno, co byste mohla chtít."

Faith napadlo ukázat mu zdvižený prostředník, ale nakonec to vzdala. Mohl by to vzít jako výzvu. Klidně došla zpátky k autu. Pochopila, že nákupy i benzin do auta si bude muset obstarávat jinde. Byla to sice nepříjemnost, ne však nepřekonatelný problém.

Na nějakou dobu to bude nepohodlné, takže z dlouhodobého hlediska s tím musí něco udělat. A z krátkodobého hlediska byla právě teď neskutečně naštvaná.

Na rohu uviděla telefonní automat a zamířila k němu. Na silném drátu tady visel telefonní seznam. Číslo do domu Rouillardových v

něm asi nenajde. Zatímco listovala seznamem k písmenu R, tiše se vztekala. Kupodivu číslo v seznamu bylo. Z peněženky vydolovala minci, hodila ji do štěrbiny automatu a číslo vytočila.

Po druhém zazvonění se ozval ženský hlas: „Dům Rouillardových."

„Graye Rouillarda, prosím," požádala Faith co nejvěcnějším tónem. „Kdo volá, prosím?"

„Paní Hardyová," odpověděla.

„Chviličku počkejte."

Za necelých deset vteřin to na lince cvaklo a následoval Grayův sametový hlas. „Ta paní Hardyová?"

V jeho hlase slyšela hrané překvapení a sevřela sluchátko tak silně, až se jí zdálo, že musí prasknout. „Ano."

„Vida, vida. Vsadil bych se, zlato, žes nepočítala s tím, jak brzy budeš prosit o pomoc, viď? Co pro tebe můžu udělat?" Ani se nesnažil zakrývat svou spokojenost.

„Vůbec nic," odsekla chladně. „Jen jsem ti chtěla říct, že tyhle tvé dětinské pokusy nefungují. Spíš si nechám posílat potraviny z Dallasu, než bych ti udělala radost a odstěhovala se." Zavěsila dřív, než stačil odpovědět, a zamířila k autu. Nedosáhla možná ničeho, ale aspoň upustila páru a dala mu najevo, že je jí jasné, kdo za událostmi stojí, a že to na ni nezabere. Cítila mírné uspokojení.

V domě Rouillardových se Gray smál. Posadil se do křesla. Její temperamentní povahu odhadl správně. Moc rád by ji právě v tomto okamžiku viděl a sledoval, jak jí ze zelených očí srší blesky. Možná ji svým krokem ještě více zatvrdil, ale jedním si byl jistý. Dočkal se reakce. Pak se zamračil. Dallas? Možná by se měl poptat právě tam.

Faith si dovolila ještě několik minut zlosti a pak hněv potlačila, aby zbytečně neplýtvala silami. Nepřipustí, aby ji tohle město a především Gray Rouillard dostali. Byla odhodlaná změnit jejich pohled na sebe, i kdyby to mělo trvat dvacet let. Uvědomovala si, že tím nejdůležitějším bude dokázat, že Guy Rouillard neutekl s její matkou. Ať měl pro odchod jakýkoli důvod, nemůže z toho nikdo

vinit její rodinu. Když se to tak vezme, měla k nenávisti víc důvodů než Rouillardovi nebo kdokoli jiný ve městě.

Vědět, že Guy tehdy s Renee nebyl, a dokázat to, byl nebetyčný rozdíl. Kdyby se jí podařilo přimět Renee, aby si s Grayem promluvila, třeba by v něm podnítila zvědavost a začal by po otci sám pátrat. Možná začal a paní DuBoisová z knihovny jen neznala výsledek pátrání. A jestli je Guy naživu, určitě se musí podařit ho najít.

Dojela do New Roads, kde naplnila nádrž auta a koupila potraviny, které potřebovala. Takhle tedy skončil Grayův neúspěšný pokus ji vyhladovět, pomyslela si s uspokojením, když se domů vrátila s plnou taškou. Ani nemusela jet příliš daleko.

Vyložila nákup, zašla do kanceláře a zavolala babičce Armsteadové do Jacksonu. Stejně jako poprvé i tentokrát zvedla telefon Renee.

„Mami, tady je Faith."

„Faith! Ahoj, zlato," odpověděla Renee svým líným, svádivým hlasem. „Jak se ti daří, dítě? Nečekala jsem, že se ozveš tak brzo."

„Jsem v pořádku, mami. Přestěhovala jsem se zpátky do Prescottu."

Linka na okamžik oněměla. „Proč to děláš? Od Jodie vím, že se tam k tobě nechovali nijak dobře."

„Byla jsem tu doma," prohlásila Faith prostě a věděla, že ji Renee pochopí. „Proto ale nevolám. Mami, všichni si tu pořád myslí, žes utekla s Guyem Rouillardem."

„Řekla jsem ti přece, že to není pravda. A je mi úplně jedno, co si tam lidé myslí."

„Dělají mi kvůli tomu problémy. Mami, kdyby se mi podařilo přemluvit Graye Rouillarda, aby ti zavolal, promluvila bys s ním a vysvětlila mu, že jsi s jeho otcem neutekla?"

Renee se nejisté zasmála. „Gray by mi nevěřil ani slovo. S Guyem se dalo vycházet, ale s Grayem… Ne, nechci s ním mluvit."

„Mami, prosím. Jestli ti neuvěří, bude to jeho věc, jenže –"

„Řekla jsem ne," přerušila ji Renee ostře. „Nebudu s ním mluvit a zbytečně mě nepřemlouvej. Je mi úplně jedno, co si ti parchanti v

Prescottu myslí.“ Práskla sluchátkem tak silně, až Faith zabolelo v uchu.

Zavěsila a zamyšleně se mračila. Renee myšlenka na hovor s Grayem z jakéhosi důvodu znervózňovala. Pro Faith to znamenalo, že ji nejspíš nepřemluví. Renee se nikdy nepodvolovala vůli ostatních, byť by šlo o jediný telefonát.

Dobrá. Jestli Renee odmítá mluvit s Grayem, musí Faith vymyslet, jak ho přesvědčit. Nejlepší bude zjistit, co se s Guyem skutečně stalo.

Přemýšlela, co musí člověk udělat, když chce zjistit, zda je někdo, kdo zmizel před dvanácti lety, naživu. Neznala postupy pro přístup k záznamům, které je nutné při pátrání prozkoumat. Dospěla k názoru, že nejlepší bude najmout si soukromého detektiva, který o takových záležitostech už něco ví. To ale bude něco stát a poté, co většinu volných peněz utratila za dům, jich k okamžité dispozici moc neměla.

Kde hledat detektiva? V Prescottu nikdo takový nepůsobil, ale věřila, že v kterémkoli větším městě by to neměl být problém. V Baton Rouge žilo skoro čtvrt milionu lidí, jenže tam ještě mohl zasahovat Grayův vliv. Jako nejbezpečnější jí připadal New Orleans. Možná Grayovy možnosti přeceňovala, raději však být paranoidní, než se nechat zaskočit. Člověk, který tomu druhému brání v možnosti nakoupit si potraviny, je ďábelsky nebezpečný. Ušklíbla se, pak si dovolila lehký úsměv a rozhodla se udržovat si zdravý respekt před jeho hrozbami a jejich realizací.

Najde dobrého detektiva a najme ho, aby pátral v bankovních záznamech, platebních kartách a tak podobně. Jestli Guy žije, určitě využil své ohromné jmění. Nedokázala si ho představit, jak někde za minimální mzdu myje nádobí. Třeba se zjistí, že vyplnil daňové přiznání. Dobrý detektiv by měl podobné věci zjistit v relativně krátkém čase, řekněme během týdne, takže by náklady snad unesla.

A co když skutečně nějakou stopu objeví? Pokud by Guy použil kreditní kartu, Gray by o tom věděl. Stačil pohled na měsíční výpis. Věděl snad Gray celé roky, kde jeho otec je, a mlčel? Ta možnost byla velmi zajímavá… a znepokojivá. Pokud by Gray otce našel, nekontaktoval by ho? A jestli ano, pak měl by vědět, že neodešel s

Renee. Znamenalo by to, že se Gray z nějakého neznámého důvodu nikdy otce nepokusil najít, jinak by věděl, že nemá smysl mstít se právě Faith.

Nemohla však zapomínat ani na nejpravděpodobnější scénář. Guy je mrtvý. I když totiž připustila, že odešel od rodiny, přestože rozvod by byl logičtější, nedokázala si v hlavě srovnat, že by se nikdy nepokusil kontaktovat děti nebo že by se tak lehce vzdal majetku. Něco takové se příčí lidské povaze. Takže dá šanci soukromému detektivovi, ačkoliv v úspěch příliš nevěřila. A potom se začne ptát ve městě. Neměla tušení, co se dozví, ale odpověď na záhadu se skrývá právě tady. Jen přijít na to, jak složit jednotlivé kousky skládanky dohromady. Někdo musí vědět, co se tehdy v noci stalo. Pravda tu je a čeká, až ji někdo odhalí.

Vzala list papíru, chvilku přemýšlela a nakonec nerada napsala úplně nahoru matčino jméno. Bylo jen málo pravděpodobné, že by Renee odešla téže noci, kdy zmizel Guy, a nic o tom nevěděla. Možná opravdu utekli spolu a Guyovi se později něco stalo. Něco, o čem Renee nechtěla, aby se vědělo. Přestože si nedokázala představit, že by se matka uchýlila k násilí, vyjma situace, kdy by jí šlo o život, musela ji dát na první místo seznamu.

Hned vedle napsala velkými písmeny GRAY, protože ten by mohl mít motiv. Prohlížela si obě jména. Jeden z nich věděl – možná oba – co se s Guyem stalo. Vsadila by na to boty. Pocítila nevolnost. Za potenciální vrahy vybrala matku a muže, kterého vždy milovala.

Zaraženě se na papír dívala. Poznání sebe sama bývá málokdy příjemné. Docházelo jí, že je největší hlupák na světě, neboť bez ohledu na to, jak jí Gray zničil život a pokoušel se jí ho komplikovat i teď, a jakkoli se domnívala, že by mohl mít něco společného s otcovou smrtí, ji k němu něco stále přitahovalo. Stačilo, aby ho zahlédla, a ztrácela nad sebou kontrolu, a když se jí dotkl, ucítila v celém těle vzrušení. Prozatím se jí pokaždé dotýkal ve vzteku, ale teď ji napadlo, jaké by to asi bylo, kdyby k ní přistoupil jako milenec? Nedokázala si to představit.

Co udělá, jestli Gray otce skutečně zabil nebo se o jeho smrt postaral? Při té myšlence ji zabolelo u srdce a jen stěží potlačila

zasténání. Musela by udělat totéž, co v případě kohokoli jiného, protože by s tím nedokázala žít. A pak by po zbytek života trpěla.

Existovalo i několik dalších podezřelých. I jejich jména přidala na papír. Noelle. Amos. Možná Monika. Seznam by mohla rozšířit i o další muže, s nimiž si Renee čas od času vyrazila nebo s nimi spala, a o další Guyovy ženy. Na dva osudově spojené lidi si byli hodně nevěrní. S potěšením připsala Eda Morgana. Pátrala v paměti a pokoušela si vzpomenout na další jména, jenže dvanáct let byla dlouhá doba a většina Reneeiných mužů ničím nevynikala. Možná někteří vyplynou z drbů ve městě, možná se dostane i na jména dalších Guyových milenek. Soudě podle jeho pověsti, zanechal za sebou nesmazatelnou stopu po celé jihovýchodní Louisianě. Na seznamu nejspíš skončí také několik paniček z lepší společnosti v Prescottu, tudíž se kandidáty na vraha stanou i jejich manželé. Znechuceně odhodila pero. Snad ani nemusí žádný seznam sepisovat, stačí vzít telefonní seznam a začít od písmene A.

„Nevypadáte jako soukromý detektiv."

Francise P. Pleasanta by si tipla na úspěšného konzervativního podnikatele. Kancelář měl uklizenou, nikde žádné popelníky a světle šedý oblek mu dokonale seděl. Měl smutné tmavé oči, které se při úsměvu okamžitě se rozsvítily. „Čekala jste, že budu mít na stole láhev bourbonu a mezi rty cigaretu s centimetrovým popelem na konci?"

„Něco takového," oplatila mu úsměv. „Nebo že na sobě budete mít havajskou košili."

Nahlas se rozesmál. „Ty nenosím. Oblečení mi vždycky vybírala manželka…" Zarazil se, pohlédl na fotografii v rámečku na stole a do očí se mu vrátil smutek.

Faith sledovala jeho pohled. Protože na fotografii viděla ze strany, spíše vytušila hezkou ženu středních let s milým výrazem. Pravděpodobně zemřela, jinak si Faith smutek v detektivových očích nedokázala vysvětlit. „To je vaše paní?" zeptala se.

Pousmál se, stálo ho to však hodně přemáhání. „Ano. Ztratil jsem ji před několika měsíci."

„To je mi moc líto.“ Sice ho v podstatě neznala, soucit však nemusela předstírat.

„Náhlá nemoc,“ vysvětloval chvějícím se hlasem. „Mám nemocné srdce. Oba jsme si mysleli, že odejdu první, a byli jsme s tím smíření. Šetřili jsme, abychom měli na dobu, kdy nebudu moci pracovat. Pak onemocněla, vypadalo to jako běžné nachlazení, jenže za osmačtyřicet hodin zemřela na virový zápal plic. Než nám došlo, že nejde o banální nachlazení, bylo pozdě.“

V očích se mu objevily slzy a Faith se natáhla přes stůl, aby ho mohla vzít za ruku. Stisk prstů jí oplatil a vzápětí překvapeně zamrkal.

„Omlouvám se,“ zčervenal. Vyndal kapesník a otřel si oči. „Nevím, co mě to napadlo. Jste klientka, právě jsme se poznali a najednou vám tu pláču na rameni.“

„Také jsem přišla o pár lidí, které jsem milovala,“ vzdychla a myslela na Scottieho a Kylea. „Občas pomůže o tom promluvit.“

„Ano, to ano, stejně to ale ode mě bylo nevhodné. Omlouvá mě snad jen to, drahá, že je ve vás něco velmi upřímného.“ Uvědomil si, jak ji právě oslovil, a znovu se začervenal. „No výborně. Snad bych se vás měl raději zeptat, co vás ke mně přivedlo.“

„Před dvanácti roky zmizel jeden muž,“ prohlásila. „Chtěla bych zjistit, jestli ještě žije.“

Zvedl pero a cosi rychle napsal do poznámkového bloku. „Váš otec? Nebo dávný přítel?“

„Nic takového. Milenec mé matky.“

Pan Pleasant se na ni podíval, nevypadal však překvapeně. Nejspíš se při své práci setkal i s mnohem podivnějšími žádostmi. Domnívala se, že šanci něco zjistit by podpořila znalost nejrůznějších podrobností a okolností a nejen holých fakt jako Guyův věk a jeho popis, proto mu podrobně vylíčila, co se před dvanácti roky stalo a proč chce zjistit, jestli Guy ještě žije.

„Musím otevřeně přiznat,“ pokračovala, „že podle mě je mrtvý. Možná si se mnou jen zahrává má představivost, ale řekla bych, že ho někdo zabil.“

Pan Pleasant pečlivě odložil pero na zápisník tak, aby leželo přesně mezi nalinkovanými řádky. „Uvědomujete si, paní Hardyová,

že ve světle toho, co jste mi řekla, na tom nejspíš měla podíl vaše matka? To, že zmizela ve stejnou noc… určitě chápete, co každého hned napadne.“

„Ano, chápu, ale stejně si nedovedu představit, že by ho zabila. Moje máma,“ dodala s lehkým úsměvem, „by nikdy nezabila slepici, která snáší zlatá vejce.“

„Vy si ale myslíte, že ví, co se stalo.“

Faith přikývla. „Snažila jsem se ji přimět, aby mi to řekla. Nechce.“

„Předpokládám, že neexistují žádné důkazy, které by se mohly předložit šerifovi, že?“

„Žádné. Pane Pleasante, já nechci, abyste zjistil, jestli Guye někdo zabil. Jen bych potřebovala vědět, jestli žije nebo ne. Připouštím možnost, že prostě od všeho utekl.“

„Což je velmi nepravděpodobné,“ konstatoval podmračeně. „I když musím přiznat, že se stávají i podivnější věci. Existuje-li nějaká stopa v záznamech, najdu ji. Kdyby utíkal před zákonem, pravděpodobně by si změnil jméno, neměl však důvod na své identitě nic měnit. Mělo by být poměrně jednoduché zjistit, jestli se ještě někdy objevil.“

„Děkuji, pane Pleasante.“ Vyndala vizitku a podala mu ji. „Tady je můj telefon. Zavolejte mi, až se něco dozvíte.“

Z kanceláře odcházela spokojená. S detektivem se nejprve kontaktovala telefonicky, probrala s ním finanční stránku a domluvila si schůzku. Poté prověřila jeho reference a odpovědi ji uspokojily. Její obchodní přátelé pana Pleasanta vřele doporučovali a popisovali ho jako čestného a schopného, jako člověka, jemuž lze věřit. Jestli je Guy naživu, pan Pleasant ho najde.

Podívala se na hodinky. Z Prescottu odjela brzy ráno do New Orleansu na schůzku s panem Pleasantem. Další bod programu byla Margot, která se tu náhodou služebně také vyskytovala. Faith se s ní domluvila na obědě v restauraci Court of Two Sisters. Nespěchala, proto se vrátila do hotelu, kde nechala auto, a pokračovala pěšky, aby si cestou mohla prohlédnout výlohy.

Se zaujetím procházela úzkými uličkami Francouzské čtvrti. New Orleans navštěvovala kvůli dvěma zdejším pobočkám poměrně

často, nikdy si však neudělala čas na prohlídku této staré čtvrti. Ulicemi pomalu projížděly koňmi tažené drožky plné turistů, jimž průvodce vykládal o pamětihodnostech, které míjeli. Přesto se většina lidí s Francouzskou čtvrtí raději seznamovala pěšky. V pozdním odpoledni se hlavní atrakcí stanou bary a kluby. Teď dopoledne lidé mířili za nákupy do stovek butiků, starožitnictví a obchodů s místními specialitami, které jim nabízely nepřeberné příležitosti jak utratit peníze.

Vešla do obchodu s prádlem a koupila si hedvábnou noční košili broskvové barvy, která vypadala jako něco, co nosívaly hollywoodské královny filmu ve čtyřicátých a padesátých letech. Jestliže prvních čtrnáct let svého života nosila věci po starších sourozencích, připadala si teď možná až příliš zaujatá svým oblečením. Na velké nákupy sice nevyrážela, protože svou finanční hotovost nehodlala rozhazovat, čas od času si však něco luxusního dopřála. Krajkové spodní prádlo, luxusní noční košilku, kvalitní boty. Tyto malé požitky ji utvrzovaly v tom, že zlé časy má skutečně za sebou.

Margot na ni už čekala. Vysoká blondýna vyskočila a nadšeně ji objala, přestože uplynul jen týden a několik dnů, co se Faith z Dallasu odstěhovala. „Tak ráda tě vidím. Tak co, už ses usadila na tom svém hradu? Myslím, že já se neusadím nikdy. Moje první služební cesta a hned do New Orleansu. Není to nádherné místo? Snad ti nebude vadit, když posedíme na zahrádce a ne vevnitř. Vím, že je horko, jak často ale máš příležitost najíst se na zahrádce v New Orleansu?“

Faith přival slov rozesmál. Ano, Margot je s novou prací určitě spokojená. „No, uvidíme. Je mi šestadvacet a bylo by to poprvé, co bych obědvala nebo vůbec něco jedla na zahrádce, takže jak vidíš, moc často se to nestává.“

„Zlato, mně je o deset víc, takže je to ještě vzácnější, než si myslíš. Hodlám si užít každou minutu.“ Posadily se k jednomu ze stolků na zahrádce. Nakonec tam bylo docela příjemně, protože nad stolky se rozvíraly slunečníky a stromy kolem poskytovaly stín. Margot si všimla tašky, kterou Faith držela v ruce. „Koukám, žes byla nakupovat. Co sis pořídila?“ vyzvídala.

„Noční košili. Ukázala bych ti ji, ale nechci ji vytahovat tady v restauraci.“

Margot se zablýsklo v očích. „Takovou tu noční košilku, jo?“

„Řekněme, že flanelová zrovna není,“ odpověděla Faith upjatě a obě se rozesmály. Usměvavý číšník jim nalil vodu a odrazy světla od kostek ledu Faith připomněly, jakou má žízeň. Napila se, rozhlédla po ostatních návštěvnících a najednou se dívala přímo do očí Graye Rouillarda.

Srdce se jí zrádcovsky rozbušilo. Seděl s nějakým mužem, který byl k Faith otočený zády, o dva stolky dál. Když zvedl sklenku s vínem, aby ji na dálku pozdravil, v očích mu jiskřilo. Pozdrav opětovala skleničkou vody a s předstíranou uctivostí přikývla.

„Ty tu někoho znáš?“ zajímala se Margot a otočila se. Gray se na ni usmál. Margot mu úsměv oplatila a s výrazem úžasu se podívala na Faith. „Pane jo,“ vyhrkla překvapeně.

Faith jí dokonale rozuměla. Okázalost New Orleansu se ke Grayovi hodila. Na sobě měl italský oblek z lehké látky a světle modrá košile zdůrazňovala snědé tóny jeho pleti. Husté tmavé vlasy měl sčesané dozadu a v týle zajištěné bronzovou sponou. V levém uchu se mu blýskal drobný diamant. Široká ramena a kočičí elegance, s níž seděl u malého stolku, přitahovala pohledy všech žen na zahrádce. Nebyl prvoplánově krásný, jeho francouzští předci mu zanechali silný a dlouhý galský nos a možná příliš dlouhou a těžkou bradu, na které měl i v době oběda stín vousů, jako by bylo pět odpoledne. Čelist měl pevnou jako kámen. Ne, na Grayovi opravdu nebylo nic krásného. Temnýma očima a vyzývavými rty však lehce upoutal pozornost. Vypadal jako sebejistý a sebevědomý muž, který má rád dobrodružství. V posteli i mimo ni.

„Kdo to je?“ vydechla Margot. „A znáš ho, nebo s ním jen tak flirtuješ?“

„Neflirtuju,“ odmítla překvapeně Faith a rychle uhnula pohledem.

Margot se zasmála. „Zlato, tím přípitkem jsi mu říkala, aby si pro tebe přišel, jestli se na to cítí být dost chlap. Myslíš, že pirát jako tenhle bude podobnou výzvu ignorovat?“

Faith vytřeštila oči. „To jsem nechtěla. Zvedl skleničku, aby mě pozdravil, a já udělala totéž. Proč by si měl něco myslet, když sám začal?“

„Dívala ses poslední dobou do zrcadla?“ dobírala si ji Margot, pokradmu se na Graye znovu otočila přes rameno a na tváři se jí rozlil úsměv.

Faith odmítavě mávla rukou. „To s tím nemá nic společného. Určitě –“

„Ale ano,“ prohlásila Margot spokojeně a Faith sebou bezděky trhla, když se Gray objevil u jejich stolku.

„Dámy,“ pozdravil, zvedl Faithinu dlaň ze stolku a se starosvětským gestem, které v jeho podání vypadalo naprosto přirozeně, se k ní sklonil. Překvapeně se mu podívala do očí a spatřila v nich divokost, ale i cosi žhavého a nebezpečného. Těsně předtím, než se rty dotkl jejích prstů, oči přivřel. Rty měl měkké a horké, velmi horké. Srdce jí bolestivě bušilo v hrudi, pokoušela se mu ruku vytrhnout, sevřel ji však pevněji a špičkou jazyka se lehce dotkl citlivé pokožky mezi palcem a ukazováčkem. Překvapeně sebou trhla, a když její ruku pustil, poznala mu v očích, že si ten pohyb, kterým se prozradila, moc dobře uvědomil.

Otočil se k Margot a hluboce se sklonil nad rukou, kterou mu omámeně nabídla, ale nepolíbil ji. Nezáleželo na tom, Margot nemohla vypadat zmámeněji, ani kdyby jí nabídl diamanty. Faith se lekla, že i ona třeba vypadá stejně roztouženě, a rychle sklonila hlavu. Pozdě. Gray takové věci nikdy nepřehlédl. Faith prsty brněly a kůže mezi nimi, kde se jí dotkl jazykem, pálila a mrazila zároveň. Aby se těch pocitů zbavila, sevřela ruku v pěst. Obličej jí jen hořel. To, co předvedl, byla jemná sexuální výzva a její tělo zareagovalo chvěním a teplem v podbřišku. Cítila, jak se jí vztyčily bradavky a tlačí o krajky podprsenky.

„Gray Rouillard,“ představil se okouzlujícím hlasem Margot. „S Faith se známe už hodně dlouho.“

Alespoň nelže a netvrdí, že jsme přátelé, pomyslela si Faith a sledovala, jak se i Margot představila a k Faithinu zděšení zve Graye, aby si přisedl. Varovné kopnutí pod stolkem přišlo pozdě.

„Díky,“ usmál se Gray na Margot s takovým šarmem, že kopnutí vůbec nevnímala. „Mám tu ale nějakou práci a musím se vrátit ke svému stolu. Jen jsem chtěl prohodit pár slov s Faith. Znáte se dlouho?“

„Čtyři roky,“ odpověděla Margot. „Pracuju pro ni jako oblastní manažerka,“ dodala hrdě.

Faith ji znovu vydatně kopla, a když se na ni Margot překvapeně podívala, varovala ji pohledem.

„Opravdu?“ Zdálo se, že to Graye skutečně zaujalo. „V jakém oboru podnikáte?“

Margot konečně došlo, že se něco děje, a tázavě se na Faith podívala.

„V ničem, co by tě zajímalo,“ prohlásila Faith a usmála se na něho tak ledově, že mu nezbylo než pokrčit rameny. Došlo mu, že další informace nezíská.

Faith si úlevně vydechla, vzápětí se však znovu nastražila, protože Gray přidřepl k jejich stolku. Měli teď oči ve stejné výšce. Najednou bylo těžší skrývat výraz obličeje. Takhle zblízka mohla sledovat jeho černé panenky i jiskry v nich, když se na ni podíval. „Škoda, drahá, že jsem nevěděl, že máš cestu do New Orleansu. Mohli jsme jet spolu.“

Pokud si myslel, že se před Margot bude Faith držet zpátky, krutě se zmýlil. A pokud sázel na to, že ji svým šarmem přemohl, mýlil se i v tom. Nejraději by mu bývala pěkně zostra vysvětlila, že je ve skutečnosti úspěšná podnikatelka, ovšem události uplynulého týdne ji varovaly, že není dobré poskytovat o sobě příliš informací. Její podnikatelské úspěchy pro něj ani pro Prescott nic neznamenají, a dokud nedokáže, že její matka neutekla s jeho otcem, přístup k ní se nezmění. Vzdorovitě zvedla bradu a odsekla: „Radši bych šla celou cestu pěšky, než bych s tebou sedla do auta.“

Margot překvapeně vydechla, Faith jí však nevěnovala pozornost a dál se bojovně dívala na Graye. Potěšeně se ušklíbl.

„Mohli jsme si užít spoustu zábavy a podělit se o… náklady.“

„Je mi líto, jestli máš problémy s penězi,“ zavrněla sladce. „Třeba ti tvůj obchodní partner půjčí, jestli nemáš na pokoj v hotelu.“

„S výdaji za hotel si starosti nedělám.“ Jeho úšklebek se rozšířil. „On mi totiž patří.“

Sakra, zaklela v duchu. Bude muset zjistit, o který hotel jde, a postarat se, aby do něj neposílala žádné skupiny.

„Co kdybychom dnes spolu povečeřeli?“ navrhl. „Musíme si promluvit o spoustě věcí.“

„O žádných nevím. Díky, ale ne.“ Odpoledne se vracela do Prescottu, chtěla však, aby to vypadalo, že za jejím odmítnutím nestojí nic než nezájem o jeho společnost.

„Určitě bys tím získala,“ pokračoval. V očích se mu znovu objevil ten nebezpečný pohled.

„Pochybuju, že by mi cokoli od tebe mohlo prospět.“

„Ještě sis nevyslechla mé… návrhy.“

„A nemám to ani v úmyslu. Vrať se ke svému stolu a nech mě být.“

„To první jsem měl stejně v plánu.“ Vstal a prstem jí lehce přejel po bradě. „Ale neexistuje nic, co by mě přinutilo k tomu druhému.“ Kývnutím se rozloučil s Margot a zamířil ke svému stolku.

Margot jen tiše mrkala. „Není zraněný? Fakt na něj máš nabroušené nože. Co ti ten tmavooký krasavec udělal, že jsi na něj tak zlá?“

Faith hledala spásu ve skleničce vody a upíjela po malých doušcích tak dlouho, dokud se zase plně neovládala. „To je stará historie. On je Montek, já Capuletová.“

„Něco jako krevní msta? Neblázni.“

„Snaží se mě dostat z Prescottu,“ přiznala Faith. „Kdyby se dozvěděl o cestovní kanceláři, mohl by nám způsobit problémy. Poškodilo by to naši dobrou pověst a přišly bychom o peníze. Slyšelas ho, patří mu tady hotel. Nejenom že je odporně bohatý a může uplácet na správných místech, ale má také dost kontaktů. Od něj by mě nic nepřekvapilo.“

„Teda to zní vážně. Jak to začalo? Došlo k nějakému skutečnému krveprolití?“

„Nevím.“ Faith si pohrávala s příborem a nechtěla mluvit o svém podezření, že je Guy mrtvý. „Moje matka bývala milenkou

jeho otce. Nemusím snad vysvětlovat, že jeho rodina nenávidí každého, kdo se jmenuje Devlin.“ Jako vysvětlení to muselo stačit. Neměla v úmyslu jitřit rány z noci před dvanácti roky, a to ani před někým, kdo by s ní soucítil.

„Jak jsi říkala, že se to město jmenuje? Prescott?“ ujišťovala se Margot. „Víš jistě, že to není Verona?“

Rozesmály se ve chvíli, kdy si přišel číšník převzít objednávku k obědu. Obě se rozhodly pro nabídku švédského stolu a zamířily si dovnitř vybrat. Faith si neustále uvědomovala pohled tmavých očí sledujících každý její pohyb a litovala, že se nechala od Margot přemluvit, aby se posadily na zahrádce. Raději by se od Graye držela co nejdál. Jenže kdo mohl vědět, že i on dnes zamíří do New Orleansu nebo že na sebe v tak velkém městě narazí? Pravda, restaurace Court of Two Sisters byla proslavená, ale ve města existovala spousta slavných podniků.

Gray a jeho společník restauraci opustili krátce poté, co se Faith a Margot vrátily s plnými talíři. Cestou se na okamžik zastavil u Faith. „Chci s tebou mluvit,“ prohlásil. „Dnes v šest přijď do mého apartmá. Bydlím v Beauville Courtyard.“

Skryla své rozčarování. Hotel Beauville byl příjemný, středně velký podnik s vynikající atmosférou, postavený kolem velkého nádvoří. Mnohokrát tam ubytovala skupiny turistů a lidi na dovolené. Jestli Grayovi patří, musí najít nějaký jiný, nejlépe hodně podobný. Beauville si už netroufne využít. V odpověď na jeho rozkaz, protože tak jeho slova zněla, zavrtěla hlavou. „Ne, nepřijdu.“

Oči mu potemněly. „Moc si nezahrávej.“

„Moc si nezahrávej?“ nevěřila Margot svým uším a pozorovala ho, jak odchází. „Jak to sakra ten chlap myslel? To ti vyhrožoval?“

„Nejspíš,“ pokrčila rameny Faith a vložila si do úst sousto těstovinového salátu. Nadšeně přivřela oči. „Hmm, honem jez, tohle je vynikající.“

„Copak ses zbláznila? Jak můžeš jíst, když ti pan Mužný právě vyhrožoval, že… že ti něco udělá?“ Šokovaná Margot si také nabrala na vidličku salát a odmlčela se. „Fakt, moc dobré. Vlastně máš pravdu. Starosti si můžeme dělat až po jídle.“

Faith se zasmála. „Jsem na jeho výhrůžky zvyklá.“

„A splní je někdy?“

„Pokaždé. K jeho cti musím uznat, že plní slovo a neváhá použít všechny páky.“

Margot prudce odložila vidličku na stůl. „Co budeš dělat?“

„Nic. Vždyť neřekl, čím mi chce vyhrožovat.“

„To znamená, že si budeš muset dávat pozor na všechno.“

„Pokud jde o něj, nic jiného ani nedělám.“ Při posledních slovech jí projel osten bolesti a rychle sklonila hlavu nad talíř, aby svůj výraz skryla. Určitě by bylo nádherné cítit se s Grayem v bezpečí a v pohodě a vědět, že všechnu svou sílu a odhodlání využije na to, aby ji chránil a ne zničil. Tuší Monika a Noelle, jaké mají štěstí, že za nimi někdo takový stojí? Milovala ho, byl však její nepřítel. Nesměla na to zapomínat a nesměla si dovolit ztratit zdravý rozum.

Záměrně převedla hovor do bezpečnějších vod, k několika drobným problémům, na něž narazila v Dallasu. Celkově byla se situací v agentuře spokojená. Nějaké potíže samozřejmě očekávala, naštěstí se Margot projevila jako vynikající manažerka a s agenty v ostatních pobočkách vycházela velmi dobře. Jediný rozdíl tedy spočíval v tom, že místo Faith teď hodně cestovala Margot, i když určitě nastanou okamžiky, kdy bude Faithina přítomnost na jednání nezbytná. Dohodly se, že když Faith bydlí blízko Baton Rouge a New Orleansu, bude i nadále dohlížet na tamní pobočky, protože by bylo zbytečné, aby Margot létala či jezdila tak daleko. Margot to vlastně navrhla sama, i když jí bylo líto, že zrovna o New Orleans přijde, ale převážila její praktická stránka. Určitě se stane, že Faith nebude moci do některého z těchto měst zajet, a pak si tyto cesty jako její zástupkyně náležitě užije.

Po obědě se rozloučily, protože Margot bydlela v hotelu na opačném konci města, než měla Faith zaparkované auto. Bylo ještě větší vedro než dopoledne, vzduch vysokou vlhkostí ztěžkl a hůře se dýchalo. Řeka byla cítit silněji a na obzoru se shlukovaly tmavé mraky slibující bouřku, která na chvíli vedro rozežene, ale vzápětí promění ulice v parní lázeň. Faith přidala do kroku, aby vyjela dřív, než začne bouřka.

Když procházela kolem vchodu do opuštěného, tmavého obchodu, popadla ji zezadu něčí silná ruka a vtáhla ji dovnitř. Přepadení! pomyslela si a projela jí vlna ostrého vzteku. Za to, co měla, musela tvrdě bojovat a nehodlala se ničeho jen tak vzdát, jak naopak doporučovala policie. Prudce švihla loktem za sebe a zaryla ho útočníkovi do břicha, až vyjekl bolestí. Otočila se, napřáhla pěst a nadechla se, aby se rozkřičela o pomoc. Všimla si, že jde o vysokého muže se širokými rameny, ale vzápětí ji neznámý pevně sevřel a Faith zabořila obličej do drahé látky světlého italského obleku.

„Panebože," Gray nedokázal skrýt údiv. „Jestli jsi stejně vášnivá i v posteli, musí to s tebou fakt stát za to."

Šok z jeho poznámky se mísil s úlevou, ale vztek zůstával. Ztěžka dýchala a podařilo se jí vytrhnout se z jeho sevření. „Sakra! Myslela jsem, že mě někdo přepadl."

Zamračil se. „A začala ses ohánět tím svým ostrým loktem?" zeptal se nevěřícně a třel si břicho. „Co kdybych byl opravdu lupič s nožem nebo pistolí? Nevíš, že se máš vzdát kabelky a neriskovat?"

„To určitě," vyštěkla a odhrnula si vlasy z obličeje.

Zakroutil hlavou a zasmál se. „Hmm, ty bys to asi neudělala." Natáhl ruku a uhladil jí neposlušný pramen vlasů nad uchem. „Nejdřív zaútočit a přemýšlet až pak, co?"

Trhla hlavou, aby se zbavila jeho doteku. „Proč jsi mě takhle chytil?"

„Sleduju tě už od restaurace a napadlo mě, že tohle místo je pro náš malý rozhovor skoro ideální. Opravdu bys měla dávat větší pozor, kdo jde za tebou."

„Nech si poučování od cesty." Podívala se na oblohu. „Chci se dostat k autu, než začne bouřka."

„Jestli si nechceš promluvit tady, můžeme zajít ke mně do hotelu. Nebo k tobě."

„Ne, nikam s tebou nepůjdu." A už vůbec ne do pokoje v hotelu. Jeho neustálé sexuální narážky ji zneklidňovaly. Nevěřila jeho úmyslům a nevěřila ani sobě, že by se mu ubránila. Takže pro ni bude nejlepší držet se od něho co nejdál.

„Jak myslíš." Gray se na ni ze své výšky podíval. Stál u ní v úzkém vchodu tak blízko, že se ňadry málem dotýkala jeho obleku.

Když ji k sobě před chvíli přitáhl, aby utlumil její křik, cítil je. Pevná, oblá a svůdná. Chtěl je vidět, chtěl se jich dotýkat, ochutnat je. Její fyzickou přítomnost vnímal tak intenzivně, že měl dojem, jako by kolem něj létaly jiskry a vzduch praskal elektřinou. Už jen pokus zadržet ji ho vzrušilo víc než milování s většinou žen. Jako mladá dívka možná bývala stydlivá a plachá, ale teď je z ní žena, která se nebojí zloby. Cizí ani vlastní.

„Ten dům od tebe koupím," vyhrkl, jako by si právě vzpomněl, proč s ní chtěl mluvit. „Zaplatím ti dvojnásobek původní ceny."

Přimhouřila oči, takže ještě víc připomínaly kočičí. „To není právě nejlepší podnikatelské rozhodnutí," prohlásila klidně, i když vztek skrývala s největším vypětím sil.

Pokrčil rameny. „Můžu si to dovolit. Můžeš si ty dovolit takovou nabídku odmítnout?"

„Ano," ujistila ho a zasmála se.

Spokojenost v jejím hlase ho málem rozesmála. Takže se nakonec přece jen vypracovala. Dostala se dál, než bylo na první pohled zřejmé. Má-li oblastní manažerku, pak musí zaměstnávat i další lidi na jiných místech. Nad tím, čeho dosáhla, pocítil kupodivu pýchu. Moc dobře věděl, že Devlinovi nic neměli, jen pár nejnutnějších kousků, které Faith té noci zběsile sbírala z prachu na dvoře. Většinu lidí v nejhorších okamžicích podpoří příbuzní nebo přátelé, Faith však nikoho neměla, což její úspěch jen umocňovalo. Napadlo ho, že kdyby měla jeho majetek, nejspíš by jí patřil celý stát. Takové ženy nebude jednoduché se zbavit.

Začínala ho přemáhat vášeň. Nikdy ho nepřitahovaly slabé, bezmocné ženy, které potřebovaly ochranu. Takových měl dost ve vlastní rodině. Na Faith nic slabého nebylo.

Zkoumal její obličej a zaznamenával rozdíly i shody mezi ní a Renee. Ústa měla širší, rty rudé, svůdné a sametové jako plátky růžových květů a dokonalou pleť měla tak jemnou, že na ní jakýkoli dotek nebo polibek musel zanechávat stopy. Protože stál přímo u ní, vnímal i její sladkou, omamnou vůni. Vůně žen ho vždy vzrušovala, Faith však voněla tak lákavě, že ho ovládla touha a na nic jiného nedokázal myslet.

Už když za ní šel, věděl, že by to neměl dělat. Nechtěl se chovat jako otec. Stále ještě nedokázal na Guye pomyslet bez bolesti a zloby a vzpomínky byly tak živé, jako by se vše odehrálo teprve včera. Nechtěl ublížit Noelle a Monice, nechtěl křísit starý skandál.

Existovalo sto dalších, stejně dobrých důvodů, proč by neměl chtít držet Faith Devlinovou v náručí, v tomto okamžiku mu na nich ale nezáleželo. Objal ji rukama kolem pasu a elektrizující pocit z dlaní, dotýkajících se jejího žhavého a měkkého těla, mu stoupal do hlavy jako silné víno. Všiml si, že se jí rozšířily panenky, až kolem nich zůstal jen úzký proužek zelené. Zvedla ruce a opřela mu je o hrudník. Soustředil se na její ústa a přitáhl si ji těsně k sobě. Viděl, jak se její plná, měkká ústa pootevřela, když se překvapeně nadechla. Políbil ji.

Její rty vyvolaly představu okvětních plátků růže i na dotek, jak byly měkké a sametové. Přitiskl ji k zamčeným a prkny pobitým dveřím. Matně si uvědomoval hlasy lidí procházejících kolem, slyšel i zvuky hromu blížící se bouře. Jeho polibku se nebránila, naopak prudce na něj reagovala. Rty se jí třásly a celá se chvěla. Chtěl víc, chtěl všechno.

Na ulici začaly dopadat první těžké kapky oznamující bouřku a lidé spěchali skrýt se před deštěm. Další zahřmění. Zvedl hlavu a rozhlédl se. Ten hlučný vpád do omámení, jemuž se odevzdal, ho rozčílil.

Zvuk bouřky nebo jeho vlastní reakce na ni však prolomily kouzlo, jež Faith očarovalo. Ucítil, jak mu v náručí ztuhla, a začala se od něj odtahovat. V obličeji byl patrný vztek. Raději ji pustil a ustoupil, než začne křičet.

Protáhla se kolem něj na chodník, kde ji okamžitě začal bičovat déšť, a otočila se. Z očí jí sršely blesky. „Víckrát na mě nesahej!“ zasyčela a vyrazila pryč. Hlavu měla skloněnou proti dešti, který v úzké uličce připomínal hustou záclonu. Instinktivně za ní vykročil, aby ji vtáhl do úkrytu, ale po několika krocích se zastavil. Kdyby se jí znovu dotkl, rvala by se s ním jako divoká kočka. Sledoval ji, dokud o dva bloky dál nezahnula za roh a nezmizela mu z dohledu. To už skoro utíkala. Pryč od něho.

Zatím.

• 9 •

K autu doběhla promočená až na kůži. Třásla se chladem i doznívající reakcí na to, co prožila. Chvějící se rukou se ne a ne trefit klíčem do zámku, podařilo se jí to až na několikátý pokus. Nasedla, zhroutila se na volant a čelem se opřela o jeho chladný potah. Káčo! plísnila se v duchu. Jak můžeš být tak hloupá?

Musela přijít o rozum, když ho zatoužila líbat. Líp mu to dát najevo nemohla. Kvůli několika příjemným okamžikům mu dovolila, aby poznal její slabost. Pochopil, že ho chce. Zrudla ponížením. Věděla, jakou má povahu, s jeho bezohledností měla dost zkušeností. Je lovec a první náznak slabosti ho vyprovokuje k útoku.

Teď se nezastaví, dokud ji nedostane. Příležitostné dvojsmyslné poznámky se změní na otevřené pokusy a to, k čemu před chvílí došlo, jasně ukázalo, že se nemůže spolehnout ani sama na sebe. Při pomyšlení, že by ji zneužil a odhodil, ji jímala hrůza. Myslel na ni jako na klon její matky, jako na děvku ochotnou roztáhnout nohy každému, kdo projeví zájem a z koho by byl užitek. Ona ho však vnímala úplně jinak. Dětské okouzlení se proměnilo v dospělou touhu. Ze všeho nejvíc si přála, aby ji miloval, aby mu mohla darovat svou lásku. Jenže on by její sny změnil v noční můru a její slabosti využil, aby jí ublížil a dokázal všem, že je další Devlinová, která se ochotně podvoluje choutkám dalšího Rouillarda.

Přestože si přála v Prescottu zůstat, raději by město opustila, než by se vystavovala ponižovaní a pohrdání. Na jeho slova nemohla zapomenout a za poslední roky je v duchu slyšela nesčetněkrát. Jste chátra! Zaryla se jí do podvědomí a připomínala se, aby ji mučila.

Ne. Znovu tím už projít nechce.

Několik minut si však připadala jako v ráji. Objímal ji a mohla se ho dotýkat, ponořit prsty do jeho dlouhých silných vlasů svázaných v týlu. Jak by vypadal s vlasy rozpuštěnými na ramena? Nebo vlhkými od potu, zatímco by se nad ní skláněl…

Zasténala a pokusila se zahnat úpěnlivou touhu v podbřišku, kterou mohl utišit jen on. Nikdy nebyla promiskuitní. Kylea si brala jako panna a zůstal jediným mužem, s nímž se kdy milovala. Její zdrženlivost však spíše pramenila ze strachu, že by se mohla chovat

jako Renee, na kterou všichni pohlíželi jako na couru, než z nedostatku zájmu o sex. Ráda se milovala, měla ráda zvuky a vůně, které sex doprovázejí. Jak se vytrácel žal z Kyleovy smrti, sexuální touha vzrůstala. Prostě nechtěla chápat sex jako pouhý prostředek k uvolnění napětí a po manželově smrti se nechtěla k nikomu citově upínat. Čtyři roky ji nikdo nedržel v náručí a nepolíbil, až dnes jí Gray na krátký okamžik pootevřel dveře do ráje.

Rozdmýchal skryté uhlíky její vášně. Nezastavilo ho ani to, že spolu stáli na veřejnosti. I když v New Orleansu možná takové chování nebylo neobvyklé, ona se vždy a za všech okolností podobným situacím vyhýbala. Odpovědnost a spořádanost stály na vrcholu jejích priorit a znamenaly tolik, že by se nikdy nenechala objímat před lidmi. A přesto k tomu právě před chvílí nechala dojít.

Když se jí dotkl, zapomněla na celý svět a jen si vychutnávala žhavé uspokojení z jeho objetí. Teď zoufale přemýšlela, jestli by se vzepřela, kdyby chtěl zajít dál, nebo by se mu oddala přímo tam jako nejposlednější děvka. Tváře jí zrudly při pomyšlení, že by ji mohli zatknout za pobuřování na veřejnosti či jak se tomu říká. Dovolila si, aby ji přemohl akutní a totální záchvat nepříčetnosti. Jinak se to nazvat nedalo.

S nikým jiným než s Grayem by se nic podobného stát nemohlo. S nikým jiným by se totiž nepřestala ovládat.

Seděla v autě, pozorovala provazce hustého deště a pomalu docházela k překvapivému poznání. Možná vždy znala pravdu, ale ukrývala ji. Teď už se nedokázala realitě bránit.

Kylea milovala, ráda s ním spala, vždy jí však připadalo, jako by mu nepatřila celá. Neodvolatelně patřila jen a jen Grayovi. Vlastně manžela podváděla. Pravděpodobně si to nikdy neuvědomil, protože jejich manželství se kvůli jeho pití potýkalo s problémy už od počátku. Po jeho smrti, zejména poslední dobou, tajně doufala, že se jednou znovu vdá, ale teď jí bylo jasné, že nemůže podvádět dalšího muže. Milovala jen jednoho: srdcem, tělem i duší a bez výhrad. Graye Rouillarda. Graye Rouillarda, kterému se nikdy nemůže oddat, protože by ji zničil.

Jakmile přestalo pršet, vrátil se Gray pěšky do apartmá ve svém hotelu a zavolal do Dallasu. „Trumane, podívej se mi na něco. Máš městský telefonní seznam, viď? Zkus v něm najít Faith Hardyovou.“

Položil si nohy na stolek a čekal, co jeho přítel a obchodní partner objeví. Za chvíli se ze sluchátka ozvalo texaským přízvukem: „Mám tady dvě Faith Hardyové a dalších asi deset Hardyových s F. u křestního jména.“

„Je některá z nich F. D. Hardyová?“

„Počkej… ne. Je tu F. C. a F. G., ale žádná F. D.“

„Povolání?“

„Podíváme se. Jedna je učitelka, druhá v penzi…“ Truman procházel seznam. Nic se neshodovalo s tím málem, co Gray o Faith věděl. Dallas možná není tím správným městem, ale Faith možná nechtěla být v telefonním seznamu uvedená.

„Dobrá, asi slepá ulička. Podívej se po Margot Stanleyové.“ Truman si odfrkl. „Víš, dost často si Margot nechávají říkat i Margaux.“

„Tak se mrkni na obě.“

Znovu slyšel šustění stránek a Trumanovo mručení. „Stanleyových je tu jak naseto.“

„Je některá z nich Margot?“

„Jo, jedna by tu byla.“

„Kde pracuje?“

„Holladay Travel. Píše se to se dvěma el.“

„Teď se mrkni, komu ta firma patří.“ Další mručení. „Bingo,“ oznámil Truman. „Majitelkou je F. D. Hardyová.“

„Díky,“ zajásal Gray. Pobavilo ho, jak to bylo jednoduché. „Vždy k službám.“

Gray zavěsil a přemýšlel o tom, co se právě dozvěděl. Faith vlastní cestovní kancelář. To má dobré, napadlo ho a pocítil nevysvětlitelnou spokojenost. V náhlém popudu vzal ze stolu telefonní seznam New Orleansu, prolistoval jeho žluté stránky a našel, co hledal. Nevtíravý, vkusný inzerát: „Holladay Travel – užívejte si svou dovolenou, starosti nechte na nás.“

Takže má nejméně dvě pobočky, pravděpodobně víc, což vysvětlovalo zakoupení domu bez hypotéky. Při vzpomínce na její

spokojený úsměv, s nímž odmítla odkoupení domu, se ušklíbl. Pokud tak prosperovala, proč to tají? Proč to nedá celému Prescottu najevo? Proč všem neukáže, že se někdo z Devlinových vyhrabal z bahna? Proč tak tvrdě zabránila Margot, aby vyzradila více informací?

Nemusel být génius a důvody si lehce domyslel. Faith se bála, že by jí mohl podnikání znepříjemnit. Měl nejenom velký vliv v Louisianě a za jejími hranicemi, ale chvíli předtím se pochlubil, že vlastní hotel ve městě, které z turistiky žije. Její agentuře mohl snadno způsobit velké potíže a Faith nejspíš čekala, že právě to má v úmyslu. Valné mínění o mně tedy nemá, pomyslel si sarkasticky.

A proč by měla? Musela v něm vidět ztělesnění zla, protože jedné horké letní noci před dvanácti roky ji zašlapal do prachu.

Před necelou hodinou ji k smrti vyděsil, když ji téměř přepadl, ale vypadala spíš naštvaně než polekaně. V zelených kočičích očích měla odhodlání a srdnatost. Pak se k ní přímo na ulici choval až příliš důvěrně. Není divu, že když ji nakonec pustil, co nejrychleji utekla.

Jenže… Jenže ona vlastně neprotestovala. Byla tak žhavá a sladká, že se mu točila hlava i teď při vzpomínce. Chvěla se touhou. Její reakce ho natolik uchvátila, že se z toho stále ještě nevzpamatoval. Na okamžik ho pohltila touha, nic jiného nevnímal. Chtěl být s ní. A v ní. Kdyby ho nepřekvapilo zadunění hromu, možná by si ji zkusil vzít hned tam, přímo ve vchodu. Nevzpomínal si, že by ho nějaká žena natolik rozpálila, aby mu na ničem jiném nezáleželo. S Faith k tomu stačil jediný polibek.

Jediný polibek, sladký a žhavý, tak žhavý, že ho sežehl. K tomu tlak jejího těla, instinktivní a žádostivý. Chtěla ho stejně silně jako on ji.

Musel si zarýt nehty do dlaní, aby se zbavil vzpomínky na její tělo. Byl na tom hůř, než si myslel, touha po ní ho přímo sžírala. Neměl ve zvyku si v sexu cokoli odpírat, mezi ním a Faith se však tyčila pevná, hrozivá překážka: jeho matka, která se vypořádala s ponížením tím, že se uzavřela před světem. Monika s pořezanými zápěstími a bledou tváří – další obraz, navždy vrytý v paměti. A byly tu i jeho vlastní pocity, vztek a bolest, když je otec opustil. Překážky však neležely jen na jeho straně. Vzpomínka na onu noc je

rozdělovala jako neviditelná hráz. Příliš bolesti, příliš mnoho důvodů.

Jenže jejich těla to ignorovala.

Ačkoliv se Gray nikdy nemusel potýkat s neúspěchy ve svádění, nebyl připraven na tuto… horečku. Nemohli se jeden na druhého podívat, aniž by ji necítili. A když se jeden druhého dotkli, rozpoutalo se peklo.

Nervózně přecházel po pokoji a snažil se najít způsob, jak bariéry překonat. V Prescottu zůstat nemůže, pro jeho rodinu by to znamenalo nesnesitelné utrpení. A nemůže Faith neustále ztrpčovat život. Nejspíš by to dokázal, ale nechtěl. Pravda, zkusil to. A tím skončil. Tečka. Nedokázal by ji skutečně pronásledovat. Nezasloužila si to, protože i ona byla obětí. Usilovala o to, aby se svým životem něco udělala, a uspěla. Nebýt jeho rodiny, tak by ji přivítal s otevřenou náručí. Ta prostá pravda ho ohromila. A s otevřeným poklopcem, dodal v duchu ironicky, když pocítil tlak v podbřišku.

Jenže nesmí zapomenout na matku a sestru. Jejich způsob vnímání nezmění, takže Faith musí zmizet. Ne daleko. Mohl by ji přesvědčit, aby se přestěhovala do Baton Rouge nebo nějakého jiného menšího města kolem Prescottu. Prostě dostatečně daleko, ale zase tak blízko, aby se mohli vídat. Dopustila se chyby, když mu dala najevo, jak moc po něm touží, protože mu dala do ruky prostředek k nátlaku. Tady spolu být nemůžeme. Přestěhuj se a budeme se vídat tak často, jak to půjde. Nebude se jí to líbit, nejspíš ho s takovým návrhem vyžene. Jenže žár v ní doutná stejně jako v něm. Využije-li všech příležitostí, aby rozdmýchal jeho plameny, nakonec bude souhlasit. Pokud do té doby oba neshoří na popel.

Kdyby prodej domu v Prescottu chápala jako prohru, může si ho klidně nechat. A ještě jí koupí jiný, kdekoli bude chtít.

Musí vyřešit dvě zdánlivě si protiřečící záležitosti: Faith musí opustit Prescott a on ji musí mít. Za každou cenu ji musí mít.

„Souhlasím s vámi," prohlásil pan Pleasant a usrkával ledový čaj, který mu Faith přinesla. „Myslím, že je Guy Rouillard mrtvý, a to už celých dvanáct let."

Dnes si vzal světlý lehký oblek s modrým proužkem, který by nejspíš vypadal lacině, kdyby pod ním neměl nažehlenou bílou košili a dokonale uvázanou kravatu. Z očí se mu vytratilo něco smutku a nahradil ho zájem.

Seděli v jejím klimatizovaném obývacím pokoji. Faith překvapilo, když jí zavolal, protože od první schůzky uběhly teprve dva dny. Rozevřel si poznámkový blok.

„Od noci, kdy zmizel, po něm nezůstala sebemenší stopa," pokračoval. „Žádné nákupy kreditními kartami, žádné výběry z bank, ani platby sociálního pojištění nebo vyplněná daňová přiznání. Pan Rouillard nebyl zločinec, proto neměl potřebu změnit si jméno nebo se vytratit. Logicky z toho vyplývá, že je mrtvý."

Faith se zhluboka nadechla. „Také jsem si to myslela. Jen jsem se chtěla ujistit, než se začnu vyptávat."

„Uvědomujete si, že jestli byl zavražděný, mohly by vaše otázky někoho polekat?" Znovu upil čaje. „Mohlo by to pro vás být, drahá, nebezpečné. Nebylo by lepší nechat minulost minulostí?"

„Také jsem o tom přemýšlela," přiznala. „Jenže do té záležitosti je zapletená moje matka. A protože se všichni domnívají, že ti dva utekli spolu, nikoho můj zájem nepřekvapí. Možná je udiví moje drzost."

Pousmál se. „Řekl bych, že bude hodně záležet na formulaci vašich otázek. Když přijdete rovnou s tím, že pana Rouillarda podle vás někdo zavraždil, určitě na sebe přitáhnete hodně pozornosti." Pokýval hlavou a pokračoval, teď už zase vážně. „Doporučuju vám nechat to být. Pokud došlo k vraždě, je to už dvanáct let. Čas asi zničil většinu důkazů. Navíc ani netušíte, odkud začít. Pravděpodobně nic nenajdete, jen se vystavíte nebezpečí."

„Nemám se snažit zjistit, co se stalo?" zeptala se smutně. „Mám nechat vraždu nepotrestanou?"

„Aha, narážíte na spravedlnost. Krásná idea, musíte však mít prostředky pro její naplnění. Nicméně spravedlnost se musí občas zvažovat i z dalších hledisek. Jedním z nich je realita. Pana Rouillarda pravděpodobně někdo zabil. Vaše matka o tom pravděpodobně ví, možná se dokonce na činu podílela. Vyrovnáte se s tím? A co když jeho smrt byla nehoda, ale oni teď proti ní i tak

vznesou obvinění? Gray Rouillard je mocný muž. Myslíte, že by smrt svého otce nechal nepotrestanou? Nejhorší by ovšem bylo, kdyby jeho smrt nebyla nehoda. V takovém případě se, drahá, ocitnete ve velkém nebezpečí.“

Povzdychla si. „K tomu, abych se dozvěděla, co se skutečně stalo, mě nevede jen ušlechtilost. Jde mi o hodně, protože tu chci žít. Tady je můj domov, tady jsem vyrostla. Jenže dokud budou všichni přesvědčení, že Guy utekl s mou matkou, nepřijmou mě tu. Rouillardovi mě tady nechtějí. Gray mi komplikuje život, v Prescottu si nemůžu nakoupit potraviny ani benzin do auta. Musím dokázat, že matka neměla se zmizením Guye Rouillarda nic společného.“

„A co když se ukáže, že ho zabila?“ nadhodil pan Pleasant jemně.

Faith se kousla do rtu a v dlaních otáčela orosenou skleničku. „To je riziko, které budu muset podstoupit.“ Mluvila potichu, skoro šeptala. „Vím, že jestli s tím má něco společného, nebudu tu moci žít. Jenže ať se dozvím cokoliv, i když třeba ošklivého, nebude to tak hrozné jako nevědět nic. Možná nic nezjistím, ale proč to nezkusit?“

Povzdychl si. „Myslel jsem si, že to řeknete. Jestli vám to nebude vadit, rád bych se po městě trochu poptal. Jen ze zvědavosti. Lidé by mi mohli říct věci, které by vám třeba zamlčeli.“

Měl pravdu. Když teď vědí, kdo je, většina lidí mlčí jak zařezaná, než by se postavila proti Grayovi. Ovšem pan Pleasant práci, na kterou ho najala, dokončil. „Další pátrání si nemůžu dovolit,“ přiznala otevřeně.

Odmítavě mávl rukou. „Pochopte to tak, že jsem jen zvědavý Vždycky jsem měl rád pěkné záhady.“

Pochybovačně si ho prohlížela. „A to vám bránilo účtovat si obvyklou sazbu?“

„No, vlastně ne,“ přiznal a zasmál se. „Víte, peněz už tak moc nepotřebuju a rád bych věděl, co se s panem Rouillardem stalo. Nevím, jak dlouho mi ještě srdce dovolí pracovat. Nejspíš moc dlouho ne, proto se zabývám jen případy, které mě zajímají.“

Znovu se začal probírat svými poznámkami a Faith bylo jasné, že bojuje se slzami. Předstírala, že nic nevidí, a zeptala se ho, jestli si dá ještě čaj.

„Ne, děkuji. Byl moc dobrý, přesně pro takový horký den.“ Vstal a uhladil si klopy saka. „Jestli něco zajímavého zjistím, dám vám vědět. Je ve městě motel?“

Vysvětlila mu, jak se k němu dostane, a vyprovodila ho na verandu. „Nechtěl byste se mnou dnes povečeřet?“ navrhla mu z náhlého popudu. Najednou se jí nelíbila představa, že pan Pleasant bude jíst sám, nejspíš jen sendvič ze stánku.

Začervenal se až po kořínky řídnoucích vlasů. „Bylo by mi potěšením.“

„Co třeba v šest? Raději večeřím dřív.“

„Já také, paní Hardyová. Takže v šest.“

Vesele zamířil k autu a usmíval se. Faith se dívala, jak odjíždí, a pak se vrátila k práci, z níž ji jeho příjezd vyrušil. Na večeři se těšila. Pan Pleasant jí byl sympatický.

Jak předpokládala, dorazil přesně v šest. Posadili se k lehkému jídlu sestávajícímu z grilovaných kousků vepřového, šafránové rýže a čerstvého hrášku. Neustále se rozhlížel, pozorně sledoval drobnosti jako nažehlené ubrousky, vázu s kyticí růží a nasával vůni domácí kuchyně. Faith bylo jasné, že mu to vše po smrti manželky chybí. Dostali se až k zákusku, citrónovému sorbetu s dokonale vyváženou kyselostí. Příjemně si povídali a Faith se to líbilo, protože pan Pleasant měl starosvětské způsoby, které ji uklidňovaly. Podobných chvil jako tato si užívala dvojnásob, v životě jich mnoho nezažila.

Bylo už skoro osm, když dveře zaduněly pod jediným silným úderem. Faith ztuhla. Nemusela ani otevřít, aby věděla, kdo stojí na verandě.

„Něco se děje?“ chtěl vědět pan Pleasant, jemuž její reakce nemohla uniknout.

„Myslím, že se seznámíte s Grayem Rouillardem.“ Vstala a šla ke dveřím. Jako obvykle se jí z představy, že Graye spatří a bude s ním mluvit, rozbušilo srdce. Už více než patnáct let to je stále stejné.

Už se stmívalo, ale dlouhý letní den se stále ještě nechtěl vzdát svého světla. Proti opálovému nebi viděla jen jeho vysokou siluetu se širokými rameny. „Doufám, že tě neruším,“ začal bez pozdravu, z tónu hlasu však bylo jasné, že je mu to úplně jedno.

„Kdybys rušil, nepřišla bych ti otevřít," odpověděla a pustila ho dovnitř.

Gray měl na sobě bílou košili, černé džíny a mokasíny a ještě víc připomínal piráta. Zuby se mu blýskaly stejně jako diamant v uchu. Po jeho příchodu se pokoj podivně zmenšil. S úsměvem připomínajícím vyceněné zuby se otočil k panu Pleasantovi, který zdvořile vstal od stolu.

„Už jsme povečeřeli," podařilo se Faith znovu nabrat rovnováhu. „Pane Pleasante, tohle je Gray Rouillard, soused. Grayi, Francis Pleasant z New Orleansu."

Gray si s panem Pleasantem podali ruce, drobná detektivova dlaň se v sevření mohutných Grayových prstů jako by ztrácela. „Přítel, nebo obchodní společník?" zajímal se Gray, jako by na podobné informace měl nezadatelné právo.

Panu Pleasantovi zajiskřilo v očích a zamyšleně našpulil ústa. „Doufám, že obojí. A vy? Také přítel i soused?"

„Ne," prohlásila Faith.

Gray se na ni krátce zle podíval. „Ne tak docela," uznal.

Panu Pleasantovi se v očích jiskřilo čím dál víc. „Chápu." Vzal Faith za ruku a zvedl ji k ústům ke zdvořilému polibku, aby nakonec přidal ještě jeden na tvář. „Už musím jít, drahá. Mé staré kosti potřebují odpočinek. Poslední dobou mám režim jako malé dítě. Večeře byla vynikající. Děkuji, že jste mě pozvala."

„Bylo mi potěšením," odpověděla, sevřela mu ruku a také ho políbila na tvář.

„Ozvu se," slíbil, když vycházel ze dveří. Stejně jako ráno i teď Faith počkala, než nasedne do auta, a zamávala mu na rozloučenou, když couval z příjezdové cesty.

Potlačila obavy, zavřela dveře a postavila se čelem ke Grayovi, který došel těsně k ní. Oči měl tmavé a vzteklé.

„Kdo to sakra byl?" zavrčel. „Hodný strýček? Spojuješ v New Orleansu podnikání s hezkými chvilkami, nebo je to pro tebe všechno jen obchod?"

„Do toho ti nic není," prohlásila a oplatila mu tak jeho vlastní slova. Podívala se na něho a bojovala s ostrou zlostí. Příliš neuspěla.

Ačkoli byl pan Pleasant o čtyřicet let starší než ona, Grayovi to nezabránilo, aby ho jako první nenapadlo, že s ním spí.

Udělal k ní ještě krok. „Bože, poslední dva dny je mi do toho dost."

Faith při vzpomínce na to, co se mezi nimi stalo v New Orleansu, zrudly tváře. „Nic to neznamenalo," spustila hlasem plným pohoršení, chytil ji však za ramena a zatřásl jí.

„Na to zapomeň. Možná potřebuješ osvěžit paměť." Sklonil hlavu, takže ho nestačila rukama zadržet. Místo toho se dlaněmi opírala o jeho hrudník a přijímala jeho polibek. Obklopilo ji teplo. Jeho i její vlastní. V uších jí hučelo. Přitiskla se k němu, pootevřela rty a podvolila se jeho tlaku. Všude kolem se vznášela ostrá modrá, zlatá a karmínová barva jeho vůně a očarovávala ji jako kouzlo. Pod pravou dlaní cítila tlukot jeho srdce. Bezděky se k němu přitiskla.

Zvedl hlavu a o kousek ustoupil. Ztěžka dýchal, oči mu zářily a rty měl rudé. Prsty jí hladil ramena. „Nemůžeš popřít, co se stalo."

„Nestalo se nic." Lhala, aby zakryla své zoufalství. Věděl, že lže, viděla hněv v jeho tváři, a přesto to musela říct. Uvědomovala si, co se děje. V New Orleansu mu nabídla prst a on teď chtěl celou ruku. Možná ji považuje za snadnou kořist. Dostane ji do postele a pak ji přinutí odjet z města. Kvůli němu, jak bude tvrdit. Budou tak moci zůstat spolu, aniž by dráždili jeho matku. Její bláhová lež měla naznačit, že mu to nedovolí. Vytrhla se a uhnula stranou, aby ji nemohl přitisknout ke dveřím. „Jen polibek…"

„Jasně, a King Kong byl jen opička. Sakra stůj," vyštěkl, hmátl po ní a tentokrát ji chytil za paži. „Z toho tvého poskakování se mi točí hlava. Nehodlám tě srazit na zem a lézt po tobě. Aspoň zatím."

V očích jí vzplála panika. „Můžeš vsadit poslední dolar, že se ti to nepovede," křikla a znovu se mu pokusila vytrhnout. „Dneska ani jindy."

„Necháš toho?" rozčílil se. „Ublížíš si." Rychlým pohybem ji otočil o sto osmdesát stupňů a objal pažemi. Na jejím břiše je zkřížil, aby jí mohl držet i zápěstí. Rychle a bez námahy ji přemohl. Nemohla se hýbat a na zádech cítila jeho silné, svalnaté tělo. Bojovala s pokušením opřít si hlavu o jeho hrudník a nechat se opájet

mužnou vůní. Zachvěla se touhou a věděla, že když mu teď podlehne, bude ztracená.

„Vidíš?“ zeptal se sametovým hlasem. Ve vlasech cítila jeho horký dech. „Stačí, abych se tě dotkl. U mě je to stejné, Faith. Ani trochu se mi to nelíbí, ale chci tě a musíme s tím něco udělat.“

Zavřela oči, stále ještě se chvěla úsilím mu odolat, a prudce zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Jak ne?“ Opřel se tváří o temeno její hlavy. „Ne jako že mě nechceš, nebo že s tím nic neuděláme? Co si nalháváš teď?“

„Nic ti nedovolím,“ prohlásila pevně. Otevřela oči a soustředila se pohledem na jednu z lamp, aby necítila jeho objetí. „Nedovolím, abys se mnou znovu zacházel jako se spodinou.“

Zarazil se a na okamžik zadržel dech. Potichu vzdychl. „Zůstane to mezi námi navždy, viď?“ Rozuměli si. Ta vzpomínka je spojovala i rozdělovala. „Zlato, vím o Holladay Travel a taky je mi jasné že sis všechno, co máš, zasloužila. Vím, že nejsi jako tvoje matka.“

Bože, ví o její agentuře. Potlačila nával paniky a raději se soustředila na jeho poslední slova. „Kdepak,“ namítla hořce. „Vážíš si mě? Před chvílí sis myslel, že si mě vydržuje starší pán. Bože, pozvala jsem jednoho osamoceného člověka na večeři, takže s ním podle tebe samozřejmě musím vlézt do postele, co?“ Vztekle se mu znovu pokusila vytrhnout.

Jen víc sevřel paže a skoro jí zabránil dýchat. „Řekl jsem, abys toho nechala,“ varoval ji. „Budeš samá modřina.“

„A kdyby, byla by to tvoje chyba, ne moje. Ty mě držíš.“ Vykopla dozadu a trefila se mu do holeně, jenže v domácích pantoflích mu neublížila. Otočil ji a sevřel tak, aby se nemohla zmítat.

„Ty… malá… potvoro,“ drtil mezi zuby přerývaně, jak se ji pokoušel udržet. „Sakra zklidni se! Prostě jsem žárlil.“

Zaskočil ji. Strnula v jeho objetí a ostražitost v ní bojovala s úlevou. Žárlil! Nežárlil by, kdyby mu na ní nezáleželo. Ne. Nesmí se nechat chytit do téhle pasti. Už viděla, jak dokáže svádět. Byla svědkem dobývání Lindsey Partainové a pamatovala si, jak ji konejšil, říkal jí, jak moc po ní touží a jak ji potřebuje. Aby dosáhl svého, je schopen čehokoli. Přestože nepochybovala, že po ní

fyzicky skutečně touží, uvědomovala si, že se tím nic nezměnilo. Stále chtěl, aby se odstěhovala z města, a jakoukoli její slabost využije k tomu, aby ji přesvědčil.

„Skutečně si myslíš, že ti uvěřím?“ zeptala se nakonec a z každého jejího slova čišela opatrnost.

Zavrtěl boky. „Můžeš tohle popřít?“

„Co mám popírat? Že se ti postavil? No a? Co má být?“ zlehčovala situaci.

Chraplavě se zasmál. „Ještě že mám zdravé sebevědomí, jinak bych z tebe dostal komplex méněcennosti.“

Nebyla ráda, že to bere s humorem. Chtěla, aby měl zlost a byl nesoustředěný. Pak by ho pravděpodobně přemohla. Jenže ji v náručí držel mohutný, pohledný muž s odzbrojujícím smíchem. Odhodlaný, soustředěný a nezlobil se.

Sklonil hlavu, aby jí polaskal ucho. Jeho horký dech rozechvíval ta nejcitlivější místa. „Nebyl by v tom problém,“ mumlal. „Můžeme být spolu. Ne tady, ale existuje řešení.“

Faith se znovu nastražila. „Jasně. Znamenalo by to, že odjedu z města, ne?“

Jazykem jí pomalu přejížděl po ušním lalůčku, aby ho nakonec vzal mezi zuby a jemně stiskl. „Nemuselo by to být daleko,“ uklidňoval ji. „Dokonce bys ani nemusela prodat tenhle dům. Koupím ti jiný, větší, když budeš chtít…“

Popadl ji vztek. Ostrý, rudý, pronikavý. Vytrhla se mu z objetí. Zbledla a z očí jí sršely blesky. „Dost! Pořád si myslíš, že jsem na prodej, co? Nechci tvůj dům, ale chci, abys ty vypadl z toho mého. A hned!“

Přimhouřil oči a nepohnul se ani o píď. „Nechtěl jsem si tě koupit. Snažil jsem se pro tebe udělat všechno co nejjednodušší,“ vysvětloval.

„Dobrý pokus, ale na to tě moc dobře znám. Viděla jsem tě v akci, vzpomínáš?“ Vzpomínka na tu noc dodávala jejímu hlasu na hořkosti. Měla ještě jednu, o které nevěděl. Tu s Lindsey Partainovou. Opravdu ho viděla v akci.

Okamžik mlčel a přejížděl po ní pohledem. „Podruhé už se to nestane,“ slíbil.

„Ne, nestane. Máš pravdu.“ souhlasila a zvedla bradu. „Protože už ti nedovolím, abys se mnou takhle zacházel.“

„Neměla bys na vybranou, kdybych se pro to rozhodl,“ varoval ji a v očích se mu znovu nebezpečně zablesklo. Zvedl jí prsty bradu. „Jedno si pamatuj, holka. Dokážu být o hodně tvrdší, než jsem ti zatím ukázal.“

Uhnula hlavou. „Já taky.“

Znovu jí přejel hladovýma očima po těle. „Určitě. Málem jsi mě přinutila, abych zjistil, jak daleko jsi schopná zajít. Jenže rozhovor se nám najednou nějak vymkl z rukou. Neválčíme spolu, děvče. Můžeme se domluvit a užívat si jeden druhého, aniž bychom ubližovali mé rodině. Stačí, když budeš souhlasit.“

„Ne,“ trvala na svém.

„Nejspíš tvé oblíbené slovo. Už mě začíná unavovat.“

„Tak se drž stranou.“ Vzdychla a zavrtěla hlavou. „Nechci ublížit tvé rodině. Proto jsem se nevrátila. Jsem tu prostě doma. Nechci nikomu dělat problémy, chci tu klidně žít. Jestli s tebou kvůli tomu budu muset bojovat, nedá se nic dělat.“

„Takže pozice jsme si vyjasnili.“ Pokrčil rameny. „Je na tobě, kolika problémům jsi odhodlaná čelit, abys tu mohla žít. Nestáhnu se. V tomhle městě jsi dál nevítaná. Ale jestli změníš názor, stačí zavolat. Postarám se o tebe, nebudu se na nic ptát a nebudu se ti posmívat.“

„Nezavolám.“

„Možná ne, možná ano. Přemýšlej o tom, co bychom spolu mohli mít.“

„Co? Pár rychlovek každý týden? Lži o tom, kde jsi, aby se o tom nedozvěděla tvoje rodina? Díky, ale to nechci.“

Natáhl ruku a pohladil ji po tváři. Tentokrát se neodtáhla. Dotýkal se jí jemně a palcem jí přejel po rtu. „Šlo by o víc než jen o sex,“ řekl tiše. „I když ten chci tolik, až to bolí.“

Protože mu skutečně chtěla věřit, musela bojovat se slzami, když znovu zavrtěla hlavou. „Prosím, odejdi.“

„Dobrá, půjdu. Ale přemýšlej o tom.“ Otočil se ke dveřím, ale ještě poznamenal: „A ta tvoje firma…“

Okamžitě byla připravená na další boj. „Jestli se pokusíš bránit mi v podnikání –“

Smutně se na ni podíval. „Klid. Nic ti neudělám. Jen jsem chtěl, abys věděla, že jsem pyšný na to, cos všechno dokázala. Svému manažerovi v hotelu jsem přikázal, aby se o skupiny od tvé agentury staral zvlášť dobře.“

Je na ni pyšný? Faith po jeho odchodu stála a slzy, které dlouho úspěšně zadržovala, nechala stékat po tvářích. Má se odvážit mu věřit? Nesmí, uvědomila si. Musí se držet svého původního rozhodnutí a žádné skupiny do jeho hotelu raději neposílat.

Slzy tekly dál. Řekl, že je na ni pyšný.

• 10 •

Monika si v koupelně dávala na čas, protože potřebovala soukromí, aby se vzpamatovala. Ztratit sebeovládání i vlastní osobnost se jí zdálo nebezpečné. Michael to tak necítil. Když se z ní skulil, byl pokaždé spokojený a trochu malátný. Slyšela, jak pod ním zavrzala postel. Nejspíš se natáhl, aby uhasil cigaretu. Kouřil málo, snažil se přestat, ale po sexu si cigaretu nedokázal odepřít. Dnes se mu ruka se zapalovačem lehce třásla a drobný plamínek se roztančil.

Jeho vše vypovídající reakce ji dojala, raději proto zůstala v koupelně déle než jindy, aby si toho nevšiml. Už tak bylo dost zlé, že věděl, jak vášnivá je, když do ní pronikne, jak vzdychá, jak se ho drží vlhkýma rukama a vzpíná k němu boky. Ať se snažila sebevíc, nedokázala se nikdy ovládnout. A také byla tam dole vlhká, takže slyšela pobuřující mlaskavé zvuky, když do ní pronikal. Jenže při tom ji nijak nepobuřovaly, protože dokázala myslet jen na blížící se vyvrcholení. Zahanbená se cítila až poté.

S Alexem to bylo jiné. S Alexem se ovládala a dokonce se jí zdálo, že je tomu rád. Věděla proč: namlouval si, že souloží s její matkou.

Nechtěla to dělat zrovna s Alexem, nakonec k tomu však přece jen došlo. Nenutil ji. Alexe měla ráda, byl pro ni jakýmsi zastupujícím otcem. Nemohl ho nahradit, to by nezvládl nikdo, ale byl jeho nejlepší přítel. Však ho svým odchodem velmi ranil. Bez řečí a velkých gest jim všem nabídl rameno, o které se mohli opřít nebo se na něm i vyplakat. V prvních nejhorších dnech si občas dokonce namlouvala, že je skutečně jejím otcem a že se vlastně nic nezměnilo.

Jenže předstírání jí dlouho nevydrželo. Hrozný šok, který onoho dne utrpěla, navždy změnil cosi v jejím nitru a nakonec si musela přiznat, že nic už nikdy nebude dokonalé. Táta se nevrátí, životu s tou děvkou dal přednost před vlastní rodinou. Mámu nejspíš nikdy nemiloval.

Alex měl matku rád. Nevzpomínala si, kdy si poprvé všimla oddanosti a tichého smutku v jeho očích a došlo jí, co k Noelle cítí. Muselo to být až po několika letech, kdy se mu poprvé podařilo

matku přemluvit, aby sešla dolů a navečeřela se s nimi. Dosahoval u ní větších pokroků než ona a Gray. Možná to bylo laskavým, oddaným způsobem, jímž s ní zacházel. Bůh ví, že otec se k ní takhle nikdy nechoval. Vždy byl milý a příjemný, ale bylo vidět, že mu na ní nezáleží. Alexovi na ní záleželo.

Pamatovala se na večer, kdy se to stalo poprvé. Gray byl služebně v New Orleansu. Matka sešla dolů k večeři, ale přes veškerou Alexovu péči byla smutnější než obvykle a stálo ji hodně úsilí, aby s nimi setrvala přes jídlo. Hned poté se vrátila zpátky do svého pokoje. Alex se podíval na Moniku. Viděla v jeho očích neštěstí a podvědomě mu soucitně položila dlaň na paži.

Byl chladný zimní večer. Rozhodli se jít do salonu, kde hořel oheň. Chtěla utěšit jeho bolest. Seděli na pohovce před krbem a tiše si povídali, zatímco Alex upíjel oblíbené večerní brandy. Dům ztichl, v pokoji bylo šero, svítila jediná lampa. V krbu tiše praskal oheň. Monika mu v mihotavých plamenech nejspíš připomínala matku. Tmavé vlasy nosila tehdy stočené do uzlu a vždy se oblékala konzervativním, klasickým stylem, jemuž dávala přednost i Noelle. Byla to kombinace brandy, samoty, potemnělého pokoje, jeho rozčarování a její podoby s matkou… Prostě se to stalo.

Po prvním polibku následoval druhý, pak další. Hladil ji po vlasech a vzdychal. Monika si pamatovala, jak jí tlouklo srdce obavami a takřka bolestivým soucitem. Dotkl se jejích ňader, jen letmo a přes šaty. Sukni jí povytáhl jen natolik, aby odhalil to důležité, jako by nechtěl narušit její cudnost víc, než bylo zapotřebí. Nejasně si vzpomínala na jeho odhalený úd, který neviděla, ale cítila, když do ní vstoupil, pak ostrou bolest a rychlé pohyby. Čas však nijak neotupil vzpomínku na jeho hlas, když jí do ucha zašeptal: „Noelle.“

Nejspíš si neuvědomil, že byl její první. V představách viděl Noelle.

A v její mysli, bože odpusť, byl jejím otcem.

Bylo to tak ošklivé, že stále ještě byla znechucená sama sebou. Nikdy k otci necítila žádný sexuální vztah a vlastně ani k nikomu jinému, až k Michaelovi. V návalu pocitů onoho večera si myslela, že třeba neodejde, když mu dá to, co matka ne. Zaujala matčino

místo a nabídla se jako sexuální úplatek, jímž chtěla udržet otce doma. Chudák Alex… chudák Monika. Oba něco nemohli mít a hledali za to náhradu. Freuda by setkání s nimi určitě nadchlo.

Ten večer byl první z mnoha následujících během sedmi let, i když ne tolika, kolik by se jich dalo čekat. S Michaelem se za jediný rok nejspíš milovala častěji, než kolikrát měla sex s Alexem. Alex se příliš styděl a neustále omlouval. Nicméně k ní přicházel znovu a znovu s bezmocnou potřebou doufat, že Noelle jednou spočine v jeho náručí, a Monika mu poskytovala útěchu, kterou potřeboval. Když byl Gray doma, nikdy k tomu nedošlo.

Naposledy se to stalo přede dvěma dny, když bratr odjel do New Orleansu. Zašla tehdy jako obvykle do Alexovy kanceláře a udělal jí to na pohovce. Nikdy to netrvalo dlouho. Nikdy se nesvlékli, nikdy ho neviděla nahého a i jeho úd zahlédla jen náhodou. Jejich podivný vztah trval sedm let. Stále se za svou potřebu omlouval, jako by skutečně hovořil s její matkou a myslel si, že jde o cosi ošklivého. Vždy byl rychle hotový, Monika se omyla a vrátila domů.

S Michaelem to bylo jiné. Nepochopila, co ho na ní zaujalo, ani proč dovolila, aby věci zašly tak daleko. Vyrůstal v Prescottu, takže ho znala vlastně odmalička. Byl o pět let starší než Gray, a když dokončila střední školu, pracoval už jako zástupce šerifa. Oženil se svou láskou ze střední školy a měli spolu dva chlapce. Pak se jeho manželka nečekaně sbalila a opustila ho. Přestěhovala se do Bogalusy a za pár let se znovu vdala. Chlapcům teď bylo sedmnáct a osmnáct a měli k otci hezký vztah.

Michael dovede vyjít s každým, pomyslela si a lehce se pousmála. Proto ho také zvolili šerifem, když se před třemi roky šerif Deese nakonec rozhodl odejít do penze. Vyznával starou školu, uniformě dával přednost před oblekem a vysokým botám před psími dečkami. Byl štíhlý, vysoký, měl světlé vlasy, přátelské modré oči a kolem nosu pihy.

Asi před rokem něco vyřizovala ve městě a zašla do restaurace na radnici, kde dělali vyhlášené hamburgery, nejlepší v širokém okolí. Matka by se nad jejími plebejskými chutěmi zhrozila, ale Monika měla hamburgery ráda a příležitostně si je s chutí dala. Seděla u malého stolku, když dovnitř vešel Michael, také si koupil

hamburger a cestou do boxu se najednou zastavil u jejího stolu s otázkou, jestli si může přisednout. Překvapeně souhlasila.

Zpočátku byla nejistá, Michael však dokázal její obavy rozptýlit. Brzy se společně smáli a bavili se jako nejlepší přátelé. Další okamžik nejistoty prožila, když ji pozval, aby s ním povečeřela. Velmi dobře si uvědomovala, že matka by s něčím takovým nikdy nesouhlasila. Michael McFane rozhodně nepatřil ke společenské smetánce. Nakonec pozvání přijala. K jejímu překvapení připravil na grilu na zahrádce steaky. Od narození žil na malé farmě, kde nejbližší sousedé bydleli o míli dál po silnici. Moniku tichý klid jeho venkovského domova uklidňoval.

Uklidnil ji natolik, že mu po večeři a chvilce tancování na hudbu z rádia dovolila, aby ji odvedl do ložnice. S ničím takovým původně nepočítala a vlastně ji ani nenapadlo, že by to zkusil. Jeho polibky byly žhavé a dlouhé, takže poprvé v životě pocítila, jak se jí v těle vzmáhá touha. I když ji sled a tempo událostí děsily, dovolila mu, aby jí nejprve svlékl šaty a poté rozepnul a sundal i podprsenku. Její ňadra do té doby žádný muž nespatřil. Michael se na ně nejen díval, ale začal je i líbat a sát. Jeho polibky ji vzrušily natolik, že zakrátko leželi v posteli. A nešlo o pár diskrétních pohybů se spuštěnými kalhotami. Brzy byli oba nazí, propletení na bavlněném prostěradle a její vášeň vybuchovala tak intenzivně, že ji to stále ještě strašilo.

Žádná dáma by se tak nechovala, jenže Monika vždy tušila, že není dáma. Máma ano. Monika se celý život snažila ji napodobovat, aby ji matka měla ráda, pokaždé však zklamala. Matku by znechutilo, kdyby věděla, že její dcera tráví několik hodin týdně vášnivým sexem v posteli s Michaelem McFanem. Pouhým šerifem!

Čas od času Monika litovala zdrženlivosti, kterou do ní vtloukali od kolébky. Graye nic takového nepotkalo a mohl se věnovat všemu, co se dívkám zakazovalo. Připadalo jí, že matka Graye odepsala jako ztracený případ hned po narození. Byl zkrátka muž, proto se bude chovat jako zvíře. A protože se považovala za dámu, ignorovala sexuální eskapády otce i syna. Takové věci ji nezajímaly a očekávala, že nebudou zajímat ani dceru.

Jenže i když se Monika snažila, nefungovalo to. Dlouhých jedenadvacet let svého života se skutečně snažila. Dokonce i poté, co

se matka stáhla do ústraní, Monika dál doufala, že když se bude chovat dostatečně správně, matce nebude připadat otcův odchod tak hrozný.

Vždy po něčem toužila. Matka byla odtažitá a chladná, dokonalá, nedotknutelná. Otec byl vřelý a milující. Objímal ji a dováděl s ní, přestože matka s takovým chováním nesouhlasila. Gray byl ještě fyzičtější než otec. Co Monika pamatovala, vždy v něm hořel jakýsi vnitřní oheň.

Když jednou Gray přijel domů z univerzity, seděli u stolu v jídelně a povídali si. Gray seděl na židli svým nenapodobitelným kočičím způsobem, smál se a líčil, jak si fotbalový tým udělal legraci ze svého trenéra, a… neuměla to přesně popsat a vysvětlit, ale v tom, jak nakláněl hlavu, gestikuloval rukama nebo zvedal skleničku, něco bylo. Podívala se na matku a zjistila, že Graye pozoruje s výrazem odporu, jako by sledovala nějaké ošklivé zvíře. Gray měl v sobě opravdu cosi zvířecího jako každý zdravý, nespoutaný puberťák, jehož tělem proudí testosteron. Monika na tom nic odpudivého neshledávala a bylo jí bratra za to mlčenlivě odmítnutí matkou líto.

Jako bratr byl Gray vynikající. Netušila, jak by bez něho ty hrozné dny po otcově odchodu zvládla. Styděla se za svůj pokus o sebevraždu a přísahala, že už nikdy nebude tak slabá a nebude pro Graye představovat přítěž. Dalo jí to hodně práce, ale slib nakonec splnila. Stačilo jí podívat se na vybledlé jizvy na zápěstích, aby si uvědomila cenu za slabost.

Pohled na Faith Devlinovou na parkovišti před obchodem s potravinami ji šokoval natolik, že po dlouhé době běžela za Grayem a doufala, že problém vyřeší. Byla sama ze sebe rozčarovaná, že ji setkání tolik zasáhlo, ale když zahlédla tmavorudé vlasy odstínu červeného vína, skoro se jí zastavilo srdce. Na okamžik ji napadlo, že je otec zpátky. Když se vrátila Renee, musel se přece vrátit i on.

Nikde ho neviděla, jen Renee, která vypadala mladší než před dvanácti roky, což bylo krajně nespravedlivé. Někdo tak prokletý a odpudivý jako Renee Devlinová by přece měl mít na tváři znamení hříchu, aby všichni na první pohled poznali, s kým mají tu čest. Jenže tvář, která jí pohled oplácela, byla dokonalá, bez jediné vrásky. Stejně ospalé zelené oči, široká, měkká svádivá ústa – nic se

nezměnilo. Monika jako bezmocné, ublížené dítě spěchala za Grayem.

Nebyla to Renee. Žena, na kterou narazila na parkovišti, byla Faith Devlinová a Gray kupodivu váhal použít svůj vliv proti ní. Monika se na Faith příliš nepamatovala, jen matně si vzpomínala na hubenou holčičku s vlasy jako matka. Na tom teď nezáleželo. Na bolesti, na nepříjemných vzpomínkách a starém pocitu zrady a opuštění nic mlhavého nebylo.

Od té doby se bála vyrazit do města, aby setkáním s Faith nejitřila staré rány.

„Moniko?“ ozval se Michaelův ospalý hlas. „Neusnulas tam, zlato?“

„Ne, jen se potřebuju dát trochu do pucu,“ křikla a pustila vodu do vany, aby své lži dodala na věrohodnosti. Dívala se na svůj odraz v zrcadle. Na dvaatřicet to nebylo zlé. Husté tmavé vlasy, ne tak černé jako Grayovy, ale bez jediné šediny. Obličej měla jemně tvarovaný stejně jako matka, ale zdobily ho rouillardovské oči. Se svou postavou byla spokojená.

Když vyšla z koupelny, Michael stále ještě ležel nahý na posteli a s úsměvem na rtech k ní natáhl ruku. „Pojď se přitulit,“ pozval ji a Monice se rozbušilo srdce. Vrátila se zpátky do postele a do jeho horké náruče. Když se k němu přitiskla, blaženě si povzdychl a velkou rukou sevřel jedno její ňadro. „Myslím, že bychom se měli vzít,“ prohlásil.

Tentokrát se jí srdce nerozbušilo, ale skoro zastavilo. Zírala na něj a v očích měla paniku i úžas. „V… vzít?“ zajíkla se a vzápětí si oběma rukama zakryla ústa, aby zadržela hysterický smích. „Michael a Monika McFaneovi?“ Nevydržela a rozesmála se.

Ušklíbl se. „Zní to, jako bychom byli dvojčata, ale jestli to nebude vadit tobě, mně taky ne.“ Palcem si pohrával s její bradavkou a spokojeně pozoroval, jak se pod jeho dotyky vztyčila. „Jestli ale budeme mít děti, určitě se nebudou jmenovat od písmene em.“

Manželství. Děti. Bože. Nikdy ji nenapadlo, že by se s ní chtěl oženit. V životě o sobě nepřemýšlela jako o nevěstě a manželce. Její život se zastavil před dvanácti roky a nečekala, že se to kdy změní.

Jenže i skály se vlivem času a přírodních sil mění. Alex její poklidný rytmus života nenarušil, zato Michael do něj vletěl jako kometa.

Alex. Ach bože.

„Moc ti toho nabídnout nemůžu," říkal právě Michael. „Tenhle dům určitě nepředstavuje standard, na jaký jsi zvyklá, ale opravím ho tak, jak budeš chtít. Jen mi řekni, co mám udělat."

Další šok. Celých dvaatřicet let žila v domě Rouillardových. Zkusila si představit, že by bydlela jinde, ale nedařilo se jí to. Před dvanácti roky se základy jejího života zhroutily a od té doby se velmi špatně vyrovnávala s jakýmikoli změnami. Gray ji nakonec s velkým úsilím přinutil zbavit se auta, s nímž jezdila od svých devatenácti let, a před pěti lety také změnit vybavení pokoje. Dívčí výzdoba se jí už dlouho protivila, ale jen z pouhého pomyšlení na změnu se jí dělalo ještě hůř. Byla ráda, když Gray jednoho dne, zatímco byla u zubaře, přivedl dekoratérku, takže po návratu našla stržené tapety a sundaný koberec. Přesto tři dny proplakala. Z života před otcovým odchodem zbývalo už jen málo a nerada se vzdávala čehokoli dalšího. Když se vyplakala a dekoratérka skončila práci, nový pokoj si zamilovala. Skličující tedy pokaždé bylo spíše vědomí změny než konkrétní změna.

„Zlato?" oslovil ji Michael váhavě. „Omlouvám se, myslel jsem jen…"

Rychle mu položila na ústa dlaň. „Neopovažuj se mi omlouvat," prohlásila rozhodně a kdesi uvnitř cítila bolest a strach, že by si snad mohl byť jen na okamžik myslet, že je pro něho příliš dobrá. Naopak, Michael byl až moc dobrý pro ni. Před pouhými dvěma dny ležela na kožené pohovce v Alexově kanceláři a dovolila mu, aby s ní souložil. Ošklivý svět. Ošklivá věc. S milováním s Michaelem to nemělo nic společného. Nic necítila, snad jen lítost a úlevu, když bylo po všem.

Kdyby Michael o Alexovi věděl, už by ji nechtěl. Jak by mohl? Poslední rok si myslel, že je v jejím životě jediný, a ona přitom nechávala starého rodinného přítele, aby ji využíval stejně jako dlouhých šest let předtím.

Když se stal Michael jejím milencem, nepociťovala to jako provinění vůči Alexovi. O něm a o sobě nikdy neuvažovala jako o

dvojici, protože v ní vždycky viděl její matku. Když ale za ním šla, sžírala ji hanba, protože zrazovala Michaela. Alexovi bude muset říct, že to skončilo, ale kdesi hluboko zůstávala stará známá hrůza. Když už mu to víckrát nedovolí, stáhne se? A bude na tom záležet? Už dávno přece není malá holčička, která potřebuje někoho, kdo by zastoupil otce.

Co ale bude s mámou, kdyby k nim Alex přestal chodit? Matku miloval. Jak se srovná s tím, že nebude moci své touze ulevit?

„Miluju tě," obrátila se na Michaela se slzami v očích. „Jen… jen mě nikdy nenapadlo, že by sis mě chtěl vzít."

„Hlupáčku." Otřel jí slzy a v obličeji se mu objevil úsměv. „Trvalo mi nejmíň rok, abych k tomu sebral odvahu."

Tentokrát se usmála i ona. „Doufám, že mi nebude trvat stejně dlouho, než řeknu ano."

„Hrozné, co?" ušklíbl se.

„Víš… já nesnáším změny." Polkla. Vyhlídka na to, že bude muset matce o Michaelovi říct, jí naháněla hrůzu. Gray o nich věděl. Nebylo tajemství, že se spolu scházejí, nikdo však netušil, že spolu už rok spí. Protože matka do města nejezdila a ani k ní nikdo nechodil, neměla tušení, co se děje. Sňatek s Michaelem by se jí nelíbil hned ze dvou důvodů. Zaprvé by nechtěla, aby si Monika vzala kohokoli, protože by to znamenalo, že se její neposkvrněná dceruška stane objektem nechutných mužských dotyků, za druhé by se jí hluboce protivilo, že jde zrovna o Michaela. McFaneovi byli vždy pouze chudí farmáři, na hony vzdáleni společenské úrovni Graysonových či Rouillardových. To, že se z Michaela stal šerif, by ho v jejích očích nijak nepozvedlo, i nadále by ho považovala za obyčejného státního úředníka se slušným, nicméně nijak oslňujícím platem.

A také by to musela říct Alexovi.

„Všechno dobře dopadne," uklidňoval ji Michael. „Začnu opravovat dům. Měl bych ho mít hotový tak za šest měsíců. Budeš mít dost času, aby sis na tu myšlenku zvykla. Souhlasíš?"

Podívala se do milované tváře. „Ano." Ano na všechno. Srdce jí divoce tlouklo. Zvládne to. Řekne to matce a postaví se tváří v tvář jejímu chladnému nesouhlasu. Řekne Alexovi, že se již nemohou

scházet. Bude ho to bolet, měl by ji však pochopit. Matku snad neopustí, ani vlastně netušila, jak ji něco takového mohlo napadnout. Musela se k situaci postavit jako dospělý člověk, ne jako malé, vystrašené děvče. Alex nezůstal jejich přítelem proto, že mu dovolovala sex. Byl právním zástupcem a rodinným přítelem ještě předtím, než se narodila. Pravděpodobně si ji jen zvykl využívat. Možná uvítá příležitost s tím skoncovat, třeba se cítí stejně provinile jako ona.

Musí věci udělat tím nejsprávnějším způsobem. Nesmí nic pokazit, protože by se vše mohlo zhroutit jako domeček z karet. Vznášela se před ní vyhlídka na normální, šťastný život, a aby na něj dosáhla, stačí udělat vše správně. Naposledy její sen zničila Renee Devlinová –

Proud myšlenek se zastavil. I když ji Michael objímal, před očima viděla jiný obličej. Zasněné zelené oči a rty, které dováděly muže k nepříčetnosti. Renee tu byla dál, v osobě své dcery.

Faith musí zmizet. Matka by byla o hodně šťastnější, pokud by se tahle osoba z města odstěhovala. Dokonce by Monice přičetla k dobru, kdyby se o to dokázala postarat. A kdyby se zapojil i Michael…

Rukama se opřela o jeho holá ramena. „Je tu jeden malý problém.“

Pustil ji a rozčarovaně si povzdychl. Důvod jeho zklamání mu trčel v klíně. „Copak?“

„Jde o matku.“

Znovu si povzdychl. „Myslíš si, že se jí nebude líbit, když se za mě provdáš?“

„Nelíbilo by se jí, kdybych si vzala kohokoli,“ odtušila Monika odevzdaně. „Víš… hodně ji to rozčílí.“

Vypadal překvapeně. „Proboha proč?“

Monika se kousla do rtu. Vůbec se jí nechtělo vytahovat rodinné špinavé prádlo. „Protože to znamená, že s tebou budu spát.“

„Samozřejmě, vždyť… aha.“ Vypadal nejisté, nejspíš se v duchu probíral starými povídačkami o tom, jak si její rodiče uspořádali život. „Hádám, že tyhle věci nemá moc v lásce.“

„Nerada na ně i jen myslí. A teď, když se do města vrátila Faith Devlinová, je skutečně rozčílená.“ Monika ho opatrně směrovala tam, kde ho chtěla mít. „Kdyby Faith znovu odjela, mámě by se zlepšila nálada, jenže nevím, jak to zařídit. Gray se ji k tomu snaží donutit, ale říká, že tentokrát s tím nemůže nic moc dělat.“

K jejímu překvapení Michael ztuhl a výraz jeho obličeje potemněl.

„Vím, jak se cítí. Taky by se mi nechtělo tu holku znovu vyhnat z domova.“

Monika se odtáhla. Reagoval úplně opačně. Předpokládala, že ji okamžitě pochopí. „Je to Devlinová! Nemůžu se na ni podívat, aby se mi neudělalo zle –“

„Nic neprovedla,“ zdůraznil Michael rozhodným tónem, při kterém jí zatrnulo. „S ostatními Devlinovými jsme mívali problémy, s ní ale ne.“

„Vypadá přesně jako její matka. Máma se málem zhroutila, když se dozvěděla, že se někdo z Devlinových vrátil, aby tu žil.“

„Neexistuje zákon, podle kterého by nemohla žít, kde chce.“

Protože stále ještě zřejmě nepochopil to nejdůležitější, rozhodla se Monika přitlačit. „Ty bys s tím ale něco udělat mohl, nemyslíš? Gray se moc nesnaží, ty bys ale dokázal přijít na to, jak ji vystrnadit.“

Michael zavrtěl hlavou a Moniku zaplavila vlna zklamání. „Když jsme je tehdy vyháněli z toho domu, kde žili, byl jsem u toho,“ vysvětloval a modré oči mu ztmavly. „Nic jsem proti tomu neměl, protože Devlinových bylo dobře se zbavit. Ale Faith a ten jejich nejmladší syn… víš, bylo to pro ně hodně zlé. Nikdy nezapomenu na pohled jejích očí a vsadil bych se, že ani Gray. Nejspíš proto se tentokrát chová zdrženlivě. Bůh ví, že nic podobného už jí víckrát udělat nechci.“

„Ale jestli máma –“ Monika se zarazila. Neudělá to. Nepochopí ji, protože nemusí žít s její matkou a neví, jak se její nesouhlas dokáže zarýt do morku kostí. Ovládla rozčarování a usmála se na něj. „Nevadí. S mámou si nějak poradím.“

Ale jak? Zatím se jí to nikdy nepodařilo, nedokázala říkat věci na rovinu jako Gray. Věděla, že Gray má matku rád, po většinu času

si jí však nevšímal. Monika si stále připadala jako dychtivá holčička, která se neustále snaží žít tak, aby plnila matkou stanovené vysoké standardy, ale pokaždé zklame.

Bude to muset udělat. Michaela si nesmí dovolit ztratit. Řekne Alexovi, že už se dál nebudou scházet, a nějak, jakkoli, se zbaví Faith Devlinové, takže máma nebude nic namítat, až se její dcera provdá.

•11 •

Faith zavěsila telefon a tvářila se zmateně. Už pošesté marně volala panu Pleasantovi. Sekretářku neměl. Dříve její úkoly plnila paní Pleasantová a po její smrti neměl odvahu ji někým nahradit. Věděla, že se odhlásil z motelu, tedy alespoň nechal klíče na nočním stolku v pokoji a jeho věci byly pryč. Pokoj zaplatil předem, takže na tom nebylo nic neobvyklého. Sama se několikrát zachovala podobně.

Nezvyklé bylo, že jí nezavolal, když to slíbil. Nevěřila, že by zapomněl. Určitě by se ozval. Vzhledem k jeho zdraví měla strach, jestli neleží někde v nemocnici a není na tom tak špatně, že nemůže telefonovat. Dokonce mohl i umírat, aniž by o tom věděla. Při pomyšlení na umírání o samotě ji zabolelo u srdce. Někdo by s ním měl být, aby ho aspoň držel za ruku, jako kdysi ona držela Scottieho.

Kromě obav o detektiva netušila, co a jestli něco zjistil, ani s kým hovořil. Bude muset pokračovat sama, aniž by znala odpovědi, jichž se mu dostalo.

Neměla představu, jak v pátrání pokračovat, jaké stopy hledat ani na co se ptát, pokud ovšem bude někdo ochotný se s ní bavit. Jediní, kdo by nejspíš na její otázky chtěli odpovídat, budou novousedlíci, ale ti zase nic nevědí. Starousedlíci vědí, ale poslušní Grayova příkazu s ní nebudou chtít mít nic společného.

Ušklíbla se. Existuje přinejmenším jeden člověk, který s ní mluvit bude. Ne dobrovolně, ale bude.

Hřebenem si projela vlasy, stočila je do uzlu a zajistila jehlicemi. Několik pramínků nechala volně splývat podél tváří a na krku. Za pár minut byla na cestě do Prescottu, do Morganova obchodu s potravinami.

Jak předpokládala, paní Morganová si jí všimla v okamžiku, kdy vešla do dveří. Faith jí nevěnovala pozornost a zamířila k sekci s mléčnými výrobky vzadu v obchodě, dostatečně daleko od všetečných uší paní Morganové. Netrvalo dlouho a uličkou k ní přispěchal Ed, obličej zarudlý vztekem i námahou. „Možná jste mi dost dobře nerozuměla," zasyčel, když se před ní zastavil. „Vypadněte z mého obchodu. U mě si nic nekoupíte."

Faith se chladně usmála. „Nepřišla jsem si nic koupit. Chci vám položit několik otázek.“

„Jestli neodejdete, zavolám šerifa,“ vyhrožoval, ale v obličeji se mu zračila nejistota.

Při zmínce o šerifovi se jí sevřel žaludek. Přesně toho chtěl nejspíš docílit. Ještě více se napřímila a přinutila se výhrůžku ignorovat. „Jestli mi odpovíte na otázky,“ pokračovala potichu, „za minutu budu pryč. Jestli ne, vaše manželka se dozví víc, než by vám bylo příjemné.“ Pokud šlo o hrozby, neváhala je použít ani ona.

Zbledl a poplašeně se ohlédl k pokladně. „Nevím, o čem mluvíte.“

„Dobrá. Mé otázky se netýkají matky. Potřebuji se něco dozvědět o Guyovi Rouillardovi.“

Překvapeně zamrkal. „O Guyovi?“ ujišťoval se.

„S kým dalším se tehdy v létě scházel? Vím, že máma nebyla jediná. Vzpomínáte si na nějaké drby?“

„Proč vás zajímá, s kým se vídal? Utekla s ním přece Renee, žádná jiná.“

Podívala se na hodinky. „Máte asi dvě minuty, než přijde vaše paní, aby zjistila, co se děje.“

Šlehl po ní zlým pohledem, ale promluvil. „Slyšel jsem něco o Andree Walliceové, sekretářce Alexe Chelettea. Alex byl Guyův nejlepší kamarád. Nevím, jestli to byla pravda, protože nevypadala nijak zničeně, když Guy odejel. Také se povídalo o nějaké servírce od Jimmyho Joea, ale nevím, jak se jmenovala. Už tam nepracuje. A údajně měl něco s Yolandou Fosterovou. Guy se uměl otáčet. Nevzpomínám si na všechny, s nimiž něco měl, ani kdy přesně.“

Yolanda Fosterová. Manželka bývalého starosty. Jejich syn Lane patřil ke skupině chlapců, která se motala kolem Jodie, když si chtěli užít.

„Vědělo se o nich?“ nevzdávala se. „Byli tu nějací žárliví manželé?“

Pokrčil rameny a znovu se podíval k pokladně. „Starosta to možná věděl, ale Guy mu dal dost peněz na kampaň. Pochybuju, že by se Lowell Foster na něco zmohl, kdyby zjistil, že Yolanda…

hmm, vybírá příspěvky.“ Pohoršené si odfrkl a Faith si uvědomila, jak moc ho nesnáší.

„Díky za informace,“ prohlásila a zamířila k východu.

„Už sem nepřijdete?“ zeptal se s obavou v hlase.

Zastavila se a chvíli si ho měřila pohledem. „Možná ne,“ pokrčila rameny. „Zavolejte mi, kdyby vás ještě nějaká jména napadla.“ Rychle obchod opustila a na paní Morganovou u pokladny se ani nepodívala.

Dvě jména plus nějaká neznámá servírka. Slušný začátek. Nejvíce ji zaujala zmínka o Guyově nejlepším příteli, Alexi Cheletteovi. Ten by měl znát odpovědi na všechny otázky.

Cheletteovi tady patřili k nejstarším a nejvýznamnějším rodinám. Rouillardovým se rovnat nemohli, ale to by se nepodařilo nikomu. Jméno znala, ale osobně si na nikoho nevzpomínala. Když je z města vyhnali, bylo jí čtrnáct a držela se co nejvíc stranou. Znala jen ty, kdo nějak souviseli s její rodinou. S nikým z Cheletteových se nikdy nesetkala. Alex tu s největší pravděpodobností stále zůstával. S výjimkou případu Guye Rouillarda se staré peníze držely na místě a nikam se nestěhovaly.

Došla k telefonnímu automatu na konci parkoviště a našla Cheletteovy. Soukromé číslo bylo uvedeno jako „Alexander Chelette, advokát“. Pod ním stálo „Chelette a Anderson, advokátní kancelář“.

Usoudila, že teď je stejně vhodná chvíle jako kdykoli jindy, vhodila do automatu čtvrťák a číslo vytočila. Po druhém zazvonění se ozval melodický hlas.

„Jmenuji se Faith Hardyová,“ představila se. „Mohl by mě pan Chelette dnes přijmout?“

Z krátké pauzy poznala, že její jméno osoba na druhém konci linky zná. Vzápětí se sekretářka s příjemným hlasem znovu ozvala: „Celé dopoledne je u soudu, ale jestli vám to vyhovuje, mohl by se s vámi sejít v půl druhé odpoledne.“

„Vyhovuje. Děkuji.“ Faith zavěsila a přemýšlela, jestli hlas patřil Andree Walliceové, která v té době bývala sekretářkou pana Chelettea, nebo je to někdo jiný.

Jestliže nechtěla odjet domů a vrátit se do města později, měla zhruba tři hodiny času. V žaludku jí kručelo hlady. Napadlo ji, že vyzkouší, jestli ji v některé z restaurací ve městě obslouží, nebo zda i tam sahá Grayův vliv. Pokrčila rameny. Jednou to zkusit musí.

Na náměstí si všimla malé kavárny. Parkovala přímo před ní, ale uvnitř nikdy nebyla. Než začala žít u Greshamových, jedla vždy doma. Teprve pěstouni ji seznámili s kouzlem restaurací. Při vzpomínce na ně se usmála. Večer jim musí zavolat. Stále s nimi zůstávala v kontaktu, telefonovala jim nejméně jednou za měsíc a od jejich posledního rozhovoru ta doba právě uplynula.

Vešla do chladné, stinné kavárny. Zákazníci se tu usazovali sami, Faith si vybrala místo v boxu v zadní části. S jídelním lístkem k ní přispěchala příjemná mladá dívka, menší a trochu při těle. „Co si dáte k pití?“

„Slazený čaj.“ Pokud si zákazník výslovně nepřál horký čaj, rozumělo se samo sebou, že dostane ledový. Obvykle si proto lidé vybírali jen mezi slazeným a neslazeným.

Servírka odešla pro čaj a Faith pročítala jídelníček. Právě se rozhodla pro kuřecí salát, když se u jejího boxu kdosi zastavil. „Nejsi Faith Devlinová?“

Faith se nastražila. Nevyzvou ji, aby odešla? Podívala se na ženu, která stála nad ní. „Ano, jsem.“ Připadala jí vzdáleně povědomá: hnědé oči, hnědé vlasy, široká brada, pihovatý obličej. Nebyla nijak vysoká, možná metr šedesát, a čišela z ní energie roztleskávačky.

„Říkala jsem si. Už to je nějaký čas, ale na takovéhle vlasy se nezapomíná,“ usmívala se žena. „Já jsem Halley Bruceová, teď Johnsonová. Chodily jsme spolu do třídy.“

„Jasně!“ Jakmile zaslechla jméno, vzpomínky zapadly na své místo. „Pamatuju se. Jak se máš?“ Halley nebyla její kamarádkou, tehdy ani žádné přátele neměla, ale také se nepodílela na ústrcích, jichž si Faith užívala nespočet. Chovala se normálně.

Výraz jejích očí byl přátelský. „Nechceš si přisednout?“ zeptala se Faith.

„Na minutku,“ souhlasila Halley a vklouzla do boxu naproti Faith. Servírka přinesla čaj a zapsala si objednávku na kuřecí salát.

Když zůstaly samy, Halley se usmála. „Tenhle podnik patří rodičům mého manžela. Vedu jim ho. Každou chvíli čekám dodávku a budu ji muset zkontrolovat.“

Protože Gray už o její cestovní kanceláři věděl, mohla o ní Faith směle mluvit. „Já si dneska připadám jako za školou. Mám v Dallasu cestovní kancelář a moje zástupkyně by měla pořád vědět, kde mě sežene, jenže jsem jí ráno zapomněla zavolat.“

Když se navzájem seznámily se svým postavením, mohly se na sebe dívat jako na sobě rovné. Faith cítila příjemné uspokojení. Ani když žila u Greshamových a chodila na střední školu, neměla žádné kamarádky. Stále se příliš bála budovat si přátelství. První kamarádky přišly až s vysokou školou. To, že ji spolubydlící na koleji přijaly mezi sebe, pro ni bylo něčím úplně novým. Nejprve se styděla, ale rychle si zvykla a spokojeně se účastnila dívčích rituálů, které jí dříve byly nedostupné. Celonoční povídání si, vzájemné pošťuchování a smích, vyměňování oblečení a šminek, ranní spěch a sdílení zrcadla v koupelně se spolubydlící. Poprvé v životě se účastnila nekonečných rádoby zasvěcených debat o tajemství mužů, i když v tomto ohledu spíše naslouchala a v duchu se usmívala jejich naivitě. Přestože většina kamarádek měla první sexuální zkušenosti za sebou a Faith byla panna, cítila se nekonečně starší a zkušenější. Ostatní na muže nahlížely růžovými romantickými brýlemi, ona iluze dávno ztratila.

Přátelství s ženami si vychutnávala a na Halley Johnsonovou pohlížela s nadějí.

„Kam jste se odtud přestěhovali?“ zeptala se Halley naprosto normálním tónem, který nijak nenaznačoval okolnosti, za nichž Faith před lety z Prescottu zmizela.

„Do Beaumontu v Texasu. Pak jsem studovala vysokou v Austinu a skončila v Dallasu.“

Halley si povzdychla. „Celý život jsem strávila tady a nejspíš už to tak zůstane. Přemýšlela jsem o cestování, ale pak jsme se s Joelem vzali a přišly děti. Máme dvě,“ celá se rozjasnila. „Kluka a holku. A dávají nám pořádně zabrat. Co ty?“

„Jsem vdova,“ prozradila Faith a oči jí potemněly smutkem jako pokaždé, když si vzpomněla na Kylea, který zemřel tak mladý a tak

zbytečně. „Vdala jsem se hned po vysoké a manžel zahynul při automobilové nehodě ani ne za rok. Děti nemám.“

„Hrozné.“ Z Halleyina hlasu se ozval skutečný soucit. „Je mi to líto. Neumím si představit, jaké by to bylo, kdybych přišla o Joela. Občas mě pěkně štve, ale je pro mě jako skála. Vždycky připravený, abych se o něj mohla opřít.“ Odmlčela se a po chvíli se jí vrátil do tváře úsměv. „Co tě přivedlo zpátky do Prescottu? Umím si představit, že se někdo odtud přestěhuje do Dallasu, ale obráceně?“

„Domov. Chtěla jsem se vrátit.“

„No, nechci vyzvídat ani být nepříjemná, ale předpokládala bych, že Prescott nebude místem, kde bys chtěla žít. Po tom, co se stalo.“

Faith se na ni vylekaně podívala, nenašla však v jejím výrazu ani stopu po nepřátelství, jen určitou ostražitost, jako by si na ni Halley ještě neudělala přesný názor.

„Nebylo to jednoduché rozhodnutí,“ přikývla a odhodlala se být stejně upřímná jako Halley. „Nevím, jestli se ti to doneslo, ale Gray Rouillard by nebyl rád, kdyby zjistil, žes mě obsloužila. Pokud vím, tak řekl všem ve městě, aby mi nic neprodávali.“

„Jasně, slyšela jsem to,“ přitakala Halley a ušklíbla se. Její výraz trochu změkl. „Jenže já si ráda dělám na lidi vlastní názor.“

„Nechtěla bych, abys kvůli mně měla problémy.“

„Bez starosti. Gray není pomstychtivý.“ Odmlčela se. „No, v tomhle se mnou nejspíš nebudeš souhlasit. Chápu. Nechtěla bych ho za nepřítele, ale když si u mě dáš kuřecí salát, tak se nezblázní.“

„Ostatní ve městě ho zřejmě berou vážně.“

„Má velký vliv,“ souhlasila Halley.

„Na tebe ne?“

„To jsem neřekla. Prostě si tě pamatuju ze školy. Nebyla jsi jako ostatní. Kdyby tu teď seděla Jodie, kuřecí salát by nedostala. Ty jsi ale kdykoli vítaná.“

„Díky. Jen mi dej vědět, kdyby to znamenalo problém.“

„Opravdu se nebojím.“ Když servírka přinesla talíř s kuřecím salátem, Halley se usmála. „Pokud by to myslel naprosto vážně, řekl by to. U Graye vždycky víš, jak na tom jsi. Říká věci na rovinu a vždycky dodrží slovo.“

Podle jména na vizitce byla sekretářkou Alexe Chelettea stále ještě Andrea Walliceová. Ženě za stolem bylo něco přes padesát a na jejím vzhledu to bylo patrné. Faith se v duchu pokusila jí dvanáct let ubrat, ani tak se jí ale nepodařilo představit si ženu, kterou by Guy Rouillard nenechal na pokoji. Lákaly ho spíš vyzývavé než spořádané dámy. A tato spořádaná dáma si teď Faith zvědavě prohlížela.

„Vypadáte jako vaše matka," prohlásila Andrea nakonec, když s hlavou lehce nakloněnou na stranu zkoumala ženu před sebou. „Jsou tu určité rozdíly, ale klidně byste mohla být ona. Hlavně pleť a vlasy máte podobné."

„Znala jste ji?" zeptala se Faith.

„Jen od vidění." Andrea ukázala na pohovku. „Posaďte se. Alex se ještě nevrátil z oběda."

Ve chvíli, kdy si Faith sedala, se otevřely dveře a vešel štíhlý, dobře vyhlížející muž v obleku, tedy oděvu v Prescottu nezvyklém, pokud jste náhodou nebyli advokát a nemuseli jste strávit celé dopoledne u soudu. Podíval se směrem k Faith a viditelně překvapený se pousmál. „Musíte být Faith. Bůh ví, že jestli Renee neobjevila pramen věčného mládí, nemůžete být nikdo jiný."

„Také mě to napadlo," přitakala Andrea, podívala se jeho směrem a na okamžik si přestala hlídat výraz v očích. Faith rychle sklopila zrak a velmi pochybovala, že by Andrea kdy něco měla s Guyem, protože byla až po uši zamilovaná do svého šéfa. Napadlo ji, jestli si to pan Chelette uvědomuje, a stejně rychle si odpověděla, že nejspíš ne. Z jeho strany žádný náznak nezaznamenala.

„Pojďte dál," pozval Faith do kanceláře a zavřel za sebou dveře. „Vím, že si musíte připadat divně, když se o vás takhle bavíme. Omlouvám se. Jenže ta podoba je na první pohled naprosto neuvěřitelná, a na druhý pohled člověk najde zřetelné rozdíly."

„Všichni, kdo mě viděli, reagovali poprvé úplně stejně," přiznala a usmála se na něho. Usmát se na Alexe Chelettea nebylo těžké. Patřil k mužům, kteří věkem zrají. Vždy byl štíhlý a zřejmě na tom nic nezmění ani přibývající roky. I když mu tmavé vlasy na skráních prošedivěly a v koutcích šedých očí se mu utvořily vrásky,

vypadal spíš jako spokojený čtyřicátník než jako někdo, komu táhne na šedesát. Jeho vůně byla světle zelená jako čerstvě posečená tráva.

„Posaďte se, prosím," vyzval ji a sám se uvelebil ve svém pracovním křesle. „Co pro vás mohu udělat?"

Faith se posadila na koženou pohovku. „Vlastně jsem přišla ze soukromých důvodů a teď si uvědomuju, že bych vás neměla obírat o čas v pracovní době…"

S úsměvem zavrtěl hlavou. „Je mi potěšením. Řekněte mi, co vás znepokojuje? Jde o Graye? Pokoušel jsem se ho přemluvit, aby vás nechal na pokoji, jenže se snaží chránit matku a sestru. Nechce, aby se znepokojovaly."

„Grayovy pohnutky velmi dobře chápu," prohlásila Faith suše. „Proto jsem nepřišla."

„Ano?"

„Chtěla jsem se vás zeptat na Guye Rouillarda. Byli jste přece nejlepší přátelé, nebo ne?"

„Myslel jsem si to." Pokývl hlavou a smutně se pousmál. „Vyrůstali jsme spolu."

Měla by mu říct, že Guy neodešel s Renee? Pohrávala si s touto myšlenkou a nakonec ji zavrhla. Ať se jevil jakkoli přátelsky, nesmí zapomínat, že jde o starého přítele Rouillardových. Je jasné, že všechno, co řekne, se Gray okamžitě dozví.

„Ta noc," začala opatrně a pravdivě, „zničila mou rodinu stejně jako Grayovu. Jaký byl? Vím, že mé matce byl nevěrný stejně jako manželce, tak proč se najednou sebral a všechno opustil, jen aby mohl být s ní?"

„Myslím, že ve skutečnosti ode mne odpověď slyšet nechcete," usoudil. „Abych to řekl co nejjemněji, Renee muže fascinovala. Po fyzické stránce… no, zkrátka Guy měl pro ni velkou slabost."

„Jenže s ní udržoval vztah bez problémů. Ani jeden z nich neměl důvod zmizet."

Alex pokrčil rameny. „Sám jsem to nikdy nepochopil."

„Proč se třeba nerozvedl?"

„Ani na tuhle otázku neznám odpověď. Možná kvůli víře. Guy byl víře oddanější, než byste čekala. Možná se domníval, že bude pro

Noelle jednodušší, když se s ní nerozvede, ale všechno přenechá Grayovi a odjede. Nevím.“

„Přenechal všechno Grayovi?“ zopakovala Faith. „Jak to myslíte?“

„Promiňte,“ omluvil se. „Nesmím sdělovat podrobnosti o záležitostech svých klientů.“

„Ne, samozřejmě.“ Rychle se stáhla. „Vzpomínáte si ještě na něco z toho léta? S kým se Guy vídal?“

Zatvářil se překvapeně. „Proč to chcete vědět?“

„Prostě mě ten člověk zajímá. Kvůli němu jsem už nikdy neviděla matku. Byl sympatický? Měl v sobě trochu cti, nebo to byl jen obyčejný záletník a floutek?“

Chvíli se na ni díval a do očí se mu vkrádala bolest. „Guy byl ten nejpříjemnější člověk na světě,“ řekl tiše. „Měl jsem ho rád jako bratra. Neustále se smál a všechny kolem si dobíral, ale nikdy neváhal pomoci. Jeho manželství s Noelle se nevydařilo, ale stejně mě překvapilo, když zmizel, protože ke Grayovi a Monice měl velmi hezký vztah. Byl strašný manžel, ale vynikající otec.“ Podíval se na své ruce. „Je to už dvanáct let,“ dodal pomalu, „a stále mi chybí.“

„Ozval se někdy? Vám nebo své rodině?“

Zavrtěl hlavou. „Pokud vím, tak ne.“

„S kým tehdy v létě ještě měl poměr? Myslím kromě Yolandy Fosterové.“

Tou otázkou ho znovu zaskočila. Zvedl obočí, a když promluvil, zazněl v jeho hlase vzdor. „Teď už na tom nezáleží. Neustále Grayovi vysvětluji, že to je minulost. Musíme se přes ni přenést. Tehdy v létě došlo k mnoha ošklivým věcem. Oživovat je by nepřineslo nic dobrého.“

„Nemůžu na to zapomenout, když na to nezapomínají ani lidé ve městě a dávají mi to znát. Kdybych dokázala cokoli, budou mě pořád považovat za chátru.“ Při posledním slovu se jí zachvěl hlas. Nechtěla se přestat ovládat a teď pocítila nad svou reakcí rozčarování. Bolest prostě občas pronikla na povrch.

Alex si toho všiml, protože jeho výraz se najednou změnil. Vstal z křesla, posadil se vedle ní a vzal její ruku do svých. „Vím, že je to pro vás těžké,“ uklidňoval ji. „Až vás lépe poznají, změní názor.

Gray to nakonec také vzdá. Jak jsem říkal, reaguje takhle jen proto, že se snaží chránit svou rodinu. Jinak je ale velmi čestný.“

„A nemilosrdný.“

Vzdychl. „To také. Ale ne zlý. Věřte mi. Udělám všechno pro to, aby změnil názor. Slibuji.“

„Díky,“ přikývla Faith. Kvůli tomu sem nepřišla, jenže advokát odmítl hovořit o soukromých záležitostech klientů a přátel. Přesto návštěva nebyla úplně zbytečná: měla dojem, že Andreu Walliceovou může ze svého seznamu vyškrtnout.

Rozloučila se a cestou domů zvažovala střípky informací, které během dne získala. Jestli se Guy stal obětí vraždy, pak by jako nejpravděpodobnější podezřelí přicházeli v úvahu Lowell nebo Yolanda Fosterovi. Přemýšlela, jak by si s nimi mohla domluvit schůzku. A také ji trápilo, kde může být pan Pleasant a zda je v pořádku.

„Dnes jsem mluvil s Faith,“ oznámil Alex, když večer s Grayem procházeli papíry. Zvedl sklenku brandy a pozorně se přes její okraj na mladšího muže podíval. „Podoba je ohromující, ale jen na první pohled. Když se podíváš lépe, nemůžeš si ji s Renee splést. Divné, co? Renee byla krásnější, ale Faith je atraktivnější.“

Gray zvedl hlavu a pozorně studoval výraz v Alexově obličeji. „Ano, všiml jsem si, jak je atraktivní, jestli se ptáš právě na tohle. Kdes na ni narazil?“ I on pozvedl skleničku, v níž měl oblíbenou skotskou, upil a vychutnával její kouřovou chuť.

„U mě v kanceláři. Přišla se vyptávat na Guye.“

Grayovi zaskočilo. Postavil skleničku na stůl tak prudce, že tekutina téměř vyšplíchla přes okraj. „Cože? Co sakra chtěla o tátovi vědět?“ Při pomyšlení, že se Faith vyptává na jeho otce, cítil hořký hněv. Šlo o zažitou reakci. Na okamžik nebyla tou Faith, ale někdejší Devlinovou se vším, co s tím jménem souviselo. Chtěl ji tak moc, že z toho měl strach, ale v žádném případě nedopustí, aby se jakkoli zajímala o jeho rodinu. Nechtěl, aby znepokojovala Moniku nebo matku, a určitě si nepřál, aby se vyptávala na jeho otce. Guy je pryč. Jeho nepřítomnost, jeho zrada představuje nezahojenou ránu, která při sebemenším doteku začne krvácet.

„Chtěla vědět, jaký byl, jestli se někdy ozval a jestli se tehdy v létě vídal i s jinými ženami.“

Gray rozzuřeně vstal, odhodlaný okamžitě vyrazit k Faith a pořádně si to s ní vyříkat. Alex mu položil ruku na paži. „Má právo to vědět,“ upozornil ho. „Nebo být zvědavá.“

„Zvědavá je až moc!“ vyštěkl Gray.

„Od té doby neviděla matku.“

Gray se znovu posadil. Alex má pravdu. Sakra. Bolí to, ale musí se s tím nějak smířit. Když otec odešel, on byl dospělý muž, i když s minimem zkušeností v podnikání. Faith byla ve čtrnácti bezmocná a zranitelná jako dítě. Vlastně byla dítě. O tom, co prožila za posledních dvanáct let, nic nevěděl, jen to, že ovdověla a je majitelkou cestovní kanceláře. Určitě to nebyla procházka růžovým sadem. Žít s Amosem, jeho dvěma obhroublými syny a sestrou, která se chovala jako děvka, určitě dalo zabrat. A nebylo to jednoduché ani předtím, než Renee odešla. Ale aspoň rodinu nějakým způsobem řídila.

„Nech ji na pokoji, Grayi,“ nabádal ho Alex. „Zaslouží si lepší přijetí, než jakého se jí od některých lidí dostalo, a je to částečně tvoje vina.“

Gray zvedl skleničku, zakroužil s ní a díval se do medové tekutiny. „Nemůžu,“ prohlásil přiškrceně. Vstal a se sklenicí v ruce přistoupil k oknu. Sledoval svůj obraz ve skle i tmu venku. Znovu se napil. „Musí zmizet dřív, než udělám něco, co by matce a Monice skutečně ublížilo.“

„Například?“ zeptal se překvapený Alex.

„Řekněme, že pokud jde o Faith, dostal jsem se mezi dva mlýnské kameny. Jedním je moje rodina a ten druhý…“ rozhlédl se a v očích se mu zračilo nervózní pobavení, „ten druhý mám v kalhotách.“

Alex na něho nevěřícně zíral. „Bože.“

„Musí to být rodové zatížení. Asi jsem to dostal v genech.“ Jinak si své chování nedokázal vysvětlit. Zdědil po otci jeho touhy a vkus. Stačilo, aby si před ně stoupla Devlinová, a ztráceli hlavu. Ale ne kterákoli Devlinová. Dvě z nich ho nechávaly chladným. Zato Faith… Pokud se pohybovala v jeho blízkosti, nedokázal se ovládat.

„To nemůžeš matce udělat," zašeptal Alex. „Takové ponížení by ji zabilo."

„Myslíš, že to nevím? Proto chci, aby se Faith odstěhovala, než provedu nějakou hloupost." Otočil se k Alexovi a dál měl v očích vztek. „A není to jednostranné. To by bylo jednodušší. Nedávno jsem za ní večer zajel domů a předložil jí návrh: jestli se nechce stěhovat daleko, koupím jí dům v některém okolním městě. Tak bychom se mohli vídat a nikomu by to neublížilo. Byl tam nějaký starší chlap a právě spolu večeřeli. Popadla mě žárlivost a obvinil jsem ji, že se od něj nechává vydržovat." Potřásl hlavou a sám sobě se zasmál. „Věřil bys tomu? Vyhublý skoro stařík, oblečený jako z padesátých let, a já si myslel, že ji chce dostat do postele."

„Jaký chlap?" zajímal se Alex. „Znám ho?"

„Někdo z New Orleansu. Jmenoval se Pleasant nebo tak nějak. Byl jsem tak rozčílený, že si nepamatuju, jestli mi řekla jeho křestní jméno. Prý obchodní partner."

„A je?"

Gray pokrčil rameny. „Nejspíš. Faith vlastní cestovní kancelář a v New Orleansu má pobočku."

„Ta cestovka jí patří?"

„Slušně se vyšvihla, co?" Znovu pocítil nepochopitelnou pýchu. „Začala v Dallasu. Nevím, kolik poboček má, ale najal jsem někoho, aby mi sehnal informace. Zítra bych měl dostat zprávu."

„Pokusíš se jí zničit firmu, když se neodstěhuje?" zeptal se Alex, ne však tak ostře, jak by Gray čekal.

„Ne. Až takový hajzl nejsem. A kdybych to udělal, ztratil bych u ní veškeré šance." Ironicky se usmál. „Vyber si, který z těch dvou důvodů je důležitější."

Alex mu úsměv neoplatil. „Hrozná situace. Jestli jsi odhodlaný ji získat…"

„Jsem," přisvědčil Gray a hodil do sebe zbytek skotské.

„…pak tu nemůže zůstat. Noelle by to zničilo."

„Spíš než o matku si dělám starosti o Moniku."

Alex překvapeně zamrkal, jako by na Moniku vůbec nepomyslel. A nejspíš to byla pravda, protože všechnu svou pozornost upínal k Noelle. O Moničině pokusu o sebevraždu

samozřejmě věděl. Po rozruchu, jaký to způsobilo v ordinaci doktora Bogardea, bylo nemožné ho utajit. A Monika své jizvy neskrývala. Byl příliš hrdá, než aby se uchýlila k dlouhým rukávům nebo širokým náramkům.

„Monika je o hodně silnější než tehdy," prohlásil Alex nakonec. „Ale Noelle se nemá o co opřít. Od začátku si myslím, že by se měla vyrovnat s fakty a žít dál, jestli ale zjistí, že ty a Faith… ne. To by nevydržela. Možná by se sama pokusila o sebevraždu."

Gray nevěřícně potřásl hlavou. Nechápal, jak je možné, že Alex zná Noelle tak dlouho a ještě nepoznal, že je příliš egoistická, aby si ublížila. Ve své beznadějné lásce neviděl nic víc než chladnou, dokonalou a nedotknutelnou krásu. Na právníka to byl nezvykle romantický povahový rys.

„Musí zmizet," souhlasil Alex smutně.

•12 •

Fax hučel, takže Faith neslyšela, jak na její příjezdovou cestu zahnulo auto. Když se ozvalo bušení na dveře, natáhla se, aby se podívala z okna. Neviděla, kdo stojí na verandě, pohled na zaparkovaný šedý jaguár jí však poskytl dostatek informací. Hluboce vzdychla a s hrnkem kávy v ruce se vydala do pokoje. Nebylo ani půl deváté. Příliš brzo na další hádku s Grayem Rouillardem.

Otevřela dveře a jako první zaznamenala, že je Gray rozpálený do ruda.

V podobném stavu ho zatím viděla jen dvakrát. Poprvé, když jim přijel říct, že Renee zmizela, a podruhé, když je v noci vyháněl z domu. Podívala se do jeho chladných, odhodlaných očí, vybavily se jí vzpomínky právě na tu noc a znovu z ní byla vystrašená dívenka. Krev jí ztuhla v žilách a o krok ustoupila. Vešel dovnitř a nechal za sebou prásknout dveře.

„Co si sakra myslíš, že děláš?“ zeptal se velmi klidně medovým hlasem. Udělal další krok. Tyčil se přímo před ní. Faith opět ustoupila. Šálek s kávou se jí chvěl v ruce.

Po každém jeho kroku vpřed ustoupila, až narazila na stěnu. Než stačila uhnout stranou, opřel se dlaněmi o zeď vedle jejích ramen a lehce se předklonil. Horní dva knoflíčky košile měl rozepnuté. V jamce pod krkem mu tepala krev. Faith na to místo soustředila pohled a zoufale se snažila uklidnit. Není jí čtrnáct! Nemůže ji vyhnat z vlastního domu.

„No?“ zeptal se.

Silnými zápěstími jí svíral ramena. Cítila jeho teplo a vůni. V ruce stále ještě držela šálek s kávou. Polkla, aby mohla hovořit. „O čem mluvíš?“

Naklonil se ještě blíž. „Mluvím o tom tvém vyptávání. Alex mi včera večer řekl, žes byla u něho v kanceláři. Promluvit si s Alexem je jedna věc, protože dokáže držet jazyk za zuby, jenže hádej, na koho jsem narazil dnes ráno? Na Eda Morgana.“ Klid předstíral, v očích viděla jiskry nefalšovaného hněvu. Kdyby křičel, nebála by se ho. V téhle náladě byl schopný čehokoli, přesto se fyzického napadení nebála. Jestli jí Gray ublíží, zaměří se na její city.

„Řeknu ti to jen jednou.“ Jednotlivá slova od sebe pečlivě odděloval a znovu se předklonil, takže se vzájemně téměř dotýkali nosy. „Na mého otce se už nevyptávej. Svou zvědavostí jen oživíš staré klepy a znovu ublížíš mé rodině. Jestli se to stane, Faith, znova tě odsud vyženu a použiju k tomu všechny prostředky. Můžeš na to dát ruku do ohně. Takže nezapomeň: nechci, aby z tvé krásné pusinky ještě někdy vyšlo otcovo jméno.“

Velkýma zelenýma očima se z několika centimetrů dívala do jeho chladně temných. Zvedla bradu a pootevřela ústa, o nichž právě řekl, že jsou krásná, aby záměrně zatahala tygra za ocas. „Guy Rouillard,“ řekla.

Viděla, jak se mu panenky překvapením rozšířily, a pak chlad v jeho očích pohltil čistý oheň. Možná nebylo moudré ho provokovat, ale pozorovat jeho reakci jí připadalo fascinující. Vypadalo to, že zlostí ještě zmohutněl, tváře mu zrudly, a kdyby neměl dlouhé vlasy sčesané dozadu a svázané, nejspíš by se mu na hlavě zježily.

Na to, aby se dál kochala, jí ale moc času nedopřál. Popadl ji za paže a prudčeji zatřásl. Šálek jí vyklouzl z prstů. Vykřikla a pokusila se ho chytit. Pozdě. Mohla do něj jen kopnout kolenem, aby vroucí káva Graye neopařila. Tekutina se okamžitě vsákla do sukně, látka se přilepila ke stehnu a zbytek kávy stekl na podlahu u jejich nohou. Znovu vykřikla, tentokrát bolestí. Šálek s třesknutím dopadl na podlahu. Kromě toho, že se mu odlomilo ouško, zůstal nepoškozený. Gray uskočil a pustil ji. Okamžitě se pokusila odtáhnout sukni od stehna, které ji pořádně pálilo.

„Sakra,“ vyjekl, sjel po ní pohledem a sukni vzadu rozepnul. Když jí spadla k nohám, zvedl Faith do náruče. Zatočila se jí hlava a musela se ho chytit kolem krku.

„Co to děláš?“ vykřikla vyděšeně, zatímco ji rychle nesl do kuchyně. Byla v šoku z bolesti i z toho, že je v jeho náručí, navíc jen v halence a kalhotkách.

Nohou si od stolu přitáhl židli a opatrněji posadil. Odběhl k dřezu, odmotal několik papírových ubrousků, poskládal je, namočil ve studené vodě a přiložil jí je na zarudlé stehno. Voda byla tak studená, že bezděky nadskočila. Stékala jí po stehně na židli a vsakovala se do kalhotek.

„Zapomněl jsem na to kafe," zamumlal. Popravdě řečeno si ho vůbec nevšiml, dokud jí ho nevylil na nohu. „Omlouvám se, Faith. Máš tu nějaký čaj?" Než stačila odpovědět, už otevřel dvířka chladničky a vyndal z ní džbánek s čajem, který byl ve všech jižanských domácnostech takřka povinností.

Otevíral a zavíral skříňky, dokud nenašel čisté utěrky. Jednu vzal, vložil ji do džbánku s čajem, vytáhl a opatrně většinu tekutiny vymačkal. Beze slova ho zmateně sledovala. Sundal jí z nohy papírové ubrousky, hodil je do dřezu a místo nich dal na popálené místo čajem nasáklou utěrku. Jestli byly ubrousky studené, pak čaj byl doslova ledový. Se zaťatými zuby se ostře nadechla, když si i čaj našel cestu do loužičky pod zadkem.

„Bolí to?" chtěl vědět Gray a klekl si vedle židle, aby jí mohl utěrku ke stehnu přihladit. Hlas měl plný úzkosti.

„Ne," prohlásila srdnatě. „Jenom sedím v louži ledové vody a ještě studenějšího čaje a mrzne mi zadek."

Měli hlavy stejně vysoko. Všimla si, že po její odpovědi se mu rozjasnily oči a napětí v ramenou povolilo. Levou rukou se chytil opěradla židle a s lehkým úšklebkem se zeptal: „Přehnal jsem to?"

Sevřela rty. „Trochu."

„Máš rudé stehno. Opařila ses."

„Trochu. Pálí to, ale nic víc. Pochybuju, že se mi udělá puchýř." Přivřela oči a snažila se potlačit smích, který ji nebezpečně lechtal v hrudi. „Vážím si tvého zájmu, ale to ti ještě nedává právo mě svlékat."

Podíval se na její nohy a bílé bavlněné kalhotky, které pod lemem blůzy nebyly takřka vidět. Zachvěl se. Položil pravou ruku na její nezraněné stehno a dlaní přejel po pevné, sametově hebké kůži. „Už dlouho ti chci zmáčet kalhotky," zamumlal. „Ale ne čajem."

Přestala se usmívat. Najednou mezi nimi bylo skoro hmatatelné napětí. Při jeho slovech se jí sevřely útroby, v bedrech pocítila horko a prsy se jí napjaly. Cítila vlhkost touhy a málem nahlas přiznala, že se mu to povedlo. Bylo jí ale jasné, že kdyby o své reakci promluvila, překročila by hranici, za kterou se neodvažovala zajít. Sexuální napětí z něho čišelo, žhavé a naléhavé. Stačilo jediné slovo a už by ho nezastavila.

Bolestivě toužila se ho dotýkat, přitisknout se k jeho velkému, pevnému tělu a otevřít se mu. Zadržoval ji jen silný pud sebezáchovy.

Sklonil se k ní ještě blíž a vdechoval její sladkou, kořeněnou vůni. Krev mu tepala v žilách. Beze slova si vzájemně hleděli do očí. Touha stáhnout jí kalhotky a zabořit hlavu do klína byla tak silná, až se chvěl. Napadlo ho, co by udělala, kdyby podlehl. Vyděsila by se a odstrčila ho? Nebo by mu vyšla vstříc?

Dlaní spočíval na jejím stehně a prsty hladil jemnou kůži, která se pod jeho dotyky napínala. Viděl, jak se jí rozšiřují panenky, pak se zhluboka nadechla a oči zavřela. Stáleji hladil a posunoval se stále výš a hlouběji do štěrbiny mezi jejími sevřenými stehny.

Zapomněl na Moniku, zapomněl na Guye, zapomněl na všechno kromě pomalých, naléhavých pohybů palce, jímž se dostával blíž a blíž k místům, která zakrýval tenký proužek bavlněné látky. Jestli mu dovolí dostat se pod něj, bude jeho.

Dotýkal se elastického kraje kalhotek. Pohnula se, ruku položila na jeho a zvedala ji pryč. „Ne," zašeptala.

Vlna zklamání jím projela jako oheň. Něco nesrozumitelně zavrčel. Nechal zvítězit rozum, ale potil se a třásl touhou.

„Ne," opakovala, jako by to chtěla zdůraznit.

Pomalu otočil dlaň, aby se jeho prsty propletly s jejími. „Tak mě chvilku drž za ruku."

Pevně mu ruku sevřela a cítila, jak se mu prsty chvějí. Druhou rukou se držel opěradla židle tak pevně, až mu zbělaly klouby.

Po chvíli, o níž netušila, jak dlouho trvala, se jejich pohledy setkaly a napětí mezi nimi začalo opadat.

Odkašlala si a nevěděla, jestli má něco říct.

Ztěžka vstal. Už se zase ovládal. Z věšáku stáhl ručník a zakryl jí stehna, aby ho nepokoušela.

Po další minutě promluvil. „Víš jistě, že ses neopařila?"

„Vím." Odpověděla tiše, jako by hlasitý zvuk mohl způsobit, že se přestanou ovládat a překročí hranici, před níž se před chvílí s vypětím sil zastavili. Touha určitě nebyla jednostranná. „Jen malý puchýř. Zítra o něm nejspíš ani nebudu vědět."

„Dobrá.“ Podíval se na ni, natáhl ruku, jako by ji chtěl pohladit po tváři, ale než pohyb vůbec začal, zase ruku stáhl. Ještě se jí nedokázal dotknout, aniž by to bylo nebezpečné. „A teď mi konečně řekni, proč ses vyptávala na tátu.“

Zvedla k němu hlavu. Chtěla mu říct o podezření, že je jeho otec po smrti, jenže to nedokázala vyslovit. Musí věřit, že s otcovou smrtí nemá nic společného, protože ho miluje a opak by jí zlomil srdce. A protože ho miluje, nemůže mu ublížit. Záměrně zvrátila padající šálek na sebe, aby ho káva neopařila. Jak by mu teď mohla říct, že otce, kterého měl tolik rád, někdo zavraždil?

Raději se uchýlila k tomu, co byla v podstatě pravda, nicméně přesto záměrná lež. „Patří k mé minulosti. Vždycky tu byl, ale vlastně jsem ho neznala. Když mě potkal, pokaždé na mě byl hodný, což se o ostatních nedá říct, jenže pak jsem kvůli němu přišla o mámu. Myslíš, že mě nezajímá, jaký to byl člověk? Chtěla bych vyplnit mezery v minulosti, abych pochopila, co se stalo.“

„Hodně štěstí,“ zabručel. „Myslel jsem, že ho znám líp než kdokoli jiný, a stejně ho nechápu.“ Odmlčel se. „Jestli se chceš na něco zeptat, ptej se mě. To upozornění jsem myslel skutečně vážně. Nechci na tebe být zlý, Faith, ale udělám všechno, abych ochránil svou rodinu. Nezapomeň na to.“

Když už se nabídl… Ale ne, tohle není nejvhodnější doba na prodlužování jejich setkání dalšími otázkami. Sedí polonahá v kuchyni a Gray je jako soudek sexuálního prachu, jen explodovat. Opatrně se na něj podívala. Po chvilce se pousmál. „Žádný slib jsem neslyšel, nebo snad ano? Mysli na to, děvče. Nedělej si to ještě těžší. Chovej se slušně a mlč.“

„Jako malá hodná holčička?“

„Jako velká chytrá žena,“ opravil ji. Znovu k ní natáhl ruku, ale rychle se stáhl. Vycítila, že by nejraději zůstal a pokračoval ve svádění. Jenže ho odmítla. Prozatím. Vždy, když se potkali, začal souboj znovu a znovu a touze vzdát se mu bylo stále těžší odolat.

„Asi už půjdu,“ prohlásil.

„Dobrá.“

Nepohnul se. „Jenže nechci.“

„Stejně odejdi.“

Usmál se. „Jsi tvrdá žena, Faith Devlinová.“

„Hardyová.“

„Neznal jsem ho. Nic pro mě nepředstavuje. Milovala jsi ho?“

„Ano.“ Ale ne tolik jako tebe. Nikdy ne tolik.

V očích mu zajiskřilo a tentokrát ji skutečně pohladil po tváři. „Pro mě budeš vždycky Devlinová s rudými vlasy a očima čarodějky.“ Sklonil se a krátce ji políbil na ústa. A najednou byl pryč. Faith se na židli konečně uvolnila.

Připadalo jí, jako by domem prolétla bouře. Srdce jí tlouklo jako o závod a svaly měla rozechvělé. Těch několik okamžiků bylo tak nabitých erotikou, že nic smyslnějšího ještě nezažila. A to se dotýkal jen její nohy. Kdyby se spolu milovali, nejspíš by se přestala ovládat. Intenzita touhy, kterou vyvolal jediným pohledem, krátkým dotykem a dokonce i svou vůní, jí naháněla strach. Pro mě budeš vždycky Devlinová.

Nepotěšil ji. Vlastně jí tím řekl, že nikdy nezapomene na její původ, na její neblahé dědictví po matce a že nic, co by kdy udělala, nezmění jeho pohled na ni.

A já tě budu vždycky milovat, zašeptala v duchu. Vždycky.

Jen jsem jí sáhl na nohu, pomyslel si Gray sarkasticky, a málem jsem se zbláznil. Bože, kdyby ji býval dostal do postele, nejspíš by explodoval napětím.

Ruce na volantu se mu třásly, což byla obvyklá reakce na čas strávený s Faith. Bylo by jednodušší, kdyby na něj tak nereagovala. Sice se držela zpátky, dokázala říct ne, ale pohled v jejích očích ji zrazoval. Vnímal všechny signály. Prohlubující se dech, vypnutá ňadra a naběhlé bradavky. Přestože ji kromě lehkého doteku na rty při odchodu nepolíbil, měla rty rudé a jemnou pleť zarůžovělou.

Chtěl ji. Musí ji přimět, aby se odstěhovala. Chtěl ji. Vlastní protichůdná přání ho rozčilovala k nepříčetnosti.

Neslíbila mu, že se přestane vyptávat. Nehádala se s ním, ale docházelo mu, že její mlčení jen maskovalo obrovské odhodlání. Možná nebojovala, rozhodně ale odolávala. Život jí v době dětství a dospívání uštědřil spoustu ran. Tehdy byla bezmocná a nemohla se sama rozhodovat. Teď si konečně sama vybrala cestu a nenechá se z

ní svést. Její umíněnost nejspíš způsobila, že už v šestadvaceti měla vlastní podnik.

Za takových okolností ji asi nepřiměje, aby město opustila. A protože nevěřil ani sám sobě a ani tomu, že se od ní dokáže držet dál, bylo mu jasné, že má před sebou hodně problémů.

Monika otevírala dveře Alexovy kanceláře. Přestože se chvěla, s úsměvem vykouzlila klidný a veselý hlas: „Je tady? Byla jsem ve městě a napadlo mě, že bych se mohla zastavit."

„Máš šťastný den," usmála se Andrea. Moniku znala od jejího dětství. „Dorazil před pěti minutami. Šel si jen umýt ruce. Jdi dál a posaď se."

Umýt si ruce bylo synonymem pro sdělení, že si odskočil na záchod. Stejně se vyjadřovala i Noelle. Monika si za celých dvaatřicet let nevzpomínala, že by matka byť jen jedinkrát zmínila skutečnou funkci záchodu. Fyzická realita musela zůstat skrytá, a když to nešlo, bylo třeba ji ignorovat. Monika si vůbec nedokázala představit, že by se matka podvolila sexu, i když ona a Gray byli živoucími důkazy, že se tak nejméně dvakrát stalo. A po návštěvě gynekologa a porodu byl zázrak, že po narození Graye ještě pustila otce k sobě do ložnice.

Monika se vyhnula kožené pohovce a došla k oknu, odkud se otevíral výhled na náměstí před radnicí. Svěží jarní květy a barvy rychle ustupovaly těžkému letnímu listí. Čas se nezastaví, příroda prochází svými cykly a nedbá na titěrné lidi, kteří se naivně domnívají, že všemu vládnou.

Do kanceláře vešel Alex a usmál se na ni. „Co tě k nám přivádí?" Předešlý den s nimi večeřel, takže všechno důležité mohli probrat.

Monika se podívala do úzkého, stále ještě hezkého obličeje a do šedých očí a vyschlo jí v krku. Celý týden sbírala odvahu, aby s ním promluvila. Tentokrát se odhodlala dojít až do jeho kanceláře, jenže ji pro změnu zradil hlas.

Uvědomil si, že má v očích smutek, a zamračil se. „Co se děje, drahá?" zeptal se laskavě, zavřel dveře, došel k ní a vzal ji za ruku.

Zhluboka se nadechla. Občas si myslela, že se zbláznila a že si ty chvíle s Alexem vymyslela. Když se sešli za normálních okolností, nikdy pohledem ani chováním nedal najevo, že spolu sdílejí tajemství. Byl to prostě Alex, pevné rameno, o které se mohla opřít, dokud nebyl Gray natolik silný, aby to zvládl sám. Skutečně to vypadalo, jako by ony ukradené chvilky prožívali dva úplně jiní lidé.

Alex už je takový. Neopustí je. Jeho láska a pomoc nezávisely na tom, jestli se s ním vyspí. Bylo to pro něj pohodlné uvolnění nahromaděných citů, nic víc.

To jí napovídala logika. Přesto se bála. Pravý otec ji opustil, protože jeho láska k ní nebyla dost silná, aby překonala nutkání užívat si s Renee Devlinovou. Kdyby přišla i o Alexe, neunesla by to.

Jenže je tu Michael. Milý sexy Michael. Když se nechopí příležitosti teď, může ho navždy ztratit. Moc dobře věděla, jak by to dopadlo, kdyby si mezi těmi dvěma musela vybrat. Michaela měla hluboko v srdci, Michaelem žila.

„Moniko?“ připomněl se Alex a šedé oči mu ztmavly obavami.

Polkla. Musí mu to říct. Zavřela oči. „Budu si brát Michaela McFanea.“

Nastalo ticho. Vteřiny ubíhaly a Alex mlčel. Napětí bylo neúnosné. Monika otevřela oči.

Smál se a tvářil se nadmíru spokojeně. „Gratuluju,“ prohlásil. „Cos čekala, že řeknu?“

Překvapeně na něho zírala. „Já… nebyla jsem si jistá.“

„Mám radost i za tebe, drahá. Ani ty, ani Gray jste nedávali najevo, že byste se hrnuli do manželství, a už mi to skoro dělalo starosti. Šerif je správný a spolehlivý člověk.“

Olízla si rty. „Mámě se to nebude líbit.“

Odmlčel se a okamžik to zvažoval. „Nejspíš ne, ale nenech se tím odradit. Zasloužíš si být šťastná.“

„Nechci ji rozčílit.“

„Existují věci, se kterými se musí vyrovnat, a věci, se kterými by se vyrovnat nemusela. Každopádně se za Michaela provdej a buď šťastná. Věř mi, že ji to nerozčílí ani zdaleka tolik, jako až se dozví o Faith Devlinové.“

Faith Devlinové? Monika překvapeně zamrkala. „Co je s ní?“ Protože máma věděla, že se ta ženská vrátila do Prescottu, Alexova slova nedávala smysl.

„Gray ti to neřekl?“ Vypadal překvapeně.

„Co mi měl říct?“

Povzdychl si. „Začala se po městě vyptávat na Guye. Dost osobní otázky. Jestli s tím nepřestane, všechno znovu rozdmýchá a Noelle to ublíží víc než tvoje svatba.“

Monice připadalo, že dostala facku. Faith Devlinová se vyptává na jejího otce? Už jen to pomyšlení v ní vyvolalo vztek. Copak nestačí, že její matka, ta děvka, odvlekla otce pryč a Monika ho už víckrát neviděla? Tváře jí zbrunátněly zlostí. „Na co se vyptává? Bože, co je jí do toho?“

„Osobní otázky. Jaký byl člověk a tak. Včera přišla sem, protože se doslechla, že jsem byl Guyův nejlepší přítel. Mluvit se mnou je jedna věc, ale Gray se ráno dozvěděl, že se vyptávala také Eda Morgana.“

„Vyptávala se na tátu Eda Morgana?“ vyjekla Monika. „Největší drbny ve městě?“

„Gray se o to postaral,“ uklidňoval ji Alex poplácáním po ruce. „Znáš Graye. Eda určitě vystrašil k smrti.“

Pohled na rozčíleného Graye skutečně vzbuzoval strach. Tmavé oči mu ještě víc potemněly a byly chladné. Nedokázala si představit, že by Ed Morgan vzdoroval déle než pár vteřin. Na okamžik ji ta představa pobavila, vzápětí však opět nabyl vrchu vztek nad drzostí Faith.

„Chápu její zvědavost,“ pokýval hlavou Alex, „ale jak jsem řekl Grayovi, kdyby se o tom dozvěděla vaše matka, zničilo by ji to.“

„Já její zvědavost nechápu!“ vykřikla Monika. Stačilo tak málo a všechno se vrátilo: pocit ztráty, samoty i zničující bolest. Vřela v ní nenávist. Vytrhla mu ruku ze sevření. „Gray umlčel Eda Morgana, ale co udělá s ní?“

„Nevím,“ zavrtěl Alex hlavou. „Vím, že s tím nesouhlasíš, ale když se tu objevila, domníval jsem se nejdřív, že bude nejlepší nechat ji na pokoji. Co se tehdy stalo, nebyla její chyba a má právo

žít, kde bude chtít. S tím by se Noelle měla smířit a ještě tím získat. Tohle je ale něco úplně jiného. Mám dojem, že je to záměrné.“

„Gray se o ni postará,“ prohlásila Monika. „Musí.“

„Nevím, jestli to zvládne.“

„Ale ano, zvládne. Gray zvládne cokoli.“

„Řeknu to ještě jinak. Nejsem si jistý, jestli proti Faith účinně zakročí, protože k ní něco cítí. Prober se, Moniko. Trochu si svého bratra všímej. Faith ho přitahuje, takže to pro něj není jednoduché.“

Monika strnula. Ta ženská Graye… přitahuje? Ne, bůh přece nemůže být tak krutý. Nenechá ji prožít ten zlý sen ještě jednou.

Neschopná cokoli říct gestem ruky odmítla Alexovu útěchu a opustila jeho kancelář. Až na ulici si uvědomila, že mu neřekla to, kvůli čemu přišla: už se spolu nemohou scházet.

Kdyby se Gray zapletl s dcerou Renee Devlinové, mámu to zabije. Pro celé město by to znamenala pořádnou událost, s níž by se Noelle nevyrovnala. Monika se hořce zasmála. A to si dělala starosti, jak bude matka smýšlet o Michaelovi McFaneovi.

•13 •

Pan Pleasant měl svou kancelář v horním patře dvoupodlažní budovy. Faith vyšla po schodech a doufala, že bude u sebe, že mu jen nefunguje telefon. Porucha telefonu sice nebyla příliš pravděpodobná, protože by mohl zavolat z automatu. Nejspíš by si také uvědomil, že mu nikdo nevolá. Možná se ujal jiného případu a na ni zapomněl.

Jenže pochybovala, že by Francis P. Pleasant na cokoli zapomněl.

Do detektivovy kanceláře vedly první dveře vlevo. Jejich horní polovina byla prosklená, ale přes žaluzii zataženou z vnitřní strany nebylo vidět. Když se spolu sešli, byla žaluzie nahoře. Vzala za kliku a zmáčkla. Zamčeno. Pro jistotu zaklepala a přiložila ucho ke sklu. V místnosti bylo naprosté ticho.

Pod skleněnou výplní si všimla štěrbiny na poštu. Otevřela úzkou záklopku a natočila hlavu, aby viděla dovnitř. Škvírou zahlédla na podlaze za dveřmi slušnou hromádku pošty.

Podle všeho tady nebyl již několik dní.

Její obavy narůstaly. Přešla chodbou k sousedním dveřím. Podle nápisu na nich za nimi sídlila advokátní kancelář Houstona H. Mangese. Zevnitř slyšela klapot psacího stroje a hlasy, proto zaklepala a vešla.

Kanceláře Houstona H. Mangese byly malé a přeplněné, veškerý volný prostor zabíraly skříně s pořadači. Recepci, jíž vládla prošedivělá žena, vévodily tři fíkusy, jeden skutečně obrovských rozměrů. Podél všech stěn místnosti za recepcí, do níž viděla otevřenými dveřmi, stály vysoké knihovny. Za otřískaným stolem seděl obtloustlý muž a bavil se s klientem usazeným na jedné ze dvou rozvrzaných židlí s vysokým opěradlem. Z klienta zahlédla jen temeno hlavy.

Drobná žena vzhlédla a tázavě se usmála, snahu zvednout se, zavřít dveře do šéfovy kanceláře a poskytnout tak jemu i jeho klientovi soukromí však ani nenaznačila. Faith si v duchu pomyslela svoje a vstoupila.

„Jsem klientka pana Pleasanta odvedle," vysvětlovala. „Několik dní se ho pokouším sehnat, ale nedaří se mi ho najít. Nevíte, kde by mohl být?"

„Vůbec ne," odpověděla drobná žena. „Asi před týdnem odjel do nějakého malého městečka u Mississippi, na jméno si nevzpomínám. Snad Perkins nebo tak nějak. Předpokládám, že tam ještě je."

„Ne, odjel odtamtud hned druhý den. Má nemocné srdce a mám o něho strach."

„Ach, drahá," na tváři ženy se objevil polekaný výraz. „Na to jeho srdce jsem zapomněla, i když o něm vím. Virginie, jeho paní, mi o tom řekla. Občas jsme spolu chodily na oběd a bylo mi moc líto, když zemřela. Říkala, že je skutečně hodně nemocný. Nikdy mě nenapadlo ho zkontrolovat." Okamžitě sáhla po diáři a nalistovala písmeno P. „Zkusím mu zavolat domů. Není v seznamu, protože nechce, aby se mu práce míchala se soukromím."

Faith to věděla. Volala už na informace a snažila se číslo zjistit. A protože neuspěla, sedla do auta a pokusila se ho najít osobně.

Drobná dáma po minutě zavěsila. „Nikdo to nebere. Tedy, drahá, začínám si skutečně dělat obavy. Francisovi není podobné, že by nikomu neřekl, kde je."

„Obvolám nemocnice," prohlásila Faith rozhodně. „Můžu použít váš telefon?"

„Samozřejmě, zlato. Máme tu dvě linky, takže se nám lidé budou moci dovolat. Kdyby ale někdo volal, budete muset zavěsit, abych mohla hovor převzít."

Faith v duchu děkovala bohu za jižanskou pohostinnost, vzala si od sekretářky telefonní seznam New Orleansu a našla v něm oddíl s nemocnicemi. Bylo jich víc, než čekala. Rozhodla se vzít jednu po druhé.

O třicet minut později a po třech přerušeních příchozími hovory sklíčeně zavěsila. Pan Pleasant v žádné místní nemocnici nebyl. Jestli se mu udělalo zle cestou z Prescottu, mohl skončit v nějakém jiném městě. Jenže kde?

Nebo se mu něco stalo. Ač o této možnosti uvažovala velmi nerada, nesměla ji opomenout. Jestli někdo Guye Rouillarda zabil a

pan Pleasant kladl otázky, které mohly vraha vyděsit… Strach jí svíral žaludek. Jestli se tomu milému staršímu pánovi něco stalo, bude to její vina, protože ho do případu zatáhla. Neměla nic než Reneeino tvrzení, že s Guyem neodjela a že ho od té noci před dvanácti roky už nikdy neviděla.

Většina lidí by na vraždu nepomyslela. Většina lidí by neměla strach, že chudák pan Pleasant padl právě na člověka, který zabil Guye. Jenže většinu lidí nevytáhli v noci z postele a nevyhnali z domova. Do Reneeina a Guyova zmizení vedla Faith v podstatě klidný, i když ne zrovna příjemný život. Té noci se však její víra v základní jistoty otřásla a už nikdy se necítila natolik bezpečně, aby přehlížela věci, které ostatní lidé považovali za nedůležité. Zkrátka si od té noci velmi dobře uvědomovala všechna nebezpečí a „co kdyby“. Z vlastní zkušenosti věděla, že i ty ošklivé věci se opravdu stávají. Držela Scottieho za ruku, když umíral, musela identifikovat Kyleovo tělo v márnici… Ano, zlé věci se stávají.

„Co budete dělat?“ zeptala se drobná sekretářka. Dala tak najevo, že od Faith automaticky očekává další kroky.

„Ohlásím ho jako pohřešovaného,“ prohlásila Faith, protože ji nic jiného nenapadalo. Pan Pleasant zmizel stejně nečekaně a dokonale jako kdysi Guy Rouillard, na kterého se vyptával. Náhoda? Nejspíš ne, na druhou stranu však nemá žádné důkazy, které by mohly spustit policejní vyšetřování. Nejlepší bude ohlásit, že zmizel. Snad začne nějaké pátrání.

Zeptala se, jak se dostane na policii, a i když dvakrát špatně odbočila, nakonec dojela do cíle. Seržant za přepážkou ji odvedl do správné kanceláře a brzy již seděla na holé židli a unavenému detektivovi v obnošeném saku, který však přesto dokázal projevovat zájem, diktovala potřebné údaje.

„Volala jste do motelu, kde bydlel, a zjistila jste, že se odhlásil?“ zeptal se detektiv Ambrose. Pokaždé, když se na ni podíval, jeho unavené oči trochu ožily.

„Recepční pana Pleasanta neviděl. Říkal, že klíče zůstaly na nočním stolku a pan Pleasant byl pryč.“

„Zaplatil za pokoj předem?“

Faith přikývla.

„To není nic neobvyklého. Uvidíme. Od odjezdu z Prescottu ho nikdo neviděl, v kanceláři se mu hromadí pošta, doma nikdo nebere telefon a má nemocné srdce.“ Detektiv potřásl hlavou. „Zajedu k němu domů a pokusím se něco zjistit, ale…“ Zaváhal a tvářil se účastně.

Ale staříkovi nejspíš selhalo srdce, pomyslel si. Faith zničeně svěsila ramena. Nelíbilo se jí pomyšlení, že by milý starý pán zemřel sám, že by ho nikdo nedržel za ruku a že mu nebude moci jít ani na pohřeb. V nemocnicích se ptala, zda u nich právě teď neleží, příjmy z minulého týdne však zkontrolovat nenechala. O svém nemocném srdci věděl, byl připravený a možná si i přál odejít za manželkou. Faith věděla, že ji to bude mrzet, pokud však skutečně zemřel, nedalo se nic dělat. Noční můra začne, jestli se po něm slehla zem. Pak by se obávala nejhoršího.

Z kabelky vyndala vizitku a podala ji detektivovi přes stůl. „Zavolejte mi, prosím, kdybyste něco zjistil,“ požádala. „Moc jsem ho neznala, ale líbil se mi. Byl to takový milý hodný stařík.“ S hrůzou si uvědomila, že o něm mluví v minulém čase.

Detektiv si vizitku vzal a prstem projížděl po její hraně. „Ještě něco bych potřeboval vědět, paní Hardyová. Jaké pátrání pro vás vedl?“

Věděla, že se na to zeptá, a pověděla mu pravdu. „Má matka před dvanácti roky utekla s milencem. Chtěla jsem po panu Pleasantovi, aby je pokud možno našel.“

„A podařilo se mu to?“

Zavrtěla hlavou. „Když jsme spolu naposledy mluvili, tak ne.“

„Což bylo…“

„Večeřeli jsme spolu večer před tím, než odjel z motelu.“

„Viděl ho pak ještě někdo?“

„Nevím.“ Nebylo těžké uhodnout, kam detektiv míří. Utěšovalo ji, že případ bere vážně.

„Když odjížděl, zdál se být v pořádku?“

„Vypadal spokojeně. Měla jsem nečekanou návštěvu a pan Pleasant odjel hned po večeři.“

„Takže jste byla jediná, kdo ho viděl?“

Chabě se pousmála. „Ne.“

„Kdo vás navštívil?“

„Soused. Gray Rouillard. Přišel mi nabídnout, že ode mne koupí můj dům.“ Překvapovalo ji, jak se holá fakta mohou lišit od toho, k čemu ve skutečnosti došlo. Stávala se z ní odbornice na odhalování špiček ledovců, zatímco pravda zůstávala skrytá.

„Gray Rouillard,“ zopakoval detektiv Ambrose a v očích se mu objevilo poznání. „Nehrával přibližně před deseti roky fotbal za LSU?“

„Už to bude třináct let,“ opravila ho. „Ano, je to on.“

„V té části státu jsou Rouillardové velmi důležité osoby. Vida, vida. Takže vy mu prodáváte dům?“

„Ne. Chtěl by ho koupit, já nechci prodat.“

„Vycházíte s ním dobře?“

„Ne tak docela.“

„Aha.“ Zdálo se, že ho zklamala. Chvíli na něho nevěřícně zírala, pak se jí však na rtech objevil úsměv. Takhle to přece na Jihu chodí. Profesionální fotbal sice možná vzbudí trochu zájmu, ale vysokoškolská liga stále vede.

„Ne, opravdu vám od něj nemůžu sehnat lístky na zápas,“ omlouvala se.

Pokrčil rameny a také se usmál. „Za pokus to stálo.“ Zacvakl propisku a vstal, aby dal najevo, že nemá další otázky. „Uvidím, co se mi podaří o panu Pleasantovi zjistit. Zdržíte se ve městě, nebo se hned vracíte domů?“

„Vracím se domů. Přijela jsem jen proto, abych se ho pokusila najít.“ Vděčně vstala z nepohodlné židle.

Jemně jí položil ruku na rameno. „Víte, nejprve se budu muset poptat v márnicích,“ upozornil ji tlumeným hlasem.

Faith se kousla do rtu a přikývla.

Dvakrát ji jemně poplácal po rameni. „Ozvu se.“

Většinu cesty zpátky do Prescottu proplakala. Posledních dvanáct let plakala jen málokdy, trochu za Kylea, více za Scottieho, ale pomyšlení na to, že ztratí pana Pleasanta, jí způsobovalo fyzickou bolest. V životě neměla mnoho důvodů k optimizmu a očekávala to nejhorší.

Detektiv Ambrose splnil slovo. Když po příjezdu zkontrolovala záznamník, našla od něho vzkaz: „Byl jsem u pana Pleasanta doma, ale není tam po něm ani stopy. I tam byla spousta pošty a sousedi ho neviděli.“ Odmlka. „Není o něm záznam ani v márnicích. Budu pokračovat a dám vám vědět.“

Není tam po něm ani stopy. Detektivova slova se jí honila v hlavě. Od chvíle, kdy odjel z Prescottu, ho nikdo neviděl.

Pokud z města skutečně odjel.

Dostávala vztek a smutek ustupoval. Její matka a Guy svým činem před dvanácti roky spustili řetězovou reakci, která ničí všechny kolem až do dnešních dnů. Faith je sice nemohla vinit ze zmizení pana Pleasanta, neboť netušili, že někdo takový existuje, ale nebýt jich, nemusela se teď Faith obávat o jeho život.

Protože nikdy neměla daleko k činům, zvedla telefon a vytočila babiččino číslo.

Její záměry jí zkazilo nekonečné vyzvánění na druhém konci linky. Nikdo nebyl doma.

Volala ještě čtyřikrát, než se dočkala. Babička chraplavým hlasem zavolala Renee k telefonu.

„Kdo je to?“ slyšela Faith matku v pozadí.

„To tvoje děvče, ta nejmladší.“

„Nechci s ní mluvit. Řekni jí, že nejsem doma.“

Faith pevněji sevřela sluchátko a přimhouřila oči. Slyšela, jak babička znovu zvedá aparát. Nechtěla čekat na vymyšlené výmluvy. „Řekni mámě, že jestli nepřijde k telefonu, zavolám šerifovi.“ Blufovala, ale měla to dobře spočítané. Reneeina reakce by jí mohla hodně napovědět. Jestli nemá co skrývat, neměla by hrozba zabrat. Jestli ano…

Nezřetelně slyšela, jak babička předávala zprávu, pak ve sluchátku opět zachrastilo. „O čem sakra mluvíš? Proč bys měla volat šerifa?“ Tón hlasu byl příliš veselý, příliš srdečný.

„Mluvím o Guyovi Rouillardovi. Mami –“

„Mohla bys do Guye Rouillarda přestat šťourat? Už jsem ti řekla, že jsem ho neviděla.“

Faith potlačila nevolnost a nasadila uklidňující tón. „Vím, mami. Věřím ti. Jenže si myslím, že se mu tehdy v noci, když jsi odjela,

něco stalo.“ Nemohla dát matce najevo, že ji z něčeho podezírá, protože by se stáhla do sebe a nic by z ní nedostala.

„Nic o tom nevím, a jestli jsi tak chytrá, jak si myslíš, neměla bys strkat nos do záležitostí jiných lidí.“

„Kde jste se tehdy v noci sešli?“ zeptala se Faith a matčinu radu ignorovala.

„Nechápu, proč tě to tolik zajímá,“ řekla Renee mrzutě. „Kdyby udělal, co měl, postaral by se o mě. I o vás,“ dodala po chvilce. „Jenže to pořád odkládal, čekal, až Gray skončí školu… Teď už je to jedno.“

„Šli jste do motelu? Nebo někam jinam?“

Renee se sípavě nadechla. „Když si něco zamaneš, jsi jako beran. Víš to? Vždycky jsi byla nejumanutější z mých dětí a muselo být po tvém, i když jsi věděla, že ti to neprojde a že od táty dostaneš pár facek. Sešli jsme se v chatě u jezera. Většinou jsme chodili tam, když už to musíš vědět. Jestli tam ale začneš čmuchat, tak brzo zjistíš, že Gray není takový kliďas, jako býval Guy.“

Faith sebou trhla, když Renee práskla sluchátkem. Zhluboka se nadechla a také odložila telefon. Ať se tehdy v noci stalo cokoli, Renee o tom věděla. Jedině ve vlastním zájmu mohla udělat něco, co vlastně nechtěla, takže měla důvod bránit Faith, aby se spojila se šerifem.

Samozřejmě to musela být právě chata u jezera, pomyslela si Faith odevzdaně. Proč se nemohli v duchu nejlepších amerických tradic scházet v motelu? Faith měla na chatu smíšené vzpomínky jako vlastně na všechno, co souviselo s Grayem Rouillardem. Nechtěla ji znovu vidět. Vrátilo by ji to do dětství, kdy dlouhé hodiny vyhlížela z úkrytu na kraji lesa a doufala, že Graye na chviličku zahlédne. Ležela na břiše v borovém jehličí a pozorovala Graye i jeho kamarády, jak plavou v jezeře, poslouchala jejich výbuchy smíchu a spřádala sny o tom, že se k nim jednoho dne přidá. Bláhové sny bláhového dítěte.

A také tam viděla Graye milovat se s Lindsey Partainovou. Při té vzpomínce se jí stáhl žaludek a sevřela pěsti v bezmocné směsi vzteku a žárlivosti. Tehdy myslela jen na to, jak je krásný. Teď z ní

je žena s dospělými touhami a nechce ani pomyslet na to, jak se miluje s jinou.

Ačkoli se to stalo před patnácti roky, v duchu vše viděla tak zřetelně, jako by to bylo teprve včera. Slyšela jeho hluboký, uklidňující hlas pronášející francouzská slůvka a viděla jeho silné mladé tělo pohybující se mezi roztaženýma nohama Lindsey.

Sakra. Proč ji tehdy v New Orleansu políbil? Snít o jeho polibcích byla jedna věc, ale vědět jak chutnají, jak měkké má rty, jaké to je, když ji drží v náručí, bylo něco úplně jiného. Nezachoval se čestně, když v ní vzbudil touhu a pak ji využil proti ní. Jenže s Grayem bylo všechno nějak nespravedlivé. Proč mu nemohly za ty roky zřídnout vlasy? Proč je místo toho nosí svázané? Proč neztloustl a nenarosilo mu břicho? Proč musí být stále tak urostlý a svalnatý jako v dobách, kdy hrál fotbal? A i kdyby se nezměnil, tak proč se nezměnila ona? Proč na něj reaguje stále jako v dětství a srdce se jí rozbuší jako splašené, kdykoli ho spatří?

Připadalo jí, že je stále ještě to malé děvče, které trávilo hodiny, dny, týdny a možná i měsíce na břiše v lese a napínalo oči, aby ho na vteřinku zahlédlo. Dokonce ani poznání, že její milovaný hrdina dokáže být pěkný parchant, její oddaností neotřáslo.

Nechtěla se k chatě, do míst svého dětského bláhového snu vracet. Co by tam mohla po dvanácti letech najít? Nic.

Jenže nikdo jiný se na tehdejší události nedívá jejíma očima. Nikdo neví, že tam Guy Rouillard strávil poslední hodiny svého života.

Faith se nad sebou zamračila. Po dlouhé cestě do New Orleansu a zpět měla hlad, byla unavená a vyčerpaná obavami o pana Pleasanta. K chatě se jí skutečně nechtělo, jenže právě našla dost pádných důvodů, proč je to nutné. A jestli tam má vyrazit, tak hned, dokud je ještě světlo.

Popadla klíče a vyběhla z domu.

Nejlepší cesta bude ta, po které chodila, když jí bylo jedenáct, uvažovala. Od domu Rouillardových vedla k jezeru silnice, ale po té by asi jet nemohla. Zamířila autem ke starému domu, v němž vyrůstala. Poslední zatáčku před cílem zastavila a pevně sevřela volant. Musela se uklidnit a myslet racionálně. Starý dům se nejspíš

zřítil, ale to její vzpomínky neutlumí. Až ta místa spatří, znovu si prožije onu noc.

Bolest jí bránila dýchat, oči pálily. Plakala kvůli panu Pleasantovi, kvůli Scottiemu, kvůli Kyleovi. Od té noci, kdy Renee zmizela, neplakala ani kvůli sobě.

Jenže odkládat to, co musí udělat, by k ničemu nevedlo. Vystoupila z auta, zamkla ho a klíče uložila do kapsy sukně. Cesta se jí zdála užší než kdysi a rostlo tu hustší křoví. Mezi několika šípkovými keři se musela protáhnout, jakmile se však dostala do lesa, šlo se jí dobře. Sebrala klacek pro případ, že by narazila na hada, ale strach neměla. V tomto lese vyrostla, hrávala si v něm a schovávala se tu, když Amos přišel domů opilý a hrozil pěstí každému, na koho narazil.

Všude kolem cítila známé vůně, čisté a na začátku léta zvlášť výrazné. Na okamžik se zastavila a zhluboka se nadechla, pak zavřela oči a soustředila se. Bohatá, hnědá vůně země, jasně zelená vůně listí, ostrá zlatá borové pryskyřice. Ta poslední jí připomněla Graye. I on voněl trochu zlatě…

Otevřela oči. Výmluvné teplo v podbřišku jí napovědělo, kam by podobné myšlenky vedly. V jejím podvědomí znamenala vůně lesa Graye, naději, že ho uvidí, a omračující radost, když se to podařilo.

Odhodlaně pokračovala v chůzi.

Cesta k jezeru netrvala dlouho, necelých dvacet minut. Všímala si, jak se les změnil, čas byl ke stromům stejně neúprosný jako k lidem. Musela obcházet překážky, které tu kdysi nebývaly, stará známá místa vyhlížela jinak, přesto směřovala k cíli s naprostou jistotou.

K chatě přišla jako vždycky zezadu zprava. Viděla odtud na molo a roh kůlny na člun. Kdysi se modlila, aby u chaty stála corvetta, dnes naopak doufala, že tu žádné auto neuvidí. Byla by to ironie osudu, kdyby se Gray objevil. Naštěstí si hodně zaměstnaný člověk nemohl dovolit trávit dlouhé dny plaváním v jezeře a rybařením.

Čas se podepsal i na chatě. Nerozpadala se, protože se o ni Gray staral, ale i na ní byly znát přibývající roky. Trávník, dříve dokonale

posekaný, sice nezarůstal křovím nebo plevelem, ale na první pohled bylo patrné, že už se ho sekačka nějakou dobu nedotkla. Zároveň bylo kolem až moc uklizeno a nedaly se tu zachytit žádné známky obvyklých radovánek, jež se v chatě i okolí odehrávaly.

Vyšla po zadních schodech, po těch, na nichž se krčila a poslouchala Graye a Lindsey Partainovou. Síťové dveře na verandu byly zajištěné západkou a při otevírání lehce zavrzaly. Při tom zvuku se Faith pousmála. Tolik připomínal dětství…

Přes všechny trable nepovažovala své dětství za hrozné. Díky své bujné fantazii a přírodě si ho docela užívala. Spoustu času trávila v lese, prolézala křovinami, holýma rukama lovila raky, obdivovala se jemnému síťoví listů proti slunci. Vždy měla spoustu čerstvého vzduchu a modrého nebe nad hlavou. Brodila se potokem, otáčela tlející větve a pozorovala prchající brouky, pochutnávala si na lesních plodech. Několikrát našla hroty šípů a sama si z čerstvé větve, starého rybářského vlasce a naostřených hůlek vyrobila luk a šíp. Ze všech těchto drobných radostí později čerpala sílu, k nim se ve zlých časech utíkala.

Když přecházela k zadním dveřím, prkna verandy zapraskala. Vzpomněla si, že v období krásných letních nocí stávalo na verandě několik houpacích křesel a občas se tu povalovaly plavecké a rybářské potřeby. Teď byla veranda úplně prázdná. Rozpustilí puberťáci sem nechodili a ani dospělí si tu zřejmě nedávali schůzky.

Došla k oknu, kterým se kdysi dívala na Graye a Lindsey. Místnost zela prázdnotou a na holých prknech podlahy se usazoval prach. Chvíli stála a oddala se vzpomínkám na letní den před mnoha roky, pozlacený kouzlem dětství.

Zkusila zadní dveře a s překvapením zjistila, že klika povolila. V chatě nikdy nebyla. Nejdál se odvážila jednou na verandu. Vešla do kuchyně a zvědavě se rozhlížela. Podle vytlačených důlků na podlaze a elektrických zásuvek si domyslela, kde kdysi stávala lednička a sporák. Otevírala dvířka skříněk, ale všechny byly prázdné.

Prázdné byly i místnosti, jimiž procházela, nikde žádný nábytek, koberce, všechno někdo odstěhoval a nenechal tu vůbec nic. Dokonce ani lustry. Všude visely jen žárovky. Ke každé ze dvou

ložnic přiléhala malá šatna. Nahlédla do nich, ale nikde nic, ani ramínka.

Kterou z ložnic asi používali Guy s Renee? Stejně na tom nezáleželo, protože tu nic nezůstalo. Faith neobjevila ani žádná zajímavá místa, kde by se mohlo ukrývat tělo. Na celém domě nebylo vůbec nic podezřelého. Pokud tu nějaké důkazy existovaly, po letech zmizely. Někdo je vymetl, vyhodil, přemaloval… podivila se, že tu nejsou ani stopy po tulácích, když je odemčeno, jenže chata stála uprostřed pozemků Rouillardových a mnoho lidí tudy nechodilo.

Zbývalo ještě podívat se do kůlny na loď, i když nečekala, že tam něco najde. Přišla sem jen proto, aby udělala opravdu všechno pro zjištění toho, co stalo s Guyem. A také s panem Pleasantem. Vyšla z chaty předním vchodem a pokračovala po molu. Molo i kůlna stály odtud šikmo vlevo v malé zátoce. Za dobu, kdy tu byla před dvanácti roky naposledy, břeh zarostl. Kdysi malé vrby rostoucí na břehu byly teď mnohem rozložitější a někdejšímu ničím nerušenému výhledu na celé jezero bránily různé keře, které bez zásahu pečlivé ruky zahradníka využily situaci a v úrodné půdě se rychle rozrůstaly.

Molo bylo udržované a mohla dojít až na konec. Lehký vánek čeřil hladinu a do pilířů mola se šplouchánim narážely drobné vlnky. Zatoužila lehnout si na molo, na nic nemyslet a jen pozorovat načechraná bílá oblaka plující po modrém nebi. V lese zpívali ptáci a někde na jezeře vyskočila ryba. Nalevo se na hladině nahoru a dolů pohupoval červenobílý splávek –

Ztuhla, vytřeštila oči a pomalu se otočila. Splávek znamená, že tu někdo chytá ryby. Někdo, na koho přes kůlnu neviděla. Sledovala vlasec od splávku nad hladinou k místu, kde byl protažený očky prutu. Rybářského prutu, který držel Gray Rouillard. Stál do pasu nahý na břehu na druhé straně kůlny a přimhouřenýma očima se na ni díval.

Chvíli jeden druhého pozorovali přes zátočinu. Faith se horečně snažila vymyslet si nějakou logickou výmluvu, proč sem přišla, jenže její obvykle dobře a rychle pracující mozek byl tentokrát ochromený. Myslela si, že tu je sama. Otočila se a uviděla Graye. Navíc Graye

bez košile, což nebylo ani trochu fér. Při setkáních s ním se vždy musela maximálně soustředit, ne se nechat rozptylovat jeho mohutným hrudníkem a vlasy rozpuštěnými na ramena.

Rychle začal navíjet vlasec. Faith se rozhodla dát přednost opatrnosti před chrabrostí a rozeběhla se po molu. Odhodil prut a oběhl kůlnu. Přidala. Kdyby se dostala se k lesu, už by ji nedohonil. Byla menší a štíhlejší, takže mezi stromy by měla větší šanci. Jenže Gray byl zkušený fotbalový zadák. Koutkem oka zahlédla, jak nabírá rychlost a rychle se blíží. Ve zlomku vteřiny jí mohutným tělem zablokoval cestu z mola. Už nedokázala zastavit. Vrazila do něj. Zavrčel, o kus ustoupil a ještě ji zachytil, aby neupadla.

Držel ji v objetí a tlumeně se zasmál, zatímco Faith bezmocně komíhala nohama ve vzduchu. „Dobrý zásah, na takového prcka. A taky slušná rychlost. Kampak jsme tak pospíchali, co? A co tu vůbec děláš?“

Lapala po dechu a zoufale se snažila překonat bolest. Bože, byl pevný jako skála. Nejspíš si udělala pěkné modřiny, když do něho vrazila. Po chvíli ze sebe konečně dokázala vypravit alespoň jedno slovo. „Vzpomínám.“ Opřela se mu rukama o hrudník, aby mu naznačila, že ji má pustit na zem.

Odfrkl si a její přání ignoroval. „Jsi na cizím pozemku. Budeš si muset vymyslet lepší důvod.“

„Slídím.“ Víc neřekla, protože se jí stále ještě těžce dýchalo a v sevření jeho paží se nemohla pořádně nadechnout. Nespokojeně se zavrtěla, ale okamžitě strnula, protože otírat se o jeho holou kůži bylo příliš nebezpečné a její myšlenky to zavádělo úplně jinam.

„Tomu bych celkem věřil,“ zamumlal. „Po čem jdeš teď?“ Rozhodl se ji pustit. Uvolnil sevření, takže mu sklouzla po těle. Když od něho poodstoupila, měla zrudlé tváře, nebylo to však jen nedostatkem kyslíku. Faith fascinovaně zírala na jeho nahý trup. Ramena měl široká a samý sval, stejně jako hrudník a břicho. Hrudník měl porostlý hustými kudrnatými chloupky, které skoro zakrývaly drobné ploché bradavky a přes vypracované břicho pokračovaly k pásku džínů. Pokožka se mu lehce leskla potem. Připomínal starou řeckou bronzovou sochu.

„Jak ses sem dostal?“ zajíkla se a na jeho otázku neodpověděla. „Neviděla jsem auto.“

„Na koni.“ Ukázal hlavou směrem k louce na druhé straně zátoky. „Tamhle se pase.“

„Na Maxmillianovi?“ vzpomněla si na cenného hřebce, který patřil Guyovi.

„Na jednom z jeho synů.“ Gray se zamračil. „Jak víš o Maxmillianovi? A jak ses sem dostala ty?“

„Většina lidí v okrese nejspíš ví, že chováte koně.“ Během řeči ustupovala stranou.

Jednou rukou ji chytil za rameno. „Kampak? Jo, hodně lidí ví, že máme koně, ale jen málokdo zná jména našich chovných hřebců. Zase ses na nás vyptávala, co?“ Sevřel ji pevněji. „S kým jsi mluvila tentokrát? Koukej mi to sakra říct.“ Lehce jí zatřásl.

„S nikým!“ vybuchla rozezleně. „To jméno si pamatuju ještě z dřívějška.“

„A jak jsi o něm věděla tehdy? Renee sice neměla zábrany, ale pochybuju, že by chodila domů a bavila rodinu historkami ze života svého milence.“

Faith pevně sevřela rty. Jméno hřebce znala, protože jí neuniklo nic, co se týkalo Graye. To mu ovšem nemůže přiznat. „Prostě si ho pamatuju,“ trvala na svém.

Nevěřil jí. Tvář mu potemněla.

„S nikým jsem nemluvila!“ vykřikla a pokusila se mu vytrhnout. „Prostě si to jméno pamatuju, nic víc.“ Proč každé setkání s ním musí zahrnovat neustále dohadování?

Pozorně si ji prohlížel. „Dobrá, budu ti věřit. Teď mi ale řekni, proč čmucháš kolem chaty a jak ses sem dostala? Moc dobře vím, že ty žádného koně nemáš.“

Konečně se ocitla na alespoň trochu bezpečné půdě. „Došla jsem sem,“ prohlásila. „Lesem.“

Významně ukázal na její nohy. „Na nějaké procházky lesem nejsi zrovna oblečená.“

Měl pravdu. Doma se nepřevlékla, takže na sobě stále ještě měla sukni do půli lýtek a punčochy, které si původně vzala do New Orleansu. Jako malá pobíhala po lese bosá. Pokrčila rameny, aby

dala najevo, že jí to nevadí, a řekla: „Ani jsem si to neuvědomila.“ Pak rychle dodala: „Omlouvám se, že jsem vám vstoupila na pozemek. Hned odejdu.“

„Hej, hej.“ Znovu ji zastavil. „Odejdeš, až řeknu, že můžeš odejít. Dřív ne. Pořád ještě čekám na odpověď.“

Naštěstí jí mozek začal znovu pracovat. „Jen jsem byla zvědavá,“ prohlásila. „Scházeli se tu, takže… Chtěla jsem si to tady prohlédnout.“ Nemusela ani vysvětlovat, kdo se tu měl scházet.

S úlekem si uvědomila jeho chladný pohled. „Nelži. Už jsi tu byla, protože jsem tě viděl.“

Překvapeně na něho zírala. „Kdy?“

„Tos byla ještě dítě. Míhala ses mezi stromy jako duch, jenže tě prozradily vlasy.“ Zatahal ji za pramen vlasů a pak ho urovnal za ucho. „Jako by v lese kmital plamínek.“

Věděl, že tu byla. Chvíli přemýšlela, jestli si uvědomoval, že ji sem přitahuje právě on. Hořce vzpomínala na všechny dětské sny, že si jí jednou všimne a pozve ji, aby se k jejich radovánkám přidala. I když ji viděl, pozvání se nedočkala. Osm let věkového rozdílu mezi šestadvaceti a čtyřiatřiceti lety nevytvářelo žádnou překážkou, jenže týž odstup v jedenácti a devatenácti představoval bezednou propast. A i kdyby věkový rozdíl neexistoval, k vyloučení z jejich kruhu stačilo, že byla Devlinová.

„Zeptám se tě ještě jednou,“ povzdychl si, když neodpověděla. Z tónu jeho hlasu jí přeběhl mráz po zádech. „Co tu děláš?“

„Už jsem ti to řekla.“ Zvedla bradu a podívala se mu do očí. „Slídím kolem.“

„Další otázka: proč? Co ses přistěhovala, pořád jen slídíš. Po čem jdeš, Faith? Varoval jsem tě, ať neotevíráš staré rány a nerozčiluješ mou rodinu, a myslel jsem to naprosto vážně.“

Už mu dala jedinou možnou odpověď a neuvěřil jí. Mohla mu říct buď celou pravdu, nebo lhát. Nakonec jen tiše stála a mlčela.

Vztekle zaťal čelisti a pevněji ji chytil za paži. Když sebou Faith trhla, sklouzl mu pohled na zarudlé otlaky, které se jí udělaly v místech pod jeho prsty. Zaklel a povolil stisk. Okamžitě se mu vysmekla a utíkala k lesu. Vzápětí si uvědomila, že udělala chybu, jenže místo logiky ji teď ovládaly emoce. Zareagoval jako lovec a

vyrazil za ní. Když byla v polovině loučky, doslova po ní skočil. Začali padat. Pevně ji sevřel a otočil tak, aby dopadla na něho, a vzápětí ji šikovně dostal pod sebe. Zatočila se jí hlava a okolní trávu, keře i nebe viděla jen rozmazaně.

Bože. Jakýsi základní instinkt ji přiměl zůstat ležet bez hnutí, jako by se v prvním okouzlujícím okamžiku slasti neodvážila ani nadechnout. Když ji držel v náručí, bylo to úplně jiné než teď, kdy se ocitla pod ním. Vahou svého těla ji tlačil do trávy, jejíž polámaná stébla sladce zeleně voněla a jejich vůně se mísila s těžkým mužným odérem jeho zpocené kůže. Při pádu se jí sukně vyhrnula do půli stehen. Jednu nohu měl položenou vysoko mezi jejími stehny, jimž ho svírala. Instinktivně se k němu při pádu přitiskla a teď se její prsty zarývaly hluboko do jeho zad a cítila pod nimi žár jeho těla. Leželi v pozici milenců a její tělo okamžitě zareagovalo.

„Jsi v pořádku?“ zamumlal a zvedl hlavu.

Faith polkla. Slova jí uvízla v krku. Uvědomila se, že touží oddat se celým tělem jeho slepé, prudké vášni, ale přinutila se odolat a otočila hlavu na stranu, takže neviděla, co se děje v jeho temných očích.

„Faith?“ Dožadoval se odpovědi.

„Ano,“ zašeptala.

„Podívej se na mě.“ Nadzvedl se na lokty, aby mohla snadněji dýchat, stále však byl velmi blízko.

S každým jejich dalším setkáním bylo těžší a těžší odolávat pokušení. Stačilo by málo a jejich touha by propukla naplno. Jediný polibek a doutnající oheň vzplane. Odmítala snad už jen proto, že nechtěla opakovat matčiny chyby. Jenže s každým setkáním její vůle ochabovala, takže odmítnutí ji stálo čím dál více úsilí.

Na rtech cítila jeho horký dech. Sklonil hlavu a pokusil se ji políbit.

Zoufale se pokusila od něj odtáhnout. Na dlaních ji zašimraly jeho chloupky a cítila pod nimi jeho bradavky.

Nadechl se a hrudník nad jejími dlaněmi ztuhl. Téměř vzlykla a začala ho lehce hladit. S každým novým pohybem se jí zatočila hlava.

Rozšířily se mu panenky, sklonil hlavu a vášnivě a tvrdě ji políbil. Začal jí vytahovat blůzu ze sukně. „Víš, co chci," zamumlal, přitiskl se k ní a svalnatýma nohama si dělal místo mezi jejími stehny.

Věděla a chtěla to také. Tak moc, že málem přicházela o rozum.

„Řekni mi proč," zamumlal a začal ji líbat na krku.

Zamrkala a zmateně se podívala na oblaka na obloze. Pak smysl jeho slov pochopila a připadalo jí, že ji někdo polil studenou vodou. Sice po ní toužil, ale zatímco ona se ve své touze utápěla, jeho mozek pracoval a hledal odpovědi na otázky.

Vztekle zasyčela a odstrčila ho. Skulil se na stranu, posadil se a s rozcuchanými vlasy a očima plnýma vášně připomínal divocha.

„Ty parchante!" vyštěkla. Zlostí se třásla. Klekla si a ruce musela sevřít v pěsti, aby se na něho nevrhla. Teď k tomu nebyla pravá chvíle, protože celé jeho tělo toužilo po sexu a jakýkoli podnět mohl jeho ovládání zhatit. Dlouho se jeden na druhého dívali, až napětí pomalu ustoupilo.

I když to nezamýšlela, zažehla v něm svým chováním touhu. Pokud to došlo až sem, mohla se zlobit jen sama na sebe.

Opatrně vstala. Sukni měla roztrženou, na punčoše puštěná oka. Otočila se a vykročila. Popadl ji za lem sukně. „Odvezu tě," prohlásil. „Přivedu koně."

„Díky, raději se projdu," odmítla upjatě.

„Neptal jsem se, co chceš. Řekl jsem, že tě odvezu. Neměla by ses toulat po lesích sama." Protože jí nevěřil, nepřestal svírat lem sukně, ani když vstával.

„Toulala jsem se tu polovinu života," odsekla.

„Možná kdysi, teď ale ne." Krátce a zle se na ni podíval. „Jsou to moje pozemky a pravidla určuju já."

Protože ji stále držel za sukni, musela ho následovat, pokud se této části oblečení nechtěla vzdát. Prošli kolem kůlny a zátoky až k místu, kde Gray nechal hřebce, aby se mohl napást. Hvízdl a mohutné zvíře k nim zamířilo. Překvapilo ji, že kůň není osedlaný.

„Ty jezdíš bez sedla?" zeptala se nejisté.

V očích se mu zablesklo. „Nenechám tě spadnout."

O koních toho moc nevěděla, nikdy na žádném neseděla, byla si však jistá, že hřebci jsou dost popudliví a není snadné je ovládat. Když kůň došel až k nim, chtěla couvnout, Gray ji však přinutil zůstat na místě.

„Nemusíš se bát. Je to ten nejmírnější hřebec, jakého jsem kdy viděl. Jinak bych na něm nejezdil bez sedla.“ Vzal koně za ohlávku a konejšivě k němu promlouval.

„Nikdy jsem na koni nejela,“ přiznala a prohlížela si velkou hlavu, která se k ní skláněla. Sametové pysky se dotkly jejího ramene a nozdry se rozšířily, jak nabíral její pach. Váhavě zvedla ruku a pohladila ho.

„Tak poprvé pojedeš rovnou na plnokrevníkovi,“ oznámil Gray a zvedl ji na široký hřbet. Chytila se husté hřívy, protože se polekala výšky, v níž se najednou ocitla, i toho, že se zvíře pohnulo.

Gray zvedl opratě, také se chytil hřívy a vyšvihl se za Faith. Hřebec pod další váhou zakolísal a Faith leknutím vyjekla, Grayův dotyk a zvuk jeho hlasu však zvíře okamžitě uklidnily.

„Kde máš auto?“ zeptal se.

„V poslední zatáčce před starým domem,“ odpověděla. Víc za celou cestu neřekla. Gray vedl koně mezi stromy, vyhýbal se nízkým větvím a překážkám. Faith se ze všech sil držela a intenzivně vnímala jeho blízkost. Svíral ji svalnatými stehny, ostře vnímala napínání i povolání svalů, když dával koni povely. K cíli dorazili poměrně brzy, přesto jí připadalo, že jeli celou věčnost.

Zastavil vedle jejího auta a seskočil na zem. Pak ji vzal v podpaží a sundal. Lekla se, jestli neztratila klíčky. Naštěstí je nahmatala v kapse. Vyndala je a odemkla vůz.

„Faith.“

Zaváhala, pak auto prudce otevřela. Přistoupil k ní blíž. Uviděla výraz v jeho očích a byla ráda, že mezi sebou mají dveře od auta.

„Drž se dál od mých pozemků,“ varoval ji. „Jestli tě ještě jednou načapám, dostaneš, o co si říkáš.“

• 14 •

Druhý den našla Faith na sedadle řidiče svého vozu vzkaz. Všimla si složeného listu papíru a zvedla ho, protože se domnívala, že jí vypadl. Rozložila ho a četla slova napsaná hůlkovým písmem:

PŘESTAŇ SE VYPTÁVAT NA GUYE ROUILLARDA NECH TOHO NEBO UVIDÍŠ

Opřela se o auto a lehký vánek povíval papírem. Doma vůz nezamykala, takže pachatel měl cestu snadnou. Dívala se na papír, znovu si vzkaz přečetla a přemýšlela, jestli jí někdo skutečně vyhrožuje, nebo jestli jen použil známá slova. Nech toho, nebo uvidíš. Variace na toto téma slyšela už snad stokrát. Vzkaz mohl a nemusel být výhrůžkou, možná šlo o nejapný žert, spíše by ho však chápala jako varování. Někomu se nelíbilo, že se vyptává na Guye.

Graye za tím nehledala. Nebyl to jeho styl. Své hrozby rád sděloval osobně, z očí do očí. Koho dalšího by mohly její otázky zneklidnit? Existovaly dvě možnosti: někoho, kdo má co skrývat, nebo někoho, kdo si myslí, že dělá Grayovi službu.

Právě se chystala znovu vyrazit do města pátrat dál. Tentokrát měla v úmyslu zkusit si promluvit s Yolandou Fosterovou, proto se jí načasování vzkazu zdálo docela ironické. Po chvíli váhání se rozhodla, že to přesto zkusí. Jestli pisatel nebo pisatelka chce, aby ho nebo ji brala vážně, bude se muset vyjádřit srozumitelněji.

Odnesla vzkaz do domu a zamkla ho do zásuvky stolu. Dávala pozor, aby se papíru zbytečně nedotýkala. Nemyslela si, že by kvůli němu měla volat šerifa, ale kdyby dostala další, asi by bylo dobré mít i tento. V žádném případě po setkání se šerifem netoužila. Pamatovala si ho, jak stál vedle služebního vozu a přihlížel, jak jeho zástupci vyhazovali věci Devlinových z domu. Šerifa Deeseho měl Gray omotaného kolem prstu. Pochybovala, že by něco podnikl, i kdyby jí neznámý vyhrožoval smrtí.

Rozjela se do města. Když v noci ležela v posteli, plánovala další kroky. Rozhodla se paní Fosterové předem nevolat, aby jí nedala šanci odmítnout. Nejlepší bude ji překvapit a položit jí několik otázek dřív, než se vzpamatuje. Nevěděla, kde Fosterovi bydlí, a adresa v telefonním seznamu jí nic neříkala.

Zastavila se v knihovně. Nepotěšilo ji, když za pultem neviděla upovídanou Carlene DuBoisovou, ale drobnou blondýnu, která vypadala, že ještě neskončila ani střední školu. Listovala časopisem pro fanoušky rocku a žvýkala. Kam se poděly starosvětské knihovnice s vlasy svázanými do drdolu a brýlemi na špičce nosu? Žvýkající fanynka rocku jí nepřipadala jako to nejlepší řešení.

Sebekriticky si uvědomila, že ona je nanejvýš o pět let starší než drobná knihovnice. Rozumem a city si však připadala jako úplně jiná generace. Nikdy nebyla mladá tím způsobem jako tahle dívka, ale neviděla v tom nic špatného. Odmalička měla spoustu povinností. Musela vařit už v době, kdy sotva uzvedla těžkou železnou pánev, a jestliže chtěla zamíchat fazole v hrnci, musela si stoupnout na stoličku. Vytírala koštětem, které mělo násadu vyšší než ona. Pak se musela starat o Scottieho, což patřilo k tomu nejodpovědnějšímu, co v životě dělala. Když dokončila střední školu, byla připravená na život. Na rozdíl od vrstevníků, kteří se nikdy nemuseli o nic starat a neměli tušení, jak se co dělá. Taková „děcka“ běhala za rodiči s prosbami o pomoc ještě v pětadvaceti.

Dívka zvedla oči od časopisu a fialovou rtěnkou zvýrazněné rty zkroutila do čehosi, co považovala za profesionální úsměv. Oči měla orámované tak silnou černou linkou, že vypadaly jako mandle spadlé na hromádku mouru. „Co pro vás můžu udělat?“

Hlas má příjemný, řekla si Faith v duchu. Možná jen nedokáže odolat šminkám. „Máte tu mapy města a okresu?“

„Jistě.“ Odvedla Faith ke stolu, na kterém stál velký globus. „Tady jsou všechny mapy a atlasy. Každý rok je aktualizujeme, takže jestli potřebujete některou starší mapu, budete muset do archivu.“

„Potřebuju aktuální mapu.“

„Tady jsou.“ Dívka vytáhla ohromnou knihu metr krát šedesát centimetrů a bez námahy ji položila na stůl. „Musíme je mít zatavené a uložené v tomhle pořadači,“ vysvětlovala. „Jinak by nám je lidi rozkradli.“

Faith se po jejím odchodu usmívala. Tohle řešení jí připadalo rozumné. Složit mapu, schovat ji do kapsy a odnést bylo jednoduché, ale ukrást ohromnou plastovou plachtu už bylo o hodně složitější.

Nevěděla, jestli Fosterovi bydlí přímo ve městě nebo v okolí, proto nejprve prstem přejela po abecedním seznamu ulic na mapě města. Trefa. Poznačila si čtverec mapy, otočila ji a poměrně snadno našla Meadowlark Drive ve čtvrti, která před dvanácti roky ještě neexistovala. Zapamatovala si cestu, vrátila mapu do pořadače a odešla. Knihovnice byla opět ponořená do svého časopisu, a když kolem ní Faith procházela, ani nezvedla hlavu.

Vzhledem k velikosti Prescottu našla Meadowlark Drive za necelých pět minut. Pozemky v nové čtvrti byly velmi rozlehlé, takže domů se zde nacházelo méně a stály dál od sebe, než bývalo na předměstích obvyklé. Ve městě nejspíš žilo málo lidí, kteří si mohli dovolit postavit si dům právě tady. Jejich cena se tu pohybovala kolem dvou set tisíc dolarů, na východním i západním pobřeží by spadaly do cenové kategorie kolem milionu.

Dům Fosterových připomínal středomořskou vilu a obklopovaly ho mohutné duby, z jejichž větví visely jako závěsy tilandsie. Faith zaparkovala na příjezdové cestě a po cihlovém chodníku došla k dvoukřídlým vstupním dveřím. Tlačítko zvonku v ozdobném rámečku bylo jako pozornost návštěvám osvětlené. Stiskla ho a poslouchala ozvěnu prohánějící se domem.

Po chvilce uslyšela rychlý klapot podpatků na dlaždicové podlaze a pravé křídlo dveří se otevřelo. Za ním stála pohledná žena středního věku v lehkých, světle šedých kalhotách a bílé blůzce. Krátké, kudrnaté hnědé vlasy měla sčesané na jednu stranu a v uších kulaté zlaté náušnice.

„Dobrý den, jmenuji se Faith Hardyová,“ představila se rychle Faith, aby ji žena nepovažovala za Renee. „Jste paní Fosterová?“

Yolanda Fosterová přikývla, neschopná slova, a dál na Faith zírala.

„Jestli vám to nevadí, ráda bych si s vámi promluvila.“ Aby Faith nemusela řešit zápornou odpověď, udělala krok dovnitř. Yolanda ustoupila a bezděky tak souhlasila.

„Mám ale málo času,“ vysvětlila spíš omluvně než rozzlobeně. „Chystám se na oběd s přítelkyní.“

Jejím slovům se dalo věřit, pokud doma nechodila oblékaná jako filmová hvězda. „Deset minut,“ slíbila Faith.

Stále zmatená Yolanda zavedla Faith do prostorného obýváku a obě se posadily. „Nechtěla jsem na vás takhle zírat, ale jste dcera Renee Devlinové, že? Slyšela jsem, že jste se objevila ve městě, ovšem ta podoba… Určitě už vám někdo řekl, že je až zarážející."

Na rozdíl od jiných lidí neslyšela v Yolandině hlase pohrdání a uvědomila si, že se jí žena proti ní líbí. „Mockrát," přitakala suše. Hostitelka se pousmála, což jí u Faith přidalo na sympatiích. „Jestli proti tomu nic nemáte, chtěla jsem se vás zeptat na Guye Rouillarda," vypálila beze otálení.

Růžové tváře lehce pobledly. „Na Guye?" Yolandě se rozechvěly ruce, proto si je dala do klína. „Proč mě?"

Faith zaváhala. „Jste doma sama?" zeptala se. Nechtěla ženě způsobit problémy, kdyby hrozilo, že někdo jejich rozhovor náhodou vyslechne.

„Proč? Ano. Lowell je tento týden v New Yorku."

Na jednu stranu příznivá zpráva, na druhou stranu to mohlo znamenat zdržení, protože podle výsledku rozhovoru s Yolandou si Faith třeba také bude chtít promluvit s Lowellem. Zhluboka se nadechla a přešla přímo k věci. „To léto, kdy Guy zmizel, jste s ním měla milostný románek, že?"

Modré oči potemněly a tváře ještě více zbledly. Yolanda se na Faith upřeně dívala. Vteřiny ubíhaly. Faith čekala popření, místo toho si Yolanda tiše povzdychla. „Jak jste se to dozvěděla?"

„Trochu jsem se ptala." Neprozradila, že se vztah nepodařilo utajit tak dobře, jak se hostitelka domnívala, protože jinak by o něm Ed Morgan nevěděl. Jestli žila Yolanda v přesvědčení, že byla tehdy diskrétní, rozhodla se jí to raději nevyvracet.

„Bylo to jedinkrát, kdy jsem byla Lowellovi nevěrná." Starší žena uhnula pohledem a nervózně poklepávala prsty na stehno.

„Tím jsem si jistá," přitakala Faith, protože se zdálo, že Yolanda potřebuje, aby jí někdo věřil. „Z toho mála, co o Guyovi Rouillardovi vím, bych řekla, že dokázal svést každou ženu."

Yolandě se na rtech objevil smutný úsměv. „To ano, ale tenkrát v tom byl nevinně. Byla jsem odhodlaná se s ním vyspat, ještě než jsme se potkali." Nedokázala udržet ruce v klidu a přejížděla prsty polstrovanou područku křesla. „Zjistila jsem, že Lowell spí se svou

sekretářkou a že to trvalo celé roky. Zuřila jsem, vyhrožovala mu spoustou věcí, jestli nepřestane. Rozvod byl snad to jediné, z čeho jsem vynechala fyzické násilí. Prosil mě, ať ho neopouštím, přísahal, že pro něj nic neznamená, že šlo jen o sex a že s ní končí. Asi si to dovedete představit. Jenže za necelé tři týdny jsem ho znovu přistihla. Je neuvěřitelné, jakým způsobem. Když se jednou večer svlékal, měl trenky naruby. To znamenalo, že si je někde svlékl a znovu oblékl."

Potřásla hlavou, jako by stále nechápala, proč aspoň nebyl opatrnější. Slova z ní teď tryskala, jako by je celých dvanáct let v sobě dusila. „Nic jsem mu neřekla. Druhý den jsem zavolala Guyovi a požádala ho, abychom se sešli v jeho chatě u jezera. S Lowellem a několika známými jsme tam jezdili na grilování a pikniky, takže jsem to místo znala."

Znovu ta chata! pomyslela si Faith. Prostěradla ve dvou ložnicích díky aktivitě otce a syna asi nestačila vychladnout. „Proč jste si vybrala právě Guye?" zeptala se.

Yolanda se na ni překvapeně podívala. „Přece bych si nezvolila někoho ošklivého, ne? Když už jsem si měla začít románek, tak to muselo stát za to. Guy měl pověst, která mým záměrům zcela vyhovovala. A také to s ním nebylo nebezpečné. Měla jsem samozřejmě v úmyslu Lowellovi říct, co jsem udělala, a Guy měl takový vliv a takovou moc, že by mu Lowell nemohl nijak ublížit, kdyby se náhodou dozvěděl, o koho šlo. Já jsem to prozrazovat nechtěla.

Sešla jsem se s Guyem v chatě a řekla mu, co chci. Byl velmi milý, velmi rozumný. Představte si, že mi to rozmlouval. Dost mi tím pocuchal sebevědomí." Yolanda se usmála, a když se podívala na Faith, měla oči zamlžené vzpomínkami. „Chlap, který pronásledoval ženské po celém státě, mě nechtěl. Vždycky jsem se považovala za docela hezkou a jeho odmítnutí mě rozplakalo. Guy byl zoufalý. Slzy ho dostaly. Začal mě hladit po rameni, prý se mu opravdu líbím a chtěl by mě dostat do postele, jenže ne kvůli pomstě, a Lowell je jeho kamarád… a tak dál."

„Nakonec jste ho přesvědčila, ne?"

„Řekla jsem mu, že když to nebude s ním, pak to udělám s někým jiným. Podíval se na mě těma svýma tmavýma očima, ve kterých byste se mohla utopit, a bylo mi jasné, že se mu honí hlavou, koho bych si vybrala. Měl o mě strach, bál se, že vyrazím do motelu a budu hledat kandidáta tam. Vzal mě za ruku a položil si ji do rozkroku. Byl připravený. Prohlásil, že jde do toho.“ Lehce se při té vzpomínce zachvěla. Mlčela a Faith trpělivě čekala, až se probere vzpomínkami.

„Umíte si představit,“ pokračovala Yolanda tiše, „jaké to je? Jste dvacet let vdaná, svého muže milujete a v posteli jste dokonale spokojená. A najednou zjistíte, že vlastně vůbec nevíte, co je to vášeň. Guy byl… bože, ani nedokážu vypovědět, jaký byl Guy milenec. Přinutil mě sténat, přinutil mě cítit a dělat věci, které… Chtěla jsem, aby se to stalo jen jednou, ale nakonec jsme se milovali celé odpoledne.

Lowellovi jsem nic neřekla. Kdybych to udělala, pomsta by byla dokonaná, a to jsem nechtěla. Nechtěla jsem se přestat s Guyem scházet. Když to šlo, vídali jsme se alespoň jednou týdně. Pak odjel.“ Podívala se na Faith, jako by zvažovala dopad svých dalších slov. „S vaší matkou. Když jsem se to dozvěděla, proplakala jsem celý týden. A pak jsem to řekla Lowellovi.

Rozčílilo ho to. Křičel a vztekal se a vyhrožoval mi rozvodem. Jen jsem seděla a dívala se na něj, nehádala jsem se ani nebránila a to ho rozčilovalo ještě víc. Pak jsem mu řekla, že by si měl pokaždé zkontrolovat, jestli nemá trenýrky naruby, když odchází od nějaké ženské. Zarazilo ho to a beze slova na mě zíral. Bylo mu jasné, že jsem ho znovu přistihla. Odešla jsem z pokoje. Asi za půl hodiny za mnou přišel. Plakal. Usmířili jsme se, a pokud vím, od té doby mi nebyl nevěrný,“ zakončila spokojeně.

„Ozval se vám ještě někdy Guy?“

Yolanda pomalu zakroutila hlavou. „Ze začátku jsem doufala, jenže… ne, nenapsal, ani nezavolal.“ Rty se jí třásly, když se na Faith sklíčeně podívala. „Bože,“ zašeptala. „Tolik jsem ho milovala.“

Další slepá ulička, pomyslela si Faith cestou domů. Podle Yolandy se její manžel o románku s Guyem dozvěděl až poté, co

Guy zmizel, což znamenalo, že se Fosterovi ocitli mimo podezření. Yolanda byla naprosto upřímná a nejspíš ji ani nenapadlo, že by Guye mohl někdo zabít, protože jinak by neměla důvod se Faith svěřovat. Místo toho ji držela za ruce a plakala kvůli muži, kterého dvanáct let neviděla, s nímž však prožila léto plné vášně.

Nakonec se uklidnila. „Bože, tolik hodin. Přijdu pozdě. Nechápu… vždyť vás vlastně ani neznám, a teď tu před vámi brečím… Bože.“ Zřejmě si uvědomila, co všechno na sebe cizímu člověku prozradila. S hrůzou v očích se na Faith podívala.

Faith s ní soucítila, proto jí položila ruku na rameno a ujistila ji tiše: „Potřebovala jste o tom mluvit. Chápu vás a přísahám, že to udržím v tajnosti.“

Po několika vteřinách napětí se Yolanda uvolnila. „Věřím vám. Nevím proč, ale věřím vám.“

Faith už nezbývali žádní další podezřelí ani stopy, po nichž by se vydala. Nic, čeho by se mohla chytit. Měla jen spoustu otázek a ty někoho rozčilovaly. Důkazem toho byl vzkaz, který ráno našla. Jenže nevěděla, jestli ho má považovat za ozvěnu špatného svědomí.

Zrovna tak netušila, co dělat dál. Snad jen dál a dál klást otázky. Dříve či později někoho vyprovokuje k reakci.

A když bude mít co dělat, přestane snad myslet na Graye.

Jenže tak jako už tolikrát se teorie v praxi příliš neosvědčila. Zakázala si na něho myslet, záměrně ho po včerejším odpoledni vypudila z mozku. Ignorovala nenaplněnou touhu a odmítala si připustit, k čemu mezi nimi téměř došlo. Jenže přes veškerou vůli a snahu ji podvědomí zradilo a pustilo jí ho do snu, z něhož se ráno probudila. Zjistila, že k němu ještě vztahuje ruce. Sen byl tak živý, až touhou a zklamáním vykřikla.

Musela si přiznat, že už mu nedokáže odolávat. Kdyby se býval nezeptal na to, na co se zeptal, podlehla by mu hned na louce. Jakmile ji objal, její zásady se rozplynuly.

Jak postupně vyřazovala ze seznamu další a další podezřelé, vše stále více svědčilo v Grayův neprospěch. Gray ne! Jen ne Gray! Nikdy by v jeho vinu neuvěřila. Dokázal sice při ochraně svých zájmů a své rodiny zajít hodně daleko, ale chladnokrevná vražda mu nebyla ani trochu podobná.

Renee vraha znala. Tím si Faith byla naprosto jistá. Jenže přimět ji, aby to přiznala, dá ještě hodně práce. Znamenalo by to pro ni velké problémy. Renee nikdy nejednala proti svým zájmům a určitě ne kvůli něčemu tak křehkému a nevyzpytatelnému jako spravedlnost. Faith svou matku dobře znala. Když na ni bude příliš naléhat, Renee se vypaří. Částečně ze strachu, ale především proto, aby si nezpůsobila nepříjemnosti. Poté, co z ní vydolovala informaci o chatě u jezera, bylo Faith jasné, že s dalším telefonátem musí počkat.

Krabice dorazila druhý den.

Vrátila se domů z výpravy za potravinami do sousedního okresu, a když odnesla a uklidila tašky, šla si do schránky pro poštu. Otevřela víko zbytečně velké schránky a našla v ní obvyklé účty, časopisy a letáky. Nezvyklá byla krabice s načmáranou adresou, přelepená lepicí páskou, která na nich ležela. Nic si neobjednávala. Zvědavě ji zvedla, zdála se jí docela těžká.

Odnesla všechnu poštu dovnitř a krabici položila na kuchyňský stůl. Ze šuplíku vyndala nůž, pásku rozřízla, krabici otevřela a vyndala balicí papír, který byl položený na obsahu.

Vytřeštila oči hrůzou, odskočila a začala dávivě zvracet do výlevky.

Kočka uvnitř byla mrtvá a ještě umlácená. Kdosi ji zabalil do igelitového sáčku, pravděpodobně proto, aby zápach neodradil od otevření krabice.

Faith nepřemýšlela, reagovala instinktivně. Jakmile přestala dávit, poslepu nahmátla telefon.

Když jí do ucha zazněl hluboký hlas, zavřela oči a sevřela sluchátko, jako by na něm závisel její život. „G… Grayi,“ vykoktala a zmlkla. Najednou měla v hlavě prázdno. Co mu má říct? Pomoc, bojím se a potřebuju tě? Nemá na něj žádné právo. Jejich vztah se odvíjel jako podivná směsice nepřátelství a touhy a jakákoli slabost na její straně by mu dala do rukou další zbraň. Jenže jí bylo zle, strašně se bála a jediný člověk, na kterého si při volání o pomoc vzpomněla, byl právě on.

„Faith?“ Její hrůza musela čišet i z toho jediného slova, které pronesla. „Co se děje?“ vyhrkl ustaraně.

Otočila se zády k té příšernosti na stole a snažila se znovu ovládnout hlas, přesto jen namáhavě zašeptala: „Mám tu… kočku.“

„Kočku? Ty se bojíš koček?“

Zavrtěla hlavou a uvědomila si, že ji nevidí. Její mlčení si nejspíš vyložil jako souhlas, takže ji začal uklidňovat: „Prostě po ní něco hoď. Určitě uteče.“

Znovu zavrtěla hlavou, tentokrát prudčeji. „Ne.“ Zhluboka se nadechla. „Pomoc,“ zaúpěla.

„Dobrá.“ Usoudil, že má z koček nějakou fobii, a změnil názor. „Hned jsem tam. Sedni si někam, odkud na ni neuvidíš. Jak dorazím, postarám se o ni.“

Faith se zařídila podle jeho rady. Odešla na verandu, posadila se na houpačku a čekala na jeho příjezd.

Dorazil ani ne za patnáct minut, jí však ta čtvrthodina připadala jako věčnost. Vysoukal se z jaguáru a volným, houpavým krokem a s lehce nadřazeným úsměvem na tváři zamířil k domu. Hrdina připravený vypořádat se s nebezpečnou šelmou. Faith se jeho mužská ješitnost nijak nedotkla. Ať si myslí, co chce, jen když ji zbaví té věci v kuchyni. Vzhlédla k němu. Byla tak bledá, že ho úsměv opustil.

„Ty se fakt bojíš, co?“ zeptal se jemně a vzal ji za ruku. Prsty měla ledové, přestože byl parný den. „Kde je?“

„V kuchyni,“ odpověděla ztuhlými rty. „Na stole.“

Poplácal ji po paži a otevřel dveře. Faith poslouchala jeho kroky, jak procházel pokojem do kuchyně.

„Sakra, kurva práce!“ Uslyšela několik dalších kleteb a nadávek. Pak práskly zadní dveře. Složila obličej do dlaní. Bože, měla ho varovat, neměla dopustit, aby se lekl tak jako ona, jenže ze sebe nedostala ta správná slova.

O několik minut později obešel dům a znovu vyšel po schodech na verandu. Čelisti měl zaťaté a tmavé oči temnější, než kdy viděla. Tentokrát jeho hněv nesměřoval na ni.

„V pořádku,“ prohlásil. „Zbavil jsem se toho. Pojď dovnitř.“ Vzal ji kolem ramen, pomohl jí vstát z houpačky a vrátil se s ní do domu. Cestou do kuchyně celá ztuhla. Nenechal se odradit. „Je to v

pořádku," ujistil ji a posadil na židli. „Jen jsi trochu v šoku. Co tu máš k pití?"

„Čaj a pomerančovou šťávu v ledničce," třásl se jí hlas.

„Myslel jsem nějaký alkohol. Máš tu nějaké víno?"

Zavrtěla hlavou. „Alkohol nepiju."

I když měl v očích stále zlost, pobaveně se ušklíbl. „Puritánko," usmál se. „Fajn, pomerančová šťáva bude stačit." Ze skříňky vyndal sklenici, nalil do ní šťávu a vtiskl ji Faith do ruky. „Vypij to. Všechno. Já si zatím zavolám."

Poslušně usrkávala, spíš však proto, že jí to umožňovalo soustředit se. Gray otevřel telefonní seznam, přejel prstem po první stránce a vyťukal číslo. „Šerifa McFanea, prosím."

Faith zvedla vystrašeně hlavu. Gray jí jediným pohledem zabránil v protestech. „Miku, tady je Gray. Mohl bys přijet do domu Faith Hardyové? Ano, jak bydleli Cleburneovi. Poštou jí přišlo opravdu ošklivé překvapení. Mrtvá kočka… Jo, to taky."

Zavěsil. Faith si odkašlala. „Co ještě?"

„Výhrůžný vzkaz. Ty sis ho nevšimla?"

Zavrtěla hlavou. „Ne. Viděla jsem jen tu kočku." Celá se otřásla a sklenička jí málem vypadla z ruky.

Začal otevírat a zavírat dvířka skříněk. „Co hledáš?" chtěla vědět.

„Kávu. Po cukru, který zažene šok, potřebuješ pořádnou dávku kofeinu."

„Dávám ji do ledničky. Na horní polici."

Vyndal krabičku. Vysvětlila mu, kde najde filtry. Na bohatého muže, který nic podobného doma nejspíš nikdy nedělal, zacházel s kávovarem poměrně slušně. To ji docela pobavilo.

Zatímco se káva připravovala, přitáhl si židli a posadil se naproti Faith, takže se dotýkali nohama. Neptal se, co se stalo, protože mu bylo jasné, že za chvíli bude muset vše říct šerifovi. Byla mu za to vděčná. Seděl, uklidňoval ji svou přítomností a blízkostí a pozorně sledoval, jestli pije džus, a kdyby snad nechtěla, jeho pohled by ji k tomu přinutil.

Pořádně upila a skutečně pocítila, jak se jí ztuhlé svaly postupně uvolňují. „Neopovažuj se," zamumlala. „Mám co dělat, abych znovu nezvracela."

Po podmračené tváři mu přeběhl pobavený úsměv. „Jak víš, na co jsem myslel?"

„Podle toho, jak ses díval na tu sklenici a pak na mě." Znovu se napila. „Myslela jsem, že šerifem je tu Deese."

„Odešel do penze." Uvědomil si, že Faithiny vzpomínky na šerifa Deeseho zřejmě nepatří k těm nejlepším, a došlo mu, proč se na něho podívala tak vystrašeně, když volal do kanceláře šerifa. „Michael McFane se ti bude líbit. Už to jeho irské jméno. Je mladý a pořád ještě má zájem o nové věci a techniky."

Vzpomněl si, že vystěhování Devlinových se účastnil i Mike, jenže to Faith nejspíš neví. Pochyboval, že by ho poznala. Byla tehdy v šoku a šerifovi zástupci jí splývali jako uniformy bez tváří. V paměti si zřejmě uchovala jen jeho a šerifa Deeseho.

Najednou ho napadlo, že se šerifem Deesem se nechtěla setkat, ale k němu se tak nezachovala. Byla sice upjatá, provokovala ho a dováděla k šílenství, nikdy však nedala najevo, že by jí jeho přítomnost vadila.

A stejně na tom byl i on. Proč by jinak po jejím telefonátu vyrazil vyhnat drzou kočku? Okamžitě kvůli tomu zrušil důležité obchodní jednání a přes Moničiny hlasité protesty, které mu stále ještě zněly v uších, co nejrychleji jel do jejího domu. Faith volala o pomoc. Ať byl její problém sebemalichernější, musel jí pomoci. Nakonec se ukázalo, že to v žádném případě není maličkost, a jeho ochranářské reflexy se projevily v plné síle. Rozhodl se zjistit, kdo tu hnusnou věc provedl, a dát mu co proto. Nejraději by se s tím parchantem vypořádal hned.

„Proč sis nemyslela, že jsem to udělal já?" zeptal se potichu a soustředěně ji pozoroval, aby mu neunikl její výraz. „Snažil jsem se tě dostat pryč z města, takže bych logicky měl být první, koho začneš podezřívat."

Ještě než domluvil, zavrtěla hlavou. Jeden pramen vlasů jí spadl do tváře. „Ty bys nic takového neudělal," prohlásila bez zaváhání. „A ani bys mi neposlal ten první vzkaz."

Její důvěra ho příjemně překvapila. „Vzkaz?“ zbystřil.

„Včera. Když jsem odjížděla, našla jsem ho v autě na předním sedadle.“

„Ohlásila jsi to?“

Znovu zavrtěla hlavou. „Nebyl nijak konkrétní.“

„Co v něm stálo?“

Nejisté se na něj podívala. Napadlo ho proč. „Cituju: Nech toho, nebo uvidíš.“

Káva byla hotová. Vstal a oběma nalil šálek. „Jak ji piješ?“ zeptal se, v myšlenkách stále u vzkazu a balíčku, který tentokrát doprovázela konkrétnější hrozba. Pociťoval chladný, sveřepý vztek.

„Černou.“

Podal jí šálek a znovu se posadil tak blízko, aby se jí dotýkal. Dokázala mu číst v tváři lépe než ostatní a něčím ji musel polekat, protože zvolila úhybný manévr. „Kdysi jsem si kávu hodně sladila, ale pan Gresham měl cukrovku. Říkal, že je jednodušší vzdát se sladkého než se šidit umělými sladidly, takže v domě žádný cukr nebyl. Kdybych je požádala, nejspíš by mi cukr koupili, ale nechtěla jsem –“

Pokud chtěla odvést jeho pozornost, pomyslel si naštvaně, tak se jí to podařilo. Přestože mu bylo jasné, o co se snaží, skočil jí na návnadu. „Kdo je pan Gresham?“ přerušil proud jejích slov. Pocítil osten žárlivosti. Domníval se, že hovoří o muži, s nímž žila, než přišla do Prescottu.

Zelené oči se na něho upřely. „Greshamovi byli mí pěstouni.“

Pěstouni. Bože. Ledová ruka mu sevřela žaludek. Domníval se, že její život pokračoval víceméně stejně jako předtím. Uvědomoval si, že dobrá pěstounská rodina byla lepší než to, v čem žila, pro dítě je však vždy šok přijít o rodinu, byť sebehorší, a dostat se k cizím lidem. Vždy to byla loterie. Hodně dětí bylo v pěstounských rodinách zneužívaných a mladá dívka, která vypadala jako Faith…

Šustění štěrku hlásilo Michaelův příjezd. „Zůstaň tady,“ zavrčel Gray a vyšel zadním vchodem. Když Michael vystoupil z auta, kývl mu na pozdrav a zamířil za dům, kde nechal krabici.

Mike se k němu přidal a jeho pihovatý obličej se stáhl odporem, když si prohlédl obsah. „Už jsem při práci viděl hodně hnusných

věcí," prohlásil a přidřepl ke krabici, „ale pořád se mi z některých zvedá žaludek. Jak tohle může někdo udělat bezmocnému zvířeti? Dělal jsi něco s tou krabicí?"

„Jen jsem ji vynesl ven. Dával jsem pozor, abych se dotýkal jen předního levého a zadního pravého rohu. Nevím, co s ní dělala Faith, než ji otevřela. Horní chlopně jsem zvedal propiskou," dodal. „Na jedné z nich je zevnitř vzkaz."

Mike vytáhl z kapsy košile propisku a napodobil jeho postup. Přečetl si vzkaz napsaný hůlkovým písmem značkovačem a pevně sevřel rty. VYPADNI Z PRESCOTTU NEBO SKONČÍŠ JAKO TAHLE KOČKA

„Vezmu to s sebou a pokusíme se najít nějaké otisky prstů. Možná zůstaly na pásce." Kývl hlavou směrem k domu. „Je v pořádku?"

„Když jsem přijel, byla dost otřesená, teď už se ale trochu uklidnila."

„Dobrá." Pomocí propisky Mike krabici opět zavřel a několik vteřin se na ni mračil. Pak si pro sebe něco zamručel.

Gray sledoval jeho pohled a pochopil. „Sakra. Není na ní známka. Ležela na ostatní poště, tak jsem si myslel, že přišla s ní."

„Kdepak. Někdo ji doručil osobně. Zjistíme, jestli něco neslyšela nebo si nevšimla nějakého auta."

Vešli do kuchyně. Faith seděla tak, jak ji Gray opustil, a upíjela kávu. Ačkoli se na ně podívala zdánlivě klidně, bylo jasné, že se ovládá jen s vypětím sil.

Vstala a podívala se na Mikea. „Paní." Šerif se prsty dotkl klobouku. „Jsem Michael McFane, místní šerif. Můžete mi odpovědět na několik otázek?"

„Samozřejmě," přitakala. „Dáte si kávu?"

„Díky."

„Cukr, smetanu?"

„Cukr."

Po splnění společenské povinnosti se Faith opět posadila na židli. Gray stál vedle ní a opíral se o stůl. Šerif se opřel o pult s dřezem a zkřížil nohy v kotnících.

„Kde jste ten balíček našla?" začal Michael.

„V poštovní schránce.“

„Není na něm známka. Poštou nepřišel, proto předpokládám, že ho někdo do schránky uložil poté, co vám doručili poštu. Kromě pošty by schránku neměl nikdo používat, takže pošťák by krabici nejspíš vyndal. Slyšela jste pošťáka? Neviděla jste kolem projet nějaké auto?“

Zavrtěla hlavou. „Nebyla jsem doma. Nakupovala jsem jídlo. Vrátila jsem se, vyložila nákup a zašla pro poštu.“

„Má na vás někdo zlost? Někdo, kdo by vám mohl poslat tu kočku, aby se vás zbavil?“

Další zavrtění hlavy.

„Včera našla v autě vzkaz,“ vložil se do jejich hovoru Gray. „Jaký vzkaz? Co v něm stálo?“

„Abych toho nechala, nebo že uvidím,“ zopakovala Faith. „Nechala jste si ho?“

Povzdychla si, opatrně se na Graye podívala a došla pro vzkaz. Když se vrátila, držela list papíru za růžek. „Položte ho na pult,“ požádal ji Mike. „Nechci na něj sahat.“

Poslechla a Gray se postavil vedle Mikea, aby si text přečetl. Byl napsaný stejným hůlkovým písmem, jaké zdobilo krabici. PŘESTAŇ SE VYPTÁVAT NA GUYE ROUILLARDA NECH TOHO NEBO UVIDÍŠ. Gray se na ni rozčíleně ohlédl, protože pochopil, proč se na něho předtím tak dívala.

„Dobrá,“ zamumlal. „Po čem jsi šla teď?“

„Víš přesně tolik co já,“ odpověděla okamžitě.

„Takže,“ podrbal se Mike na bradě, „co má tvůj otec s tím vším společného, Grayi?“

„Naše paní Zvědavá se na něj vyptává po celém městě.“ Zamračil se na ni.

„Proč by to mělo někoho tak rozčílit, že by jí poslal tenhle vzkaz a nechal v poštovní schránce mrtvou kočku?“

„Mě to tedy rozčílilo,“ přiznal Gray. „Nechci, aby se Monika a máma trápily, až se rozvíří všechny ty staré drby. Nevím, koho ještě to mohlo naštvat.“

Šerif chvíli mlčel, pak přivřel oči a přemýšlel. „Na první pohled,“ ozval se nakonec, „vypadáš jako nejpravděpodobnější

podezřelý, Grayi.“ Faith se okamžitě chystala začít protestovat, gestem ruky ji však zarazil. „Předpokládám, že vás to po tom vzkazu napadlo taky,“ oslovil ji. „Nechápu, proč jste volala jemu a ne do šerifovy kanceláře.“

„Věděla jsem, že tu nenechal ani vzkaz, ani balíček.“

„Není žádné tajemství, žes nebyl právě nadšený, když se tu objevila,“ podíval se Michael na Graye.

„Ne, to jsem nebyl a pořád ještě nejsem.“ Gray sevřel rty v neveselém úsměvu. „Jenže výhrůžné dopisy a mrtvé kočky nejsou můj styl. Já si své záležitosti vyřizuju z očí do očí.“

„Vím. Jen mě udivuje, že paní Hardyová požádala o pomoc právě tebe.“

Gray si odfrkl. „To si snad můžeš domyslet, ne?“

„Nejspíš ano.“

„Tak si nehraj na hlupáka.“

Šerif se neurazil, jen se ušklíbl. Vzápětí se vrátil k profesionálnímu chování. „Potřebuju, abyste se mnou oba zajeli na radnici. Sejmeme vám otisky prstů. Pak zkontrolujeme, jestli na vzkazu nebo na krabici nenajdeme nějaké jiné. Také s vámi musíme sepsat oznámení, paní Hardyová.“

„Jistě. Přinesu si klíče.“ Faith vstala, Gray ji však chytil za paži.

„Odvezu tě.“

„Není potřeba, aby ses sem pak vracel –“

„Řekl jsem, že tě odvezu.“ Podíval se na ni velmi výmluvně. Tvářila se naštvaně, ale neprotestovala. Šerif se pousmál.

Gray ji usadil do koženého sedadla luxusního jaguáru. „Nemusels mě vozit,“ prohlásila upjatě a zapínala si bezpečnostní pás.

„Ale musel, protože s tebou potřebuju mluvit.“

„O čem?“

Nastartoval, vycouval z příjezdové cesty a zařadil se za šerifovo auto. „Jde po tobě nějaký pitomec. Mimo Prescott budeš ve větším bezpečí.“

Odvrátila hlavu a s kamenným výrazem se dívala z okénka. „To sis teda pospíšil,“ zasyčela.

„Ty umanutá malá čarodějnice, copak ti nedochází, že tady jsi v nebezpečí?“

•15 •

Než se dostali z radnice, Faith skoro pěnila vzteky, přestože se všemožně snažila nedávat to najevo. Celou cestu do města ji Gray přemlouval, ať se z Prescottu odstěhuje. K její velké nelibosti ho v tom podpořil i šerif McFane. Tvrdil, že je pro ni dost nebezpečné bydlet sama tak daleko od nejbližších sousedů. Faith jim své rozhodnutí zdůvodňovala prostou logikou: když se odstěhuje, obtěžování skončí a oni už nebudou mít šanci vypátrat pachatele. Viník navíc dosáhne svého, a to mu v žádném případě nehodlala dopřát.

Šerif McFane uznával, že její argumenty jsou dokonalé a odvaha chvályhodná, nicméně ona postrádá zdravý rozum. Někdo by jí mohl ublížit.

Ve všem s ním souhlasila, ale trvala na svém. Teď, po překonání prvního šoku, byla schopna vidět příčiny a následky. Mrtvá kočka znamená, že se dostává blíž k tomu, aby zjistila, co se Guyovi doopravdy stalo. Takže kdyby teď odjela, nikdy by si nemohla být jistá. Šerif a Gray se domnívali, že ji jen někdo obtěžuje. Ona ví, že situace je mnohem vážnější. Musí bojovat s pokušením prozradit jim, co skutečně vězí za mrtvou kočkou a oběma vzkazy. Kdyby se totiž rozneslo, že podle ní se Guy stal obětí vraždy, vraha by to varovalo a bylo by ještě těžší ho usvědčit. Proto raději mlčela, jenže ten pocit marnosti ji rozčiloval.

Šerifovy argumenty, proč by měla odjet, mohla ignorovat, ovšem s Grayem to tak jednoduché nebylo. Jeho návrhy, které ji původně měly uklidnit, se při odchodu z radnice změnily v naléhavé požadavky.

„Naposledy říkám ne!“ zaječela nejméně popáté, když nasedala do auta. Hlavy lidí na náměstí se otáčely jejich směrem.

„Sakra,“ zamumlal Gray. Na člověka, který se chce vyhnout pomluvám, se dnes choval skutečně neopatrně. Jeho jaguar se nedal přehlédnout a Faith také budila pozornost. Spousta lidí – i kdyby nechtěla – si musela všimnout, že ji přivezl do města, šel s ní na radnici a zase s ní odjel, nemluvě o tom, že na něho ječela. Nedalo se

však nic dělat. Kdyby někdy jindy nastala situace podobná té dnešní, zachoval by se stejně.

Faith vztekle zacvakla přezku bezpečnostního pásu. „Vím, že s tou kočkou ani s těmi vzkazy nemáš nic společného," prohlásila rozčíleně. „Ale teď toho zneužíváš ve svůj prospěch. Nebo to chceš snad popřít? Od prvního dne jsi chtěl, abych odjela. Tak teď se ti to hodí do krámu, abys mě přinutil dělat to, co chceš."

Právě vyjížděl z náměstí. Zamračeně se na ni podíval. „Nic si nenamlouvej," upozornil ji. „Kdybych chtěl, dostal jsem tě odsud během půl hodiny. Jenže jsem se rozhodl to neudělat."

„Skutečně?" zavrčela nedůvěřivě. „K čemu takové ohledy?"

„Ze dvou důvodů. Zaprvé sis nezasloužila, co se stalo před dvanácti roky. Nechtěl jsem tu chybu zopakovat." Na okamžik přestal sledovat dopravu, sjel pohledem po jejím těle a očima spočinul na ňadrech a bocích. „Ten druhý důvod znáš."

Skutečná pravda je provázela po celou dobu, neopustila je ani na minutu a postupně nabývala gigantických rozměrů. Chtěl ji a ona to věděla. Když ne od prvního dne, tak určitě od toho polibku v New Orleansu. Jenže si kladl podmínky. Chtěl ji mít někde dostatečně daleko od Prescottu, aby jejich vztah nerozčiloval jeho rodinu, a přitom dostatečně blízko, aby spolu mohli udržovat poměr. Takové uspořádání by mu dokonale vyhovovalo. Zabil by dvě mouchy jednou ranou.

„Nedovolím ti, abys mě někde schovával, jako by ses za mě styděl," odsekla a nepřestávala se dívat z okénka. „Jestli se ke mně nechceš otevřeně přiznat, tak se drž co nejdál."

Udeřil pěstí do volantu. „Sakra, Faith! Tu kočku ti neposlal žádný uvítací výbor. Jde mi o tvou bezpečnost. Jasně, udělalo by mi radost, kdyby ses přestěhovala. Z mámy se sice jednou zblázním, ale to neznamená, že jí chci ubližovat. Mám se omlouvat za to, že ji mám rád? Ty se umíš ranám života postavit, ona ne. Jsem nenasytný parchant. Chci pro ni to nejlepší a také chci tebe. Kdyby ses přestěhovala, mohli bychom mít nádherný vztah a nemusel bych se bát, že se za tebou plíží nějaký maniak."

„Nedělej si starosti. Umím se o sebe postarat."

Vztekle odfrkl. „Neustoupíš ani o píď, co?"

Znovu musela bojovat s nutkáním prozradit mu, proč tu chce zůstat. Považovala to za důležitější než jejich osobní vztahy. Jenže byl v takové náladě, že by jí stejně neuvěřil.

Vyjeli z města. Na silnici vládl mírný provoz. Brzy odbočil na vedlejší silnici k jejímu domu. Teprve teď si všimla, jak je její dům osamocený. Užívala si klid a ticho, pocit volného prostoru. Nechala se ukolébat a zapomněla, že existuje zlo a nenávist. Proklela nepřítele, který jí kazil radost ze života.

Zbytek cesty mlčela. Dům se koupal ve zlaté záplavě paprsků zapadajícího slunce. Už se zabydlela, obklopila se svými věcmi, měla vlastní střechu nad hlavou. Odstěhovat se? Nedovedla si to představit.

„Něco mi řekni," oslovila ho s rukou na klice dveří. „Ať budu bydlet kdekoli, nechci si s tebou nic začít. Znamená to, že tě moje bezpečí nebude tolik zajímat?"

Vzal ji za zápěstí. Oči měl temné zlostí, na otázku však nereagoval. „Můžu tě přimět změnit názor," řekl tiše. „Oba to moc dobře víme."

Když otevřela dveře, pustil ji. Uspokojilo ho, že měl poslední slovo. Jako vlastně pokaždé, napadlo ji. Měl zvláštní schopnost dovést rozhovor dál, než zamýšlela, takže se uchýlila k mlčení.

Cítila jeho pohled v zádech, když ji sledoval, jak vchází do domu. Sakra, má pravdu. Její názor by skutečně mohl bez velkého úsilí změnit. Blufovala, ale nelhala. Ne, nechce s ním mít poměr. Což neznamená, že by mu dokázala odolat. Kdyby trval na tom, že s ní teď půjde dovnitř, po jediném polibku by se asi bez protestů nechala odvést do ložnice. Litovala by až potom.

„Co sis vůbec myslel, Grayi?" dožadoval se Alex vysvětlení. „Jezdit s ní po městě, hádat se s ní před radnicí. Bože, jedna půlka města tě viděla a ta druhá se o tom do hodiny dozvěděla."

Monika zvedla hlavu a zničeně se na bratra podívala. Gray by Alexe za to, že zavedl hovor zrovna na toto téma, nejraději zaškrtil.

„Snažil jsem se ji přesvědčit, aby odjela," odpověděl stroze. Aniž se na Moniku podíval, všiml si, jak její napětí povolilo. „Někdo

na ní zkouší ošklivé triky. Dnes našla v poštovní schránce mrtvou kočku.“

„Mrtvou kočku?“ ušklíbl se Alex. „Nechutné. Proč ale seděla u tebe v autě?“

„Volala mi, když –“

„Proč tobě?“ žádala odpověď Monika.

„Proto.“ Gray věděl, že sestra vytáčku nepřijme, bylo mu to však jedno. „Zavolal jsem Mikea. Přijel a chtěl, abychom oba zajeli na radnici kvůli otiskům prstů –“ Monika hlasitě vyjekla, „– a Faith byla pořád ještě v šoku, tak jsem ji svezl.“

„Proč ti brali otisky prstů?“ nechápala Monika. „Z něčeho tě obvinila?“

„Ne, ale vzal jsem tu krabici do ruky. Když nebude Mike vědět, které otisky jsou naše, nepozná, jestli některé nepatří tomu parchantovi, co krabici přinesl.“

Monika se kousala do rtu. „Zjistil něco?“

„Nevím. Když sepsala oznámení, odvezl jsem ji domů.“

„Odstěhuje se?“ zeptal se Alex.

„Ne. Sakra to ne.“ Gray si rozčíleně projel rukou ve vlasech. „Je úplně umanutá.“ Vlastně se umanutá už narodila, pomyslel si. Odsunul se od stolu a vstal. „Jdu ven.“

„Teď?“ ozvala se překvapená Monika. „Kam?“

„Prostě ven.“ Byl neklidný a nevydržel na místě. Choval se jako hřebec, který ucítil klisnu. Krev mu tepala v žilách a nutila ho něco udělat. Cokoli. Připadalo mu, jako by se schylovalo k silné bouři, přestože tomu nic nenasvědčovalo. Počasí bylo klidné a to ho ještě víc popuzovalo. „Nevím, kdy se vrátím. Alexi, na ty papíry se podíváme zítra.“

Monika ho překvapeně i s obavami sledovala, jak opouští místnost. Kousla se do rtu. Zdá se, že Gray stále více podléhá vlivu té Devlinovic ženské. Nechápala, jak to může připustit po všem, co jim její rodina způsobila. A Michael byl u ní doma! Monika nechtěla, aby se pohyboval v blízkosti Faith Devlinové. Všechny ženy s příjmením Devlinová jako pavoučice splétaly své lepkavé sítě, aby do nich chytaly nic netušící muže.

Alex zavrtěl hlavou a v očích se mu zračily obavy. „Půjdu popřát vaší matce dobrou noc," prohlásil a zamířil nahoru. Noelle se hned po večeři uchýlila do svých pokojů. Vymlouvala se na únavu, ale pravda byla taková, že nahoře o samotě se cítila lépe.

Zdržel se tam asi půl hodiny. Monika stále ještě seděla v pracovně, když ho zaslechla scházet ze schodů. Došel ke dveřím, zastavil se a díval se na ni. Monika zvedla hlavu a zaskočeně na něho zírala. Sáhl po vypínači. Když zhasl, ztuhla hrůzou a nedokázala se nadechnout.

„Drahá," oslovil ji. Věděla, že se obrací k ženě nahoře.

Faith bloumala po domě. Na nic se nesoustředila, ani na knihu nebo televizi. Přestože byla odhodlaná zůstat, poslední události ji rozrušily víc, než si dovolila přiznat. Do kuchyně vešla s přemáháním, protože v duchu viděla krabici na stole. Když uviděla prázdný stůl, ulevilo se jí. Chystala si lehkou večeři a pomalu se vzpamatovávala. Nakonec jídla sotva uzobla.

Znovu zavolala Renee. Věděla, že je to příliš brzy, ale nějaký hluboko ukrytý instinkt ji nutil se s matkou spojit. Ne že by u ní hledala útěchu, ale měly něco společného: Rouillardovic muže.

Ulevilo se jí, když telefon zvedla přímo Renee. Kdyby ho vzala babička, Renee by k telefonu nejspíš nepřišla.

„Mami…" Znepokojeně si uvědomila, že se jí stále ještě třese hlas. „Potřebuju pomoc."

Na druhém konci linky bylo chvíli ticho, pak se Renee opatrně zeptala: „Co se děje?" Mateřský pud jí nic neříkal.

„Někdo mi nechal v poštovní schránce mrtvou kočku a dostala jsem pár výhrůžných vzkazů, abych se přestala vyptávat, nebo že skončím jako ta kočka. Nevím, kdo to dělá –"

„Na co se vyptáváš?"

Faith zaváhala. Bála se, že by Renee zavěsila. „Na Guye," přiznala nakonec.

„Sakra, Faith!" zaječela Renee. „Říkala jsem ti, ať nečmucháš. Ale copak ty někdy poslechneš? Ne, musíš se šťourat v hovnech a pak se divíš, že to smrdí. Jestli toho nenecháš, někdo tě zabije."

„Guye někdo zabil, že? A ty víš kdo. Proto jsi odjela."

Ve sluchátku slyšela, jak Renee zrychleně a sípavě dýchá. „Dej od toho ruce pryč," prosila. „Nemůžu ti to říct, slíbila jsem, že budu mlčet. Má můj náramek. Říkal, že jestli to někdy někomu řeknu, narafičí to tak, jako že jsem se s Guyem pohádala a zabila ho."

Po týdnech podezírání, probírání se fámami a tápání ve slepých uličkách ji pravda zaskočila. Faith chvíli trvalo, než se vzpamatovala a než strávila to, co právě slyšela.

„Guye jsi přece milovala," prohlásila přesvědčeně. „Nezabila bys ho."

Renee se rozplakala. Potichu, takže pláč nepředstírala. „Byl to jediný muž, kterého jsem kdy milovala," přiznala a Faith věděla, že ať už to byla pravda nebo ne, Renee tomu věřila a to stačilo.

„Co se stalo, mami?"

„Nemůžu –"

„Prosím, mami." Faith zoufale hledala argument, jímž by Renee přesvědčila. Musel být dostatečně pádný, aby převážil nad její snahou chránit především sama sebe. Její chování jí ale neměla za zlé. Jediné, jak by mohla Renee přesvědčit, bylo využít její touhy po penězích… „Mami, všichni si myslí, že Guy někde žije. Nebyl prohlášený za mrtvého, takže ani neotevřeli jeho závěť."

Renee si odfrkla, ale na slovo závěť slyšela. „A co má být?"

„Jestli ti něco odkázal, bude to v jeho závěti. Třeba ti celé ty roky mohly chodit slušné peníze."

„Vždycky tvrdil, že se o mě postará." Renee zazněla v hlase sebelítost. Zhluboka se nadechla, jako by se potřebovala uklidnit, a Faith takřka slyšela, jak se rozhodla.

„Sešli jsme se jako obvykle v chatě u jezera," začala Renee. „Už jsme… vždyť víš. Po tom. Leželi jsme ve tmě a povídali si, když přijel. Nevěděli jsme, kdo to je. Guy vstal a natáhl si kalhoty, protože se bál, že by to mohlo být některé z jeho dětí. S manželkou si hlavu nedělal, věděl, že je jí to jedno.

Odešli si promluvit do kůlny na člun. Slyšela jsem je křičet, tak jsem se oblékla a šla za nimi. Guy zrovna otevřel dveře a vyšel. Zastavil se a ohlédl. Nikdy nezapomenu, co řekl: ‚Už jsem se rozhodl.' Pak dostal kulku rovnou do hlavy. Padl na trávník před kůlnou. Klečela jsem vedle něj, křičela a brečela, ale byl mrtvý."

„Udělal to Gray?“ zeptala se Faith zoufale. Ne. Gray to určitě nebyl, zeptat se však musela. „Zabil Gray svého otce?“

„Gray?“ Skrz slzy byl slyšet údiv. „Ne. Ten tam nebyl.“

Díky bohu. Gray to neudělal. I když se celou dobu přesvědčovala, že by nic podobného spáchat nedokázal, kdesi hluboko stále pochybovala. Teď ji zalila vlna úlevy.

„Mami… Mami, nikdo by přece neuvěřil, žes Guye zastřelila. Proč jsi to neohlásila šerifovi?“

„Zbláznila ses?“ Renee se ostře zasmála, aby se vzápětí znovu rozplakala. „Lidi ve městě by uvěřili všemu. Většina by mě nejradši viděla v base, i kdyby si byli jistí, že jsem nevinná. Navíc to měl promyšlené –“

„Vždyť jsi ani neměla zbraň!“

„Chtěl mě taky zabít. Vyhrožoval, že mi dá hlaveň do pusy a donutí mě zmáčknout spoušť, když mu neslíbím, že odjedu, víckrát se nevrátím a nikdy nikomu nic neřeknu. Je silný, Faith. Dost silný, aby to udělal.“

„Proč tě teda nezabil?“ Faith nechápala, proč vrah nechal svědka žít.

Renee nemohla kvůli pláči promluvit. Po chvíli se nadechla a trochu uklidnila. „On… nechtěl Guye zabít, jen se strašně rozčílil. Nechtěl zabít ani mě. Křičel, ať jdu pryč, a strhl mi náramek. A jestli se prý vrátím, zařídí to tak, aby to vypadalo, že jsem Guye zabila já, a dostanu trest smrti. Udělal by to. Ty ho neznáš!“ Při posledních slovech jí znovu selhal hlas a opět se rozplakala.

Faith pálily oči. Poprvé za svůj život matku litovala. Ubohá Renee… Tahle žena bez vzdělání, vlivu či přátel, která žila dost divokým životem bez sebemenšího pocitu odpovědnosti, představovala pro kohokoli, kdo by ji chtěl zneužít jako obětního beránka, vynikající cíl. Viděla, jak jediného muže, na kterém jí kdy záleželo a na němž závisela, někdo zastřelil, a vrah jí vzápětí vyhrožoval, že vraždu svalí na ni. Ne, ta zrůda ji odhadla dokonale. Renee by se na šerifa neobrátila za nic na světě. Uvěřila všemu, co jí vrah napovídal.

„To je v pořádku, mami,“ utěšovala ji. „Nic se neděje.“

„Ty… nikomu o tom neřekneš, viď? Musí to zůstat mezi námi, nebo mě dá zatknout. Vím, že by to udělal –“

„Nikomu nedovolím, aby tě zatkl. Slibuju. Víš, co udělal s tělem?“

Renee překvapeně škytla. „S tělem?“ zeptala se. „Nejspíš ho někde zakopal.“

Bylo to možné, proč by však vrah ztrácel čas kopáním hrobu, kterého by si mohl navíc někdo všimnout, když se mu po ruce nabízelo jezero? Stačilo tělo zatížit a bylo po problému.

„Jakou zbraň měl? Vidělas ji?“

„O zbraních vůbec nic nevím. Určitě to ale byla nějaká pistole.“

„Revolver, jaký se používá v kovbojkách? Takový s kulatým zásobníkem? Nebo pistole se zásobníkem v pažbě?“

„Se zásobníkem v pažbě,“ potvrdila po chvilce přemýšlení Renee.

Automat. To znamenalo, že zbraň vyhodila nábojnici. Nejspíš někde v kůlně. Vrah se musel zbavit těla a svědkyni vystrašit natolik, aby navždy zmizela. Postaral se o nábojnici? Vrátil se pro ni?

Je tu šance, že by nábojnice zůstala celých dvanáct let na místě činu? Pravděpodobně ne. Jenže když Guy zmizel, přestala jeho rodina chatu u jezera používat, takže se v kůlně nejspíš moc neuklízelo. Nábojnice mohla spadnout do člunu, možná do vody nebo je nadobro ztracená.

Také tam může stále ještě někde ležet. Stávají se i podivnější věci.

„Nikomu nic neříkej,“ žadonila Renee. „Prosím, nikomu nic neříkej. Neměla ses tam vracet, Faith. Teď půjde po tobě. Odjed, než ti ublíží. Nevíš, jaký je –“

„Možná ano. Kdo to byl, mami? Třeba bych mohla něco udělat –“

Renee uprostřed vzlyknutí zavěsila. Faith pomalu položila sluchátko. Dozvěděla se sice hodně, ale ne dost. Za nejdůležitější považovala informaci, že je Gray nevinný. Za nejhorší fakt, že neví, kdo vraždil.

Matka o něm mluvila v mužském rodě. Mohla tedy s jistotou vyloučit Andreu Walliceovou i Yolandu Fosterovou, o jejichž vině

stejně pochybovala. Lowell Foster se nejspíš o nevěře své manželky dozvěděl až poté, co Guy zmizel. Na druhou stranu je možné, že si vztahu Yolandy a Guye někdo všiml a postaral se, aby se to v malém městě dostalo k co nejvíce lidem, podváděného manžela nevyjímaje. Bylo úplně jedno, že podváděný manžel spal se svou sekretářkou. Na tom nezáleželo. Lowell tedy zůstával na seznamu.

Kdo další by se mohl s Guyem tehdy večer pohádat a proč? Obchodní partner zklamaný finančním vyrovnáním? Vzhledem k tomu, jaký vedl Guy život, se podváděný manžel jevil jako pravděpodobnější verze. S kterou ženou se tehdy v létě ještě vyspal?

Dnes na tyto otázky sotva získá odpověď. Ale může se přesvědčit, jestli někdo nepřehlédl prázdnou nábojnici v kůlně.

Podívala se na hodiny. Půl desáté. Pokud to chce udělat, je noc nejvhodnější dobou. Nehrozí, že by tam byl i Gray, a pokud snad ano, měla by větší šanci se mu vyhnout.

Faith nepatřila k váhavým lidem. Pečlivě si vybrala vhodné boty a cestou ze dveří popadla kapesní svítilnu.

Zamířila autem k soukromé silnici vedoucí k chatě u jezera. Pak si to rozmyslela. Někdo by ji mohl zahlédnout odbočovat k jezeru a oznámit to Rouillardovým, což si nepřála. A kdyby měla smůlu a v chatě někdo byl, nechtěla ho varovat světly reflektorů a hukotem motoru.

Dojela na místo, kde parkovala už předtím, i když to znamenalo, že bude muset projít kilometr a půl nočním lesem. Neviděla v tom problém. Tmy se nikdy nebála, hadů a dalších lesních tvorů taky ne. Přesto si pro jistotu našla dlouhý klacek, aby jím mohla případně odehnat hada, kdyby se neodplazil sám.

Noční les vůbec není poklidné místo, jak by se snad mohlo zdát, neboť ožívá nočními živočichy. Mezi stromy pobíhají vačice a mývalové, ozývá se houkání sov a skřehotání žab, bzučí hmyz, křičí noční ptáci a hlasitě vržou cvrčci. Kakofonii zvuků doplňoval jemný vánek a pohrával si s větvemi borovic. Faith nespěchala a dávala pozor, aby nezabloudila. Když dorazila k potoku přesně v místě, kde ho vždy přecházela, pousmála se neomylnosti starých instinktů. Posvítila do potoka, aby se ujistila, že v něm neplave žádná vodní

zmije, stoupla na plochý kámen uprostřed proudu a přeskočila na druhý břeh. K chatě zbývalo už jen pár set metrů.

Za pět minut se ocitla na kraji lesa. Opatrně se rozhlédla, než vystoupila z jeho úkrytu. Chata byla tmavá a tichá. Pozorně naslouchala, ale slyšela jen běžné noční zvuky. Jezero šumělo, drobné vlnky se tříštily o pilíře mola a ve vánkem zčeřené hladině se odrážel srpek měsíce. Občas někde na jezeře vyskočila ryba a s mohutným plesknutím dopadla zpět do vody.

Faith sešla z mírného svahu k chatě.

Ještě nevěděla, co udělá, když najde kůlnu zamčenou, což bylo dost pravděpodobné. Minule byla sice otevřená, jenže to tu byl Gray. Nejspíš odemkl, aby ji zkontroloval.

Kdyby měla dobrodružnější povahu, pomyslela si sarkasticky, mohla by do kůlny podplavat. Pak by jí zamčené dveře nevadily.

Ani náhodou.

Noční potápění nepatřilo k jejím oblíbeným zábavám. Představa, že by se měla svléknout a ponořit pod temnou hladinu, jí naháněla husí kůži. Jestli bývá kůlna zavřená, nejspíš se v ní usadily myši, hadi, veverky, možná i párek mývalů, a ty všechny by nečekaný návštěvník, který by se vynořil z vody, pořádně vyplašil. Raději se rozhodla všechny obyvatele kůlny včas varovat tím, že zalomcuje dveřmi. Nebo rozbije sklo v okně. Jenže si nikdy žádného okna nevšimla.

Kůlna se tyčila nad lesklou černou hladinou a měsíční svit ozařoval její nabílené stěny. Když se k ní blížila po štěrkem vysypané cestičce, přejela paprskem svítilny po širokých vratech a znechuceně si odfrkla. Obě křídla jistila ocelová závora opatřená mohutným visacím zámkem. Obyčejný zámek by se jí možná podařilo rozbít nebo vylomit, ale s tímhle nic nesvede. Zbývalo jedině okno.

Ze strany mola žádné nenašla, jen hladkou stěnu. Popošla dál a se smíšenými pocity objevila okno připomínající černé oko v bledé tváři. Dobré bylo, že ho vůbec našla, ale nelíbilo se jí, že se nacházelo nad hladinou, dobrých půl metru od hrany mola, a ještě tak vysoko, že vyšvihnout se do něj jí dá pořádně zabrat.

Na holé rameno jí dopadla těžká ruka, otočila ji a přitáhla ke svalnatému tělu. „Řekl jsem ti, co s tebou udělám, jestli tě tu ještě někdy nachytám,“ zasyčel Gray.

•16 •

Odnesl ji na verandu, kde je sítě chránily před komáry a další bodavou havětí. Protože ji polekal skoro k smrti, dokázala Faith jediné: chytila se ho kolem krku. Zvedl ji do náruče a přenesl přes trávník k chatě.

Okamžitě ji opanoval temný příboj touhy a odnesl ji daleko od břehu rozumu či vůle. Bránit se nemělo cenu. Dlouho potlačované tělesné potřeby vypluly na hladinu a zvítězily nad argumenty rozumu. Když ji nechal sklouznout po svém těle na zem, celá se třásla. Je čas. Bože, je už pozdě. Chtěla ho se slepou, divokou potřebou, kterou už nemohla potlačit. Přitiskla se k němu, poddajná a žádoucí.

Opřel ji o jeden z trámů podepírajících střechu verandy a přitlačil k hrubému dřevu. I když svítil měsíc, veranda byla ve stínu, takže tu vládla tma, tma a horko ozvláštněné vůněmi noci a jeho těla. Zrychleně dýchal, tiskl se k ní, mohutnými dlaněmi jí sevřel hlavu a jazykem pronikal hluboko do jejích úst. Byl připravený a na břiše cítila tlak jeho ztopořeného údu.

Faith se podvolovala jeho ústům a hladově se o něho třela. Košili měl rozhalenou. Místa, kam mu zarývala prsty, sice látka zakrývala, hruď měl však nahou. Cítila jeho zpocenou kůži a hrubé, kudrnaté chloupky. Ňadra se jí nalévala a vztyčené bradavky žadonily, aby se jich někdo dotýkal.

Odtrhl ústa od jejích a lapal po dechu. Faith si olízla rty a zaryla mu prsty do krku, aby si znovu přitáhla jeho hlavu. Okamžitě jí vyhověl a jeho síla a vášeň ji zavedly tam, kde ještě nikdy nebyla.

Položil jí dlaně na ňadra a začal je laskat. Na chvíli ji to uspokojilo a zasténala úlevou, ale vzápětí už chtěla víc. Rozuměl jí a sám nejspíš toužil po tomtéž, protože jí trhnutím rozevřel blůzku. Knoflíky se rozletěly všemi směry a hlučně dopadly na dřevěnou podlahu verandy. Jednou rukou uvolnil sponu vpředu na podprsence, odsunul košíčky stranou a odhalil její ňadra, po nichž lačnila jeho nedočkavá ústa. Když jí začal sát bradavku, prohnula se proti němu v pase.

Vyhrnul jí sukni. Faith se jako omámená opřela o sloup a všemi smysly se snažila vnímat co nejvíc z toho, co se s ní dělo. Matně si vybavila dávné chvíle, kdy ho pozorovala při milování, pomalém a jemném, doprovázeném konejšivými slovy. Myslela si, že to bude stejné, místo toho se však ocitla ve zběsilém víru, který ji unášel někam do neznáma. Divoce na sebe doráželi, neschopní zpomalit, neschopní vnést do svých činů laskavost. Ani jednomu to nevadilo. Touha byla příliš silná.

Kalhotky jí rukou stáhl ke kolenům, zvedl nohu a sešlápl je k zemi. Látka hlasitě zaprotestovala, ale povolila. Zadek měla nezvykle vystavený nočnímu vzduchu. Zachvěla se mu v náručí.

Opřel ji o sloup, roztáhl jí stehna a vmáčkl se mezi ně. Faith zaklonila hlavu a zalapala po dechu. Gray si horečnatě rozepínal pásek i zip džínů. Hřbetem ruky se jí přitom dotýkal na citlivých místech, až znovu toužebně zavzdychala. Konečně se mu podařilo kalhoty rozepnout. Zbytek již zvládla příroda sama.

„Chci tě," zamumlal tlumeně. „Hned." Ani jeden už dál nemohl čekat. Zamířil do vlhké štěrbiny mezi jejíma nohama.

Faith pocítila silný tlak a ztuhla. Vzpomněla si na výkřik Lindsey, když do ní kdysi vstupoval. Teď věděla proč.

Zoufale se pokoušela ovládnout strach. Gray se zarazil a konejšil ji: „Pssst, to zvládneš. Nehýbej se, neublížím ti. Začnu hodně pomalu." Při řeči vyrážel boky vpřed a jemnými pohyby ji pomalu uvolňoval, až byla připravená ho přijmout.

Zasténala a připadalo jí, že jí celé tělo v příštím okamžiku exploduje. Gray ji dovedl k orgasmu, jaký si nedokázala představit ani v nejdivočejších snech.

I Graye intenzita prožitku zaskočila. Tohle nebyl sex. Sex znal a provozoval ho tak často, že už by se to nedalo spočítat. Byl pokaždé příjemný, někdy něžný, jindy divoký. Jenže to, co právě prožil s Faith, připomínalo lavinu, požár, sopečnou erupci a ze všeho nejvíc si přál, aby se plameny znovu rozhořely.

Dokázal myslet jen na jediné. „Bože," vyhrkl ochraptěle, „jestli to s Renee bylo taky takové, už chápu, proč se jí táta nedokázal vzdát."

Faith ztuhla. Veškeré uspokojení bylo po jeho slovech to tam. Jestli ji chtěl ponížit, tak se mu to podařilo dokonale. Zaťala zuby, tím znechucením začala skoro zvracet. Ještě před chvílí se vznášela na vrcholu blaha, zatímco pro něj to znamenalo jen… co? Odplatu? Renee se pomstít nemohl, tak se vypořádal s její dcerou?

Zmateně si posbírala oblečení. Podprsenku měla zamotanou, nakonec se jí však i třesoucíma se rukama podařilo háček zapnout. Na blůze nezůstal jediný knoflík, proto si její cípy zavázala v pase na uzel. Sehnula se pro kalhotky a zjistila, že tyhle cáry už nosit nemůže. Tváře jí zrudly, ale tma naštěstí její projev zahanbení skryla.

Mlčky uložila zbytky spodního prádla do kapsy u sukně a se snahou o co nejdůstojnější krok zamířila pryč. Moc se jí to nedařilo. Copak si žena může zachovat důstojnost, když si ji muž právě vzal vestoje a s veškerou něžností a grácií námořníka, který se po půlroční plavbě vrhne na děvku v zapadlé uličce? Nohy se jí chvěly, byla celá rozbolavělá a po stehnech cítila stékat jeho semeno.

Rozrazila síťové dveře a klopýtala po schodech. Svítilna ležela tam, kde ji upustila, a paprsek světla zářil na trávník a na hmyz, který se k němu slétal. Když ji zvedala, vrazila do Graye. Pohyboval se jako duch. Vůbec ho neslyšela scházet z verandy. Pokusila se ho obejít, chytil ji však za paži a přitáhl k sobě.

„Kam si myslíš, že jdeš?“

„K autu.“

Odfrkl si. „Když jsem tě nenechal jít samotnou ve dne, můžeš si být jistá, že to nedovolím ani v noci.“

Cítila z něho napětí a vztek, byla však příliš unavená a rozčarovaná, aby na to dbala. Uvolnila paži z jeho sevření a ani se na něho nepodívala. „V těchhle lesích jsem vyrostla. Doprovod nepotřebuju.“

„Nasedni do auta,“ vyzval ji pevným hlasem, který nepřipouštěl odpor. „Odvezu tě.“

Do auta? Nepřemýšlela, jak se do chaty dostal. Rozhlédla se a uviděla jaguár zaparkovaný ne na příjezdové cestě, ale za chatou. Jako obvykle přišla z opačné strany, takže si ho nevšimla. Co ho přimělo zaparkovat právě tam a ne na cestě? Kdyby byla auto zahlédla, nikdy by bezpečí lesa neopustila.

Postrkoval ji k autu. Faith se rozhodla nemámit čas dohadováním. Chtěla se ho zbavit a poslechnout ho znamenalo nejrychlejší způsob.

Otevřel dveře u auta a postrčil ji dovnitř. Faith se posadila a povzdychla si úlevou, že už se nemusí držet na slabých nohou. Obešel vůz, posadil se za volant a nastartoval. „Parkuješ na stejném místě?“ zeptal se. V jeho hlasu slyšela potlačovanou zlost.

„Ano,“ zamumlala. Nemluvit jí připadalo jako nejjistější a nejbezpečnější. Upřeně sledovala, jak se ve tmě míhají stromy a keře.

Silnice vedla podél jezera a napojovala se na hlavní. Musel znovu odbočit na cestu, která vedla k jejímu bývalému domovu. Autem to nebylo rychlejší než pěšky lesem, byla však ráda, že se nemusí trmácet na nejistých nohou. Nejspíš by zakopávala o všechny kořeny a kameny.

Jaguar projel zatáčkou a reflektory osvítily její vůz. Sáhla do kapsy po klíčích a v panice se jí sevřel žaludek. „Ztratila jsem klíčky,“ hlesla. Samozřejmě. Vždyť měla sukni skoro přehozenou přes hlavu. Byl by zázrak, kdyby nevypadly.

„Tady.“ V klíně jí přistál malý svazek. „Našel jsem je.“

Sevřela ho v dlani, vystoupila a horečně hledala správný klíč. Našla ho a otočila jím v zámku. Gray zatím vystoupil a zamířil k ní. Otevřela dveře a vklouzla dovnitř.

„Faith,“ naklonil se do auta. Otočila klíčkem v zapalování a nastartovala. Pak mu vytrhla dveře, prudce je zabouchla a zacouvala k místu, kde se mohla otočit.

Gray stál uprostřed cesty a díval se za mizejícími světly jejího vozu. Ruce měl sevřené do pěstí. Nejraději by skočil do jaguáru a pustil se za ní. Vypadala však tak otřeseně, že si nebyl jistý, zda by se pod dalším nátlakem nezhroutila. Kdyby ji pronásledoval, nejspíš by havarovala.

Vrátil se k autu a vztekle se v duchu proklínal. Kdyby to dokázal, nejraději by si nakopal. Bože, jak vůbec mohl z úst vypustit něco tak ohyzdného, tak krutého? Zároveň si uvědomoval neskutečnou ironii toho, co se stalo. Dokázal k sexu přemluvit víc

žen, než si vůbec pamatoval, a žádná z nich pro něho nic neznamenala. Jenže s Faith, která ho naprosto okouzlila, se dopustil něčeho neomluvitelného. Okamžitě se stáhla do sebe, všechen ten nádherný oheň se proměnil v popel a v očích se jí usadila prázdnota. Ten pohled už jednou viděl a do smrti na něj nezapomene. Tehdy v noci před dvanácti roky se na něho dívala stejně a on doufal, že se to víckrát nestane.

Události právě uplynulého dne jím otřásly. Nejprve mrtvá kočka na kuchyňském stole, pak vlastní neschopnost ji přesvědčit, že by jí mohlo hrozit nebezpečí a že je v jejím vlastním zájmu se z Prescottu odstěhovat. Připadalo mu, jako by házel hrách na stěnu, jenže stěna by mu aspoň neodporovala.

K tomu Alex, který se na něj vztekal kvůli tomu, že Faith svezl v autě, jako by ho snad mohla nakazit smrtelnou nemocí, a Monika s výrazem ublíženého dítěte.

K jezeru vyrazil hledat klid. Právě seděl na verandě opřený zády o stěnu, pozoroval odraz měsíce na hladině a probíral v duchu události dne, když se kolem tiše jako duch protáhla Faith. Nejprve nevěřil svým očím a musel potlačit nával vzteku. Bylo jasné, že přišla lesem. Zamířila ke kůlně na člun a začala po ní přejíždět paprskem svítilny. Co tam může sakra hledat? Je to už podruhé, co ji zde přistihl.

A pak ho ovládl chtíč, který zahnal všechny ostatní myšlenky. Varoval ji. Skutečnost, že přišla znovu, mohla znamenat jen tolik, že byla ochotná zaplatit požadovanou cenu.

Chtěl věřit, že kdyby bývala řekla ne, dokázal by se ovládnout, zároveň však byl rád, že tu zkoušku nemusel podstoupit. Neřekla ne, neřekla vlastně vůbec nic. Namísto toho se k němu tiskla, jako by s ním chtěla splynout. Byla sladká a vášnivá, její tělo se pod jeho doteky vzpínalo. V tom okamžiku už by ho nikdo a nic nezastavilo. Stále se ještě celý třásl.

Nazval ji puritánkou a měl pravdu. Nad tím, co všechno se dnes dozvěděl, mohl jen překvapeně kroutit hlavou. Faith Devlinová Hardyová, dcera opilce a děvky, nepila alkohol, nekouřila a neběhala za muži. Už měl v životě panny, které nebyly ani zdaleka tak zdrženlivé. Nejspíš zůstala pannou až do svatby a Gray si byl jistý,

že byl jejím prvním mužem po manželově smrti. Přes všechnu sexualitu, která z ní sálala, byla stále hodně pruderní. Nikoho neodsuzovala, nicméně řídila se vlastními přísnými pravidly.

Samozřejmě to dělala kvůli svým rodičům. Vzhledem k prostředí, v němž vyrůstala, se Faith rozhodla nebýt jako oni.

Nevadilo mu to, přinejmenším potud, pokud se nestáhne a nezačne se mu vyhýbat. Měl pocit, že přesně tohle se chystá udělat, a byl skálopevně rozhodnutý jí to nedovolit.

* * *

Nemysli na něho. Nemysli na něho.

Faith se z neklidného spánku probudila časně. Oči měla opuchlé a cítila se stejně unavená, jako když v noci uléhala. Pozdě večer se rozhodla vyhnat z hlavy všechny myšlenky na Graye, podvědomí ji však znovu zradilo, znovu jí ho vpustilo do snu, takže se probudila s pocitem, že ho objímá a že po něm celým tělem touží.

Čtyři roky dokázala potřeby svého těla pevně potlačovat, jako by ani neexistovaly, pokud však šlo o Graye, neovládala se. Musela si to přiznat. V noci ji hrubě vzrušil, přinutil ji dosáhnout toho, čemu se vyhýbala, a její tělo si teď žádalo víc. Nezáleželo jí na tom, že byla celá rozbolavělá, že ji svými slovy ponížil, fyzicky ho prostě chtěla. Znovu chtěla hrubé, násilné potěšení. Netušila, že to může být takové. To poznání ji zastihlo překvapenou a poníženou.

Choval se k ní jako k děvce. Lindsey Partainovou sváděl laskavě a pomalu. Faith to viděla na vlastní oči, takže si uvědomovala rozdíl. Lindsey šeptal do ucha francouzská slůvka, pro ni měl jen oplzlé anglické výrazy. Bylo zřejmé, že něhu si zaslouží jen ty, které odpovídají jeho společenskému postavení. Duše se jí zmítala hanbou, tělo však toužilo po dalším hrubém zacházení. Možná ji odhadl správně. Možná skutečně zdědila matčiny geny, které jen dlouhé roky spaly.

Nenechá ji na pokoji. Tím si byla jistá. Pokusil se ji vystrnadit z Prescottu, aby mohli být spolu, nakonec se jako účinnější mohl ukázat opačný postup. Ať se bude snažit sebevíc, nemůže se mu

vyhýbat věčně, a neměla ponětí, kolik dalších podobných setkání její sebeúcta unese.

Stále jí však zbývalo zjistit, kdo zabil Guye. Ne jen kvůli sobě, ale také kvůli Grayovi. Guyova rodina si zasloužila vědět, že od nich neutekl. Zatím se nedostala do kůlny na člun, ale bude se tam muset dostat. Také se musí spojit s detektivem Ambrosem a zjistit, jestli má nějaké zprávy o panu Pleasantovi. Musí klást další otázky a donutit vraha k činu, protože jinak se nikdy nedozví, kdo to byl.

• 17 •

Telefon ji onoho dne dohánět k šílenství. Přemýšlela dokonce, že by ten zpropadený aparát vypnula, jenže si připomněla, že ho potřebuje kvůli práci. Neměla samostatnou linku pro fax, takže telefon musel zůstat zapnutý. Přepnula proto hovory na záznamník. Naneštěstí jich většina byla od Graye.

Tón jeho prvního volání byl zároveň popudlivý i utišující. „Chtěl jsem se za tebou dnes zastavit, ale musel jsem hned ráno odjet do New Orleansu. Zdržím se tady a vypadá to, že se vrátím až pozdě večer.“ No, to je úleva, pomyslela si. Nebude muset být celý den napjatá, kdy se objeví na verandě.

Zpráva pokračovala hlubším, důvěrnějším tónem. „Musíme si promluvit, zlato. Nechceš se sejít, až se večer vrátím domů? Ještě se ozvu.“

„Ne!“ křikla Faith na telefon, když zavěsil a záznamník se vypnul.

Trvalo skoro půl hodiny, než si uvědomila souvislosti. Gray je v New Orleansu. Na další výlet ke kůlně na člun se sice příliš netěšila, ale když vyrazí teď, bude mít jistotu, že tam na něho nenarazí. Lepší šance se jí už možná nenaskytne a dokonce se tentokrát ani nemusí trmácet lesem.

Kdyby rozbila okno kůlny, Grayovi by okamžitě bylo jasné, že to udělala právě ona, protože ji předcházející noci načapal potloukat se kolem. Dostat se oknem dovnitř bez žebříku by navíc bylo poměrně těžké. Jenže teď bylo denní světlo a ona byla dobrá plavkyně. Co považovala v noci za nemyslitelné, se za denního světla jevilo jako poměrně snadné.

Když vycházela se vším potřebným z domu, telefon znovu zvonil. Protože normálně podobná dobrodružství nepodnikala, musela se řádně připravit. Oblékla si staré plavky a přes ně kalhoty a blůzu. Do tašky uložila dva ručníky a kapesní svítilnu, která by se jí mohla hodit při pátrání v temných koutech. Svítilna nebyla vodotěsná, proto ji uložila do uzavíratelného plastového sáčku. Pro vlastní bezpečnost přibalila ještě největší nůž, jaký v kuchyni našla. Nevěděla sice, co by s ním dělala, pevně doufala, že se k žádnému

rozzuřenému hadovi nedostane natolik blízko, aby musela nůž použít, přesto se cítila lépe, když věděla, že ho bude mít po ruce.

Cestou k chatě u jezera pociťovala takřka škodolibou radost. Dvakrát už se pokusila ono místo prozkoumat a dvakrát ji Gray chytil. Potřetí už se stejné chyby nedopustí.

Když dorazila k jezeru, záměrně se na chatu ani nepodívala, přesto se jí nepodařilo úplně uniknout vzpomínce na to, co se odehrálo na verandě. Už jen proto, že při každém kroku stále ještě pociťovala bolest. Zároveň si však uvědomovala i osten touhy, a byla proto na sebe naštvaná.

Rychle se svlékla a zabušila na dveře kůlny, aby vyplašila její případné obyvatele. Neslyšela žádné ťapkání ani šplouchání vody, takže kůlna byla nejspíš prázdná. Nicméně ještě jednou zabušila na vrata a pro jistotu zachrastila řetězem u zámku. Spokojená, že udělala vše, co mohla, přešla po molu podél kůlny až k vratům, která ji uzavírala na straně jezera.

Gray a Monika sem v létě často chodívali plavat s kamarády. I Faith se sem několikrát přišla vykoupat, ale pokaždé, když tu nikdo jiný nebyl. Nebála se zůstat ve vodě sama a věděla, jaká je u kůlny hloubka. Se svítilnou v sáčku v ruce se ponořila pod hladinu, a když vyplavala, chlad vody jí nutil lapat po dechu. V červenci a srpnu bývalo jezero příjemně prohřáté, jenže teď byl konec května a stále ještě v něm zůstával nashromážděný chlad zimy. Udělala několik temp, aby si na vodu zvykla, a okamžitě jí připadala o hodně příjemnější.

V kůlně bude určitě šero. Přes sáček svítilnu rozsvítila a už si dál nedovolila přemýšlet. Zhluboka se nadechla a ponořila se pod vrata.

Viditelnost pod hladinou byla špatná i s rozsvícenou svítilnou a pod kůlnou panovala skoro naprostá tma. Nad sebou uviděla obdélník světla. Žádný člun tu už dávno nebyl, což by jí výstup z vody dost zkomplikovalo. Faith zamířila ke světlu a hlava se jí ocitla nad hladinou dřív, než čekala. Chytila se skluzu pro člun, aby se uklidnila, a svítilnu položila na pevný povrch. Teprve pak si odhrnula vlasy z obličeje a rozhlédla se kolem.

Vnitřek kůlny byl tmavý a skoro prázdný. Vyšvihla se nahoru, kapala z ní voda, rozhlížela se kolem a dávala očím čas, aby se temnotě přizpůsobily. Kdysi bývala kůlna plná nafukovacích matrací a šnorchlů, na stěnách visely záchranné vesty. Na hrany skluzu obložené gumou narážel motorový člun a v koutě stály kanystry s palivem a olejem. To všechno zmizelo. Kůlna byla prázdná a vyklizená. Zbyla tu jen sekačka na trávník a vypelichané koště. Nábojnice tu nemohla dvanáct let vydržet ani náhodou.

Přestože jí bylo jasné, že jen zbytečně marní čas, pořádně se porozhlédla. Svítilnu namířila do všech koutů, klekla si na všechny čtyři a dívala se zblízka. Nic.

Stejně šlo jen o pokus, uklidňovala se. Zkusila to a ještě si po ránu pěkně zaplavala.

Znovu se potopila pod dveře a vyplavala na slunci. Tentokrát na ni žádné překvapení nečekalo. V poklidu se vyšplhala na molo, svlékla si mokré plavky, osušila se ručníkem a převlékla se. Nezapomněla si s sebou vzít ani suché prádlo. Kromě mokrých vlasů vypadala cestou domů naprosto normálně.

Na záznamníku měla další dva vzkazy od Graye. „Kde jsi, zlato? Vyspáváš a máš vypnutý telefon? Ještě zavolám.“

Složila hlavu do dlaní. Přístroj znovu zapípal a přehrál další zprávu. „Nemůžeš ho mít vypnutý napořád. Dřív nebo později se mnou budeš muset mluvit. Tak to sluchátko zvedni, zlato.“

Odešla se vysprchovat a vymýt z vlasů vodu z jezera. I přes proud vody slyšela telefon zvonit a snažila se potlačit pocit, že se z ní stala lovná zvěř. Nebylo to však jednoduché. Telefon zvonil celý den a každá následující zpráva zněla naštvaněji. Přestal ji přemlouvat a začal přikazovat.

„Faith, sakra zvedni konečně ten telefon. Jestli si myslíš, že si tě přestanu všímat –“ Zavěsil, aniž by větu dokončil.

Mezi telefonáty od Graye se jí podařilo zavolat do New Orleansu, ale detektiv Ambrose nebyl ve své kanceláři. Nechala mu zprávu a čekala, až jí zavolá zpátky.

Ozval se pozdě odpoledne. Jakmile uslyšela jeho hlas, rychle zvedla sluchátko. „Tady Faith Hardyová, detektive. Už jste pana Pleasanta našel?“

„Ne, paní Hardyová. Lituji. A neobjevilo se ani jeho auto.“ Hlas měl najednou smutný. „Abych pravdu řekl, nevypadá to dobře. Nepřipadá mi jako člověk, který by zmizel o své vůli. Nemá před čím ani kam utíkat. Mohl ztratit kontrolu na vozem, dostat infarkt, usnout při řízení… Jestli sjel autem z cesty někam do bažiny nebo do řeky…“ Větu nechal nedokončenou, Faith si však mohla zbytek domyslet. Napadlo ji, že pana Pleasanta nakonec najdou nějací rybáři.

„Dáte mi případně vědět?“ zašeptala a bojovala se slzami.

„Jistě, paní, jakmile se něco dozvím.“

Faith se obávala, že se detektiv nic nového nedozví. Položila sluchátko do vidlice. Guye Rouillarda někdo zabil. Už nešlo o pouhou domněnku, protože její matka u toho osobně byla. Pan Pleasant kladl ohledně Guyova zmizení nepříjemné otázky. Zachoval by vrah, přesvědčený o tom, že neexistují žádné důkazy, klid, nebo by ho skutečnost, že je pan Pleasant detektiv, vyplašila? Natolik, že by se dopustil další vraždy?

Ten hodný, postarší pán je tedy nejspíš mrtvý a je to její vina, pomyslela si.

Vzápětí se okřikla. Ne. Nezavinila to ona, ale vrah. Nehodlala s ním vinu sdílet ani částečně.

Najít po dvanácti letech důkaz o Guyově vraždě jí připadalo nesmírně obtížné. Pan Pleasant ovšem zmizel před necelými dvěma týdny a bylo by tedy rozumnější soustředit se na pátrání po něm. Čas ještě nestačil zamést důkazy.

Kdyby ona někoho zabila, kam by ukryla tělo? V Guyově případě se jako nejpravděpodobnější možnost jevilo jezero. Před dvanácti roky kotvil u chaty člun. Mohlo být něco jednoduššího než tělo naložit, doplout s ním nad hlubinu a zatížené ho svrhnout přes palubu? Jenže podobně příhodné okolnosti v případě pana Pleasanta nenastaly. Kde by se tedy vrah mohl mrtvoly zbavit?

Na místě, kde nehrozilo, že ho někdo uvidí. V okolí se nabízí dost lesů. Jenže vrah již úspěšně zamaskoval jednu vraždu, nepoužil by tedy u druhé mrtvoly tentýž postup? Pokud ano, pak by bylo nejlepší prozkoumat soukromé jezero Rouillardových.

Jenže to sama nedokáže. Byla ochotná udělat takřka cokoli, měla však dost rozumu, aby poznala, kdy potřebuje pomoc. Jezero by se muselo propátrat sítěmi. A k tomu byly nutné čluny, vybavení a také lidé. Šerif by takové pátrání mohl přikázat, jenže by ho nejprve musela přesvědčit, že má ve svém okresu případ a že jezero si zaslouží průzkum. A to nemohla udělat, aniž by se mu svěřila s tím, co ví o Guyovi.

A to, co ví o Guyovi, bude muset říct nejdřív Grayovi. Nemohla dopustit, aby se to dozvěděl od někoho jiného, aby se jeho rodina ocitla ve víru událostí bez předchozího varování. Nehledě na urážku, po níž se jí stále bolestivě svíral hrudník, nehledě na fakt, že se příliš styděla, aby se s ním mohla sejít, se bude muset nějak přimět sdělit mu, že se jeho otec stal obětí vraždy. Nebyla si vůbec jistá, zda to dokáže.

Jako by to přivolala, telefon opět zazvonil. Faith zavřela oči.

„Sakra Faith!“ Potlačovaná zlost byla v jeho hlasu víc než patrná. „Jestli mi nezvedneš ten telefon a neřekneš, že jsi v pořádku, zavolám Mikeu McFaneovi, aby za tebou –“

Popadla sluchátko. „Nic mi není,“ zaječela a okamžitě zavěsila. Otravný chlap, pomyslela si.

Přesně poté, co by vytočila číslo, se telefon znovu rozdrnčel. „Dobrá,“ prohlásil klidnějším hlasem, když zase uslyšel záznamník, „neměl jsem říkat, co jsem řekl. Zachoval jsem se jako pitomec a je mi to líto.“

„Mně je taky líto, že jsi pitomec,“ zamumlala Faith k aparátu.

„Zítra mi můžeš nakopat zadek nebo dát pár facek, na co budeš mít chuť,“ pokračoval. „Ale nemysli si, že se mi budeš věčně vyhýbat, protože to nedovolím.“

Když zavěsil, Faith se v duchu modlila, aby už nevolal.

Jenže telefon se opět rozezvonil. Zasténala. Sepnul se záznamník.

„Včera večer jsem neměl prezervativ,“ informoval ji nevzrušeně.

„Všimla jsem si,“ přitakala sarkasticky.

„Vsadil bych spodky, že nebereš žádnou antikoncepci,“ dodal. „Tak o tom přemýšlej.“ Linka oněměla.

„Ty hajzle!“ vyjekla Faith a zbrunátněla zlostí. Tak o tom přemýšlej! Copak by dokázala myslet na něco jiného, když jí to teď tak laskavě připomněl?

Přecházela po domě a byla naštvaná na Graye i na sebe. Nic je neomlouvá, dávno nejsou nezodpovědní puberťáci zmítaní hormony, přesto se tak zachovali. Jak mohli být tak neopatrní? Na možnost otěhotnění měla myslet dřív, jenže byla tak rozčílená a zmatená, že jí souvislosti nedocházely.

O to důrazněji na ni dolehly teď. Jako by už neměla dost starostí.

Zpanikařila natolik, že poradit se s kalendářem ji napadlo až po půl hodině. Vydechla si úlevou. Menstruace jí měla začít za týden a vždy ji měla velmi pravidelnou. Sice si nemohla být jistá, pravděpodobnost však hovořila v její prospěch.

Druhý den ráno objevila další vzkaz. Po tom prvním začala auto pečlivě zamykat, proto byl tentokrát pod stěračem. Všimla si ho, když se podívala z okna. Vyrazila situaci prozkoumat. Když zjistila, o co jde, ani se vzkazu nedotkla. Nechtěla vědět, co v něm stojí. Nejspíš ležel na skle celou noc, protože papír nasákl rosou a inkoust se rozpil.

V noci nic nezaslechla, přestože opět skoro nespala. Alespoň že to byl jen vzkaz, ne další umučená kočka.

Stále ještě byla v pyžamu. Nechala vzkaz za stěračem a vrátila se do domu. Během čtvrt hodiny se oblékla, namalovala, učesala a vyrazila ven.

Odemkla auto a hodila kabelku na sedadlo. Opatrně, aby vlhký papír neroztrhla, zvedla stěrač a vzkaz sevřela mezi palec a ukazovák. Nasedla do vozu a zamířila rovnou na radnici.

Zaparkovala na náměstí a se vzkazem opět mezi palcem a ukazovákem vyběhla tři nízké dlouhé schody. Hned za vchodem stál informační pult. Zastavila u něho, aby se drobné ženy s modrými vlasy zeptala, kde najde šerifovu kancelář.

„Touhle chodbou a doleva,“ ukázala žena směr a Faith poděkovala.

Radnice překvapivě příjemně voněla, což Faith částečně uklidnilo. Cítila papír, inkoust, čisticí prostředky i chladnou šedou vůni mramorových podlah a stěn. Radnici postavili před padesáti či šedesáti roky v dobách, kdy budovy ještě mívaly vlastní charakter. Samozřejmě zde došlo postupem času k mnoha „vylepšením“, například původní osvětlení nahradily ostré zářivky, takže úředníci mohli šetřit elektrický proud. Z fasády budovy jako bradavice trčely náhodně rozmístěné podokenní jednotky klimatizace. Na některých místech, především na chodbách, dál rozháněly vzduch staromódní větráky pod stropem.

Došla na konec chodby a zahnula vlevo, do další dlouhé chodby. Minula patery dveře, až dorazila ke dvojitým dveřím, na jejichž levé polovině bylo napsáno KANC a pod tím ŠER, zatímco na pravé nápis pokračoval ELÁŘ a IFA, takže celý si ho návštěvníci mohli přečíst, jen když dveře zůstaly zavřené. Za nimi byla dlouhá místnost rozdělená po celé délce vysokou přepážkou, za kterou stálo několik stolů, vysílačka služby a dveře do dvou kanceláří, z nichž jedna byla oproti té druhé větší. Na dveřích větší kanceláře visela cedulka se jménem šerifa McFanea. Dveře byly pootevřené, ale z místa, kde Faith stála, dovnitř neviděla. Na stěně místo obrazů visely fotografie dřívějších šerifů. Jako dekorace za moc nestály.

Když Faith přistoupila k přepážce, zvedla k ní pohled žena středních let v hnědé uniformě zástupce šerifa. „Jak vám mohu pomoci?“

„Potřebuju mluvit se šerifem McFanem, prosím.“

Zástupkyně se na Faith podívala přes obroučky brýlí na čtení a zjevně ji z předvčerejší návštěvy poznala. Přesto se zeptala: „Jak se jmenujete?“

„Faith Hardyová.“

„Počkejte, prosím.“

Spíš jen pro formu lehce zaťukala na dveře šerifovy kanceláře. Když vešla dovnitř, slyšela Faith tlumený rozhovor. Zástupkyně se vrátila a vyzvala ji: „Pojďte dál.“ Ukázala Faith na dveře v přepážce, stiskla tlačítko pod pultem a dveře se s tichým zabzučením otevřely.

Šerif McFane jí přivítal ve dveřích své kanceláře. „Dobrý den, paní Hardyová. Jak se dnes máte?“

Faith místo odpovědi zvedla list papíru se vzkazem. „Dostala jsem další.“

Šerifova tvář zvážněla. „To se mi ani trochu nelíbí,“ zamumlal, vyndal ze zásuvky stolu obálku na důkazy a přidržel ji otevřenou tak, aby do ní Faith mohla vzkaz vložit. „Co se tam píše?“

„Nečetla jsem ho. Našla jsem ho ráno za stěračem svého auta. Dotkla jsem se jen jednoho růžku, abych nesmazala otisky prstů, jestli tam ovšem nějaké jsou. Papír je vlhký,“ vysvětlovala.

„Rosa. Znamená to, že byl za stěračem několik hodin. Z toho prvního vzkazu a z krabice jsme sejmuli slušné otisky. Problém je v tom, že jestli je autorovi nevzali někdy v minulosti, nebudeme je mít s čím porovnat.“ Zavedl ji do kanceláře a položil obálku na stůl.

„Jestli jste ho ještě nečetla, podíváme se, co v něm stojí.“ Otevřel zásuvku a chvíli se v ní přehraboval, až našel pinzetu na obočí. Pomocí pinzety a hrotu propisovačky vlhký papír opatrně rozložil. Faith naklonila hlavu, aby si nápis hůlkovým písmem přečetla.

JSI TU NEŽÁDOUCÍ
VYPADNI NEŽ SE TI NĚCO STANE

„Tatáž osoba,“ usoudil šerif McFane. „Bez interpunkce.“

„Nechtěně?“

„Možná, ale stejně tak může jít o pokus zastřít obvyklý styl, o jakousi kamufláž.“ Zamračil se. „Paní Hardyová, já i Gray jsme vám už vysvětlovali, jak je pro vás nebezpečné bydlet takhle o samotě.“

„Stěhovat se nebudu,“ prohlásila. Stejná slova musela při poslední návštěvě na stanici, když oznamovala nález prvního vzkazu a mrtvé kočky, opakovat nejméně dvacetkrát.

„Tak co kdybyste si pořídila psa? Nemusí to být zrovna hlídací pes, stačilo by, aby zaštěkal, když venku něco zaslechne.“

Překvapeně se na něho podívala. Pes. Nikdy žádné zvíře neměla, proto ji toto řešení vůbec nenapadlo. „Vidíte, to bych mohla. Díky, šerife. Výborný nápad.“

„Dobrá. Pořiďte si ho co nejdřív. Stavte se v útulku a vyberte si nějakého mladého a zdravého. Nejlepší bude odrostlé štěně, které si

na vás rychle zvykne, ale už bude dost velké na to, aby štěkalo a ne jen kňučelo.“ Podíval se na vzkaz na stole. „Můžu pro vás udělat to, že řeknu hlídkám, aby během směny několikrát projely kolem vašeho domu. Jinak se v podstatě nemáme čeho chytit.“

„A pár vzkazů a mrtvá kočka zřejmě nebudou místní zločin století.“

Usmál se s uličnickým šarmem Huckleberryho Finna. „Dokonce mu nemůžeme přišít ani týrání zvířat. Jestli vám to trochu zlepší náladu, tak tu kočku neumučil. Přejelo ji auto.

Někdo ji prostě sebral u silnice. Abych pravdu řekl, ulevilo se mi, protože možná nebude tak nebezpečný. Skutečný psychopat by si mučení zvířete užíval.“

I Faith se ulevilo. Při vzpomínce na nebohé zvíře se jí stále ještě zvedal žaludek. I když kočka nejspíš zemřela okamžitě poté, co ji přejelo auto, a netrpěla.

Opustila šerifovu úřadovnu. Když byla v polovině dlouhé chodby, uviděla u informačního pultu vysokého, dobře stavěného muže s dlouhými, černými vlasy.

Málem se jí zastavilo srdce. Okamžitě se otočila a zamířila zpátky k šerifově kanceláři. Po posledním setkání s mužem, který se právě bavil s ženou s modrými vlasy, ji při pomyšlení, že by s ním měla znovu mluvit, zachvátila panika. Šlo o instinktivní reakci. Mozek věděl, že se setkání s ním nakonec nevyhne, tělo velelo k útěku.

Uslyšela jeho hluboký, nezaměnitelný hlas a přidala do kroku. Když zahýbala za roh chodby, ohlédla se a spatřila, jak k ní dlouhými kroky míří.

Hned za rohem si všimla dveří na dámské toalety. Vběhla dovnitř, zavřela za sebou dveře a zůstala stát s rukou položenou na prsou, aby uklidnila bušící srdce. Rozhlédla se. Byla sama na záchodcích se dvěma kabinkami a celá ztuhlá čekala, až ho uslyší projít kolem.

Dveře se najednou prudce otevřely. Musela uskočit, aby ji nezasáhly. Stál v nich mohutný Gray a sveřepě se mračil. Oči se mu blýskaly jako černý led.

Faith se pokusila ještě o krok ustoupit, narazila však na pult s umývadlem. V malé umývárně nezbýval prostor na manévrování. „Sem nesmíš!“

Vešel dovnitř a zabouchl za sebou dveře. „Myslíš?“

Zhluboka se nadechla a snažila se uklidnit. „Někdo může přijít.“

„Možná.“ Došel až k ní, tak blízko, že je od sebe dělilo jen několik centimetrů. Musela zaklonit hlavu, aby mu viděla do tváře. „Možná ne. Tohle místo jsi vybrala ty, ne já.“

„Nic jsem nevybírala,“ vyštěkla. „Snažila jsem se ti vyhnout –“

„Všiml jsem si,“ odtušil ironicky. „Co tu vlastně děláš?“

Neměla důvod mu něco tajit. „Ráno jsem na autě našla další vzkaz. Odnesla jsem ho šerifovi.“

Temně se zamračil. „Sakra Faith –“

„Poradil mi, ať si pořídím psa,“ přerušila jeho kázání. „Právě jsem se chystala zajet do útulku.“

„Dobrý nápad. Ale s útulkem se nezdržuj, nějakého ti obstarám. Proč jsi mi včera nebrala telefon?“

„Nechtěla jsem s tebou mluvit.“ Vztekle se na něho podívala. „A psa si pořídím sama, díky. A taky nejsem těhotná.“

Svraštil obočí. „Jak to víš? Začala ti menstruace?“

„Ne, ale spočítala jsem si dny.“

Odfrkl si. „Zlato, jsem katolík. Znám spoustu dětí, které někdo počal bez ohledu na dny.“

„Možná, ale v tomhle mi můžeš věřit.“ Zatímco mluvila, pokusila se protáhnout kolem něho.

Gray ji chytil kolem pasu. „Proboha, stůj,“ zakroutil hlavou. „Pořád se pokoušíš utíkat. Co si myslíš, že ti udělám?“

„Totéž, cos mi udělal posledně,“ odsekla a zrudla. Přestože se setkání s ním bála, když k němu teď došlo, pocítila známou vlnu vzrušení. V jeho přítomnosti se prostě nedokázala chovat rozumně a s odstupem. Gray nepatřil k lidem, s nimiž se ostatní nudí. Byl příliš mohutný, příliš plný života, příliš mužný. Už jako dítě reagovala na jeho přítomnost a jako dospělá žena to pociťovala ještě výrazněji. Sice se snažila, aby to na ní nepoznal, sama sobě však lhát nemohla. Její reakce byly instinktivní a nedaly se myslí ovládat.

Přimhouřil oči. „Líbilo se ti to," prohlásil spokojeně. „Nesnaž se předstírat, žes to nechtěla. Moc dobře jsem to poznal, zlato."

Faith cítila, jak v obličeji ještě více zrudla, a nemohlo za to jen rozčílení. Kdyby se jí aspoň nedotýkal, kdyby nestál tak blízko, že cítila jeho vůni, žhavou a nesnesitelně mužnou. „Ne," souhlasila potichu. „To jsem ani neřekla." Odmlčela se a v duchu se připravovala na největší lež svého života. „Jen to už nechci opakovat. Byla to chyba a –"

„Lžeš." Pohledem sjel k jejím ňadrům. Když oči znovu zvedl, měl je přivřené vášní. „Už jsi vzrušená," zašeptal, „a to jsem tě ani nepolíbil."

Přerývaně se nadechla. Měl pravdu. Cítila napětí v ňadrech a bradavky se jí dotýkaly krajky podprsenky. Bezmocně k němu vzhlédla.

Vzrušeně dýchal a zrudly mu tváře. „Faith," zašeptal.

Napětí mezi nimi by se dalo krájet. Připadala si, jako by k němu byla připoutaná a cosi ji k němu přitahovalo stále více. V panice se mu opřela dlaněmi o hrudník a neúspěšně se ho pokusila odstrčit. „To nejde," zasténala. „Proboha, tady ne!"

Neposlouchal ji. Oči upíral k jejím ústům. „Co?" zeptal se nepřítomně, zatímco ji svíral v objetí. Sklonil hlavu, aby ji políbil. Automaticky mu nastavila ústa. Rty měl měkké a žhavé. Celým tělem jí projela vlna horka, už se ho nepokoušela odtlačit, ale místo toho sevřela v rukách látku jeho košile. Naklonil hlavu, aby k ní byl blíž, a jazykem jí pronikl do úst. Vzrušením zasténala a vyšla mu jazykem vstříc.

Odtrhl ústa od jejích a zasténal. „Ježíši." Zvedl jí sukni a jediným pohybem jí stáhl kalhotky. Pult s umývadly byl studený, až zalapala po dechu, a na okamžik se vzpamatovala z divokého přívalu vášně. „Počkej," snažila se ho zastavit.

„Nemůžu." Hlas měl skřípavý a roztřesený. Než stačila zareagovat, posadil ji na pult a roztáhl jí stehna od sebe. Okamžik horečně zápasil se zipem u kalhot, a když se mu ho podařilo rozepnout, byl plně připravený.

Když do ní začal vstupovat, celá se třásla. Zarývala mu nehty do zad a pomalu se poddávala jeho rytmu. Po chvíli ji přitáhl na kraj pultu, aby do ní mohl proniknout ještě hlouběji.

Dveře zavrzaly a začaly se otevírat.

Gray se o ně rychle jako blesk opřel dlaní a zastavil je dřív, než se stačily otevřít na několik málo centimetrů. „Hej!“ ozval se za nimi rozčílený ženský hlas.

„Tady je plno,“ křikl, aniž by se přestal pohybovat v předchozím rytmu. „Jděte jinam.“ Faith měla oči vytřeštěné strachy a nedokázala promluvit, jen se na něho bezmocně dívala.

Gray zaklonil hlavu a jeho pohyby se zrychlily. Obličej mu v očekávání uspokojení zrudl.

Když se v ní plnou silou uvolnilo napětí a tělem jí projela záplava vyvrcholení, Faith sebou divoce zmítala. Přitiskla se k němu a tvář mu zabořila do hrudi, aby utlumila výkřiky.

Dlaní levé ruky nepřestával držet dveře, pravou ji nadzvedl, několikrát prudce přirazil a vzápětí se napjal jako struna. Zvrátil hlavu a vzrušeně zamručel.

Bušení na dveře nepřestávalo. „Co tam děláte?“ domáhala se návštěvnice ječivým hlasem vstupu. „To jsou dámské záchodky. Nemáte tam co dělat!“

Gray se pomalu napřímil a najednou měl v očích udivený výraz, jako by nechápal, co se vlastně stalo. Zhluboka se nadechl a vybuchl. „Sakra, ženská,“ zařval rozhořčeně. „Copak neslyšíte, že tu mám práci?“

Faith se nezadržitelně rozesmála.

• 18 •

Faith se nikdy v životě necítila tak trapně. Když se dostala domů, vběhla dovnitř a zamkla všechny dveře, jako by si tím mohla nějak pomoci. Jízdu domů si nepamatovala, do posledních podrobností si však vybavovala každý krok v budově radnice. Připadalo jí, že se na ni všichni dívají, v obličeji byla celá zrudlá a stehna se jí lepila k sobě. Přesto zvedla hrdě bradu a s výhrůžným pohledem, který měl všechny kolem odradit od nemístných komentářů, vykráčela ven. Nejspíš to zabralo, protože ji nikdo nezastavil.

Jakmile ji Gray pustil, seskočila z pultu a zamkla se v jedné z kabinek. Zatímco se upravovala, musela se neustále nekontrolované pochichtávat. Když k ní přes dveře přilétly kalhotky, zlomila se smíchy v pase. „Buď zticha!“ slyšela Graye zasyčet, a to ji rozesmálo ještě víc. Ještě něco dodal, pro smích mu však nerozuměla, a vzápětí zavrzaly dveře vedlejší kabinky, do které vstoupila žena v modrých teniskách. Majitelce tenisek patřil i skřípavý, nadmíru rozčílený hlas.

„Měla bych to jít oznámit šerifovi,“ křikla naštvaně a tak hlasitě, aby ji Faith i přes své hihňání slyšela. „Dělat to na dámském záchodu! Vždyť sem klidně mohla přijít třeba matka s malým dítětem. To by teda koukalo! Je to hřích a hrůza, jak lidi ztratili všechen stud –“

Celou tirádu doprovázel zvuk moči stékající do záchodové mísy. Žena se vztekala hlavně proto, že skutečně nutně potřebovala na záchod. Faith využila toho, že má její sousedka co dělat, a vyběhla z kabinky. Jakmile se dostala na chodbu, snažila se chovat co nejméně nápadně a rychle zamířila k autu. Graye nikde neviděla, ale ani ho nehledala. Nejspíš se schoval na pánské záchodky.

Teď seděla v kuchyni na židli, hlavu měla složenou v dlaních a zničeně vzdychala. Co to s ní je, že ho nedokáže odmítnout ani na takovém místě? Záchodky na radnici! Dokonce i Renee se chovala diskrétněji.

Zazvonil telefon, ale nevstala, aby ho zvedla. Záznamník v kanceláři začal nahrávat vzkaz, takže slyšela Grayův hluboký hlas, jednotlivým slovům však na dálku nerozuměla. Nakonec zavěsil a za

několik minut telefon začal znovu zvonit. Tentokrát Faith rozeznala hlas Margot. Věděla, že by se jí měla ozvat, ale neudělala to. Nedokázala by s ní normálně mluvit. Nervy měla napnuté k prasknutí a po návalu adrenalinu se celá třásla. Nechápala, jak si někdo může vypěstovat návyk například na drogy, protože vystřízlivění jí připadalo hrozné.

Když už se domnívala, že ji nohy unesou, vstala a zamířila do koupelny. Ze všeho nejvíc teď potřebovala sprchu.

Gray cestou k Faithinu domu nevěřícně kroutil hlavou. Byl si jistý, že je doma, přestože mu nezvedala telefon. Nedokázal uvěřit tomu, co udělali, ani síle vzájemné přitažlivosti, která jim neumožnila se bránit. Podobné hlouposti se nedopustil ani v mládí a bůh ví, že tehdy byl divoký jako mladý býček.

Potlačil smích. Ta proklatá stará nána. Faith se schovávala v kabince a chechtala se jako blázen, zatímco on dál jednou rukou držel dveře a kalhoty měl spuštěné ke kolenům. Rychle se o dveře opřel zády, aby si je mohl natáhnout. Na podlaze zůstaly Faithiny kalhotky, zmačkal je a hodil přes dveře do kabinky, čímž vyvolal další salvu hlasitého smíchu, přestože na ni syčel, ať je zticha. Žena venku byla odhodlaná se dostat dovnitř, bušila na dveře a křičela stále hlasitěji. Její křik a Faithin smích ho málem ohlušily.

Nakonec na Faith křikl, že se sejdou venku, nebyl si však jistý, jestli ho slyšela. Nezbývalo, než se vytratit. Ujistil se, že má kalhoty správně oblečené a zapnuté, že mu z nich košile nikde nekouká, otevřel dveře a ocitl se tváří v tvář pomenší brunátné dámě, která skoro prskala odporem. Okamžitě se do něho pustila, Gray se ji však pokusil odbýt. „Na pánech bylo plno," prohlásil. „Co jsem měl dělat! Močit na chodbě?" Rychle vešel na pánské toalety za vedlejšími dveřmi a musel se opřít o zeď, aby se nezlomil v pase smíchy, protože stará potvora se jen tak nedala. „A tady jste močil kam? Do umývadla?" křičela za ním.

Ježíši. Znovu se hlasitě rozesmál. Znal ji, spíš však jen od vidění. Pracovala na daňovém úřadu. O tom, co dělal na dámských záchodcích, se bude do oběda mluvit po celé radnici a do zítřka po celém městě.

Úsměv na tváři mu pohasl. Faith to poníží.

Nejspíš už se tak stalo, protože na něho nepočkala, ale co nejrychleji nasedla do auta a odjela domů. Jeho malá puritánka se nejspíš bude celá třást hanbou.

Když zahlédl její auto na příjezdové cestě, oddechl si úlevou. Odbočil, ale nezastavil v řadě za jejím vozem. Místo toho namířil s jaguárem na dvůr, objel přístřešek, v němž měla uložené zahradnické nářadí a sekačku na trávu, a zaparkoval v úkrytu za ním, kam nebylo ze silnice vidět. Připadal si sice jako pitomec, Faith by však jeho obavy o svou pověst měla ocenit.

Došel ke dveřím do kuchyně, zabušil na ně a netrpělivě čekal. Otevřít mu nepřišla, proto znovu zabušil. „Faith, otevři.“

Faith zůstala stát na druhé straně dveří s rukou nataženou k záclonce. Právě ji chtěla odhrnout a podívat se, kdo se jí dobývá do kuchyně. Když zaslechla na dvůr přijíždět auto, leknutím málem vyskočila z kůže. Sice se jí ulevilo, když zjistila, že je to Gray, ale na seznamu lidí, s nimiž se právě teď nechtěla setkat, zaujímal první místo.

„Jdi pryč,“ křikla.

Zalomcoval klikou. „Faith, zlato,“ oslovil ji uklidňujícím tónem, „otevři.“

„Proč?“

„Musíme si o něčem promluvit.“

Nepochybně. Jenže jí se do rozhovoru nechtělo. Měla v úmyslu se nějakou dobu zbaběle schovávat, dokud se nepřestane stydět. „Možná zítra,“ navrhla.

„Teď.“ A bylo to jasné. Z jeho tónu hlasu poznala, že když neotevře, vykopne během následujících deseti vteřin dveře. Bezmocně a s lítostí odemkla.

Vešel dovnitř a okamžitě za sebou zamkl, nespustil však z Faith oči. Právě vyšla ze sprchy a neměla čas se obléknout, takže na sobě měla jen tenký župan, který obvykle visel na háčku na dveřích koupelny. Nebylo na něm nic vyzývavého, prostě bílý bavlněný župan ovázaný páskem. Jenže si naprosto jasně uvědomovala, že pod ním nic nemá. Přitáhla si klopy na prsou. „O čem chceš mluvit?“

Na rtech se mu objevil neuvěřitelně milý úsměv a sjel po ní pohledem. „Později," prohlásil a objal ji.

Dvě hodiny poté leželi zpocení a unavení na zmačkaném prostěradle v její posteli. Polední slunce pronikalo mezerami v žaluziích a vrhalo tenké proužky světla na podlahu. Jemný větřík od stropního větráku jim chladil nahá těla, až jim chvílemi naskakovala husí kůže. Celé tělo měla tak citlivé, že si jasně uvědomovala každý chloupek. Srdce jí bilo pomalými, silnými údery. Gray ležel rozvalený na zádech, oči měl zavřené a hrudník se mu pravidelně zvedal. Přitulila se k němu a položila mu hlavu na rameno.

Ještě dlouho jí připadalo, že se nedokáže ani pohnout. Ruce a nohy měla těžké a zesláblé, jakoby bez kostí. Během dvou hodin si ji vzal třikrát a pokaždé natolik vášnivě, jako by se s ní nemiloval již na záchodkách na radnici. Stejně vášnivě ho přijímala. Tiskla se k němu, zarývala mu nehty do zad a připadalo jí, že se jejich vášeň navzájem posiluje. Nepočítala, kolikrát dosáhla vyvrcholení, poslední orgasmus byl snad nekonečný a připadalo jí, že je opilá uspokojením.

Když znovu popadl dech, Gray se na posteli zavrtěl a pokusil se zvednout hlavu, jen aby ji vzápětí nechal padnout na polštář. „Bože, nemůžu se ani hnout."

„Tak se nehýbej," zamumlala a pootevřela oči.

Za několik minut to zkusil znovu. Stálo ho hodně úsilí, aby se nadzvedl na loktech a mohl si prohlédnout jejich propletená nahá těla na troskách postele. Nakonec zamířil pohled na svůj penis. „Ty pitomče," vyštěkl. „Koukej chvíli ležet."

Překvapilo ji to a začala se bezmocně hihňat. Zabořila obličej do jeho ramene a otřásala se smíchem.

Gray znovu nechal padnout hlavu na polštář a přitáhl si ji blíž. „Tobě se to směje," zamručel. „Ta prokletá věc mě chce zničit. Nikdy sice nevěděl, kdy se držet zpátky, teď už to ale začíná být na považenou. Nejspíš si myslí, že je mi pořád šestnáct."

„Nemá vlastní rozum," zdůraznila se smíchem.

„Mně o tom něco povídej. S něčím, co myslí, se můžeš domluvit." Rozesmála se ještě víc, takže do ní musel šťouchnout.

„Přestaň se chechtat,“ dožadoval se, i když se sám také smál. „Dovedeš si představit, jaké to je, když se taková důležitá část těla nehodlá řídit rozumem ani příkazy?“

„To nevím, zato moc dobře vím, jaké to je ocitnout se v její blízkosti.“

Znovu se zasmál a podrbal se na prsou. „Víš, proč si je chlapi pojmenovávají?“

„Ne, proč?“ zeptala se a snažila se potlačit smích.

„Aby většinu rozhodnutí v jejich životě nedělal někdo úplně cizí.“

Oba se smáli a Faith si musela cípem prostěradla otřít oči. Z téhle veselé a zábavné stránky Graye ještě neznala a dokonale jí učarovala.

Opřel se na lokti, její hlavu si nechal opřenou na rameni a usmál se na ni. „Stejně za to můžeš hlavně ty,“ upozornil ji a odhrnul jí pramen rudých vlasů z čela. Pomalu přejel dlaní přes její krk a jemný výstupek klíční kosti až k ňadru. „Já?“ podivila se.

„Jasně.“ Přikryl dlaní její ňadro a lehce ho nadzvedl. Palcem začal dráždit růžovou bradavku a fascinovaně sledoval, jak se vztyčila a zčervenala. „Máš bradavky jako maliny,“ povzdychl si, sklonil se, jednu z těch malin vzal do úst a dráždil ji jazykem.

Faith se zachvěla, protože cítila, jak v ní znovu narůstá touha. Nevěřila však, že by další akt zvládla. „Nemůžu,“ zasténala a zároveň si všimla, že jí naběhla také druhá bradavka.

Odtáhl se a obdivoval svou práci. „To je dobře,“ prohlásil nepřítomně, „protože já už taky ne.“ Nepřestával však pohledem obdivovat její nádherná, dobře tvarovaná ňadra. „Jen si představ, jak nádherná budou, až se nalijí mlékem.“

Plácla ho po rameni. „Už jsem ti přece řekla, že nejsem těhotná.“

„Jeden nikdy neví,“ dobíral si ji.

„Já to ale vím.“

„Třeba máš rozhozený cyklus.“

„Cyklus mám pravidelný jako hodinky.“

„Tentokrát třeba ano.“

Zle se na něho podívala a raději se vrátila k tématu, které opustili. „Proč za to můžu já?“

„Kdo jiný?“ bránil se. „Pokaždé, když tě vidím, se mi postaví.“

„Já ale přece nic nedělám. Určitě je to tvoje chyba.“

„Dýcháš a zdá se, že to stačí.“ Znovu padl na postel a přitáhl si ji k sobě, takže ležela napůl na něm. Volnou rukou ji hladil po zádech až dolů ke křivce zadečku. „Asi to bude i tím, jak voníš. Po medu a skořici, sladce a zároveň ostře.“

Zvedla hlavu a překvapeně se na něho podívala. „Vždycky se mi líbilo, jak voníš,“ přiznala. „Už když jsem byla malá. Myslela jsem, že je to ta nejkrásnější vůně na světě, ale nedokázala jsem ji popsat.“

„Takže ses do mě zabouchla už jako holka?“ zareagoval potěšené.

Aby skryla svůj výraz, zabořila tvář do jeho ramene a vdechovala jemnou mužskou vůni, o které před okamžikem hovořila. „Ne,“ ohradila se, „nezabouchla.“

Zamručel, posunul se, aby se mu lépe leželo, a přetáhl si ji na sebe. „Míval jsem o tebe strach,“ zamumlal ospalým hlasem. „Když jsi tak sama běhala po lese.“

Chvíli mlčela. „Jak často jsi mě tam vídal?“

„Párkrát.“

„Já tě taky viděla,“ sebrala odvahu. „V lese?“

„V chatě. S Lindsey Partainovou. Viděla jsem vás oknem.“

Prudce otevřel oči. „Ty malá potvoro!“ plácl ji žertem po zadku. „Tos asi dost koukala, co?“

„To si piš,“ souhlasila a poškrábala se na zádech. Pomstila se mu tím, že ho zatahala za chloupky na hrudníku.

„Au,“ vyjekl.

„Pomsta je sladká,“ ušklíbla se. „A rychlá.“

„Budu si to pamatovat,“ povzdychl si a podíval se na svůj hrudník. „Sakra, vždyť tam teď mám lysinu.“

„Nemáš.“

Od okamžiku, kdy ji donesl do postele, si připadala jako v ráji. V životě se neodvažovala ani doufat, že by tu s ním mohla takhle poklidně a spokojeně ležet a zapomenout na všechno nepřátelství a nepříjemnosti okolního světa. Jistě, své problémy ještě ani zdaleka

nevyřešila a pravděpodobně na ni znovu dolehnou, v tomto okamžiku však byla šťastná.

Tak šťastná, že ji vlastně trápila jediná věc. „Když ses miloval s Lindsey, mluvil jsi na ni francouzsky.“

Pomalu opět zavíral oči, teď je však znovu otevřel. „Cože?“

„Slyšela jsem tě. Mluvil jsi na ni francouzsky. Připadalo mi to krásné.“

Gray byl příliš zkušený, aby si nevšiml jejích pocitů, a okamžitě vše pochopil. Nevěřícně se na ni podíval a rozesmál se.

„Ježíši,“ zajíkl se. Hřbetem ruky si otřel slzy. „Jsi tak nevinná. Francouzsky umím dobře, ale není to moje mateřština.“ Ze zničeného výrazu v jejích očích poznal, že ho nechápe, proto pokračoval. „Zlato, když jsem natolik při smyslech, že dokážu mluvit francouzsky, pak nejsem úplně zaujatý tím, co dělám. Francouzština je určitě krásná, ale v podstatě to nic neznamená. Muži jsou jiní než ženy. Čím vzrušenější jsme, tím víc se podobáme pračlověku. S tebou dokážu stěží mluvit anglicky, natož francouzsky. Pokud si vzpomínám, tak se můj slovník většinou omezí jen na pár krátkých, výstižných výrazů.“

Překvapilo ho, že se začervenala, a nad dalším důkazem její kouzelné prudernosti se musel pousmát. „Spi,“ pohladil ji. „Lindsey si nezasloužila ani opakování.“

Sice nechápala, co ji na tom uklidnilo, nicméně za chvilku spala jako dítě. Celé odpoledne pak střídavě usínali, milovali se a mluvili spolu, sdíleli svá tajemství a myšlenky i vzpomínky na minulost.

„Řekni, jaké to bylo u tvých pěstounů,“ zeptal se opatrně a ulevilo se mu, když se usmála.

„Greshamovi mi dali první skutečný domov. Pořád jsem s nimi ve styku.“

„Jak jsi vlastně skončila v pěstounské péči?“

„Táta zmizel krátce po… po té noci,“ zaváhala krátce. „Russ, nejstarší brácha, se vytratil hned po něm. Nicky začal vydělávat, aby nás uživil, a musím mu přiznat, že se hodně snažil. Stejně se mu ale určitě ulevilo, když se o nás dozvěděla sociálka. Tou dobou jsme byli v Beaumontu. Jodie skončila v jedné pěstounské rodině a já se Scottiem v druhé. Nebylo jednoduché najít někoho, kdo by si vzal i

Scottieho, ale Greshamovi nakonec souhlasili za podmínky, že se o něj budu starat. Stejně bych ho neopustila," zašeptala.

„Co se s ním stalo?"

„Zemřel v lednu příštího roku. Aspoň posledních šest měsíců života byl šťastný. Když jsme se k nim přistěhovali, byli na něho Greshamovi moc milí. Kupovali mu hračky a hráli si s ním. Vánoce si užil, ale krátce nato se mu hodně přitížilo. Seděla jsem u něho," ztišila hlas a po tvářích jí stékaly slzy, „a držela ho za ruku, když umřel." Rukou si otřela oči. „Říkala jsem si, jestli jeho otcem náhodou nebyl Guy."

Ta možnost mu nikdy nepřišla na mysl. Díval se na ni a zneklidňovalo ho nejenom to, že jeho otec možná měl další dítě, ale především hrozné pomyšlení, že nevlastnímu bratrovi možná hodně ublížil.

Faith ho vzala za ruku. „Nejspíš ale nebyl," snažila se ho uklidnit. „Tvůj otec by nedovolil, aby jedno z jeho dětí takhle žilo. Kdyby byl Scottie jeho, postaral by se o něj. Už těžko zjistím, čí Scottie byl, ale Amosův nejspíš také ne."

Gray zamrkal, aby zahnal slzy. „Ano," přitakal ochraptěle. „Postaral by se o něj."

„Co se stalo s ostatními z tvé rodiny?" zeptal se po chvíli.

„Nevím. Myslím, že Jodie bydlí někde u Jacksonu, ale naposledy jsem ji viděla, když jí bylo osmnáct. A vůbec netuším, kde skončil táta a bráchové." Opatrně se vyhnula zmínce o Renee.

Takže to vypadalo, že svým krokem její rodinu úplně zničil. Přitáhl ji pevněji k sobě, jako by se ji pokoušel ochránit před bolestí z minulosti.

„Nějakou dobu jsem otce nenáviděl," přiznal. „Bože, když jsem zjistil, že je pryč… To on držel rodinu pohromadě, ne matka. Nesnesitelně to bolelo."

Faith se kousla do rtu. Vzpomněla si, co mu bude muset brzy říct.

„Monika se pokusila o sebevraždu," dodal nečekaně. „Podřezala si žíly hned potom, co jsem jí řekl, že je otec pryč. Než jsme ji dostali do nemocnice, málem vykrvácela. Tehdy večer jsem k vám přijel rovnou z nemocnice v Baton Rouge."

Pochopila, že se jí pokouší vysvětlit svůj hněv i to, co v něm provedl. Políbila ho na rameno, aby mu dala najevo, že mu odpouští. Vlastně mu odpustila už dávno, protože chápala, jakou bolest a jaký pocit zrady prožíval.

Upřeně se díval na větrák pod stropem. „Matka se úplně stáhla do sebe. Přestal mluvit, dokonce ani nejedla. Dva roky nevyšla ze svého pokoje. Je to nejsobečtější člověk, jakého znám," přiznal poctivě, „ale nechci ji v takovém stavu už nikdy vidět."

A právě proto si tolik bral k srdci, že cokoli Faith udělá nebo řekne, Moniku i matku rozruší. Jeho přehnanou snahu chránit je pocítila na vlastní kůži. Svým způsobem se v Prescottu choval jako feudální vládce, ovlivňoval skoro všechny stránky života okresu a stejně jako lenní pán bral své povinnosti vážně.

„Ta noc nás spojuje," zašeptal jí do ucha. „Byla zlá, ale máme na ni společné vzpomínky. Tenkrát ti bylo teprve čtrnáct, ale už jsem po tobě toužil. A když jsem tě znovu uviděl, tehdy v motelu, jako by těch dvanáct let vůbec neexistovalo, protože jsem tě pořád chtěl."

Najednou se usmál. „Chceš, abych ti to řekl francouzsky?" zeptal se a překulil se na ni.

Když se znovu probudila, Gray ještě spal. Zůstala ležet a potichu ho pozorovala. Jeho krása jí brala dech. Vypadal přesně jako pirát, který odpočívá v posteli dámy po vyčerpávajícím dni plném soubojů na meče. Drobný diamant v ušním lalůčku tento dojem ještě podtrhoval.

Tak tohle je Gray. To poznání ji znovu a znovu ohromovalo. Skutečně tu je s ní. Může se ho dotýkat, může ho líbat, může s ním dělat všechno, o čem po většinu života jen snila.

Víčka se mu zachvěla a otevřel oči. „Hmm," zamručel spokojeně a automaticky ji objal.

Zajela mu prsty do vlasů. Měl je husté, hedvábné a jen lehce zvlněné. Většina žen by byla ochotná za takové vlasy vraždit. „Proč je nosíš dlouhé?" zeptala se, vzala do dlaně jeden jejich pramen a jeho koncem ho šimrala pod nosem. „A proč ta náušnice? Na chlápka, který většinu času tráví na zasedáních všelijakých správních rad, mi to přijde dost nezvyklé."

Nejdříve se ušklíbl a vzápětí se zasmál. „Slibuješ, že to nikomu neřekneš?“

„Slibuju, pokud mi nezačneš vykládat, že tě někdo strašil fotkou Sinead O‘Connorové. To bych říct musela.“

Bílé zuby mu zasvítily, když se na ni zneklidněně ušklíbl. „Něco podobného. Mám strach ze stříhacího strojku.“

Natolik ji překvapil, že mu sklouzla z ramene. „Ze stříhacího strojku?“ zopakovala. Tenhle dvoumetrový a skoro stokilový chlap se bojí stříhacího strojku?

„Nemám rád ten zvuk,“ vysvětloval, otočil se na bok a jednu ruku si založil pod hlavu. „Naskakuje mi z něj husí kůže. Vzpomínám si, jak mi byly asi tak čtyři pět a cukal jsem hlavou, kterou mi táta držel, aby mě mohl Herbert Dumas ostříhat. Tátovi to nejspíš připadalo jako zrada, takže se mě pokoušel uplatit, abych byl hodný, jenže já to nedokázal. Jak jsem uslyšel to bzzz, pokaždé jsem málem vyletěl z kůže. Když mi bylo asi deset, dohodli jsme se na stříhání nůžkami. A čím jsem starší, tím delší vlasy si nechávám narůst. A pokud jde o tu náušnici,“ zasmál se, „to je jen kamufláž. Když ji nosím, vypadá to, že mám dlouhé vlasy schválně, ne že trpím fobií.“

„Kdo tě stříhá?“ zeptala se příliš fascinovaná, než aby se zasmála. Stále ještě se vypořádávala s obrázkem dospělého muže, který se vyhýbá holiči stejně, jako jiní lidé utíkají před zubařem.

„Občas sám. Někdy se nechávám stříhat v New Orleansu. Je tam jedno holičství, kde si zvykli nezapínat strojky, když jsem uvnitř. Proč? Chtěla by ses toho ujmout?“ Položil jí ruku ze strany na krk a jemně jí mnul ucho. Usmíval se, cítila však, že to myslí vážně.

„Ty bys mi své vlasy svěřil?“

„Samozřejmě. Copak ty bys neudělala totéž?“

Dočkal se okamžité, břitké odpovědi. „Do nejdelší smrti ne. Můžeš mi ale holit nohy.“

„Výborně!“ zajásal a objal ji.

Když se znovu probudil, už se stmívalo. Zasténal a rukou si promnul obličej. „Mám hlad,“ oznámil nabručeně. „A musím zavolat domů a říct někomu, kde jsem.“

Faith se překulila na záda a opatrně se protahovala. I když většinu dne strávila v posteli, připadla si unavená jako po dlouhé noci. Být v posteli s Grayem Rouillardem neznamenalo odpočívat. Užila si spoustu zábavy a vzrušení, ale určitě nebyla odpočatá.

Když se teď zmínil, uvědomila si, že má také hlad. Na oběd si ani jeden nevzpomněli a snídala brzy ráno. Přesně tohle potřebuje. Najíst se.

Posadil se na kraj postele a poskytl jí výhled na svá záda. Zatímco zvedal sluchátko, pohladila ho po nich. „Pokračuj," přitakal a vytočil vlastní číslo.

Zezadu byl stejně krásný jako zpředu. Spousta svalů rozdělených hlubokým údolím páteře. Záda se mu od širokých ramen zužovala k štíhlému pasu.

„Ahoj," promluvil do telefonu. „Vyřiď Delfíne, že nepřijdu na večeři."

Faith slyšela ze sluchátka hlas, ale slovům nerozuměla. Osoba na druhém konci linky zřejmě chtěla vědět, kde Gray je, protože jí bez vytáček řekl: „U Faith doma."

Hlas v telefonu zůstal nezřetelný, ale stal se vzrušenější. Viděla, jak se Gray napjal, a najednou jí přišlo nepatřičné, že hovor poslouchá. Měla bych odejít, napadlo ji. Nechtěla slyšet, jak se vymlouvá. Posadila se a sundala nohy z postele, měla je však tak ztuhlé, že tiše vyjekla.

„Moni," pokračoval Gray trpělivě a povzdychl si, „musíme si promluvit. Budu doma ráno… Ne, dřív ne. Ráno. Kdyby se něco dělo, zavolej mi sem."

Faith pomalu vstala a s obtížemi se narovnala. Nohy měla nezvykle slabé a svaly na stehnech se jí třásly. Zoufale se pokoušela odejít, jenže to nedokázala. Udělala jeden bolestivý krok, pak další.

„Jak říkám, zítra si promluvíme." Hlas měl pevný. Ohlédl se přes rameno na Faith a vzápětí na ni upřel překvapený pohled. „Ahoj," rozloučil se nepřítomně s Monikou, zavěsil a její protesty uťal v půli slova. Vzápětí vstal a oběhl postel ke kulhající Faith.

„Chudáčku," politoval ji. „Bolí?" Zamračila se na něho.

„Znám řešení," slíbil. Stáhl z postele přikrývku a protřepal ji.

„Já taky. Horkou sprchu."

„Později.“ Zabalil ji do přikrývky a zvedl. „Mlč a užívej si.“

„Co si mám užívat?“

„Tak prostě mlč. To bude stačit,“ odtušil. Nejraději by ho praštila, jenže měla ruce zabalené v přikrývce.

Brzy zjistila, co chystá. Odnesl ji do kuchyně, opatrněji položil na stůl a rozbalil pokrývku tak, aby na ní ležela. „Když jsem tenhle stůl viděl poprvé, napadlo mě pár zajímavých možností,“ prohlásil spokojeně.

„Co se chystáš dělat?“ zeptala se překvapeně. Ležela mu nahá v náručí celé hodiny, ale nahá na kuchyňském stole si připadala podivně, skoro jako lidská oběť na pohanském oltáři.

„Masáž,“ prohlásil. „Zůstaň ležet.“ Odešel z kuchyně. Tvrdá deska stolu byla nepohodlná, příslib masáže ji však udržel na místě. Vrátil se s lahvičkou dětského olejíčku a utěrkou v ruce. „Na břicho,“ přikázal. Pustil do dřezu teplou vodu a čekal, dokud nezačala stoupat pára. Nakonec do horké lázně ponořil lahvičku s olejem.

V kuchyni nerozsvítil a místnost se v pokročilém soumraku nořila do stínů. Klimatizace byla zapnutá, a i když jí v posteli zima nebyla, studenou desku stolu už začínala přes přikrývku cítit. Zachvěla se a přála si, aby si pospíšil.

„Zavři oči a uvolni se,“ vyzval ji potichu. „Klidně si zdřímni.“

Bolavé svaly si jen pomalu zvykaly na tvrdý stůl. Zavřela oči a soustředila se na zvuky toho, co dělal. Slyšela téct vodu a v očekávání horkého oleje na těle si slastně povzdychla.

Začal u ramen a silnými prsty se jí zarýval do svalů. Automaticky je napnula, za okamžik však povolila, protože cítila, jak se napětí v nich rozplývá. Díky nahřátému oleji jeho ruce hladce klouzaly po kůži a zanechávaly ji vláčnou a voňavou. Pokračoval na obou pažích, namasíroval jí ruce i místa mezi prsty. Všude, kam sáhl, zůstávaly svaly uvolněné. Faith vrněla blahem, když se vrátil k jejím zádům, začal v pase a postupoval nahoru dlouhými, silnými tahy, jimiž jí mačkal hrudní koš a s každým tahem ji nutil zasténat. Trpělivě hledal všechny ztuhlé svaly a mnul je tak dlouho, dokud pod jeho prsty nepovolily.

Poté přišly na řadu nohy. Zabýval se svaly na lýtku, kotníky, Achillovou šlachou i chodidly. Otáčel jí kotníkem ze strany na stranu.

„Ach," zasténala nechtěně.

„Tohle se ti líbí, viď?" zeptal se potichu v potemnělé místnosti. Udělal to znovu a v odpověď dokázala jen zavzdychat.

Vrátil se k jejím stehnům a začal masírovat jejich vnitřní stranu. Tentokrát zasténala bolestí a rukama se chytila hrany stolu. Snažil se ji uklidnit tichým mumláním. Uvolnila se a zavřela oči. Cítila teď příjemné teplo a nezpůsobil to jen olej. Jeho ruce na tom měly také velký podíl. Pomalu v ní narůstala touha, krev se jí rozproudila.

„Otoč se na záda," přikázal a pomohl jí překulit se. Se zájmem si prohlédl její vztyčené bradavky a usmál se.

Velkými dlaněmi natřenými olejem jí zakryl ňadra a jemně do nich vtíral olej, protože byla celá poškrábaná od jeho strniště na bradě. „Máš strašně jemnou kůži," konstatoval. „Budu se muset holit dvakrát denně."

Faith neodpověděla. Veškerou pozornost soustředila na to, co dělal.

Než skončil s jejím břichem a stehny, očekáváním se ocitla takřka v agónii a celým tělem se vzpínala proti jeho rukám.

I svaly na vnitřní straně stehen ještě vyžadovaly pozornost, a tentokrát nepřestal, dokud se bolestivé vzdychání nezměnilo ve vrnění.

„Grayi," hlas měla zastřený touhou. Vztáhla k němu ruce. „Prosím."

„Ne, zlato, jsi celá rozbolavělá," zašeptal. „Postarám se o tebe."

Odnesl ji do koupelny. Ospale s ním stála ve sprše, rukama ho objímala kolem pasu a hlavu měla položenou na jeho rameni. Většina strnulosti se rozplynula, přesto jí připadalo, že má svaly z másla.

Když začala docházet teplá voda, zvedl hlavu. „Jídlo," zamumlal.

Jen nerada se ho pustila a nechala ho zavřít kohoutek. Odhrnula si mokré vlasy z obličeje a podívala se na něho. Na řasách se jí jako drobné démanty zachytily kapky vody. Připadal jí silný a odhodlaný, přitom nesmírně lidský. Měl své touhy, obavy i vady a za to všechno

ho milovala stále víc. Na krátký okamžik zatoužila, aby nebyl tak zranitelný, protože už nemohla odkládat to, co mu musela říct o jeho otci.

Nejdřív ho však mohla aspoň nakrmit.

Zhltal dva sendviče se šunkou a rajčaty, třetí si konečně pomalu vychutnával. Pak společně převlékli postel. Znaveně se na ni svalil. S rozpaženýma rukama zabíral skoro celé lůžko. Schoulila se vedle něj a hlavu s vlhkými vlasy si položila na jeho rameno. Objala ho a pevně se k němu přitiskla, jako by ho chtěla ochránit před bolestí.

„Musím ti něco říct," zašeptala.

• 19 •

Monika plakala ještě dlouho poté, co Gray zavěsil. Ruce měla položené na jeho pracovním stole a hlavu na nich. Na leštěnou desku stolu dopadaly horké slzy. Utírala je rukávem, aby ji nepoškodily. Nikdy v životě si nepřipadala tak ztracená, dokonce ani po otcově odchodu.

Nic nešlo tak, jak by mělo. Nepodařilo se jí říct Alexovi, že už mu víckrát sex nedovolí. Když se vrátil z matčiných pokojů a zůstal stát ve dveřích s pohledem upřeným na ni, málem se jí zastavilo srdce. Snažila se promluvit, ale ze sevřeného hrdla nedostala jediné slovo. A když se nad ní naklonil, bylo pozdě. Pokaždé, když si na to vzpomněla, otřásla se hanbou. Jak mu mohla dovolit, aby se jí dotýkal? Bude si přece brát Michaela. Cítila se pošpiněná a zároveň jí připadalo, že pošpinila i Michaela, když s ním spala a přitom dovolovala Alexovi, aby si ji bral. Navíc stále ještě nedokázala říct Grayovi, že ji Michael požádal o ruku, a matka ani netušila, že s ním chodí. Po hloupém pokusu o sebevraždu se snažila mít svůj život pod kontrolou, ale teď jí připadalo, že jí klouže mezi prsty.

Gray byl s Faith Devlinovou. Další muž, kterého měla ráda a na němž jí záleželo, se nechal svést jednou z těch děvek. Jak to právě Gray mohl dovolit? Monika se pohupovala dopředu a dozadu, a zatímco jí slzy stékaly po tvářích, hlasitě sténala. Tráví s ní noc a je mu jedno, co tomu řeknou lidé a že se řeči o jeho vztahu nakonec donesou i k matce. Když byl otec v posteli s Renee Devlinovou, na rodině mu nezáleželo, a teď se zdálo, že Gray jde v jeho stopách s dcerou té ženské. Nabídněte jim sex a bude jim úplně jedno, komu ublíží.

Monika vzlykala, dokud neměla oči opuchlé a od přerývaného dýchání ji nezačalo bolet na prsou. Pak se v ní probudilo odhodlání.

Otevřela zásuvku Grayova stolu a dívala se na revolver, který v ní měl uložený. Ta Devlinovic děvka nedbala na varování, která jí Monika nechávala, takže nastal čas na ráznější krok. Bylo jí jedno, že je u ní Gray. Možná mu otřes pomůže se vzpamatovat, pomyslela si a pistoli sebrala. Tentokrát to bude ona, kdo vyžene Devlinovou z města.

„O co jde?“ zeptal se Gray a natáhl se, aby zhasl lampičku. Ve tmě si přitáhl Faith k sobě. „Tváříš se hodně vážně.“

„Také jsem.“ Mrknutím zahnala slzy z očí. „Dlouho jsem to odkládala, protože ti strašně nerada ubližuju. A také jsem chtěla, abys nejdřív věděl ještě jednu věc.“ Nadechla se a sebrala veškerou odvahu. „Miluju tě,“ prohlásila potichu. „Vždycky jsem tě milovala, dokonce už jako malá holka. Žila jsem proto, abych tě občas zahlédla a mohla zaslechnout tvůj hlas. Nic na tom nezměnilo ani to, co se stalo tehdy v noci, i po dvanácti letech je to stejné.“

Pevně ji ji sevřel v náručí a otevřel ústa, položila mu však na rty prst, aby ho umlčela. „Ne, nic neříkej,“ požádala ho. „Nech mě to dopovědět.“ Kdyby to nedokázala říct co nejrychleji, nejspíš by ztratila kuráž.

„Grayi, tvůj otec s naší mámou neutekl.“ Cítila, jak ztuhl, a pevněji ho objala. „Vím, kde máma je, a on s ní není. Nikdy nebyl. Je mrtvý,“ dodala. Po tvářích jí stékaly slzy. „Někdo ho tenkrát v noci zabil. Máma viděla, kdo to udělal, a bála se, že zabije i ji, proto utekla.“

„Přestaň,“ přerušil ji Gray chraplavě a prudce s ní zatřásl. „Nevím, jestli lžeš ty nebo Renee, ale dostal jsem od něj dopis s poštovním razítkem z Baton Rouge s datem následujícího dne. Jestli ho někdo v noci předtím zabil, pak ten dopis psala mrtvola.“

„Dopis?“ zeptala se zaraženě. Že by mohl odpovědět právě takto, ji nikdy nenapadlo. „Od otce? Víš to jistě?“

„Samozřejmě.“

„Byl psaný rukou?“

„Na psacím stroji,“ odsekl a jeho znechucení se rychle měnilo v hněv. Posadil se a sundal nohy z postele. „Ale podpis byl určitě jeho.“

Faith ho rychle objala kolem ramen a snažila se ho zadržet, i když jí bylo jasné, že kdyby chtěl, setřásl by ji jako otravný hmyz. „Co v tom dopise bylo?“ zeptala se zoufale.

„Copak na tom sakra záleží?“ Chytil ji za zápěstí a pokusil se uvolnit z jejího sevření, aniž by jí ublížil. Objala ho pevněji a přitiskla se k němu tělem.

„Záleží!“ Plakala a její horké slané slzy mu stékaly po zádech.

Znovu zaklel, zůstal však sedět. Přestože ho rozčílilo, když s tou věci začala a snažila se ho přesvědčit o takové nehorázné lži, plakala a on musel bojovat s potřebou ji obejmout a utišit. „Byla to plná moc,“ odpověděl nevlídně. „Nic víc, žádné vysvětlení. Bez ní bychom přišli o veškerý majetek.“

Hrudník se mu rozšířil, když se zhluboka nadechl. „Kdyby ten dopis nepřišel, pokoušel bych se ho hledat. Jenže se ani neomluvil, ani nerozloučil. Prostě jen jako by vyřizoval drobnost, na kterou zapomněl.“

„Třeba to psal někdo jiný,“ hledala vysvětlení Faith a fyzicky cítila jeho bolest. „Možná vrah. Grayi, přísahám, máma říká, že viděla, jak ho někdo zastřelil. Byli tenkrát večer v chatě u jezera. Někdo tam přijel. Podle mámy Guy a ten druhý muž vešli do kůlny na člun a slyšela, jak se hádají –“

Vytrhl se jí z objetí a vyskočil z postele. Otočil se, chytil ji za ruce a přitiskl k posteli. „Tak proto jsi šmejdila kolem,“ zavrčel a rozsvítil lampu, aby jí viděl do tváře. Zle se na ni podíval a oči mu žhnuly jako uhlíky. Znovu jí zatřásl. „Ty malá čarodějnice! Proto ses na otce všude vyptávala. Myslíš si, že ho někdo zabil, a pokoušíš se zjistit, kdo to byl!“

Snad nikdy v životě nebyl tak rozčílený. Ruce se mu třásly snahou se ovládnout. Nevěřil, že jeho otce někdo zabil, Faith o tom však byla zjevně naprosto přesvědčená a nesmírně hloupě se snažila vraha sama vypátrat. Pokud by k té vraždě skutečně došlo, pak by se mohla ocitnout ve smrtelném nebezpečí. Nevěděl, jestli ji má obejmout a políbit, nebo raději přehnout přes koleno. Obě možnosti mu připadaly velmi zajímavé.

Zatímco rozmýšlel, pokračovala. „Bylo mi jasné, že nejspíš nic nenajdu, ale vyrazila jsem v kůlně hledat nábojnici –“

„Počkej.“ Promnul si tvář a pokusil se vyrovnat s posledním přiznáním. „Kdys tam hledala?“

„Včera ráno.“

„Kůlna je zamčená. Tos k tomu všemu ještě přidala vloupání?“

„Podplavala jsem vrata a dostala se tam přes skluz pro člun.“

Gray zavřel oči a počítal v duchu do deseti. A ještě jednou. Ruce se mu třásly tak silně, že je musel sevřít v pěsti. Nakonec oči otevřel a nevěřícně na ni zíral. Tohle už se nedalo nazvat jen hloupostí. Síť pod kůlnou, která měla zadržet hady a nezvané návštěvníky, se během let uvolnila a zatím ji nenechal opravit, stále tam však byla. Mohla se do ní zaplést a utopit se. Navždycky by ji ztratil. Polil ho studený pot.

„Nic jsem ale nenašla," přiznala a nejisté se na něho dívala. „Někoho jsem ale vystrašila. Proč myslíš, že dostávám ty výhrůžné vzkazy?"

Jako by ho udeřila do břicha. Stál a v hlavě mu vířily myšlenky. Nakonec se mu podlomila kolena a ztěžka dosedl na postel. „Bože," dostal ze sebe, když si začínal uvědomovat pravdu.

„Najala jsem soukromého detektiva," pokračovala a natáhla k němu ruku, protože se ho potřebovala dotýkat. Přitiskla se k němu a tentokrát se jí dostalo pevného objetí.

„Pana Pleasanta. Pátral v záznamech o kreditních kartách, sociálním pojištění, na daňovém úřadě, ale po té noci nenašel jedinou Guyovu stopu. Grayi, neměl přece důvod tebe a Moniku opustit a vlastně ani své peníze. Kvůli mámě by od vás neodešel. Proč by to dělal? Nedává to smysl, pokud není mrtvý. Pan Pleasant o tom byl také přesvědčený a chystal se ptát lidí ve městě." Vzlykla. „Jenže zmizel a mám strach, že ho ten vrah také zabil."

„Bože," hlesl Gray. „Faith, víc už neříkej. Minutku mlč, prosím."

Zabořila mu tvář do hrudníku a poslechla. I přes to, co mu právě řekla, ji objímal a v ní klíčila naděje. Jemně s ní pohupoval a uklidňoval ji i sebe.

„Ten dopis poslal Alex," prohlásil nakonec s ústy v jejích vlasech. „Mělo mě to napadnout. Jako jediný mimo mě věděl, že táta nenechal plnou moc, a bylo mu jasné, že kdyby se táta nevrátil, neměli bychom sebemenší šanci. Byl skoro stejně rozčílený jako já a říkal totéž co ty. Proč by otec s Renee utíkal? Vždyť ji stejně měl a máma se tvářila, že o jeho záletech neví… Je mrtvý. Určitě je mrtvý." Zajíkl se a zrychleně dýchal.

Faith ho pevně objímala a pomohla mu lehnout si. Zoufale se jí držel. „Zhasni… zhasni tu lampu," požádal ji. Vyhověla mu. Bylo jí jasné, že muž jako on potřebuje své slzy skrýt ve tmě.

Třásl se jí v náručí, obličej měl zabořený mezi jejími ňadry a vzlykal. Plakala s ním, hladila ho po vlasech, zádech i ramenou. Nemluvila na něho, ale nabízela mu útěchu svého těla, své blízkosti. Bez intimity celého dne by jí nejspíš nikdy nedovolil, aby se stala svědkem jeho slabosti. Byli však spojení, jejich životy se proplétaly ve složitém vzorci z minulosti do přítomnosti.

Něco z toho, co řekl, jí nedávalo smysl, nicméně nevěděla proč. Odsunula ten problém na později a dál ho chlácholila.

Postupně se uklidňoval, stále ji však zoufale tiskl k sobě. Jemně mu odhrnula vlasy z obličeje.

„Celé ty roky," zašeptal zničeně, „jsem ho nenáviděl, proklínal a… chyběl mi. A celou tu dobu byl mrtvý."

Ještě něco bolestného mu potřebovala říct. „Nech prohledat jezero," navrhla a cítila, jak se otřásl. Chodil do jezera plavat, rybařil tam.

Museli spolu probrat ještě spoustu dalších věcí, ale cítila, jak je unavený. Ani jí únava nedovolovala se soustředit. „Spi," zašeptala a pohladila ho po čele. „Promluvíme si ráno."

Nejspíš také usnula, ale nehledě na unavu ji cosi udržovalo při vědomí. Neklidně se zavrtěla. Co to říkal? Něco o plné moci…

Jeho tělo hřálo jako pec a byl celý zpocený. Neotevřela oči, jen svraštila obočí a snažila se soustředit. Plná moc… Proč by Alex poslal plnou moc tak rychle, když by nikoho rozumně uvažujícího nenapadlo, že Guy opustil svou rodinu i podnikání? Každý by předpokládal, že se ozve…

Pokud si nebyl jistý, že k tomu nedojde.

Alex.

Prudce otevřela oči a zmateně pozorovala rudou záři, která se rozlévala ložnicí. Horko bylo intenzivnější a vzduch páchl a pálil ji v očích a v nose. Pochopila, co se děje.

„Grayi!" vykřikla a silně s ním zatřásla. „Dům hoří!"

Monika nechala auto jako pokaždé na vjezdu na pole mimo dohled z domu. Na sobě měla tmavé oblečení a boty s měkkými podrážkami, aby se mohla pohybovat rychle a nikdo ji neviděl. Bylo jednoduché proklouznout pěšky k domu, nechat tam vzkaz a nepozorovaně zmizet. Doručit balíček bylo o něco složitější, protože to musela udělat za denního světla, Faith jí to však usnadnila tím, že nebyla doma. Stačilo uložit krabici do poštovní schránky a odjet.

Vystoupila z auta s pistolí v ruce a pokračovala potmě po silnici. Ani přes den tu moc aut nejezdilo, a i kdyby se tu teď v noci nějaké objevilo, měla by dost času se schovat. Jít po silnici zatím bylo nejjednodušší, nemohla tak po sobě zanechat stopy.

Proti nočnímu nebi viděla nad stromy podivnou červenou záři. Zaraženě se rozhlédla. Trvalo několik vteřin, než si uvědomila, co se děje, a v hrůze vytřeštila oči. Dům hoří a Gray je uvnitř. Hrdlo se jí stáhlo strachy. Rozeběhla se.

Gray se skulil z postele a stáhl s sebou i Faith. U podlahy se dýchalo lépe, přestože štiplavý kouř pálil v očích i plících. Ze židle stáhl její župan a hodil jí ho. „Odplaz se na chodbu a oblékni se," přikázal jí. „Nezapomeň se obout." Popadl své kalhoty a boty a rychle se oblékl. „Jdu hned za tebou."

Poslechla ho a cestou se několikrát ohlédla, aby měla jistotu, že je za ní. Když si oblékala župan, dávivě kašlala.

Z chodby viděli, že i za oknem koupelny šlehají plameny. Gray přesto v předklonu vběhl do koupelny a stáhl z věšáku ručníky. Nějakým zázrakem voda stále tekla, takže je v umývadle namočil. Jeden hodil Faith. „Dej si ho přes obličej," křikl a rozkašlal se.

Přidržela si mokrý ručník jednou rukou přes ústa a nos a co nejrychleji v předklonu pokračovala dál. Ručník filtroval kouř a dýchalo se jí o něco lépe.

Zdálo se, že je požár obkličuje. Rudé plameny šlehaly ze všech stran. V hustém kouři, kterým se dům naplnil, se odrážely, takže se zdálo, že přicházejí odevšad. Jak se mohl oheň tak rychle rozšířit? Praskání plamenů sílilo v zlověstný hukot. Sálavé horko ji pálilo na kůži, tisíce jisker padaly všude kolem jako drobné, ostré nože. Prkna

podlahy jako by ožívala. Bylo jí jasné, že brzy vzplane i podlaha. Jestli se nedostanou včas ven, zemřou.

Gray si to uvědomoval také. Faith se však nepohybovala dostatečně rychle. Župan se jí zamotal kolem nohou a zpomaloval ji. Odstrčil ji stranou, aby se dostal před ni, chytil ji za klopy županu a táhl za sebou. Také cítil, jak se podlaha zahřívá, a tušil, že jim zbývá nanejvýš minuta. Mhouřil oči, aby viděl skrz dým, a tma vpředu mu dodala naději. „Hlavní vchod!“ křikl, aby ho v hukotu ohně slyšela. „Tam ještě nehoří.“

Její dům byl sice malý, ale dveře se zdály být strašně daleko. Faith bolelo a pálilo na plicích, zoufale lapala po dechu, ale oheň spotřebovával všechen vzácný kyslík. Viděla zamlženě a zdálo se jí, že se svět kolem ní točí. Jak ji Gray táhl dál, odřela si o prkna podlahy kolena a bolest jí znovu dodala sílu. Sebrala se, přiměla svaly k pohybu a v duchu si zoufale přikazovala: Nesmíš se zastavit, nesmíš se zastavit. Jestli se zastavíš, zastaví se i Gray. Nezastavuj se. Ze všeho nejvíc ji popoháněly obavy o jeho bezpečí.

Najednou se narovnal a vytáhl i ji. Podívala se do milované, od sazí černé tváře. „Připrav se!“ křikl a ručníkem omotal rozžhavenou kliku. Pak dveře prudce otevřel.

Přikrčil se, když dovnitř vletěly plameny, které však vzápětí pohasly. Chytil Faith pod paži jako míč a proběhl hořícím rámem.

Na verandě ale nestačil zastavit a oba se řítili na zem. Gray se v letu otočil, aby Faith při pádu ochránil, ale podařilo se mu to jen zčásti. Oba bolestivě přistáli na trávníku. Zaslechl, jak vykřikla, stále ovšem byli nebezpečně blízko hořícího domu, takže neměl čas zkoumat, jestli se nezranila. Podepřel ji a táhl pryč. „Pohyb! Pryč od domu!“

„Ne,“ ozval se čísi hlas plný zděšení. Hukot a praskot ohně další slova takřka přehlušil. „Grayi, co tu děláš?“

Gray se pomalu narovnal, zároveň pomáhal vstát Faith, a aby ji ochránil, postavil se před ni. Ocitli se mezi dvěma nebezpečími. S ohněm za zády hleděli na pušku v rukách muže, který byl téměř jeho druhým otcem, celoživotním přítelem a poradcem.

„Ne,“ zasténal Alex a oči měl v panice vytřeštěné. Třásl hlavou, jako by se pokoušel popřít Grayovu přítomnost. „Myslel jsem, že je sama! Přísahám, Grayi, nikdy bych tě nevystavil –“

Žár spaloval Grayovi záda. Udělal krok vpřed, nespouštěl z Alexe oči, ale zároveň byl odhodlaný ochránit Faith před popálením. Zastavil ho záchvat kašle. Slyšel, jak i Faith kašle a lapá po dechu. Pevně jí sevřel paži a přiměl ji držet se za ním.

Hlavou se mu honila spousta podezření a z většiny se mu dělalo zle. Když byl schopný promluvit, narovnal se a špinavou rukou si otřel oči. „Ty vzkazy jsi posílal ty, co?“ zachraptěl, takže mu skoro nebylo rozumět. „A tu kočku –“

„Ne,“ protestoval Alex uraženým hlasem, který zněl za těchto okolností nepatřičně. „Nic takového bych nikdy neudělal.“

„Ale zapálit dům a pokusit se zabít nevinnou ženu ti nevadilo?“ zeptal se Gray chladně a chrapot činil jeho slova ještě ostřejšími.

„Věřil jsem, že uteče,“ odpověděl Alex věcně. „Nedokázals ji odtud vystrnadit ty ani ty výhrůžky. Nevěděl jsem už, co dělat. Nemohl jsem jí dovolit vyptávat se a rozčilovat Noelle.“

Gray se chraplavě rozesmál. „Bylo ti jedno, jestli matku rozčílí nebo ne,“ vyštěkl. „Bál ses, že zjistí pravdu o tom, co se stalo s tátou.“

„To není pravda,“ bránil se Alex rozčíleně. „Vždycky jsem ji miloval a ty to moc dobře víš!“

„Miloval jsi ji tolik, žes zastřelil tátu, abys ji mohl mít?“

V rozčílení nad nebezpečím, v jakém se Faith ocitla, i z toho, že Alex skutečně zabil jeho otce, by Gray na právníka nejraději skočil a holýma rukama ho uškrtil. Zadrželo ho jen pomyšlení, že kdyby selhal, Faith zemře.

Stáli nebezpečně blízko hořícího domu a pekelné světlo plamenů ozařovalo kruh, za nímž jako by svět přestal existovat. Alex měl tvář zkroucenou bolestí. „Nechtěl jsem to udělat!“ zaječel. „Jen jsem ho chtěl zastavit. Měl v plánu se s Noelle rozvést a to ponížení by ji zabilo. Snažil jsem se ho přivést k rozumu, byl ale rozhodnutý. Bože, jak může někdo dát přednost takové děvce před vaší matkou? Asi se zbláznil, jinak si to neumím vysvětlit.“

Ironie toho, že zrovna Alex označil Guye za blázna, Grayovi unikla. Vzápětí ztuhl hrůzou, protože se mu Faith vysmekla ze sevření a postavila se vedle něho. „Takže jste ho zastřelil," promluvila chraplavě. Její slova takřka zanikala v řevu ohně. „A mámě jste řekl, že jestli to někomu řekne, prohlásíte, že ho zabila ona. Bylo jasné, komu by v tomhle městě uvěřili, co?"

Alex se na ni díval s takovým odporem a nenávistí, až se mu puška v rukách roztřásla. Gray stáhl Faith znovu za sebe. Alexův úlek, když si uvědomil, že ho ohrozil, nebyl předstíraný. Ale Faith, bože, stále ještě byl odhodlaný ji zabít. Gray mu to jasně viděl v očích.

„Nevadilo mi, že jste se vrátila," bránil se Alex. „S tím, co se stalo, jste neměla nic společného. Jenže jste nedokázala zůstat zticha, pořád jste se vyptávala a dokonce jste najala toho starého pitomce, aby strkal do všeho nos –"

„Toho jste taky zabil?" přerušila ho Faith s tváří zrůzněnou zlostí. „Zabil?"

„Musel jsem, ty pitomá náno!" přestal se Alex ovládat. „Dostal se moc blízko… Ptal se mě, jestli měla Noelle také nemanželský vztah… Taková ale nebyla –"

„Utopil jste jeho mrtvolu v jezeře stejně jako Guyovu?" vyštěkla Faith a celá se třásla. Ne strachy, ale neskutečným vztekem. Gray se lekl, že by se na Alexe mohla vrhnout. Dobře věděl, že když se Faith pro něco rozhodne, nic ji nezastaví. Záměrně vraha vyprovokovala, aby se přestal skrývat, i když věděla, jak moc riskuje.

A její plán zabral, uvědomil si. Pokud se mu ji ovšem podaří ochránit. Pevně ji chytil a stáhl za sebe, protože mu nezbývalo než věřit, že na něho by Alex nevystřelil. Neustále se mu pokoušela vytrhnout.

Alex je sledoval. Faith se pokoušela dostat co nejdál od Graye, aby ho nevystavovala nebezpečí, a Gray se ji naopak ze všech sil snažil udržet. „Pusť ji! Nestojí za to, Grayi. Postarám se o ni a všechno bude jako dřív. Je to jen další Devlinová, nikomu nebude chybět. Všechno zničila. Sakra, Guy byl můj nejlepší kamarád. Měl jsem ho rád. Jenže je mrtvý… musím něco udělat!"

„Můžeš se jít udat,“ doporučil mu Gray. Konečně se mu podařilo Faith chytit a přitisknout k sobě a snažil se o klidný a věcný tón. Kdyby se mu povedlo Alexe uklidnit, dostat se k němu blíž a zvednout hlaveň jeho pušky… Byl o hodně silnější a mohl by ho přeprat. „Jestli to byla nehoda, nemusel bys –“

„Ale no tak, Grayi, jsem právník. Odsoudili by mě za zabití, ne za vraždu, stejně bych si ale pár let odseděl.“ Alex potřásl hlavou. „Noelle by na mě už v životě nepromluvila. Nebavila by se s někým, kdo byl ve vězení. Je mi líto, ale jinak to nejde.“ Zvedl pušku, podíval se přes její hlaveň a Grayovi bylo jasné, že se chystá vystřelit.

Odstrčil Faith stranou a vrhl se na Alexe. Viděl, jak hlaveň sleduje Faith, a vzápětí do Alexe vrazil vší silou, jako když hrával fotbal. Nocí zazněl ostrý zvuk výstřelu a do tváře ho uhodila horká nábojnice. Když padali na zem, chytil pušku a zvedl ji nahoru, náraz mu ji však vytrhl z rukou. Alex se překvapivě rychle odkulil, vyskočil a znovu popadl pušku. Gray okamžitě vstal a znovu na něho skočil. Neodvážil se podívat do míst, kde ležela Faith, nesnesl by pohled… Pomyšlení, že ji ztratil, mu sevřelo útroby. Probudilo v něm hrůzu a vztek, a když Alexe dostihl, měl v očích smrt.

„Ne,“ vyjekl právník. „Grayi, nenuť mě, abych tě taky –“

„Ty hajzle!“

Výkřik se ozval naprosto nečekaně. Oslepený ohněm Gray v prvním okamžiku nikoho neviděl. Pak se z temnoty noci vynořila Monika oblečená od hlavy k patě do černého. Obličej měla bílý jako stěna a z očí jí sršel vztek.

„Ty hajzle!“ zaječela ještě jednou a jako bohyně pomsty mířila k Alexovi. Zář ohně se odrážela od hlavně revolveru v její ruce. „Celé ty roky… jsi mě šukal… a předstíral, že jsem máma. Přitom jsi zabil mého tátu!“

Alex zřejmě v jejích očích zahlédl odhodlání vystřelit. Možná ho však jen překvapila její přítomnost i křik. Na každý pád obrátil hlaveň pušky jejím směrem. Gray zařval a vrhl se po něm, i když dobře věděl, že to nemůže stihnout.

Monika zavřela oči a vystřelila.

• 20 •

„Ten hajzl,“ šeptala neustále Monika vyčerpaně. „Ten parchant!“

Faith s ní seděla v hlídkovém policejním voze, držela ji, když plakala, a nechala ji mluvit, když se jí zachtělo. Dveře na Faithině straně vozu zůstaly otevřené, zatímco ty na Moničině straně byly zavřené. Zdálo se, že si Monika vůbec nevšimla, že na dveřích zevnitř není klika. Byla v šoku, i přes horko letní noci ještě přiživované požárem se chvěla a šerif McFane ji pečlivě zakryl přikrývkou.

Faith se dívala otevřenými dveřmi ven a cítila se naprosto otupělá. Všechno se seběhlo tak rychle… Dům shořel na popel. Alex ho ze všech stran polil benzinem a zapálil. Předpokládal, že Faith zůstane v pasti a nedostane se ven. A kdyby se jí přece jen podařilo uniknout, čekal venku s puškou. Věřil, že všichni budou přesvědčení, že ji zabila osoba, která jí posílala výhrůžné vzkazy, a protože ty na svědomí neměl, cítil se bezpečně. Jenže Gray schoval své auto za kůlnu a Alex si ho ve tmě nevšiml. Když Gray vyklopýtal z hořícího domu, Alexův pečlivě vymyšlený plán se zhroutil. Grayova přítomnost ho zaskočila. Měl ho rád jako vlastního syna. Nikdo však netušil, jak by se byl zachoval, kdyby musel toto dilema vyřešit.

I Faithino auto zaparkované hned u domu úplně shořelo. Bez klíčků, jimž by ho mohla otevřít, nastartovat a o kus odjet, se mohla jen dívat, jak ho zapálily zbytky ohořelé stěny. Grayův jaguár odtáhli od kůlny a parkoval teď v bezpečí na silnici. Kůlna zatím také stála. Přes kouř se na ni zadívala a s notnou dávkou černého humoru ji napadlo, že by v ní mohla přespávat.

Pozemek kolem trosek domu se hemžil lidmi. Byl tu šerif a jeho zástupci, dobrovolní hasiči, záchranáři, koroner i zvědavci. Kdo ví, co tolik lidí dělalo pozdě v noci venku, nemálo jich však nejspíš vyrazilo za blikajícími majáčky a zvukem sirén.

Pozorovala Grayovu vysokou postavu rýsující se proti dohasínajícím plamenům. Několik kroků od zakrytého těla Alexe Chelettea mluvil s šerifem McFanem. Byl bez košile, dlouhé vlasy mu vlály kolem holých ramen a i na dálku slyšela, jak silně kašle.

Sama měla krk také jako v ohni a cítila bolest z několika popálenin na rukách a pažích, na zádech i na nohou. Kašel ji bolel, to však nebránilo plícím ve snaze o vyčištění. Přesto byla ráda, že z požáru vyvázla relativně nezraněná.

„Omlouvám se," ozvala se najednou Monika. Dívala se přímo před sebe. „Ty vzkazy jsem posílala já. Jen jsem tě chtěla vystrašit, aby ses odstěhovala. Nikdy bych… Promiň."

Faith se překvapeně opřela na sedadle, ale rychle se znovu předklonila, protože záda ji silně pálila. Chtěla Moniku uklidnit, že se na ni nezlobí, ale pak si to rozmyslela. Vzkazy ji vystrašily a připravily o klidný spánek. Věděla, že se někde venku pohybuje vrah. Monika sice nic netušila, ale to ji neomlouvá. Nebohou kočku také nezabila, ale ani to nic neznamenalo. Faith mlčela a nechala Moniku, ať se vypořádá se svým pocitem viny sama.

Viděla, jak ke Grayovi přišel záchranář a pokusil se ho přimět, aby se posadil a nechal si nasadit kyslíkovou masku. Gray se ho gestem ruky zbavil a rozčíleně ukázal směrem k Faith.

„Řeknu jim to," pokračovala Monika bezvýrazným hlasem. „Grayovi a Michaelovi. O těch vzkazech a o kočce. Za to, že jsem zastřelila Alexe, mě nezatknou… ale nezasloužím si z toho jen tak vyklouznout."

Faith neměla čas odpovědět. Záchranář donesl k hlídkovému vozu tašku a přidřepl u otevřených dveří. Svítilnou jí posvítil do očí a přiměl ji zamrkat. Změřil jí tep, zkontroloval popáleniny na rukou a pažích a pokusil se jí nasadit kyslíkovou masku. Odtáhla se. „Řekněte mu," ukázala na Graye, „že si ji nasadím, až ji bude mít i on."

Záchranář se na ni nechápavě podíval, vzápětí se však ušklíbl. „Ano, paní," přitakal a čile odběhl ke svému prvnímu neposlušnému pacientovi.

Faith sledovala, jak její slova zopakoval Grayovi. Ten se otočil a zle se na ni podíval. Pokrčila rameny. Otráveně popadl masku, přitiskl si ji k ústům a nosu a okamžitě se znovu rozkašlal.

Protože to slíbila, musela se i ona nechat ošetřit. Nakonec se ukázalo, že jí plíce fungují poměrně dobře a že se nejspíš dýmu tolik nenadýchala. Popáleniny byly většinou prvního stupně, jen na zádech

na několika místech dosahovaly stupně druhého. Záchranář jí důrazně doporučil, ať se nechá prohlédnout doktorem Bogardem. Gray na tom byl podobně. Oba mohli mluvit o velkém štěstí.

Gray ale přišel o přítele a Faith o všechen svůj majetek s výjimkou županu a bot. Zůstala jí jen kůlna, sekačka na trávu a dvoje hrábě. Dům i auto měla pojištěné, nějakou dobu však zabere, než jí pojišťovna všechno nahradí. V unaveném mozku si začala sestavovat seznam všeho, co musí udělat: pořídit si nové kreditky a šeky, koupit nové oblečení, auto, najít si bydlení a zařídit přeposílání pošty.

Tolik věcí na práci, a přitom se cítila tak unavená, že by nezvládla ani jedinou. Naštěstí se v podstatě všechno dalo nahradit, litovat mohla jen několika fotografií Kylea. Žádné další rodinné památky neměla.

Alexovo tělo konečně odvezli. Monika se dívala, jak ho nakládají do pohřebního vozu mířícího do městské márnice. Protože zemřel násilnou smrtí, museli provést pitvu. „Sedm let mě zneužíval," zašeptala. „Viděl ve mně mámu." Celá se otřásla. „Jak to řeknu Michaelovi?" zeptala se sklíčeně.

„Kdo je Michael?"

Monika se na ni překvapeně podívala. „Šerif. Michael McFane. Požádal mě o ruku."

Faith si povzdychla. Všechno bylo čím dál složitější. „Nic mu neříkej," vzala Moniku za paži. „Přenes se přes to. Jen bys mu ublížila. Tvou bolest to nezmenší a Alex bude mít o oběť víc. Seber se a jdi dál."

Monika neodpověděla. Nedala najevo, jestli souhlasí, nebo nesouhlasí, Faith však doufala, že se její radou bude řídit. Sama se musela mnohokrát přes něco přenést a věděla, jak těžké je se sebrat.

Později Faith i Graye zavezli na kliniku doktora Bogardea a zavedli je do oddělených ordinací. Čilý drobný lékař prohlédl nejprve Graye. Faith je přes tenkou příčku slyšela mluvit. Pak lékař přišel do malé místnosti, kde nepohodlně seděla na vyšetřovacím stole. Vyčistil a ovázal jí popáleniny, zkontroloval dýchání a nakonec se na ni soucitně podíval.

„Máte kde spát?"

Faith se na něho smutně usmála a zakroutila hlavou.

„Tak co kdybyste zůstala tady? Vypadáte vyčerpaně. Máme tu rozkládací postel, kterou většinou nepoužíváme, takže spát máte kde. Můžu vám dát i nějaké lékařské oblečení, nikomu to neříkejte, ale uzmul jsem je v nemocnici v Baton Rouge.“ Spiklenecky na ni zamrkal. „Pár hodin spánku s vámi udělá zázraky. Sestry přijdou v půl deváté a pak můžete zavolat na pojišťovnu, koupit si něco na sebe a tak. Věřte mi, až se vyspíte, hned si budete připadat čilejší.“

„Díky,“ přijala s vděčností jeho nabídku. Byla v podstatě nahá, neměla možnost někam zajít či zajet, zůstala bez peněz a kreditek a jen tak tak se s tím dokázala srovnat. Ráno může zavolat Margot, aby jí převedla nějaké peníze, a začne se znovu sbírat. V tuto chvíli ale byla se silami na konci.

Doktor Bogarde odešel a za pár minut se objevil Gray. Trup i obličej měl stále od sazí, lékař však některá místa očistil a ovázal, takže připomínal přerostlou mourovatou kočku. Uvědomila si, že sama nejspíš nevypadá o moc lépe, a usmála se na něho.

I jemu se v unavené tváři povedlo vyloudit úsměv. „Doktor říkal, že jsi v pořádku, chtěl jsem se ale přesvědčit na vlastní oči.“

„Nic mi není, jen jsem unavená.“

Přikývl a pak ji objal, přitiskl k sobě a vychutnával si její blízkost. Dokud se neujistil, že jí nic není, že ji při pádu nezranil, měl o ni strach. Stále ještě se vyrovnával s událostmi večera. Cítil se otupělý, zároveň ale také nepopsatelně smutný. Otec sice byl mrtvý již dvanáct let, jenže to zjistil až teď a bolest byla příliš čerstvá. Kdyby se ještě něco stalo Faith –

„Pojeď se mnou domů,“ nabídl jí a přitiskl rty na její vlasy. Cítil z nich kouř, ale bylo mu to jedno.

Překvapeně se odtáhla a podívala se na něho. „To nejde,“ zamumlala.

„Proč ne?“

„Tvá matka… ne.“

„S matkou to vyřídím,“ prohlásil. „Nebude se jí to líbit, ale –“

„Asi si neuvědomuješ, co říkáš,“ potřásla Faith hlavou. „Nemůžeš se jen tak se mnou objevit. To, co se dneska stalo, pro ni bude velký šok. Doktor Bogarde mi nabídl, abych přespala tady, a já to přijala.“

„Ani náhodou,“ zavrčel. Nerad přiznával, že má pravdu, a jasně na ní viděl, že neustoupí. „Když nechceš ke mně domů, odvezu tě do motelu –“

„Nemám peníze ani kreditku –“

Odstrčil ji a v očích mu zajiskřilo. „Sakra, Faith, copak si myslíš, že ti to naúčtuju?“

„Promiň,“ omlouvala se. „Jsem zvyklá platit si všechno sama, takže mi to nedošlo.“ Pokoj v motelu by byl pohodlnější a měla by v něm více soukromí.

Povzdychl si a pohladil ji po tváři. Zlost v jeho očích se rozplynula. „Pojď,“ vyzval ji a pomohl jí seskočit z vyšetřovacího stolu. „Řekneme doktorovi, že jedeš se mnou.“

Za deset minut zastavil před recepcí motelu a unaveně vystoupil z jaguáru. Stále ještě měl před sebou spoustu úkolů. Aniž by se zajímal o to, jak vypadá, vešel do recepce a za minutku byl zpátky, aby ji doprovodil od pokoje číslo jedenáct. Odemkl, rozsvítil a ustoupil stranou, aby mohla vejít. Faith se toužebně podívala na postel. Nejraději by si hned lehla a usnula, nesnesla však pomyšlení, že by od sazí zašpinila povlečení.

Gray ji následoval dovnitř, zavřel za sebou dveře a přitáhl ji k sobě. Položila mu hlavu na hrudník a zavřela oči, aby do sebe načerpala jeho sílu a vitalitu. Smrt byla tak blízko…

Jemně ji vzal za zápěstí a políbil ji na prsty. „Zítra začneme prohledávat jezero,“ oznámil nečekaně.

Tváří se mu otřela o dlaň. „Je mi to líto.“

Zhluboka se nadechl. „Musí se udělat spousta věcí. Nevím, kolik teď budu mít času.“

„Rozumím. Taky budu mít hodně práce. Všechny pojistky a tak podobně.“ Bylo by hezké, kdyby se mohli během následujících nepříjemných dnů jeden o druhého opřít, jenže okolnosti jim to znemožňovaly. Protože úřady budou prohledávat jezero, přístup k němu bude omezený. Bylo jí to jasné, aniž by jí musel cokoli vysvětlovat. Gray tam sice bude, ale další nepovolané osoby, které se nebudou na pátrání přímo podílet, budou mít vstup zakázaný.

„Nechci tě nechat samotnou,“ zamumlal a přes všechno, co se od večera stalo, se nedokázal přimět k odchodu.

„Musíš. Moje největší problémy teď budou nakupování a vyřizování. Zvládnu je. Ty máš důležitější věci na práci.“

Zvedl jí bradu a podíval se jí do očí. „Až to bude za námi, promluvíme si,“ prohlásil a jako slib to znělo hrozivě. Políbil ji. „Zavolej, když mě budeš potřebovat.“

„Dobře.“

Znovu ji políbil. Vycítila jeho váhání. Pohladila ho po vlasech. „Nechci odejít,“ přiznal se a položil jí čelo do vlasů. „Před dvanácti roky jsem musel matce říct, že otec odešel s jinou ženou. Teď jí budu muset vysvětlit, že byl zavražděný. Sakra, je mi jasné, že tohle ji tolik nerozčílí.“

„Za její pocity nejsi odpovědný,“ uklidňovala ho Faith a palcem mu přejela po dolním rtu. „Ty i Monika jste ho milovali, takže někdo za něho truchlit bude.“

„Monika.“ Zatvářil se kysele a oči mu ztvrdly. „Přiznala se k těm vzkazům i k mrtvé kočce. Michaela to dost zničilo. Porušila několik zákonů.“

„Než něco uděláš, nech věci trochu usadit,“ poradila mu Faith. „Koneckonců, rodina je rodina. Na nic nespěchej, mohl bys napáchat další škody. Uvědom si, čím vším prošla.“ Její vlastní rodina se rozpadla a dlouho trpěla, takže věděla, o čem hovoří. Viděla, jak se v Grayových očích objevil náznak souhlasu.

Mohutně zívla a znovu si položila hlavu na jeho hruď. „Víc ti dneska neporadím,“ prohlásila a znovu zívla.

Políbil ji na temeno hlavy a odtáhl se. Musel se donutit, aby ji pustil, ale bylo mu jasné, že když to neudělá hned, usne u ní v motelovém pokoji. „Vyspi se, zlato. Kdyby něco, zavolej.“

Během příštích několika dnů si Faith uvědomila, že má ve městě nejméně jednu kamarádku. Nevěděla, jestli se Halley Johnsonová dozvěděla z řečí, kde Faith dočasně bydlí, a rozhodla se dobrovolně, nebo jestli ji o pomoc požádal Gray, a nechtěla se ptát. Na druhý den v deset hodin dopoledne Halley každopádně zaklepala na dveře Faithina motelového pokoje a nabídla jí své služby.

Faith již zavolala Margot a zařídila si převod peněz na účet, stále se však neměla jak dostat do banky. Také zoufale potřebovala

vyrazit na nákup a nebyla si jistá, jestli ji v obchodech ve městě obslouží. Situace mezi ní a Grayem se naprosto změnila, nikdo ve městě to ale zatím nevěděl.

„Pěkně jedno po druhém," prohlásila Halley poté, co jí Faith vysvětlila, že potřebuje do banky. Když Faith opatrně zamířila k autu, popáleniny nebolely tolik, jak čekala, připadala si však – nejspíš v důsledku dvou těžkých pádů –, jako by ji přejel náklaďák. „Nejdřív zajedeme ke mně domů," pokračovala Halley. „Můžeš se tam namalovat, učesat a dát se trochu do pucu. A když mi řekneš svou velikost, koupím ti zatím něco na sebe. Nic zvláštního," zabránila zdviženou rukou Faith v protestech, „jen spodní prádlo a kalhoty a nějakou košili, aby sis mohla sundat ten župan. Zaplatíš mi to, až se dostaneš k penězům."

Takovou nabídku Faith nemohla odmítnout. „Díky," usmála se na Halley. „Říkala jsem si, jestli ve městě vůbec něco koupím."

„Určitě," přitakala Halley s naprostou jistotou, „nebo osobně zavolám Grayovi Rouillardovi a pěkně od plic mu řeknu, ať to kouká dát do pořádku. Kromě toho se ve městě mluví jen o tom, že jeho otec neutekl s vaší mámou a ty jsi zjistila, že ho zabili, a vrátila ses do města, abys to dokázala. Ta věc s panem Chelettem všechny zaskočila. Dovedeš si představit, že by ses pohádala s nejlepší kamarádkou, zastřelila ji a celých dvanáct let to tajila? Musel být hodně nervózní, když ti zapálil dům. Je pravda, že se tě pokusil zastřelit a Monika Rouillardová dokázala vystřelit dřív?"

„Tak nějak," váhala Faith, protože netušila, jak bude znít oficiální verze. Nechtěla o tom zbytečně mluvit. A také věděla, že jen ona, Gray a Monika vědí o jejím nedobrovolném, sedm let trvajícím vztahu s Alexem.

Halley ji odvezla k sobě domů. Faith si dopřála další dlouhou, vydatnou sprchu a dvakrát si umyla vlasy jahodovým šamponem, dokud z nich úplně nedostala zápach kouře. Využila Halleyinu nabídku a od hlavy k patě se namazala hydratačním krémem. Konečně se znovu cítila jako člověk. Nalíčila se velmi lehce, v podstatě si jen napudrovala tváře, a vysušila si vlasy. Ještě než skončila, vrátila se Halley s nákupem, který naštěstí obsahoval i zubní kartáček.

Oblečení Halley nakoupila jednoduché, čistě bavlněné kalhotky a podprsenku, lehké úpletové kalhoty a blůzu. Už jen mít na sobě znovu spodní prádlo bylo příjemné. Faith si celou dobu uvědomovala, že je pod županem nahá. Halley měla cit pro barvy. Blůza byla světle růžová a dokonale ladila s Faithinými temně rudými vlasy. Vědomí, že na sobě má něco, co jí sluší, zvedlo Faith náladu.

Halley s ní zůstala po většinu dne a vozila ji, kam bylo potřeba. Ze všeho nejdřív do banky. Tisíc dolarů v hotovosti dokáže dodat člověku pocit bezpečí. Jako první zaplatila Halley dluh za oblečení. Další návštěva směřovala do pojišťovny. Naštěstí stačilo zajet jen do jedné, protože u ní měla pojištěný dům i auto. Faith se vzpamatovala natolik, že se dokázala pobaveně pozastavit nad uctivostí, s níž s ní v pojišťovně zacházeli. Hranice mezi celebritou a nechvalně proslulou osobou byla velmi úzká, teď se však zaručeně ocitla na straně celebrit.

Jak dopoledne ubíhalo, čím dál víc oceňovala své nové postavení. Protože neměla jediný doklad totožnosti, musel se do záležitosti vložit pojišťovací agent a vše ověřit, než mohla požádat o nové kreditní karty. Banky nerozesílají kreditky důvěřivě každému, kdo o ně požádá. Pojišťovna nakonec zařídila, aby nové kreditky byly vystaveny následující den. Postarala se i o pronájem auta, které mělo být přistavené během odpoledne.

Následovaly nákupy. Faith toho potřebovala tolik, až se pod tíhou všeho hroutila. Dokonce i když její rodinu vyhnali z města, nepřišla o všechen svůj majetek, jakkoli nebyl nijak velký. Tentokrát začínala od nuly, zato měla dost zdrojů.

Halley navrhla, aby si vypracovala seznam, a pomohla Faith utřídit si myšlenky. Kufr, kabelka, peněženka. Šampon, mýdlo, deodorant, zubní pasta, tampony. Líčení a parfém. Holítka, hřeben, kartáč, fén, žehlička. Spodní prádlo, punčochy, boty, oblečení. „Bože," vydechla Faith a na seznam, který se neustále rozrůstal, jen nevěřícně zírala. „To bude stát celé jmění."

„Ale jen proto, že budeš nakupovat tolik věcí najednou. Všechno ze seznamu by sis nakonec stejně musela koupit. A co bys chtěla vynechat? Líčení?"

„Neblázni,“ prohlásila Faith a obě se rozesmály. Bylo to od rána poprvé a cítila se hned lépe.

Vrhly se do místního obchodního domu a naplnily dva vozíky. Přestože se snažila omezit jen na to nejpotřebnější, spousta věcí ještě chyběla. Například nenašla žádné boty, které by jí padly, což znamenalo zajít do dalšího obchodu. Halley si celý proces natolik užívala, až se nákupní výprava zalíbila i Faith. Nikdy dřív se dívčích rituálů nákupů s kamarádkami neúčastnila a teď to pro ni znamenalo úplně novou zkušenost.

Halley asi měla stejný pocit. „Teda, to je ale zábava! Už dlouho jsem nic takového nedělala. Musíme si to někdy zopakovat. Za příjemnějších okolností, samozřejmě.“

Celkový účet pořádně zmenšil její hotovost. Když si to Faith uvědomila, pocítila únavu a Halley ji raději odvezla zpátky do motelu.

Večer zavolal Gray. Podle hlasu byl také nesmírně unavený. „Jak se máš, zlato?“ zajímal se. „Sehnala jsi dneska všechno?“

„Jsem v pořádku,“ odpověděla. „Funguju.“ Dvě hodinky si zdřímla, moc jí to však nepomohlo. „Pojišťovna zařizuje pronájem auta a vystavení kreditek, takže všechno postupuje. Halley mě vzala na nákup a už mám i něco na sebe.“

„Sakra.“

Jeho poznámku ignorovala, na rtech se jí však objevil úsměv. „Jak se cítíš?“

„Jako bych zestárl o dvacet let.“

Zaváhala, protože si nebyla jistá, jestli chce na následující otázku znát odpověď. „Už jste něco našli?“

„Ještě ne.“ Hlas měl přiškrcený. „Co Monika?“

Povzdychl si. „Nevím. Pořád jen sedí s hlavou v dlaních. S Mikem si to budou muset vyřešit sami. V tomhle jí nepomůžu.“

„Dávej na sebe pozor,“ poprosila ho naléhavě.

Jakmile zavěsil, zavolala Faith Renee. Cítila vinu, že se neozvala dřív, protože jí bylo jasné, čím musí máma procházet.

Telefon zvedla babička. Když ji Faith požádala, aby zavolala Renee, stará žena na ni začala popudlivě štěkat. „Nejspíš je pryč. Předevčírem večer si sbalila věci a odjela. Neozvala se mi.“

Faith zabolelo u srdce. Renee nejspíš poté, co jí prozradila, k čemu došlo v chatě u jezera, zpanikařila a znovu zbytečně utíkala.

„Kdyby se ti ozvala, babi, musím s ní mluvit. Je to opravdu důležité. Muž, který zabil Guye Rouillarda, je mrtvý. Už se nemá čeho bát."

Babička chvíli mlčela. „Tak proto byla tak vystrašená," usoudila nakonec. „No, snad o sobě dá vědět. Nechala tu nějaké věci, takže se pro ně třeba vrátí. Jestli ano, určitě jí to vyřídím."

Vůz pana Pleasanta vylovili z jezera následující den. Pan Pleasant seděl uvnitř.

Pravděpodobně na Grayův příkaz to přijel jeden ze zástupců šerifa oznámit Faith do motelu. Mladý muž byl nejistý a nervózně v rukách žmoulal klobouk. Nevěděl sice, jak pan Pleasant zemřel, tělo však odvezli do okresní márnice, kde teď leželo ve stejné místnosti s vrahem. Faith musela polknout ostrý protest, protože jí bylo jasné, že by byl marný.

Po zástupcově odjezdu se posadila na postel a dlouho plakala. Pak zavolala detektivu Ambroseovi. Chudák pan Pleasant neměl žádné příbuzné. Detektiv slíbil, že se pokusí zjistit, jestli nezanechal nějaké přání ohledně pohřbu. Při jeho chatrném zdraví to bylo dost dobře možné. Nic víc dělat nemohl, protože pan Pleasant zemřel násilnou smrtí, nicméně jeho vrah byl již také po smrti a nebylo tudíž nutné hledat důkazy pro soud.

Cadillac Guye Rouillarda našli následující den nedaleko místa, kde se potopilo auto pana Pleasanta. Kostra na zadním sedadle byla to jediné, co z Grayova otce zbylo. Alex Chelette se těl zbavoval jednoduše. Posadil je do auta, na plynový pedál položil cihlu a zařadil rychlost. Hledat auta napadlo šerifa McFanea, a protože v jezeře byla dostatečná hloubka jen na třech místech, mohli pátrání podstatně zúžit a postupovat rychleji.

Faith neměla možnost s Grayem hovořit, po městě se však mluvilo o tom, že používá všechen svůj vliv, aby Guyovy ostatky byly co nejdříve předány rodině a mohl se uspořádat o dvanáct let opožděný pohřeb. Poprvé od zmizení svého manžela se ve městě ukázala také Noelle Rouillardová. V černých šatech jí to neskonale

slušelo. Grayovo cynické hodnocení vlastní matky bylo naprosto přesné. Být vdovou pro ni bylo přijatelnější, než kdyby ji manžel opustil. Když teď všichni věděli, že od ní manžel neodešel kvůli místní děvce, mohla znovu hrdě zvednout hlavu.

Pohřeb se konal čtyři dny po nalezení Guyových ostatků. Přestože jí bylo jasné, že její přítomnost neunikne pozornosti místních obyvatel a vyvolá zdvižená obočí, koupila si Faith černé šaty a na obřad přišla. Seděla v zadní lavici s Halley a její rodinou. Gray si jí v kostele nevšiml, ale později, když pohřební průvod doprovodil Guye na hřbitov, upoutal jeho oči odlesk slunečních paprsků od jejích rudých vlasů.

Stál a držel Moniku kolem ramen. Po druhém boku měla šerifa McFanea, z čehož Faith usoudila, že jejich zasnoubení stále trvá. Noelle své břímě nesla se soucitnou podporou svých dávných přátel, těch, s nimiž se dvanáct let odmítala setkat. Faith od nich stála asi deset metrů, oddělená skupinkou smutečních hostů, z pohledu Grayových očí však poznala, že večer po požáru měla pravdu. Guyovy děti pro něho skutečně a opravdově truchlily.

Dívala se na něho a vpíjela se do něho očima. Připadal jí vyčerpaný, ale vyrovnaný. Hřívu vlasů měl staženou dozadu a na sobě měl krásný, dobře padnoucí, dvouřadý italský oblek. Na čele se mu v poledním horku perlil pot.

Nešel k ní, ani ji gestem nevyzval, aby se k němu připojila. To, co bylo mezi nimi, považoval za soukromou záležitost, kterou není třeba na otcově pohřbu dávat okázale najevo. Věděl, že má její podporu, protože se jí mohl ze svého žalu vyplakat v náručí. Stačilo, že tu byla.

Při odchodu ze hřbitova Faith zahlédla opodál stát Yolandu Fosterovou. Lowella nikde vidět nebylo. Yolanda sice plakala, teď však měla oči suché a dívala se smutně na hrob. Po chvíli se vzpamatovala, otočila se a Faith si uvědomila, že do sebe jednotlivé kousky hlavolamu konečně zapadly.

Od začátku nechápala, proč by se měl Guy kvůli Renee všeho vzdát, obzvlášť když s ní udržoval poměr tak dlouho. Alex tvrdil, že se Guy chtěl s Noelle rozvést, což jí připadalo pravděpodobnější, ale teď jí najednou došlo, že se nezamýšlel oženit s Renee. Po všech

letech záletů se Guy Rouillard toho léta zamiloval. Do starostovy manželky. Chránil Yolandinu pověst a neřekl o ní ani svému nejlepšímu příteli. Po městě se ale začaly šířit drby, protože jinak by se o jejich vztahu Ed Morgan nedozvěděl. Bylo dokonce možné, že o románku mezi Guyem a starostovou manželkou řekla Edovi sama Renee.

Yolanda a Guy spřádali tajné plány. A teď, po mnoha letech, zjistila, že ji její milenec neopustil. Pro Guye tedy z hloubi duše truchlil i někdo jiný než jen jeho děti.

Trvalo dlouho do večera, než se všichni smuteční hosté pod různými záminkami rozešli a Gray měl možnost uchýlit se se svou rodinou do soukromí. Usrkával skotskou a pozoroval Noelle, která byla po pohřbu manžela v očividně lepší náladě než po celých dvanáct let od jeho zmizení. Potřebuju Faith, pomyslel si. Chtěl být s ní. Setkání na hřbitově jeho touhu povzbudilo. Vzpomínal, jak se mu málem zastavilo radostí srdce, když mu řekla, že ho miluje. Připadal si jako hlupák, že se jí zatím nepřiznal, že ji také miluje, ale hodlal to napravit, jakmile se spolu ocitnou o samotě.

Právě teď však musel něco říct své matce a sestře.

„Budu se ženit," oznámil jim klidně.

Upřely se na něho dva překvapené páry očí. Sledoval, jak se Moničin úlek mění v souhlas. Neznatelně přikývla.

„Skutečně, drahý?" zamumlala Noelle. „Omlouvám se, ale nějak jsem poslední dobou nesledovala tvůj společenský život. Jde o nějakou ženu z New Orleansu?"

„Ne. Jde o Faith Devlinovou."

Noelle klidně odložila sklenku vína. „Máš velmi nezvyklý smysl pro humor, Graysone."

„Nežertuju. Ožením se s ní co nejdřív."

„Zakazuju ti to!"

„Nemůžeš mi nic zakazovat, matko."

Přestože nezvýšil hlas, zareagovala Noelle, jako by jí uštědřil políček. Vstala a zůstala stát vzpřímená jako královna. „To si ještě povíme. Tvůj otec měl možná zálibu v téhle chátře, ale nikdy ji nevodil domů a nechtěl po mně, abych se s ní stýkala."

„To stačilo," prohlásil výhružně.

„Jestli se snížíš k tomu, aby sis tu děvku vzal, bude to jen začátek. Znepříjemním ti život tak –"

„Ne, to neuděláš," přerušil ji a udeřil skleničkou o stůl, až z ní skotská vyšplíchla. „Dovol, abych ti vysvětlil, jak na tom jsi. Vím, co je v otcově závěti. Odkázal ti dost peněz, abys mohla žít jako dřív, všechno ostatní ale nechal mně a Monice. Jestli se ovládneš a budeš se k mé manželce chovat tak, jak bys měla, můžeš tu zůstat. Aby ale mezi námi bylo jasno: jednou jedinkrát ji urazíš, a osobně tě vyvedu ze dveří. Je to jasné?"

Noelle zbledla, odtáhla se a vztekle syna pozorovala. „Moniko," oslovila dceru nečekaně slabým hlasem, „prosím, pomoz mi do mého pokoje. Muži jsou tak necivilizovaní…"

„Vykašli se na to, mami," odtušila Monika unaveně.

„Promiň?"

Monika zjevně sbírala síly. Byla stejně pobledlá jako Noelle, ale stála si pevně za svým. „Omlouvám se, neměla bych s tebou takhle mluvit. Ale Gray si zaslouží štěstí. Jestli nechceš jít na jeho svatbu, nevadí, já tam budu. A když už o tom mluvíme, já se budu také vdávat. Vezmu si Michaela McFanea."

„Koho?" zeptala se Noelle a z jejího výrazu se nedalo nic vyčíst.

„Šerifa."

Noelle zkroutila rty odporem. „Šerifa! Vážně, drahá, vždyť je –"

„Pro mě je dokonalý," dokončila za ni Monika. Konečně se dokázala matce postavit, i když ji to stálo hodně sil. „Jestli budeš chtít přijít na mou svatbu, budu ráda, ale ve sňatku mi nezabráníš. A, mami, myslím, že by ti bylo lépe v New Orleansu."

„Dobrý nápad," prohlásil Gray a mrkl na sestru.

Druhý den dopoledne odjela Faith do New Orleansu na pohřeb pana Pleasanta. Doufala, že jí Gray zavolá, ale chápala, proč se k tomu nedostal. Přinutila šerifa McFanea, aby udělal pro nejrychlejší vydání těla pana Pleasanta maximum, a dozvěděla se, že Gray má plné ruce práce a uplatňuje veškerý svůj vliv na co nejrychlejší ověření Guyovy závěti. Právnické problémy související s padělanou plnou mocí, na jejímž základě dlouhé roky řídil všechny rodinné

podniky, prakticky zanikly, protože Guy tak jako tak veškerý majetek odkázal jemu a Monice, přesto se muselo vyřídit mnoho úředních záležitostí.

Margot přiletěla do New Orleansu, aby byla s Faith, přestože se v telefonu snažila zakrýt, jak jí smrt pana Pleasanta otřásla. Krátkého obřadu se zúčastnila jen hrstka lidí. Několik sousedů, Faith a Margot a drobná sekretářka z advokátní kanceláře Houstona H. Mangese. K Faithinu překvapení se ukázal i detektiv Ambrose v obnošeném tmavém obleku. Potřásl Faith rukou, jako by zastupovala rodinu pozůstalých, oči však ani na okamžik nespustil z Margot.

Faith si na noc zajistila pokoj v hotelu, protože se na cestu autem zpátky do Prescottu cítila příliš unavená. I Margot se rozhodla zůstat přes noc a poměrně předvídatelně si vyrazila s detektivem Ambrosem.

„Na první schůzce s muži nespím," prohlásila Margot druhý den ráno nejisté. „Prostě ne. Je to nebezpečné a navíc hloupé." Nedokázala však u snídaně, kterou pořádaly z vozíku ve Faithině pokoji, udržet nohy a ruce v klidu. Neustále si pohrávala s příborem, ubrouskem, urovnávala si oblečení. „Možná to zní staromódně, ale myslím, že se sexem by se mělo čekat do zásnub, nejlépe až do svatby. Ženy hodně riskují, když se vyspí s mužem, který není jejich manžel –"

„Takže to stálo za to?" přerušila ji Faith a usrkla kávu.

Margot spráskla ruce a dramaticky zakoulela očima. „Bože, to si piš!" Vyskočila a začala rázovat po pokoji. „Nemůžu uvěřit tomu, co se dělo. Nic takového obvykle nedělám, jenže on se rozhodl a já si připadala jako na horské dráze. Prostě se nedalo seskočit. Teda ne že bych chtěla." Zarazila se a zrudla. Faith se málem zadusila kávou, jak se hlasitě rozesmála.

„Chce se se mnou sejít dneska večer, ale řekla jsem mu, že letím zpátky do Dallasu, tak ať mi zavolá, jestli mě chce ještě vidět." Vypadala vystrašeně. „Myslíš, že existuje způsob, jak tohle zbrzdit a vrátit do normálních kolejí?"

„Možná," odtušila Faith. Už několikrát byla svědkem, když se Margot zamilovala, a nevěřila, že dokáže ubrat plyn.

Dopoledne strávily nakupováním nového oblečení pro Faith v módních buticích. Z města odjela kolem druhé a nechala Margot soukromí i čas na další schůzku s detektivem Ambrosem.

Do motelu, svého dočasného domova, dorazila ve čtyři. Reuben ji přivítal zamáváním a přišel jí pomoci s nákupem. Protože měla hlad, odjela vzápětí do Halleyiny kavárny.

Chvíli si s kamarádkou povídala a pak si objednala kuřecí sendvič, který se stal její obvyklou večeří. Seděla v boxu zády ke dveřím a servírka před ni právě položila talíř, když zaslechla, jak se za ní prudce otevřely dveře a kavárna ztichla.

Překvapeně zvedla hlavu a uviděla, jak se nad ní tyčí rozčílený Gray. Nejspíš mu zavolal Reuben, pomyslela si. Černé vlasy měl rozpuštěné a splývaly mu na ramena. „Sakra," zavrčel, „kde jsi byla?"

„V New Orleansu," odpověděla klidně. Uvědomovala si, že se na ně všichni v kavárně dívají.

„Bylo tak těžké dát mi vědět, kam se chystáš?" vyštěkl.

„Jela jsem na pohřeb pana Pleasanta," vysvětlila.

Vklouzl naproti ní do boxu a už se netvářil tak naštvaně. Jejich nohy se pod stolem dotýkaly. Vzal její ruce do svých. „Měl jsem o tebe ku… krutý strach," přiznal se. Sprosté slovo stačil v posledním okamžiku nahradit jiným, společensky přijatelnějším. „Neodhlásila ses, ale Reuben si všiml, že sis do auta nakládala kufr. Dokonce jsem ho donutil otevřít tvůj pokoj, abych zjistil, jestli tam po tobě něco zůstalo."

„Neodstěhovala bych se, aniž bych ti o tom řekla," prohlásila a v duchu se bavila jeho obavami, aby město neopustila.

„To bych prosil," zamumlal. Sevřel jí ruce pevněji. „Podívej…" začal a zarazil se. „Podívej, vím, že tohle není nejlepší místo, ale pořád ještě mám spoustu práce s papírováním a nevím, kdy to skončí. Vezmeš si mě?"

Podařilo se mu ji překvapit. Skutečně. Opřela se a nedokázala ze sebe vypravit ani slovo. Gray se s ní chce oženit? Netroufala si na to ani pomyslet. S její minulostí… s její matkou a sestrou… prostě jí to nepřipadalo možné.

Její reakci pochopil jako odmítnutí a svraštil obočí. A nebyl by to Gray, kdyby okamžitě nehledal jinou cestu k cíli. „Musíš si mě vzít," prohlásil tak hlasitě, aby ho všichni v kavárně slyšeli. „Nosíš moje dítě, moji holčičku. Bude potřebovat tátu a ty potřebuješ manžela."

Faith zalapala po dechu a v hrůze vytřeštila oči. „Ty podvodníku!" zaječela a hrnula se z boxu. Nebyla těhotná a věděla to, protože menstruaci dostala přesně na čas. Před třemi dny. Zmateně se rozhlížela po zvědavých tvářích, které se na ni dívaly, a na Graye, který nasadil vítězoslavný úsměv a kochal se jejím vztekem. Možná na zlomek vteřiny zahlédl v jejích očích cosi jako varování, ani to ho však neodradilo. Popadla sklenici a vychrstla mu čaj do tváře. „Nejsem těhotná!" křičela.

Gray vstal z boxu a Faithiným ubrouskem si utíral čaj z očí. „Možná nejsi, ale jestli chceš být, měla by ses vdát."

„Vezmi si ho," poradila jí Halley a naklonila se přes pult. Pobaveně se smála. „A udělej mu ze života peklo. Po tomhle výstupu si to zaslouží."

„Ano," přitakal. „Nic jiného si nezasloužím."

Faith na něho zírala. „Jenže… co tvoje matka?" zeptala se zoufale.

Pokrčil rameny. „Co s ní má být?"

Faith otevřela pusu, aby na něho znovu zaječela, ale jen se usmál a zvedl v obraně ruku. „Řekl jsem jí i Monice, že mám v úmyslu si tě vzít. Matka dostala záchvat akutního odmítání, ale Monika jí poradila, ať se na to vykašle. Doslova. Nejzábavnější věc, jakou jsem kdy zažil. Tedy s jednou výjimkou." Zajiskřilo mu v očích, protože si nejspíš vzpomněl na to, co se přihodilo na radnici. „Monika tě pozdravuje. Budou se s Michaelem brát příští týden. Důrazně matce doporučila, aby se přestěhovala do New Orleansu. Stejně se jí tam vždycky líbilo víc než v Prescottu. Tak vidíš, zlato, že bych v tom ohromném domě zůstal sám. Potřebuju svou vlastní rusovlásku, aby mi dělala společnost."

Myslel to vážně. Faith polkla. Nedokázala říct ani slovo. Gray naklonil hlavu na stranu, usmál se na ni a v očích měl spoustu lásky a

něhy. „A ještě něco jsem ti chtěl říct,“ zamumlal. „Miluju tě, zlato. Měl jsem ti to říct dřív, ale všechno se seběhlo moc rychle.“

Přemýšlela, jestli ho nemá zbít. Nejraději by mu do obličeje chrstla další čaj. „Ano,“ řekla místo toho. Otevřel náruč a za potlesku hostů ji objal.

Linda Howard

V síti lásky

Faith dobře ví, že Gray pohrdá jí i celou její rodinou, protože jeho bohatý papá kdysi utekl s její svůdnou matkou. Ráda by ho za to nenáviděla, ale nejde to – pokaždé když na ní spočine jeho zrak, narůstá v ní palčivá touha po něm. Při pohledu na ni by jí i Gray nejraději padl k nohám, ale nesmí. Přísahal přece, že se pomstí a že jejich jméno zničí…

Linda Howard

Uznávaná americká autorka, která o sobě tvrdí, že psát začala jako devítiletá, má na kontě celou řadu úspěšných titulů. Prvotinou se představila v roce 1980. Nyní žije s manželem, profesionálním sportovním rybářem, na rozlehlé farmě v Alabamě, chovají zde spoustu různých zvířat, mimo jiné medvěda a černého pantera. Linda manžela často doprovází na závody a bere si s sebou pokaždé notebook, aby mohla pracovat, když se muž věnuje rybaření.